

Numeri - Comentarii C. H. Mackintosh

În cartea Geneza după istorisirea facerii lumii, potopului și turnului Babel avem alegerea seminției lui Avraam. În Exod avem răscumpărarea. În Levitic avem închinarea adusa lui Dumnezeu de preoți și legătura frățască. În Numeri avem umblarea și viața prin pustie.

„Domnul a vorbit lui Moise în pustia Sinai, în cortul întâlnirii, în cea dintâi zi a lunii a doua, în al doilea an după ieșirea lor din țara Egiptului. El a zis: „Faceți numărătoarea întregi adunări a copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinților lor, numărând pe cap numele tuturor bărbaților, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, pe toți cei din Israel în stare să poarte armele; să le faceți numărătoarea după cetele lor, tu și Aaron” (cap. 1:1-3).

Aici ne aflăm deodată „în pustie” unde se fine seama numai de cei ce sunt „în stare să poarte armele. În Geneza, sămânța lui Israel era în coapsele strămoșului lor Avraam. În Exod erau la cuptoarele de cărămidă din Egipt. În Levitic erau strânși în jurul cortului întâlnirii. În Numeri îi vedem în pustie. Apoi ca întărire a celor de mai sus, în Geneza vedem chemarea Domnului făcând o alegere; în Exod vedem sângele Mielului în răscumpărare; în Levitic închinarea și slujba sfântului locaș. Dar abia am deschis Cartea Numeri și citim despre oameni de război, oștiri, steaguri, tabere și trâmbițe de război.

Toate acestea arată însemnătatea acestei cărți pentru creștini. Fiecare carte a Bibliei își are locul și scopul ei anumit însemnat de Duhul Sfânt. Nu e vorba de făcut vreo alegere între ele. Toate sunt dumnezeiești și deci desăvârșite. Cititorul creștin crede în tot acest lucru. El crede în insuflarea deplină a Scripturii, a întregi Scripturi și deci și a Pentateuhului, sau cele cinci cărți ale lui Moise; toate loviturile necredincioșilor vechi și noi nu-l ating pe el. Ei își pot arăta vrăjmășia împotriva cărții Sfinte și a Dătătorului ei; dar creștinul adevărat crede că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”.

Totuși e interesant să vedem cum fiecare carte a Scripturii își are cuprinsul, scopul și planul ei anumit. Și cu cât le cercetăm mai adânc, cu atât vom fi mai izbiți de nespusa frumusețe, nemărginita înțelepciune a cărții ca întreg și a fiecărei părți din ea. Scriitorul sfânt nu se abate niciodată de la ținta pe care o urmărește în carte. Nu veți găsi nicăieri în toată Biblia ceva în vreo carte din ea care să nu se potrivească în totul cu ținta cărții. Cititorul creștin n-are nevoie să-i mai dăm dovezi în această privință. El crede ca Biblia ca întreg și în toate părțile ei vine de la Dumnezeu; și inima lui se odihnește în încheierea că în toată cartea și în fiecare parte a ei nu este o iotă sau un rând care să nu fie vrednic în toate privințele de Dătătorul ei.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca și lucrarea Lui, vorbește pentru sine; el însuși își poartă dovezile cu el; vorbește inimii; se pogoară în adâncul rădăcinilor morale ale ființei noastre: pătrunde cele mai adânci cămăruțe ale sufletului; ne arata ce suntem – ne vorbește ca nici o alta carte; și după cum femeia din Sihar spunea că Isus trebuie să fie Hristosul căci i-a spus tot ce făcuse ea, tot așa și noi putem spune cu privire la Biblie că ea ne spune tot ce am făcut: nu este ea cuvântul lui Dumnezeu? E de cea mai mare însemnătate mai ales astăzi să fim bine încredințați de adevărul că Sfânta Scriptură este insuflată în întregime de Dumnezeu și îndeajuns pentru toate planurile, pentru toate popoarele și în toate vremurile. Sunt două înrăuriri azi în lume: necredința și credința deșartă sau superstiția. Cea dintâi spune că Dumnezeu nu ne-a vorbit în Cuvântul Său. Cea de a doua spune că a vorbit, dar că noi nu putem pricepe ce spune El decât dacă ne tâlcuiesc alții, adică Biserica.

Mulți leapadă necredința dar primesc – credința deșartă și nu văd că și ea ne lipsește de Scriptură. Căci care e deosebirea între a spune că Dumnezeu nu ne-a vorbit și a spune că nu putem pricepe ce spune? Nu suntem noi lipsiți de cuvântul lui Dumnezeu în amândouă împrejurările? Fără îndoială. Dacă Dumnezeu nu mă face să pricep ce spune, dacă nu-mi poate da chezașia că El însuși vorbește, e tot una cu a nu fi vorbit de loc. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu e de ajuns fără tâlcuirea omenească, nu poate fi Cuvântul lui Dumnezeu. Ori Dumnezeu n-a vorbit deloc, ori dacă a vorbit, Cuvântul lui e desăvârșit. Dumnezeu a vorbit, ne-a dat o descoperire și Cuvântul Lui poate vorbi și inimii și mintii. El ne poate da încredințarea că El vorbește și n-am nevoie de altcineva ca să-mi spună ce a spus El.

Acum să venim la cuprinsul versetelor noastre. În cap. 1 se vorbește despre „spița neamului”, iar în cap. 2 despre recunoașterea „steagului”. Moise și Aaron au luat pe bărbații aceștia cari fuseseră chemați pe nume și au strâns toată adunarea în cea dintâi zi a lunii a doua. I-au trecut în cărțile cari cuprindeau spița neamului, după familiile lor, după casele părinților lor, numărând pe cap numele bărbaților de la vârsta de douăzeci de ani în sus. Moise a făcut numărătoarea în pustia Sinai, cum îi poruncise Domnul (1:17-19).

Ne dau aceste versete vreo învățătură? Da. Mai întâi ele pun cititorului următoarea întrebare însemnată: „Poți tu să spui care e spița neamului tău? Sute și mii de creștini de nume nu pot face acest lucru. Ei nu pot spune hotărât și lămurit: „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:2). „Voi sunteți toți copiii lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus”. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință” (Gal. 3:26, 29). „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu. Duhul însuși adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:14,16).

Iată „spița neamului” creștinului și el poate s-o spună. El este născut de sus-născut din nou-născut din apa și din duh, adică prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 3:5; Iacov 1:18; 1 Petru 1:23; Ef. 5:26). Credinciosul își duce spița neamului de-a dreptul până la Hristosul înviat în slavă. Cât privește spița neamului nostru firească, dacă o ducem până la izvorul ei, și o spunem cinstit trebuie să vedem că ne tragem dintr-un neam pierdut. Familia noastră e căzută. Averea ni s-a dus; sângele ne e stricat; suntem prăpădiți fără scăpare; niciodată nu mai putem câștiga starea de la început; sunt pierdute fără leac. Cineva poate să-și urmărească spița neamului printr-un lung șir de prinți, regi, dar tot nu poate să se oprească decât la un capăt căzut. Trebuie să ajungem la izvorul unui lucru ca să știm cu adevărat ce este. Așa privește și judecă Dumnezeu lucrurile și noi trebuie să privim și judecăm ca El dacă vrem să nu greșim, judecata lui despre oameni și lucruri trebuie să fie hotărâtoare, judecata omului este trecătoare și ține doar o zi. De aceea înțelegem pe apostol când zice: „Prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată” (1 Cor. 4:3). Adevărat prea puțin. Ce bine ar fi dacă ne-ar păsa prea puțin! Am avea atunci o liniște și o vrednicie care ne-ar ridica mai presus de lumea prin care trecem. Ce este rangul în viața asta? Ce însemnătate putem da unei spițe de neam care, privită în chip cinstit și spusă pe față, se trage dintr-un neam căzut și stricat? Cineva se poate fâli cu

nașterea lui numai dacă ar putea spâne că nu e „născut în păcat și zămislit în fără de lege”. Asta e obârșia omului, asta e nașterea lui. Cine se poate făli cu o asemenea naștere? Numai cineva a cărui minte a orbit-o Dumnezeuul veacului acestuia.

Ce deosebire însă pentru creștin? Spița neamului lui este cerească. Copacul spiței neamului lui își înfige rădăcinile în pământul zidirii celei noi. Moartea nu-l poate atinge căci el își are temelia în înviere. Putem vedea din acest capitol cât de însemnat era ca fiecare mădular din adunarea lui Israel să-și poată spune spița neamului. O nesiguranță în privința asta ar fi fost o nenorocire. Greu ne putem închipui un Israelit chemat să-și spună spița neamului, fiind nelămurit în această privință ca mulți așa ziși creștini azi. Nu ni l-am putea închipui zicând: „Nu sunt prea sigur. Câteodată mă mângâi cu nădejdea că fac parte din neamul lui Israel; dar câteodată mă tem că nu fac parte din adunarea Domnului”. Cu atât mai puțin ne putem închipui pe vreun Israelit spunând că nu poate fi sigur dacă e adevărat Israelit sau nu până la „ziua judecății”.

Nu. Fiecare Israelit trebuia să-și spună spița neamului înainte de a intra în șirurile oamenilor de război. Fiecare putea spune ca Saul din Tars: „Tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, etc.”. Totul era sigur înainte de a intra în mersul prin pustie.

Acum am putea întreba cu drept cuvânt: „Dacă un Iudeu putea fi sigur cu privire la spița neamului său, de ce n-ar fi sigur și un creștin azi”? Cititorule, cântărește întrebarea asta, și dacă faci parte din ceata aceia mare de oameni cari nu pot ajunge la fericita siguranță cu privire la nașterea din nou, oprește-te, te rog, și hai să stăm puțin de vorbă, în această privință. Poate că tu întreb: „Cum pot fi sigur că sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, un mădular al trupului lui Hristos, născut prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu? Aș da o lume întreagă dacă aș putea”.

Atunci vreau să-ți ajut în privința asta. Mai întâi, să-ți spun o însușire pe care o are orice copil al lui Dumnezeu. Dacă n-o avem, e hotărât că nu putem spune ca facem parte din neamul ceresc; dar dacă o avem, putem spune care e spița neamului nostru. Care e? Domnul Isus Hristos ne dă răspunsul. El ne spune că „înțelepciunea este găsită dreaptă de toți copiii ei” (Luca 7:35; Matei 11:19). Toți copiii înțelepciunii din zilele lui Abel până azi, toți au dat dreptate lui Dumnezeu.

Cititorule, gândește-te la aceasta. Poate că ți-e greu să înțelegi ce înseamnă a da dreptate lui Dumnezeu, dar un loc sau două din Scriptură îți va arăta deslușit. În Luca 7 citim că „Tot poporul care asculta pe Isus și toți vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu primind botezul lui Ioan. Dar Fariseii și Cărturarii au nimicit sfatul lui Dumnezeu cu privire la ei ne primind botezul lui” (versetele 29-30). Aici avem față în față cele două spițe de neam. Vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu și s-au osândit pe ei. Fariseii și-au dai dreptate lor înșiși și au judecat pe Dumnezeu. Cei dintâi s-au supus botezului lui Ioan, botezul pocăinței. Cei de pe urmă au lepădat botezul acesta, n-au vrut să se pocăiască, n-au vrut să se smerească și să se judece pe ei înșiși.

Aici avem cele două mari cete în cari este împărțită familia omenească din zilele lui Abel și Cain până azi. Și tot aici avem cel mai bun mijloc ca să punem la încercare spița noastră de neam. Ne-am osândit noi pe noi înșine? Ne-am pocăit înaintea lui Dumnezeu? Asta înseamnă a da dreptate lui Dumnezeu. Amândouă aceste lucruri merg împreună ba încă sunt una. Omul care se osândește pe sine, dă dreptate lui Dumnezeu; și omul care dă dreptate lui Dumnezeu, se osândește pe sine. De altă parte omul care își dă dreptate sieși, judecă pe Dumnezeu și omul care judecă pe Dumnezeu, își dă dreptate sieși.

Și e interesant că îndată ce ne osândim și ne pocăim, Dumnezeu ne iartă. Dumnezeu iartă totdeauna pe cei ce se osândesc. În clipa când David a zis: „Am păcătuit împotriva Domnului, răspunsul a fost: „Domnul ți-a îndepărtat păcatul”. Mărturisirea păcatelor din partea omului este urmată îndată de iertare din partea lui Dumnezeu.

De aici urmează ca nimic nu e așa de nebunesc decât ca cineva să și dea dreptate sieși când Dumnezeu trebuie găsit drept în ceia ce spune și să iasă biruitor când este judecat (Psalm 51:4; Rom 3:4). Dumnezeu va trebui să aibă biruința la sfârșit și atunci orice dezvinovățire va fi văzută în adevărata ei lumină. Cel mai înțelept lucru deci este să ne osândim de acum. Asta e ceia ce fac toți copiii înțelepciunii. Cei din familia lui Dumnezeu se judecă singuri, pe când cei ce nu sunt din familia aceasta se dezvinovățesc și se apără.

Iată lucruri vrednice de luat în scamă. Firea omenească va învinui pe oricine și orice afară de ea însăși. Dar acolo unde lucrează Harul, omul e totdeauna gata să se judece pe sine și să ia locul cel mai de jos. Aceasta este taina adevărată a binecuvântării și păcii. Toți copiii lui Dumnezeu au făcut acest lucru și au avut același rod. Nu-i unul care să nu fi făcut așa ceva. De aceea dacă cititorul a făcut cu adevărat acest lucru, adică s-a văzut că e pierdut s-a pocăit, atunci este în adevăr un copil al înțelepciunii și poate să-și spună spița neamului.

Este cu neputință ca cineva să-și ia locul în jurul steagului dacă nu poate să-și spună spița neamului. Și nu poate să și ia locul în pustie dacă nu e sigur în această privință. Cum ar fi putut un Israelit din vechime să-și ia tocul în adunare, să intre în rândul luptătorilor, să înălteze în pustie dacă n-ar fi putut să-și spună spița neamului? Cu neputință. Tot așa e și cu creștinul-azi. El nu poate înainta în viața creștină din pustia acestei lumi, dacă e nesigur în privința spiței neamului său. Noi trebuie să putem spune: „Știm că am trecut din moarte la viața, știm că suntem din Dumnezeu, credem și suntem siguri”, înainte de a putea fi vorba de vreo înaintare în viața creștină.

Cititorule, spune, poți tu să-ți arăți spița neamului? Ești lămurit în această privință în adâncul sufletului tău? Caută și vezi. Nu te juca. Fii sigur. Nu clădi pe nisip. Nu spune: „Eu fac parte din cutare biserică sau sectă; iau parte la cina Domnului; țin cutare sau cutare învățătură; am fost totdeauna evlavios și crescut într-o casa creștină; n-am făcut rău nimănui; citesc Biblia și mă rog; ne rugăm cu toții acasă dimineața seara și la masă; dau mult pentru săraci și pentru binefaceri și pentru lucrul Domnului”. Toate astea se poate să fie foarte adevărate și totuși să n-ai nici o fărâmbă de viață dumnezeiască sau de lumină cerească. Trebuie să al mărturia Duhului Sfânt că ești un copil al lui Dumnezeu și mărturia aceasta totdeauna însoțește credința în Domnul Isus Hristos ca Cel ce a murit pentru tine. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși (Ioan 5:10). Nu e vorba deloc să te uiți la inima ta ca să ai această dovadă. Nici la simțirile sau încercările tale. Deloc. Ci e vorba de o încredere de copil în Hristos. Este vorba să ai viață veșnică în Fiul lui Dumnezeu. Să iei pe Dumnezeu pe cuvânt. Adevărat, adevărat vă spun, cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce m-a trimis pe Mine are viața veșnică și nu vine la judecată ci a trecut de la moarte la viață (Ioan 5:24).

Iată adevăratul fel de a-ți arăta spița neamului; și fii încredințat că trebuie s-o poți spune înainte de a putea „merge la război. Nu vreau să spun că nu poți fi mântuit fără asta. Deloc. Noi credem că sunt sute de adevărați creștini cari nu pot să-și spună spița neamului. Dar

întrebăm: Sunt aceștia în stare să meargă la război? Sunt și buni luptători? Nu. Ei nu pot ști nici măcar ce înseamnă adevărata luptă; dimpotrivă acest sol de creștini au temerile, îndoielile, întunericul și greutățile lor drept adevărată luptă a creștinului. Asta e o mare greșeală, dar vai! foarte obicinuită. După Noul Testament, adevărata luptă a creștinului este dusă într-un tărâm unde îndoielile și temerile nu sunt cunoscute. Când suntem lămurii asupra mântuirii depline a lui Dumnezeu în Hristos»! înviat, intrăm în lupta potrivită nouă ca creștini. Ne putem noi închipui o clipă că luptele noastre în duhul legii, necredința noastră vinovată, împotrivirea noastră de a ne supune neprihănirii lui Dumnezeu, cârțirile noastre pot fi privite ca luptă creștină? Deloc. Toate acestea trebuie privite ca luptă cu Dumnezeu, pe când lupta creștinului este dusă cu Satana. Noi nu luptăm împotriva cărnii și sângelui ci împotriva domniilor, puterilor și cârmuitorilor întunericii acestei lumi, împotriva duhurilor rele din locuințele cerești (Efeseni 6:12).

Aceasta e lupta creștinului. Dar poate putea cineva să intre în lupta aceasta dacă se îndoiește că e creștin sau nu? Nu cred. Ne-am putea închipui noi un israelit în luptă cu Amalec în pustie sau cu Canaan în țara făgăduinței și totuși să nu fie în stare să-și spună spița neamului său să-și recunoască „steagul”? Cu neputință. Nu, nu; orice mădular al adunării în stare să poarte armele era lămurit asupra acestor două puncte. Altfel nu putea merge la luptă.

În Noul Testament avem trei feluri deosebite de luptă: Romani 7:7-24; Galateni 5:17; Efeseni 6:10-17.

În Romani 7:7-24 avem lupta unui suflet trezit dar ne izbăvit, un suflet născut din nou sub lege. Dovada e cuvinte ca acestea: „Nu fac ce vreau – am voința” – îmi place legea lui Dumnezeu după omul dinlăuntru. Numai un suflet născut din nou ar putea vorbi așa. Lepădarea răului, voința de a face binele, desfătarea lăuntrică de legea lui Dumnezeu, toate sunt semnele vieții celei noi, roadele nașterii din nou. Nici un om neîntors la Dumnezeu n-ar putea vorbi cu adevărat așa.

Dar de altă parte, dovada ca aici avem înainte un suflet neizbăvit pe deplin, necunoscând bucuria izbăvirii, necunoscând biruința nici puterea duhovnicească sunt cuvinte ca acestea: „Sunt supus firii mele pământești, vândut păcatului”, nu fac ce vreau, ci ce urăsc”. – O, ticălosul de mine, cine mă va izbăvi? Noi știm că un creștin nu este supus firii pământești, ci duhovnicesc; el nu este vândut rob păcatului, ci izbăvit de supt puterea lui. El nu este un „om ticălos” suspinând după izbăvire, ci un ora fericit, care se știe izbăvit. El nu e un rob neputincios, care nu poate face binele, și silii totdeauna să facă răul; el este un om slobod, înzestrat cu putere în Duhul Sfânt și în stare să spună: Eu pot totul în Hristos care mă întărește (Filip. 4).

Unii creștini spun că acest capitol nu are în vedere un suflet trezit; alții spun că asta e starea potrivită și obicinuită pentru creștin. Dar nu e așa. Aici e vorba de un suflet în adevăr născut din nou dar care nu e izbăvit prin cunoștința unirii lui cu un Hristos înviat și prin puterea Duhului Sfânt. Sute de creștini sunt azi în Romani 7; dar locul lor adevărat este în Romani 8. Ei sunt încă sub lege. Nu se cunosc ca fiind pecetluit de Duhul Sfânt. Nu au biruința deplină într-un Hristos înviat și proslăvit. Au îndoială și temeri și totdeauna sunt gata să strige: O, ticălosul de mine, cine mă va izbăvi? Dar nu i oare un creștin izbăvit? Nu e el mântuit? Nu e el primit în Cel prea iubit? Nu este el pecetluit de Duhul Sfânt făgăduit? Nu este el unit cu Hristos? N-ar trebui el să știe, să se bucure și să mărturisească toate acestea? Fără îndoială. Atunci el nu mai e în Romani șapte cu privire la locul lui. E datoria lui să cânte cântarea de biruință de partea cerului a mormântului gol al lui Isus și să umble în sfânta slobozenie cu care face Hristos slobozi pe ai Săi. Romani șapte nu e deloc slobozenie, ci robie, afară de sfârșitul capitolului unde sufletul poate spune: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu”. Negreșit, te vor trece multe nădufuri în Romani șapte: și mai bine am vrea să fim în chip cinstit în Romani șapte decât în chip mincinos în Romani opt. Dar asta nu schimbă nimic din adevărul celor ce am spus.

Să ne uităm acum o clipă la lupta din Galateni 5:17. „Firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești. Sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți”. Partea de la urma se poate tălmăci și așa: „Așa că să nu puteți face; tot ce voiți. Locul acesta din Scriptură este adus totdeauna ca dovadă că suntem totdeauna înfrânți, pe când el ne arată tocmai taina biruinței noastre necurmte. În versetul 16 citim: „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți (sau: și nu veți împlini) poftele firii pământești”. Asta e lămurit. Duhul Sfânt ne dă puterea. Suntem încredințați că Dumnezeu e mai tare decât firea pământească și deci în lupta cu El biruința este asigurată. Și să nu uităm că Galateni 5:17 nu vorbește de lupta dintre cele două firi, cea veche și cea nouă, ci între Duhul Sfânt și firea pământească. De aceia adaugă: „Așa ca să nu puteți face ce voiți”. Dacă Duhul Sfânt n-ar locui în noi, am fi siguri că vom împlini poftele firii pământești. Dar întrucât El este în noi ca să ducă lupta, nu mai suntem siliți să facem răul, ci avem putere ca să facem binele.

Ei bine, tocmai asta este deosebirea dintre Romani 7:14, 15 și Galateni 5:17. În cea dintâi avem firea cea nouă dar n-avem puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi. În a doua avem nu numai firea nouă ci și puterea Duhului. Trebuie să nu uităm niciodată că firea nouă din credincios își scoate totdeauna puterea de la Duhul Sfânt iar călăuza ei e Cuvântul lui Dumnezeu. Dar unde este Duhul lui Dumnezeu, trebuie să fie și putere. El poate fi întristat și împiedecat să lucreze; dar Galateni 5:16 ne învață lămurit că „dacă umblam în Duhul” vom avea o biruință necurmată și sigura asupra firii vechi. Așa ca ar fi o mare greșeală să aducă cineva Galateni 5:17 ca să-și dezvinovățească mersul stăpânit de firea veche.

Acum o vorbă despre Efeseni 6:10-17. Aici avem lupta între creștin și duhurile rele din locurile cerești. Biserica ține de cer și ar trebui să aibă totdeauna un mers ceresc. Ar trebui să căutăm totdeauna să păstrăm locul acesta: să ne punem piciorul pe moștenirea noastră cerească și să-l ținem acolo. Duhurile rele tocmai lucrul acesta caută să-l împiedice în toate chipurile și de aici lupta. De aici și toată armătura lui Dumnezeu singura prin care putem ține piept vrăjmașului nostru duhovnicesc.

Nu vom stăruia aici asupra acestei armături, ci doar am vrut să atrag luarea aminte a cititorului asupra adevăratei lupte pe care s-o poarte creștinul. Dacă ne ducem la război fără să știm ce e războiul, neștiind nici dacă spița neamului nostru este cum trebuie, nu vom izbuti cu nimic împotriva vrăjmașului. Dar, cum am spus, pe lângă „spița neamului” pe care trebuia să și-o cunoască, mai era și recunoașterea steagului pentru omul bun de luptă. Aceste două lucruri erau foarte trebuincioase pentru mersul și lupta din pustie. Ba chiar erau nedespărțite. Dacă un om nu-și știa „spița neamului”, nu-și cunoștea nici „steagul”, așa că totul ar fi fost o mare învălmășeală. În loc să țină șirul și să înainteze mereu, ar fi trecut unul în locul altuia și ar fi călcat unul peste altul. Fiecare trebuia să-și cunoască locul și să-l păstreze, să-și cunoască steagul și să stea lângă el. În felul acesta se mișcau împreună, înaintau, lucrau și luptau. Beniamitul își avea locul lui, Efraimitul pe al lui, și nici unul nu trebuia să se amestece cu celalalt. Așa era cu toate seminciile în toată tabăra. Fiecare își avea spița neamului și locul ei; și nici unul nici celălalt nu era după părerile lor: totul era de la Dumnezeu. El dădea spița neamului și El arăta steagul. Nici n-aveau nevoie să se măsoare unii cu alții nici să fie geloși unit pe alții. Fiecare își avea locul și lucrul lui și era loc și de lucru pentru toți. Erau felurite locuri și lucrări dar totuși o deplină unitate. „Copiii lui Israel au să tăbărescă fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei

părinților lui” „Și copiii lui, Israel au făcut întocmai după toate poruncile pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Așa tăbărau ei, după steagurile lor; și astfel porneau la drum, fiecare după familia lui, după casa părinților lui” (Cap. 2:2, 34).

Astfel, în tabăra din vechime și în Biserica lui Dumnezeu acum, vedem că Dumnezeu nu este un „Dumnezeu al neorânduiei”. Nimic nu putea fi rânduit mai bine decât cele patru tabere de câte trei seminiții fiecare alcătuind un pătrat a cărui fiecare latură își avea steagul ei. „Copiii lui Israel au să tăbărescă fiecare lângă steagul lui, sub semnele caselor părinților lui: să tăbărescă în fața și împrejurul cortului întâlnirii. Dumnezeul oștirilor lui Israel știa cum să-și așeze oștirile. Ar fi o mare greșeală să se creadă că luptătorii lui Dumnezeu nu erau așezați după cele mai bune reguli ale tacticii militare. Nu deloc. Se înțelege ca asta n-o poate crede un necredincios, care se îndoiește de tot și nu crede nimic. El măsoară toate după „steagul” lui și leapădă tot ce nu se potrivește cu părerile lui, din care lasă afară totdeauna pe Dumnezeu. De aceea toate părerile și judecățile lui sunt greșite. De altă parte credinciosul cel mai smerit pornește de la marele fapt că este un Dumnezeu; și nu numai că este, dar că El are a face cu fapăturile Sale, se interesează și se amestecă în treburile oamenilor.

Ce mângâiere pentru creștin. Dacă credem că este un Dumnezeu, hotărât că omul nu-l poate judeca. Dumnezeu este acela care judecă ce este bine și ce este rău, ce este vrednic și ce nu este vrednic de El. Tot așa și cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă este adevărat că este un Dumnezeu și ca ne-a vorbit, ne-a dat o descoperire și se înțelege că această descoperire n-are să fie judecată de mintea omului. Ea este mai presus de un astfel de scaun de judecată. Gândiți-vă numai ce înseamnă să masori Cuvântul lui Dumnezeu după regulile aritmeticii omenești. Și cu foaie acestea tocmai așa ceva s-a făcut în zilele noastre ca cartea pe care o cercetăm acum.

Simțim nevoia să apăsăm deseori în lămuririle noastre asupra cărților Scripturii două lucruri întâi Cartea; apoi sufletul; cartea și cuprinsul ei, sufletul și nevoile lui. Este o primejdie să te afunzi în cea dintâi și să uiți pe cel de al doilea, sau dimpotrivă. Amândouă trebuie să avute în vedere. Sunt slujitori ai lui Dumnezeu cari cercetează Cuvântul lui Dumnezeu foarte mult. Ei cunosc foarte bine Biblia și e foarte bine așa. Un slujitor al lui Dumnezeu fără asta se usucă repede. Dacă cineva nu citește Biblia și n-o cercetează cu rugăciune, nu va avea mare lucru de dat cititorilor sau ascultătorilor săi. Cei-ce predică trebuie „să sape” adânc în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar trebuie avut în vedere și sufletul, cu starea și nevoile lui. Altfel o astfel de vestire a Cuvântului va fi lipsită de putere. Un om care doar studiază Biblia va fi fără legătura cu viața; un om care studiază numai sufletul, nu va fi pregătit să-i dea hrană. Cine le studiază pe amândouă va fi un bun slujitor al lui Hristos.

Așa vom căuta să facem și noi cu cititorul. Călătorind în tovărășia lui prin cartea aceasta, vom cauta nu numai să punem înaintea minunățiile și învățăturile frumoase pe cari le scoatem din ea, ci vom simți de datoria noastră săi mai punem din când în când câte o întrebare, ca să poată vedea dacă și în ce măsură a văzut sau a învățat sau trăit aceste lucruri. Și începem chiar acum.

Mai întâi, prietene dragă, ești tu lămurit cu privire la „spița neamului” tău? Ești tu încredințat că ești de partea Domnului? Te rog nu lăsa întrebarea aceasta fără răspuns. Te-am mai întrebat odaia și te mai întreb și acum. Poți Și Știi tu să-ți spui spița duhovnicească a neamului tău? Acesta este cel dintâi lucru pentru un luptător ai lui Dumnezeu. Nu-ți folosește la nimic să intri în lupta câta vreme nu ești lămurit în această privință. Nu spunem că cineva nu poate fi mântuit fără asta. Departe de noi așa ceva. Dar nu poate intra în rândul luptătorilor. Nu poate lupta cu lumea, cu firea veche, cu dracul câta vreme e plin de îndoieli și teama și nu știe dacă face parte din adevărata familie a lui Dumnezeu. Dacă e vorba să înaintezi, și să fii hotărât în luptă, trebuie să poți spune și tu ca noi: „Știm că am trecut de la moarte la viață, știm că suntem din Dumnezeu”.

Așa vorbește omul de luptă. Nici unul din oastea aceia puternică tăbărâtă înaintea cortului mărturie n-ar fi putut avea o singură îndoială sau umbră de îndoială cu privire la „spița neamului” lui. Ar fi zămbit dacă iar fi pus cineva această întrebare. Fiecare din cei șase sute de mii știa de unde își trăgea obârșia și unde îi era locul. Tot așa e și cu creștinul luptător de azi. El trebuie să fie desăvârșii de bine încredințat cu privire la mântuirea lui. Altfel nu va putea sta în luptă.

Apoi cu privire la „steag”. Ce este el? Este o învățătură? Nu. Este o „oaste a Domnului”? Nu. Este un sistem teologic? Nu. Este un sistem bisericesc sau o politică bisericească? Nu. Este un sistem de porunci, de obiceiuri, de tradiții sau de slujbe? Nu. Luptătorii lui Dumnezeu nu luptă sub un asemenea steag. Atunci care e steagul acesta? E Hristos. Acesta este singurul steag al lui Dumnezeu și singurul steag al cetei celor ce luptă în pustia lumii acesteia cu ostile celui rău. Hristos este singurul steag pentru orice. A avea un alt steag înseamnă a ne face ne-destoinici pentru lupta duhovnicească la care suntem chemați. Ce avem a face noi ca adevărați creștini cu lupta pentru un sistem de teologie sau de organizație bisericească? Ce pretau înaintea noastră poruncile, slujbele, orânduirile omenești, sau cum se mai numesc ele? Să luptăm noi cu un astfel de steag? Cu nici un preț! Teologia noastră este Biblia. Organizația noastră bisericească este Trupul lui Hristos, unul singur, alcătuit de Duhul sfânt din toți adevărații credincioși, și unit cu Capul său înălțat la cer, Domnul Isus. A lupta pentru orice altceva este nevrednic de un luptător duhovnicesc.

Vai, atâția cari spun că fac perle din Biserica adevărată a lui Dumnezeu și-au pierdut steagul adevărat și luptă sub un alt steag. Asta nu face decât să ducă în greșeală pe cei slabi, sucește mărturia Domnului și împiedică înaintarea bietelor suflete în viața duhovnicească. Dacă vrem să ținem piept „în ziua luptei”, nu trebuie să recunoaștem alt steag decât pe Hristos și Cuvântul Lui: Cuvântul viu și Cuvântul scris. Asta este scutul nostru în fața vrăjmașului. Cu cât ne ținem de Hristos și numai de El, cu atât vom fi mai tari și mai la adăpost. „Copiii lui Israel au să tăbărescă fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinților lui”.

O de ar putea face lucrul acesta toți cei ce fac parte din Biserica lui Dumnezeu! O de ar lăsa ei totul la o parte pentru Hristos! O de ar fi El de ajuns inimilor noastre întrucât ne tragem spița neamului din El, Numele Lui să fie scris pe steagul în jurul căruia tăbărâm în pustia lumii acesteia, prin care trecem spre casa noastră cea din cer. Cititorule, ia seama să nu fie o slovă sau o frântură de slovă pe steagul tău afară de Isus Hristos și numai EL Numele acesta care este mai presus de orice nume și care va fi înălțat în veci de veci

Ce minunată priveliște înfățișa tabăra lui Israel, în acest pustiu sterp, unde nu erau decât urlete de jale. Ce priveliște pentru îngeri, pentru oameni și pentru draci! Privirea lui Dumnezeu era îndreptată neîncetat peste ea; El era de față. El locuia în mijlocul poporului Său luptător; acolo își statornicise El locuința. El nu și o găsea, nu și-o putea afla în mijlocul strălucirilor Egiptului, Asiriei sau Babilonului. Fără îndoială, aceste țări înfățișau ochilor ferește tot ce putea fi atrăgător pentru ei. Artele și științele erau prețuite acolo. Civilizația atinsese la aceste popoare vechi o treaptă mult mai ridicată decât cea pe care am fi porniți s-o recunoaștem. Obiceiurile foarte alese și luxul, poate că ajunseseră într-un punct tot atât de înaintat ca printre cei ce au astăzi pretenții foarte mari în a-ceastă privință.

Dar, să nu uităm, că Dumnezeu nu era cunoscut de aceste neamuri. Numele Lui nu li se descoperise niciodată. El nu locuia în mijlocul lor. Este adevărat că și acolo erau multe mărturii despre puterea Lui ziditoare. De altminteri pronia Lui veghea peste ele. El le trimetea din cer ploi și timpuri roditoare, umplându-le inimile de hrană și de bucurie. Din zi în zi și din an în an, El își vărsa peste ei, cu mână largă binecuvântările și binefacerile Sale. Ploile Lui le făceau câmpiile roditoare, și razele soarelui Său le înveseleau inimile. Dar el nu-L cunoștea și nu-L căuta. El nu locuia în mijlocul lor. Nici unul dintre aceste neamuri nu putea spune: „Domnul este țaria mea, temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El îl voi preamări” (Exod 15:2).

Dumnezeu își așezase locuința în mijlocul poporului Său răscumpărat, și nicăieri alt undeva. Răscumpărarea era temelia neapărat trebuincioasă locuinței lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor. În afară de răscumpărare, starea de față a lui Dumnezeu nu putea aduce decât nimicirea omului; dar, răscumpărarea fiind cunoscută, această stare de față a celui răscumpărat cea mai înaltă cinste și cea mai strălucitoare slavă.

Dumnezeu își alesese locuința în mijlocul poporului Său Israel. El S-a coborât din cer nu numai ca să-l răscumpere din țara Egiptului, ci și ca să fie tovarăș de călătorie de-a lungul pustiului. Minunat gând! Dumnezeul Prea înalt așezându-și locuința pe nisipul pustiului, și chiar în mijlocul adunării Lui răscumpărate! Într-adevăr, pe tot întinsul lumii, nu se mai găsea așa ceva. Acolo era această oștire de șase sute de mii de oameni, afară de femei și copil. Într-un pustiul sterp, unde nu era un fir de iarbă, nici o picătură de apă, nici un mijloc văzut de hrană și întreținere. Cum trebuiau ei hrăniți? Dumnezeu era acolo. Cum trebuia să fie ținută rânduiala în mijlocul lor? Dumnezeu era acolo. Cum să-și găsească drumul, de-a lungul unui pustiul sălbatec, unde nu era nici un drum? Dumnezeu era acolo

Într-un cuvânt, starea de față a lui Dumnezeu era o cheazășie pentru tot. Necredința putea spune: „Cum o să trăiască numai cu aer trei milioane de oameni? Cine are însărcinarea nevoilor militare? Unde e materialul de război, cărate și magazinele? Numai credința poate răspunde; și răspunsul ei este scurt și cuprinzător: „Dumnezeu era acolo. Și era de ajuns. Totul se cuprinde în aceste trei vorbe. În socotelile credinței, Dumnezeu singur este de neapărată trebuință; și când îl avem pe El, putem fi siguri de orice. Dacă toate izvoarele sunt în Dumnezeu cel viu nu mai este vorba de nevoile noastre; toate sunt acoperite prin plinătatea Sa desăvârșită.

Ce erau șase sute de mii de luptători pentru Dumnezeul Cel Atotputernic? Ce erau feluritele nevoi ale femeilor și copiilor lor? Pentru mintea omului, acestea erau poveri zdrobitoare. Să trimetă Anglia o oștire numai de zece mii de oameni în Abisinia; gândiți-vă la cheltuielile grozave și la lucrările cerute de acest lucru, la mulțimea vapoarelor trebuincioase ca să transporte materialul de război și celelalte lucruri trebuitoare acestei mici oștiri. Dar închipuiți-va o oștire care, fără să numărăm femeile și copiii, era de șase-zeci de ori mai mare. Închipuiți-vă această oștire nespul de mare, pornind la un drum care trebuia să se întindă, timp de patruzeci de ani, de-a lungul „unui pustiul mare și îngrozitor”, în care nu era nici grâu, nici iarbă, nici izvor de apă. Cum aveau să fie hrăniți? Ei nu aveau merinde cu ei, – nici nu se înțeleseseră cu popoare prietene ca să le facă rost, – n-aveau să întâlnească nici un car cu merinde, în feluritele popasuri ale drumului lor, – într-un cuvânt, nu aveau nici un singur mijloc văzut ca să le vie în ajutorul nevoilor lor, nimic din ceea ce putea firea să socotească prielnic și trebuincios.

Toate acestea fac să fie cumpănite cu luare aminte. Dar trebuie să le cercetăm în fața lui Dumnezeu. Nu putem avea nici un folos dacă încercăm să dezlegăm prin chibzuință minții omenesci această întrebare însemnată. Nu, cititorule, numai credința o poate dezlega, și numai prin Cuvântul Dumnezeului Celui viu. Acolo se găsește dezlegarea de preț. Pune pe Dumnezeu, și nu vei avea nevoie de nimic altceva ca să ai un răspuns. Lasă-L deoparte, și, oricât de strașnică ți-ar fi mintea, oricât de adânci ți-or fi socotelile, încurcătura ta va fi de deznădăjduit.

Astfel dezleagă credința această greutate. Dumnezeu era în mijlocul poporului Său. El era acolo în toată plinătatea harului și îndurării Sale, – acolo, cunoscând deplin nevoile și greutatea drumului lor – acolo, în puterea Lui nemărginită și în mijloacele Lui nesfârșite, ca să facă față acestor greutăți și să poarte de grijă acestor nevoi. El se îngrijise atât de mult de toate aceste lucruri, încât, la sfârșitul lungilor pribegii prin pustie, putea să se îndrepte către inimile lor cu vorbe atât de duioase ca acestea: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și ți-a cunoscut călătoria în această mare pustie, iată, de patruzeci de ani de când, Domnul, Dumnezeul tău este cu tine, și n-ai dus lipsă de nimic”. Și încă: „Haina nu ți s-a învechit pe tine, și nici nu ți s-au umflat picioarele, în timpul acestor patruzeci de ani” (Deut. 2:7; 8.4).

Însă în toate acestea, tabăra lui Israel era o icoană pre-închipuitoare, izbitoare și însemnată a Bisericii lui Dumnezeu în lumea aceasta. Mărturia Scripturii este atât de hotărâtă în această privință, că nu îngăduie nici un loc închipuirii minții: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să le slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11).

Ne putem dar apropia să privim cu un interes deosebit această priveliște minunată, și să căutăm să culegem învățăturile de preț ce ni le poate da cum nu se poate mai bine. Și încă ce învățături? Cine poate să le prețuiască așa cum trebuie? Priviți această tabără tainică, în pustie, alcătuită, cum am spus, din oameni de luptă, lucrători și închinători. Ce despărțire de toate neamurile lumii! Ce sărăcie lucie! Ce stare. Ce atârănare deplină de Dumnezeu! Ei n-aveau nici măcar o singură fărâmitură de hrană, nici o picătură de apă, decât ce primeau zi de zi, chiar din mâna lui Dumnezeu. Când intrau noaptea în corturi ca să se odihnească, n-aveau nici o fărâmbă de hrană pentru a doua zi. Nu era nici magazie, nici cămară, nici un alt mijloc văzut, nimic pe care să se poată bizui firea.

Dar Dumnezeu era acolo, și credinței nu-i trebuia nimic mai mult. Ei erau siliți să atârne în totul de Dumnezeu. Era singurul și marele adevăr. Credința nu recunoaște ca adevărat, temeinic și în stare să ajute, pe nimeni altul decât pe Dumnezeul cel viu, adevărat și vecinie. Firea putea să arunce în urmă o privire pofticioasă la grânarele Egiptului și să vadă în ele ceva care se putea pipăi și hrănitor. Credința privește spre cer și acolo își găsește toate izvoarele.

Soarta aceasta o avea tabăra în pustie; ca și Biserica în lume. Nu era nici o trebuință, nici o singură îngrijorare neprevăzută, nici o singură nevoie de orice fel ar fi fost, pentru care starea de față a lui Dumnezeu să nu fie cu totul de ajuns. Neamurile netăiate împrejur puteau să privească și să se minuneze. În rătăcirea necredinței oarbe, ele puteau să și pună multe întrebări și să caute să știe cum putea fi hrănită, îmbrăcată și ținută în rânduială, o asemenea oștire. Foarte firesc; ele n-aveau ochi să vadă de unde veneau toate acestea. Ele nu cunoșteau pe Domnul, Cel Veșnic, „Dumnezeul Evreilor” și, prin urmare, dacă li s-ar fi spus că El purta de grijă acestei mari adunări, ar fi fost pentru ele un fel de basme șagălnice.

Și acum, la fel e cu Biserica lui Dumnezeu, în aceasta lume, pe care cu drept cuvânt o putem numi o pustie morală. Privită din punct de vedere dumnezeiesc, această adunare nu este din lume; ea este cu totul despărțită de lume. Ea este tot atât de în afară de lume, după cum și tabăra lui Israel era în afară de Egipt. Valurile mării Roșii se ridicau între această tabără și Egipt, iar apele mai adânci și mai posomorite ale morții lui Hristos curg între Biserica și Dumnezeu și acest veac rău. Este cu neputința să se poată închipui o despărțire mai desăvârșită. „Ei nu sunt din lume, zice Domnul, după cum nici Eu nu sunt din lume (Ioan 17:16).

Apoi, în ce privește întreaga ei atârnare; în această lume, cine atârnă mai mult de altul decât Biserica lui Dumnezeu? Ea nu are nimic în ea însăși sau prin ea însăși. Ea este așezată în mijlocul unui pustiu moral, pustiu sterp, posomorit și nemărginit; în care nu se aud decât urlate de deznădejde unde nu este nimic care să-i țină viața. În tot întinsul acestei lumi, nu se găsește nici o picătură de apă, nici un singur fel de hrană care să poată prii Bisericii lui Dumnezeu.

E în primejdia a tot soiul de înrâuriri vrăjmașe. Aici pe pământ ea n-are prieteni, totul îi stă împotrivă. În mijlocul acestei lumi, ea este ca o floare din alte tari, sădită într-un ținut unde pământul și aerul îi sunt deopotrivă de neprielnice.

Așa este Biserica lui Dumnezeu în lume; ceva despărțit, care atârnă de altcineva, fără apărare, lepădată în totul pe seama Dumnezeului Celui Viu. Lucrul acesta poate da gândurilor noastre despre Biserica mult adevăr, putere și lumina; și acum, rămâne în sarcina noastră să o înfățișăm ca pe o icoană potrivnică a taberei în pustie. Nu este o ciudățenie a închipuirii, nici un gând străin să o socotim astfel; 1 Corinteni 10:11 ne dovedește acest lucru cât se poate de lămurit. Suntem pe deplin îndrituiți să spunem că ceea ce era tabăra lui Israel în chip văzut, este Biserica din punct de vedere moral și duhovnicesc. Și încă, ce era pustia, după slovă, pentru Israel, este lumea privită din punct de vedere moral și duhovnicesc pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum pustia nu era pentru Israel un loc de îmbelșugare și de bucurii, ci de primejdii și străduințe, tot așa lumea nu dă Bisericii lui Dumnezeu mijloace de trai sau bucurii, ci trude și primejdii.

E însemnat să înțelegem acest lucru în toată puterea lui morală. Biserica sau adunarea lui Dumnezeu în lume, ca „Adunarea în pustie”, este încredințată în totul purtării de grijă a Dumnezeului Celui Viu. Să nu uităm că vorbim din punct de vedere dumnezeiesc – cum vede Dumnezeu Biserica. Privita din punct de vedere omenesc, așa cum este, în adevărata ei stare din timpul de față, vai! e altceva. Acum, ne îndeletnicim numai cu gândul adevărat, dumnezeiesc, al Bisericii lui Dumnezeu în lume.

Să nu se uite nici o clipă că după cum este adevărat că odinioară era o tabără, o adunare religioasă în pustie, tot atât de adevărat este că în timpul acesta se află în lume Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Hristos. Fără îndoială că neamurile lumii nu cunoșteau deloc acea adunare de odinioară, și cu atât mai puțin nu se sinchiseau de ea; dar acest lucru nu slăbea și nici chiar nu atingea marele fapt că ea era acolo. Tot astfel, astăzi, oamenii din lume nu cunosc deloc Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, și cu atât mai puțin nu le pasă de ea; dar aceasta nu atinge în nici un fel, acest mare adevăr că o asemenea Biserică sau adunare a lui Dumnezeu se află într-adevăr în timpul de față, în lume, și că a fost neîncetat de când s-a coborât Duhul Sfânt în ziua Cinci-zecimii. Este adevărat că adunarea lui Israel își avea încercările ei, luptele ei, greutățile ei, ispitele ei, neînțelegerile ei, dezbinările ei, zguduitorile ei lăuntrice, piedicile ei multe și fără nume, și toate acestea cereau ajutoarele felurite cari erau în Domnul – slujba de preț a proorocului, a preotului și a împăratului pe care îi rânduse Dumnezeu; căci, după cum știm, Moise era acolo ca „împărat în Israel”, și ca prooroc pus de Dumnezeu, iar Aaron era acolo ca să îplinească toate slujbele preoțești.

Dar, în ciuda acestor lucruri pe cari le-am arătat cu toată slăbiciunea, căderea, păcatul, răzvrătirea, cărtirea, – rămâne lucru hotărât că era ceva izbitor, care trebuia cunoscut de oameni, de draci și de îngeri, anume o adunare foarte mare, cam de trei milioane de suflete (după socoteala obișnuită), călătorind într-un pustiu; atârnând în totul de un braț nevăzut, călăuziți și îngrijiți de Dumnezeul cel veșnic, al cărui ochi niciodată nu era întors nici o singură clipă de la această oștire tainică și pre-închipuitoare a unui adevăr dumnezeiesc. Dumnezeu locuia într-adevăr în mijlocul poporului Său și nu-l părăsea niciodată, cu toată uitarea lui, cu toată nerecunoștința și răzvrătirea lui. El era acolo ca să-i sprijine și să-l călăuzească, să-l păzească și să-l păstreze zi și noapte. El îl hrănea în fiecare zi cu pane din cer și făcea să țâșnească pentru el, apă din stâncă. Firește, acesta era un lucru uimitor, o taină mare.

Dumnezeu avea o adunare în pustie – ținută deoparte de toate neamurile de primprejur, despărțită, ca să fie a Lui. Se poate ca neamurile lumii să nu fi știut, să nu se fi sinchisit, să nu fi gândit nimic despre această adunare. Hotărât că pustia nu producea nimic ca hrană sau răcorire. În ea se găseau șerpi și scorpii, – primejdii și curse, – secete, uscăciunea și jalea. Dar mai era și aceasta adunare minunată, întreținută într-un fel care zădărnicea și încurca mintea omenească.

Acum, cititorule, adu-ți aminte că aceasta era o icoană pre-închipuitoare a unui lucru care a fost în ființă nouăsprezece veacuri, cere este încă în ființă, și care va fi până în clipa în care Domnul se va ridica din locul Său în care se află acum, și se va cobori în văzduh. Într-un cuvânt, este o icoană pre-închipuitoare a Bisericii lui Dumnezeu în lume. Este foarte însemnat să recunoaștem acest fapt, care din nenorocire prea a fost pierdut din vedere, și care, chiar în zilele noastre, este atât de puțin înțeles. Cu toate acestea, fiecare creștin este foarte răspunzător să-l recunoască și să-l mărturisească în practica. Nu-l putem înlătura. Este adevărat că în timpul de față se află în această lume, ceva care se potrivește cu tabăra în pustie? Da, într-adevăr; este Biserica în pustie. Este o adunare care trece prin această lume, cum trecea Israel de-a lungul pustiei. Mai mult, din punct de vedere moral și duhovnicesc, lumea este pentru Biserică, întocmai ce era pustia pentru Israel. Israel nu găsea în pustie mijloace de trai, și nici Biserica lui Dumnezeu nu găsește nimic în lume. Dacă găsește, face mincinos pe Domnul ei și nu-L urmează cum trebuie. Israel nu era din pustie, dar o străbătea; Biserica lui Dumnezeu nu este din lume, dar trece prin ea. Dacă cititorul este bine pătruns de acest adevăr, va vedea locul de desăvârșită despărțire care se potrivește Bisericii lui Dumnezeu ca trup, și fiecărui mădular în parte. Biserica, așa cum o vede Dumnezeu, este tot atât de despărțită cu desăvârșire de această lume, cum era tabăra lui Israel de pustiul înconjurător. Nu este nici o legătură între Biserică și lume, cum nu era nici între Israel și nisipul din pustie. Cele mai strălucitoare momeli și cele mai ademenitoare ispite ale lumii sunt pentru Biserica lui Dumnezeu ce erau pentru Israel șerpii, scorpiile și celelalte multe primejdii ale pustiei.

Acesta este gândul dumnezeiesc despre Biserică, și tocmai cu acest gând ne îndeletnicim acum. Vai! cât se deosebește de mult de ce se zice că e „Biserica” Dorim ca, deocamdată, cititorul să-și ațintească privirea asupra adevăratei stări a lucrurilor. Voim să-l așezăm, prin credință, de partea lui Dumnezeu, și de acolo să poată privi Biserica. Numai privind-o astfel își poate da bine seama ce este Biserica, și de răspunderea lui personală cu privire la această Biserică. Dumnezeu are o Biserică în lume. În timpul de față se află pe pământ un trup, locuit de Duhul, și unit cu Hristos, Capul. Această Biserică – acest trup – este alcătuit din toți cei ce cred cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu, și cari sunt uniți între

ei prin puterea marelui fapt al stării de față a Duhului Sfânt.

Pe de alta parte să se ia seama că aici nu este vorba de vreo părere, de vreun anumit gând, pe care-l putem primi sau da la o parte, după bunul plac. Avem de-a face cu un fapt dumnezeiesc. Fie că voim să ascultăm, fie că nu voim, el rămâne un adevăr însemnat Biserica este un trup în ființă, și noi suntem mădularele lui dacă suntem credincioși adevărați. Nu putem fi scutiți să facem parte din acest trup și nu-l putem nesocoti. Suntem în această legătura – fiind botezați pentru aceasta cu Duhul Sfânt. Este un lucru tot atât de adevărat și de temeinic ca și nașterea unui copil într-o familie. Nașterea a avut loc, legătura de familie s-a făcut, și n-avem decât s-o recunoaștem și să umblăm cum cere această legătură, zi de zi. Din clipa când un suflet este născut din nou – este născut de sus și pecetluit cu Duhul Sfânt, – face parte din trupul lui Hristos. El nu se mai poate socoti mai departe ca un ins singuratic, o ființă neatârnată, o părticică ce trăiește singură; el este mădularul unui trup, întocmai cum mâna și piciorul este mădularul trupului omenesc. Credinciosul este mădularul Bisericii lui Dumnezeu, și în nici un fel nu mai poate fi mădularul altcuiva. Cum ar putea mâna mea să fie mădularul altui trup? Întemeindu-ne pe acestea, ne putem întreba: Cum s-ar putea ca un mădular al trupului lui Hristos să fie mădular al unui alt trup?

Ce adevăr măreț în ce privește Biserica lui Dumnezeu. Ce bine este să stai sub înrăurirea unui asemenea adevăr în mijlocul prăpădului și dărâmaturilor, luptei și dezbinării, încurcăturii și vrăjbii, sectelor și partidelor, Biserica lui Dumnezeu este ceva deosebit. Hotărât că este un adevăr din cele mai practice și mai puternice în lucrare. Suntem tot atât de ținuți să recunoaștem, prin credință, această Biserică în lume, cum erau Israeliiți ținuți să recunoască, prin vedere, tabăra în pustie. Era o tabără, o adunare, și adevăratul Israelit făcea parte din ea; este o Biserică, un trup, și creștinul adevărat face parte din ea.

Dar cum s-a alcătuit acest trup? Prin Duhul Sfânt, cum este scris: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup” (1 Cron. 12:13). Cum este îngrijit? Prin Capul său viu; cu ajutorul Duhului și prin Cuvânt, cum citim: „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica” (Efes. 5:29). Nu este destul? Nu ajunge Hristos? Duhul Sfânt nu ajunge? Avem nevoie de altceva decât de puterile nesfârșite ce se găsesc în Numele lui Isus? Darurile Duhului vecinie nu sunt îndeajuns pentru creșterea și îngrijirea Bisericii lui Dumnezeu? Starea de față a lui Dumnezeu în Biserică nu-l cheazăuiește tot de ce poate avea nevoie? Nu îngrijește El de nevoile fiecărui ceas? Credința răspunde: „Da” și zice cu tărie și încredințare. Necredința, mintea omenească zice: „Nu; pe lângă aceasta mai avem nevoie de multe alte lucruri”. Ce să răspunzi la acestea? Numai atât: „Dacă Dumnezeu nu este de ajuns, nu știm încotro să ne mai îndreptăm. Dacă Numele lui Isus nu ajunge, nu știm ce să mai facem, Dacă Duhul Sfânt nu poate face față tuturor nevoilor părtășiei legăturii frățești, slujbei și cultului, adunării de preamărire și închinare nu știm ce să mai zicem”.

Cu toate acestea se poate spune că „lucrurile nu suni așa cum erau pe vremea apostolilor; că Biserica a căzut; că darurile din ziua Cinci-zecimii au încetat; că zilele mărețe ale dragostei dintâi a Bisericii au pierit, și că prin urmare trebuie să găsim cele mai bune mijloace ce ne stau la îndemână pentru organizarea și sprijinirea bisericilor noastre”. La toate acestea răspundem: „Nici Dumnezeu, nici Hristos Capul Bisericii, nici Duhul Sfânt n-au greșit”. „Nici o iotă sau o frântură de slovă din Cuvântul lui Dumnezeu n-au căzut”. Temelia adevărată a credinței este aceasta: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci”. El a zis: „Iată, Eu sunt cu voi”. Cât timp? Oare numai în timpul zilelor dragostei dintâi? Numai pe vremea apostolilor? Sau numai atâta timp cât Biserica va rămâne credincioasă? Nu: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28. 20). Tot astfel când este pomenită mai înainte și pentru întâia oară Biserica adevărată în toată Scriptura, avem aceste cuvinte vrednice de amintit: „Pe această piatră (Fiul Dumnezeului celui viu) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Mat. 16:18).

Dar, întrebarea este: „Se află această Biserică în timpul de fata pe pământ”? Da, cu toată siguranța. Aici pe pământ este acum aceasta Biserică tot atât de adevărată cum era odinioară o tabără în pustie. Și după cum Dumnezeu era în acea tabără ca să poarte de grijă pentru toate nevoile poporului, tot așa El locuiește acum în Biserică pentru ca s-o stăpânească, s-o cârmuiască în toate privințele, după cum este scris: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2:22). Aceasta ne este cu totul de ajuns. Tot ce ne trebuie, este să înțelegem, prin credința acest mare adevăr. Numele lui Isus răspunde tuturor nevoilor Bisericii lui Dumnezeu, tot așa de bine cum răspunde mântuirii sufletului. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18:20). A încetat oare lucrul acesta să fie adevărat? Dacă nu, starea de față a lui Hristos nu e în totul de ajuns Bisericii Sale? Avem nevoie să facem planuri și tot felul de lucrări, de-ale noastre înșine, în socotelile Bisericii? Nimic mai mult decât la mântuirea sufletului. Ce zicem păcătosului? Încrede-te în Hristos. Ce zicem sfântului? Încrede-te în Hristos. Ce zicem unei adunări a sfinților, mică sau mare? Încredeți-vă în Hristos. Este ceva pe care El nu l-ar putea face? „Este vreun lucru prea greu pentru El”? S-a isprăvit vistieria darurilor și harului Său? Nu poate El să dea daruri pentru slujbă? Nu poate El să ridice evangheliști, păstori sufletești, învățători? Nu poate El face față pe deplin tuturor feluritelor nevoi ale Bisericii Sale în pustie? Dacă nu poate, unde ne aflăm? Ce vom face? Încotro să ne întoarcem? Ce avea să facă adunarea lui Israel? Să privească la Dumnezeu. Pentru toate? Da, pentru toate; pentru hrană, pentru apă, pentru îmbrăcăminte, pentru călăuzire, pentru ocrotire, pentru tot. Toate izvoarele lor erau în El. Trebuiau să se ducă la un altul? Niciodată, Hristos, Domnul nostru, ajunge din belșug, în ciuda tuturor căderilor noastre, a prăpădului nostru, a păcatelor și a necredinței noastre. El a trimis pe Duhul Sfânt, Mângâietorul binecuvântat, ca să locuiască împreună și în răscumpărării Săi, ca să alcătuiască un singur trup și ca să-i unească cu El, Capul viu în ceruri. Acest Duh este puterea unirii, a părtășiei, a legăturii frățești, a slujbei și a cultului sau adunării de închinare și preamărire. El nu ne-a părăsit, și niciodată nu ne va părăsi. Numai să ne încredem în El; să ne folosim de El, să-L lăsăm să lucreze. Să ne punem în apărare cu grijă împotriva a tot ce ar putea finii să-L stingă, să-L împiedece, sau să-L întristeze. Să-i recunoaștem locul adevărat în adunare, și să ne încredințăm în toate privințele, călăuzirii și stăpânirii lui. Suntem încredințați că asta este adevărata taină a puterii și a binecuvântării. Tăgăduim noi prăpădul din Biserică? Cum am putea tăgădui? Vai! Căderea Bisericii se înfățișează ca un fapt prea vădit și prea cunoscut! Căutăm noi să tăgăduim partea noastră de vină, în această ruina, nebunia și păcatul nostru? Să dea Dumnezeu să le simțim mai adânc! Dar vom adăuga la păcatul nostru tăgăduirea că harul și puterea Domnului nostru ne poate atinge în nebunia și ruina noastră? Îl vom lepăda noi, pe El, izvorul apelor vii, și ne vom săpa puțuri crăpate, cari nu pot ține apa? Ne vom abate de la Stânca veacurilor ca să ne sprijinim pe trestia frântă a închipuirii noastre? Cu nici un chip. Glasul inimilor noastre, când ne gândim la Numele lui Isus, să fie mai degrabă acesta: „În Isus am aflat mântuire, iertare, un leac pentru griji și pentru vremelnici nevoi; și pentru orice rană, El ni-i mângâiere: tot ce trebuiește, în El găsim noi”. Cititorul să nu-și închipuie că vrem să dam cea mai mică încuviințare pretențiilor bisericești. Mai degrabă ne este groază de ele; le privim ca foarte vrednice de disprețuit. Credem ca n-am ști să luam un loc destul de smerit. Un loc și un duh smerit e tocmai ce ni se potrivește cu privire la ocara și păcatul nostru de obște. Tot ce căutăm să arătăm, este plinătatea Numelui lui Isus pentru toate nevoile Bisericii lui Dumnezeu, în toate timpurile și în toate împrejurările. În zilele apostolilor acest Nume avea o putere nemăsurată; de ce n-ar mai avea o și acum? A suferit acest nume slăvii vreo schimbare? Nu, slavă Domnului! Ei bine, așa dar. El ne ajunge în clipa aceasta, și tot ce avem de făcut

este să ne încredem în totul în El, și prin urmare să ne depărtăm cu desăvârșire de orice alta pricină de încredere, ca să ne adăpostim cu o hotărâre tare sub acest Nume scump și fără seamăn. Binecuvântat să fie Numele Lui, El se coboară în mijlocul celei mai mici adunări celui mai mic număr, fiindcă a zis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor”. Acest cuvânt mai este adevărat pentru noi? Și-a pierdut puterea? Nu se mai poate folosi? Unde a fost desființat?

Cititorule creștin, te rugam stăruitor prin toate dovezile care trebuiesc să înrăurească asupra inimii tale, să-ți dai încuviințarea din inimă asupra acestui adevăr veșnic, și anume: Deplinătatea Numelui Domnului Isus Hristos pentru Biserica lui Dumnezeu, în orice stare cu putință s-ar afla și în orice vreme, întrebuițând cuvintele: „Deplinătatea Numelui Domnului Isus Hristos”, înțelegem tot ce este chezușuit poporului Său în acest Nume – viața, neprihănire, primire înaintea lui Dumnezeu, starea de față a Duhului Sfânt cu toate darurile Lui felurite, centrul dumnezeiesc în jurul căruia se adună copiii lui Dumnezeu. Într-un cuvânt, credem că tot ce poate avea nevoie Biserica, în timpul de față și în veșnicie, se cuprinde în acest singur Nume slăvit: „Domnul Isus Hristos”.

Te rugăm fierbinte să nu privești cele arătate mai sus doar ca pe o teorie adevărată, ci să le mărturisești cu viața ta; și atunci, hotărât că vei gusta adâncă binecuvântare a stării de față a lui Isus aici pe pământ – binecuvântare ce trebuie gustată, ca să fie cunoscută; dar care, odată ce a fost într-adevăr gustată, nu mai poate fi uitată niciodată sau data deoparte pentru nimica în lume.

N-avem deloc de gând să lungim șirul gândurilor pe cari le-am arătat, sau să scriem un cuvânt înainte atât de lung la partea Cărții ce ne stă înainte, și pentru care cerem acum cititorului nostru, toată luarea aminte.

Privind acum „adunarea Israeliților în pustie” (Fapte 7:38), o vedem alcătuită din trei cete deosebite, și anume: luptători, lucrători și închinători. Era un popor de luptători, o seminție de lucrători, o casă de închinători sau preoți. Am aruncat o privire asupra celor dintâi și am văzut pe fiecare dintre ei, după familiile lor, fiecare lângă „steagul” lui, întocmai după porunca Domnului; ne vom opri câteva clipe asupra celor de al doilea, și îi vom urmări în lucrarea și slujba lor, după aceeași porunca. Am privit pe luptători; să ne îndreptăm spre lucrători.

Leviții erau hotărâți între toate celelalte seminții, și chemați să aibă un loc și să împlinescă o slujbă foarte deosebită. Iată ce citim despre ei: „Leviții, după seminția părinților lor, n-au intrat în numărătoarea aceasta. Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Să nu faci numărătoarea seminției lui Levi, și să nu-i numeri capetele în mijlocul celorlalți copii ai lui Israel. Da în grija Leviților cortul întâlnirii, toate uneltele lui și tot ce ține de el. Ei vor duce cortul și toate uneltele lui, vor face slujba în el, și vor tăbări în jurul cortului. Când va porni cortul, Leviții să-l desfacă; și când se va opri cortul, Leviții să-l întindă; iar străinul care se va apropia de el, să fie pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să tăbărescă fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul lui, după cetele lor. Dar Leviții să tăbărescă în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Israel; și Leviții să aibă paza cortului întâlnirii” (Cap. 1:47-53). Și mai citim: „Leviții, după porunca pe care o dăduse lui Moise Domnul, n-au intrat la numărătoare în mijlocul copiilor lui Israel” (Cap. 2:33).

Dar de ce tocmai Leviții? De ce era hotărâtă această seminție, dintre toate celelalte, și pusă deoparte pentru o slujbă atât de sfântă și atât de însemnată? Aveau în ei vreo sfințenie oarecare sau vreun bun deosebit pentru a îndreptați o asemenea cinste? Deloc, nici prin naștere și nici în viața de toate zilele, după cum putem vedea prin cuvintele următoare: „Simeon și Levi sunt frați; săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci, în mânia lor, au ucis oameni, și, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor. Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, și furia lor, căci a fost prea sălbatică. Îi voi împărți în Iacov, și-i voi risipi în Israel (Gen. 49:5-7).

Astfel era Levi prin naștere și în purtare – îndărătnic, mândru și rău. Ce ciudat ca un astfel de om să fie singur ales și înălțat într-o stare atât de aleasă și atât de sfântă. Putem spune cu drept cuvânt că de la început până la sfârșit era numai har. Iată cum lucrează harul ca să ridice pe cei ce sunt în cea mai rea stare. El se coboară în cele mai adânci prăpăstii și de acolo își culege cele mai strălucitoare biruințe. „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre cari cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15). „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efes. 3:8).

Ce izbitor este acest fel de vorbire: „Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor; nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Dumnezeu are ochii așa de curați că nu pot să vadă răul, și El nu poate privi nelegiuirea. Dumnezeu nu putea să se unească cu sfaturile lui Levi, El nu putea să se întovărășască cu el. Era cu neputință. Dumnezeu n-avea nici o legătură cu îndărătnicia, mânia și sălbăticia. Totuși, El putea să aducă pe Levi în sfatul lui și să-l facă părtaș adunării Lui, El putea să-l scoată din locuința lui, unde nu erau decât unelte de chin, și să-l aducă în cortul întâlnirii, ca să se îndeletnicească cu unelte sfinte și vasele ce se aflau în cort. Era harul – harul slobod și deplin; în acest har trebuie căutată temelia oricărei slujbe înalte și binecuvântate a lui Levi. Câtă vreme nu era vorba decât de el însuși, o depărtare fără margini îl despărțea de Dumnezeul cel sfânt, – o prăpastie peste care nici o născocire sau putere omenească nu putea arunca o punte. Un Dumnezeu sfânt nu putea să aibă a face cu îndărătnicia, mânia și sălbăticia; dar un Dumnezeu al harului avea a face cu Levi. În îndurarea Lui, El putea să cerceteze pe o asemenea ființă, și s-o scoată din adâncimile căderii sale morale, și s-o aducă în preajma Sa.

Ce minunată deosebire între starea firească a lui Levi, și starea lui prin har, între uneltele de chin și vasele locului prea sfânt, între Levi înfățișat în cap. 34 din Geneza și cel din capitolele 3 și 4 din Numeri.

Dar să cercetăm cu de-amănuntul felul cum s-a purtat Dumnezeu cu Levi, ca să-l aducă într-o asemenea stare de binecuvântare. Pentru aceasta avem nevoie să cercetăm capitolul 8 al cărții noastre, și acolo vom afla taina pe care voim s-o aflăm. Vom vedea acolo că nimic din ce privea pe Levi nu era și nu putea fi îngăduit, și că nici una din căile lui nu putea fi încuviințată: și cu toate acestea găsim acolo cea mai deplină desfășurare a harului, – a harului care domnește prin dreptate. Ne întemeiem pe aceste cuvinte spuse mai înainte: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde”. Nu este vorba să știm până unde înțelegeau Leviții aceste lucruri; nu acesta este lucrul de căpetenie. N-avem nevoie să întrebăm: Ce vedeau Leviții în rânduile lui Dumnezeu cu privire la ei? ci: Ce învățăm noi din toate acestea?

Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Ia pe Leviți din mijlocul copiilor lui Israel, și curățește-i. Iată cum sa-i curățești: Stropește-i cu apă ispășitoare; să lase să treacă briciul peste tot trupul lor, să-și spele hainele și să se curățească” (Cap. 8:5-7).

Aici avem înfățișat singurul dreptar dumnezeiesc de curățire. Este moartea față de firea pământească și de toate pornirile ei. Este Cuvântul lui Dumnezeu care face asupra inimii și a cugetului o lucrare vie și puternică. Nimic nu poate fi mai plin de înțeles ca îndoita lucrare înfățișată în versetele de mai sus, Moise trebuia să-i stropească cu apa ispășitoare, apoi, ei trebuiau să treacă briciul peste tot trupul lor, și să-și spele hainele. Vedem ceva frumos și hotărât. Moise, ca înfățișătorul drepturilor lui Dumnezeu, curățește pe Leviți, după cerințele acestor drepturi; și el, fiind curățit, sunt destoinici să treacă briciul peste tot ce nu era decât o arătare a celor firești, și își pot spăla hainele, ce înfățișează, după cuvântul lui Dumnezeu, curățirea de obiceiurile lor văzute. Astfel Dumnezeu îngrijea de tot ce cerea starea firească a lui Levi – îndărătnicia, mânia și sălbăticia. Apa curată și briciul erau întrebuințate, și lucrarea lor trebuia să se lungească până când Levi era în stare să se apropie de vasele cortului întâlnirii.

Așa trebuie să fie totdeauna. Firea veche nu are, și nici nu poate avea vreun loc printre lucrătorii lui Dumnezeu. Nu poate fi greșeală mai nenorocită ca aceea de a pune firea veche în slujba lui Dumnezeu, încercând în vreun fel să fie îmbunătățită sau să i se pună capăt. Nu îmbunătățirea, ci numai moartea va slui. Este de cea mai mare însemnătate, pentru cititor, să priceapă lămurit acest mare adevăr practic. Omul a fost cântărit și a fost găsit ușor. Dreptarul a fost pus lângă căile sale și ele au fost găsite întortocheate. E cu totul zadarnic să încerce să fie schimbat. Afară de apă și brici, nimeni altul nu poate izbuti. Dumnezeu a sfârșit istoria omului. El i-a pus capăt în moartea lui Hristos. Întâiul fapt însemnat pe care îl pune Duhul Sfânt pe cugetul omului, este că Dumnezeu Și-a rostit osânda împotriva firii omului, și trebuie astfel ca fiecare să primească această osândă împotriva lui însuși. Acesta nu este un fel de a vedea sau de a simți. Se poate zice: Eu nu văd sau nu simt că sunt atât de rău cum vrei să-mi dovedești. Răspundem: N-are a face câtuși de puțin. Dumnezeu Și-a rostit judecata asupra tuturor și cea dintâi datorie a omului este să se plece înaintea acestei judecăți și s-o primească. Ce iar fi folosit lui Levi să spună că nu era de aceeași părere cu ce spusese Cuvântul lui Dumnezeu despre el? S-ar fi putut schimba astfel starea lucrurilor cu privire la el? În nici un fel. Fie că Levi simțea sau nu, prețuirea dumnezeiască rămânea aceeași; dar e vădit, că, a se supune acestei prețuiri, înseamnă a face întâiul pas pe cărarea înțelepciunii.

Totul este înfățișat în „apa” și „briul – „spălarea” și „trecerea briului peste tot trupul lor. Nimic n-ar putea fi mai cu înțeles și mai izbitor. Aceste lucrări fac să iasă la iveală adevărul măreț al hotărârii de moarte rostită împotriva firii pământești, și aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri asupra a tot ce iese din această fire.

Ne întrebăm, care este însemnătatea botezului, prin care cel ce-l primește intră pe tărâmul creștinismului văzut. Nu închipuiește oare faptul binecuvântat că „omul nostru cel vechi”, firea noastră căzută, este pus cu totul deoparte și că suntem aduși într-o stare cu totul nouă? Într-adevăr, așa este. Și ce însemnătate are pentru noi trecerea briului peste tot trupul? Este o aspră judecată de sine-însuși, făcută în fiecare zi; este înlăturarea fără cruțare a tot ce line de firea pământească. Aceasta este adevărata cale pe care trebuie să meargă în pustie toți slujitorii lui Dumnezeu. Când vedem în cap. 34 din Geneza purtarea lui Levi la Sihem, și ce se spune despre el în cap. 49 din Geneza, cu drept cuvânt putem întreba cum se face că Leviții au fost primiți să poarte vasele cortului. Răspunsul este: Harul strălucește în chemarea lui Levi, și sfințenia în curățirea lui. El a fost chemat la slujbă după bogățiile harului dumnezeiesc; și a fost făcut destoinic pentru această slujbă, după cerințele sfințeniei lui Dumnezeu.

Așa trebuie să fie cu toți slujitorii lui Dumnezeu. Suntem adânc încredințați că nu suntem în stare să lucrăm pentru Dumnezeu decât atâta vreme cât firea este pusă sub puterea crucii și a judecății de sine-însuși. Voința omului nu poate fi niciodată de folos în slujba lui Dumnezeu; nu, niciodată; dacă voim să știm ce este adevărata slujbă, trebuie ca ea să fie înlăturată. Vai câte lucruri cari trec drept slujire, judecate la lumina lui Dumnezeu, ar fi dovedite că nu sunt altceva decât rodul unei voințe îngrijorate. Este un lucru însemnat care cere din partea noastră cea mai mare luare aminte. În această privință, niciodată nu ne vom putea judeca cu destulă strășnicie. Inima este atât de înșelătoare încât ne putem închipui că facem lucrul lui Dumnezeu, și când colo, nu facem decât să ne plăcem noua înșine. Dar, dacă voim să pășim pe cărarea adevăratei slujbe, trebuie să fim tot mai neînduplecați cu privire la tot ce ține de vechea zidire. Trebuie ca îndărătnicul Levi să treacă prin lucrarea pre-închipuitoare a apei și a briului, mai înainte ca să poată fi întrebuințat în slujba măreață care i-a fost hotărâtă de însuși Dumnezeul lui Israel.

Dar înainte de a cerceta cu de-amăruntul lucrarea și slujba Leviților, trebuie să privim o clipă priveliștea înfățișată în Exod 32, în care ei împlinesc o însărcinare foarte însemnată. Vrem să vorbim despre vițelul de aur, lucru pe care cititorul îl va vedea de la început. În timpul lipsei lui Moise, poporul și-a abătut atât de mult privirea de la Dumnezeu și de la poruncile Lui, că și-a făcut un vitei turnat și s-a închinat până la pământ înaintea lui. Fapta lor îngrozitoare cerea o judecată grabnică. „Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi; – s-a așezat la ușa taberei, și a zis: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine”! Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o parte la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa. Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. Moise a zis: „Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi” (Exod 32:25-29)!

Era o clipă de încercare. Nici nu putea fi altfel, când se „pusese Inimii și cugetului întrebarea aceasta mare: „Cine este pentru Domnul”? Nimic n-ar fi fost mai potrivit ca să încerce inima. Întrebarea nu era: „Cine vrea să lucreze”? Nu; ci ea era mult mai însemnată și mult mai grabnică. Nu era vorba să se știe care încotro va merge și cine va face cutare sau cutare lucru. Putea să se lucreze mult, și totuși, toată alergătura să pornească numai din îndemnul unei voințe ne-zdrobite, care, înrăurind asupra firii pământești religioase, ar fi dat o înfățișare de jertfire de sine însuși și de evlavie, cu totul prielnică să se înșele pe sine însuși și pe alții.

Dar a fi pentru Domnul închipuiește părăsirea voii noastre, deplină lepădare de sine însuși, lucrul de căpetenie al adevăratului slujitor, al adevăratului lucrător. Saul din Tars se găsea în această stare când a strigat: „Doamne, ce vrei să fac? Ce vorbă minunată în gura îndărătnicului, mândrosului și sălbatecului prigonitor al Bisericii lui Dumnezeu.

„Cine este pentru Domnul?” Cititorule, ești tu pentru Domnul? Caută și vezi. Cercetează-te cu luare aminte. Nu uita că întrebarea nu e deloc: Ce faci tu? Nu, ci ea este mult mai adâncă. Dacă ești pentru Domnul, ești gata pentru orice. Ești gata să te oprești sau să mergi înainte, gata s-o iei la dreapta sau la stânga, gata să fii plin de râvnă sau să stai liniștit, gata să te scoli sau să te culci. Lucrul de căpetenie este acesta; lepădarea de sine însuși și lăsarea în voia altuia; și acest altul este Domnul.

Este o întrebare de o însemnătate nemărginită. Într-adevăr, în timpul de față, nu cunoaștem nimic mai însemnat decât această întrebare care cercetează inima: „Cine este pentru Domnul?” Trăim zile în cari voința fiecăruia este înspăimântător de mult arătată. Omul se fălește cu slobozenia lui; și lucrul acesta iese la iveală mai ales în pricinile religioase. Întocmai așa era în tabăra lui Israel, în zilele pe cari ni le înfățișează cap. 32 din Exod – în zilele vițelului de aur. Moise nu se vedea și voința omului se arăta; priboiul a fost pus la lucru. Și care a fost urmarea? Un vițel turnat; și când s-a întors Moise, a găsit poporul închinându-se idolului și în desfrâu. Atunci, ca să pună la încercare poporul, a pus această întrebare măreață: „Cine este pentru Domnul?” Întrebare care a pus capăt celor ce se petreceau, sau mai degrabă a pus pe Israeliți la încercare. Și nici în zilele noastre nu se petrece altfel. Voința omului domnește, și mai ales în lucruri religioase. Omul se fălește cu drepturile lui, cu slobozenia lui, cu voința lui, și cu înțelepciunea lui. Iată o tăgăduire a domniei lui Hristos; și prin urmare este bine să ne păzim și să veghem, ca să luăm într-adevăr partea Domnului, împotriva firii noastre. Se cuvine să stăm într-o stare de supunere față de stăpânirea Sa. Atunci nu vom mai fi îngrijați de însemnătatea sau felul slujbei noastre; singura noastră țință va fi să facem voia Domnului nostru.

Într-un cuvânt, întrebarea care se punea taberei lui Israel în zilele vițelului de aur, și Bisericii, în aceste vremuri ale voinței omenești, este aceasta: „Cine este pentru Domnul?” însemnată întrebare. Nu: „Cine este pentru religie, pentru binefacere sau pentru îmbunătățirea morală? Putem pune multă râvnă ca să îndemnăm, să sprijinim felurite planuri de binefacere, de religie și de îmbunătățire morală, nefăcând altceva decât să slujim eului nostru și să ne ținem în picioare voința. Trecem prin niște timpuri în cari voința omului este lingușită cu o râvnă fără seamăn. Suntem adânc încredințați că adevăratul leac pentru acest rău se găsește în această singură și însemnată întrebare: „Cine este pentru Domnul?” Ea cuprinde o putere practică nemărginită. A fi într-adevăr pentru Domnul, înseamnă a fi gata să faci neapărat tot ce găsește El cu cale că vrea de la noi. Dacă sufletul este în stare să spună cu adevărat: „Doamne, ce vrei să fac?” Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă, atunci este gata să facă orice. Astfel, în cazul Leviților, ei erau chemați „fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa”. Era o însărcinare grozavă pentru carne și sânge. Dar împrejurarea o cerea. Drepturile lui Dumnezeu fuseseră călcate în picioare, pe față și într-un chip bătăran. Născocirea omenească fusese la lucru; se întrebuițase priboiul și se făurise un vițel. Au schimbat slava lui Dumnezeu cu chipul unui bou care paște iarbă; și iată de ce toți cei ce erau pentru Domnul au fost chemați să se încingă cu sabia. Firea veche putea zice: „Nu, să fim îngăduitori, miloși și îndurători. Vom căpăta mai mult prin blândețe decât prin asprime. Nu se poate face bine oamenilor, lovindu-i. Dragostea are mult mai multă putere decât asprimea. Să ne iubim unul pe altul”. Acestea sunt gândurile, – adevărate la locul lor, – pe cari firea putea să le insuflă; astfel putea ea să judece. Dar porunca ere lămurită și hotărâtă: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia. Sabia era singurul lucru care putea sluji când vițelul de aur era acolo. Să vorbești de dragoste într-o asemenea împrejurare, ar fi însemnat să nesocotești drepturile sfinte ale Dumnezeuului lui Israel. Adevăratului duh de ascultare i se potrivește totdeauna slujba care este în legătură cu împrejurarea. Un rob n-are să stea de vorba, el trebuie să facă ce i se poruncește. Dacă pune vreo întrebare sau ridică vreo împotrivire, înseamnă că a părăsit locul de rob. Putea să pară că era cea mai grozavă sarcină, să-ti omori fratele, prietenul și ruda; dar Cuvântul Domnului era poruncitor. El nu putea fi înlăturat; și Leviții, prin har, au arătat o ascultare deplină și neîntârziată. „Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise”.

Aceasta este singura și adevărata cărare a celor care voiesc să fie lucrătorii lui Dumnezeu, și robii lui Hristos în această lume în care stăpânește voința omului – Este de cea mai mare însemnătate să avem săpat adânc în inimă adevărul domniei lui Hristos, Este singurul dreptar al mersului și al purtării. O mulțime de întrebări sunt limpezite astfel. Dacă într-adevăr inima este supusă stăpânirii lui Hristos, este în stare să facă tot ce ne cere El: să stăm pe loc sau să mergem înainte, să lucrăm puțin sau mult, să dăm sau să primim – Pentru o inimă într-adevăr ascultătoare, întrebarea nu este deloc: „Ce să fac?” sau „unde să mă duc?” Ea este numai aceasta: „Fac eu oare voia Domnului meu?”

Aceasta era starea în care se afla Levi. Luați seama la tâlcuirea dumnezeiască ce ne-a fost dată de Maleahi: „Veți ști atunci că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca legământul Meu cu Levi să rămână în picioare, zice Domnul oștirilor. Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace. I-am dat ca să se teamă de Mine; și el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui, și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și neprihănire, și pe mulți i-a abătut de la rău” (Mal. 2:4-6). Iată și binecuvântarea pe care a rostit-o Moise: „Despre Levi a zis: „Tunim și Urim au fost încredințați bărbatului sfânt, pe care l-ai ispitit la Masa, și cu care Te-ai certat la apele Meriba”. Levi a zis despre tatăl său și despre mama, sa: „Nu i-am văzut, Și despre frații lui: „Nu vă cunosc!” Iar de copii n-a vrut să mai știe. „Căci ei păzesc Cuvântul Tău, și țin legământul Tău; ei învață pe Iacov poruncile Tale, și pe Israel legea Ta; ei pun tămâie sub nările Tale, și ardere de tot pe altarul Tău. Binecuvântează tăria lui, Doamne! Primește lucrarea mâinilor lui! Frânge șalele protivnicilor lui, și vrăjmașii lui să nu se mai scoale” (Deut. 33:8-11).

Purtarea lui Levi s-ar părea că este nesimțitoare, aspră și de neiertat, prin faptul că n-a vrut să-și vadă părinții, și să-și cunoască sau recunoască frații. Dar drepturile lui Dumnezeu sunt mai pe sus de orice; și Hristos, Domnul nostru, a rostit aceste cuvinte mărețe: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Acestea sunt vorbe lămurite, și ne fac să pătrundem în taina a tot ce se află la temelia oricărei slujbe adevărate. Nimeni să nu-și închipuie că trebuie să fim fără dragoste. Departe de noi un asemenea gând. A fi fără dragoste firească, ar însemna să ne facem părtași lepădării de credință din zilele din urmă (vezi 2 Tim. 3:3). Dar când lăsam ca drepturile dragostei firești să se așeze ca o piedică în drumul slujbei noastre cinstite și iubitoare pentru Hristos, și când așa zisa „iubire de frați”, ia un loc mai ridicat decât credincioșia față de Hristos, atunci suntem puțin destoinici pentru slujba Domnului și nevrednici ca să ne numim robii Lui. Să se ia bine seama ca ceea ce dădea lui Levi dreptul să fie folosit în slujba Domnului, era faptul că el nu-și vedea părinții, nu-și recunoștea frații, sau nu-și cunoștea copiii. Într-un cuvânt, el era făcut destoinic să înlăture cu totul drepturile firii, și să dea în inima lui locul cel mai înalt, drepturilor lui Dumnezeu. Încă o dată aceasta este singura temelie adevărată a felului de a fi al robului.

Cititorul creștin să ia bine seama. Pot fi o mulțime de lucruri cari trec drept slujbă – multa muncă, alergătură încoace și încolo, fapte și vorbe – și cu toate acestea se poate să nu fie nimic din slujba adevărată a Levitului, și după prețuirea lui Dumnezeu, nu este decât lucrarea neliniștită a voinței. Cum oare, se va zice, voința se poate arăta în slujba lui Dumnezeu, în lucruri religioase? Vai! poate, și chiar o face. Și foarte adesea, păruta putere de muncă și mulțimea lucrului și a slujbei arată tocmai tăria voinței. Lucrul acesta este deosebit de însemnat și cere cea mai aspră judecată de sine-însuși, în lumina lui Dumnezeu. Adevărata slujbă nu stă într-o lucrare întinsă, ci într-o adâncă supunere față de voința Domnului nostru; și dacă este această supunere, îndată drepturile părinților, fraților și copiilor vor fi lăsate mai pe jos, ca să împlinim voia

Celui pe care-L recunoaștem ca Domn. Este adevărat că trebuie să ne iubim părinții, frații și copiii. Nu este vorba să-i iubim puțin, ci să iubim pe Hristos mai mult. Trebuie ca Domnul însuși și drepturile Lui să aibă necurmat întâiul loc în inimă, dacă vrem să fim adevărați slujitori ai lui Dumnezeu, adevărați robi ai lui Hristos, adevărați Leviți, în mijlocul pustiei. Aceasta era însușirea faptelor lui Levi, în împrejurarea pe care o amintim. Drepturile lui Dumnezeu erau în joc, și prin urmare nu trebuia ținut seama de drepturile firii. Părinții, frații și copiii, oricât de scumpi erau, nu trebuiau să fie împotriva slavei Dumnezeului lui Israel, care fusese schimbată cu chipul unui bou care paște iarbă.

Totul atârna de acest lucru. Legăturile de rudenie, și toate drepturile, datoriile și răspunderile cari se nasc din asemenea legături, își vor avea totdeauna locul lor și prețuirea cuvenită, la cei a căror inima, duh și cuget au fost puse sub puterea cârmuitoare a adevărului lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie îngăduit ca ceva să calce aceste drepturi întemeiate pe rudenia firească, decât ce se cuvine într-adevăr lui Dumnezeu și Hristosului Sau. Este un gând dintre cele mai trebuincioase și mai folositoare, și asupra căruia vrem să stăruim îndeosebi pentru tânărul cititor creștin. Trebuie să ne păzim neîncetat de un duh care ne îndeamnă să facem voia noastră și care-și găsește plăcerea în sine-însuși, duh care niciodată nu e mal primejdios decât când îmbracă înfățișarea unei slujbe și a unui lucru așa zis religios. Când nu ținem socoteală de drepturile rudeniei firești, trebuie să fim foarte siguri că avem pe inimă în totul numai drepturile lui Dumnezeu. La Levi, lucrul era tot așa de lămurit ca lumina soarelui; iată de ce sabia judecății și nu o sărutare de dragoste, se potrivea în această clipă de grea cumpănă. Tot astfel se întâmplă și în viața noastră; sunt împrejurări când ar fi o necredincioșie vădită față de Domnul, dacă ai asculta o singură clipă glasul legăturilor firești.

Lămuririle de mai sus pot ajuta pe cititor să înțeleagă purtarea Leviților din Exod 32, și cuvintele Domnului nostru din Luca 14:26. Duhul lui Dumnezeu să ne facă să înfăptuim și să dovedim puterea și datoriile adevărului!

Ne vom opri acum, în treacăt, asupra închinării Leviților în slujba Domnului, arătată în cap. 8 din Numeri, ca să putem privi în întregime acest fapt. Este un adevărat izvor de învățăminte pentru toți cei ce doresc să fie lucrători ai Domnului.

După împlinirea spălării și „trecerii briciului peste tot trupul” despre care am vorbit, citim: „Să ia (adică Leviții) apoi un vițel, cu darul de mâncare obicinuit, făcut din floare de făină, frământată cu untdelemn; și să mai iei un alt vițel pentru jertfa de ispășire. Să apropii pe Leviți înaintea cortului întâlnirii, și să strângi toată adunarea copiilor lui Israel. Să apropii pe Leviți înaintea Domnului; și copiii lui Israel să-și pună mâinile pe Leviți. Aaron să legene pe Leviți într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca un dar legănat din partea copiilor lui Israel; și să fie închinați astfel în slujba Domnului. Leviții să-și pună mâinile pe capul vițelilor, și să aduci unul ca jertfă de ispășire, și altul ca ardere de tot, ca să faci ispășire pentru Leviți” (Num 8. 8-12).

Aici ne sunt înfățișate cele două fete însemnate ale morții lui Hristos. Una din aceste fețe ne este arătată în jertfa de ispășire; cealaltă în arderea de tot. Nu vom intra în amănuntele acestor jertfe, deoarece am încercat să facem acest lucru mai înainte în cele dintâi capitole ale „Gândurilor asupra Leviticului”. Vrem numai să atragem luarea aminte că aici, în jertfa de ispășire, vedem pe Hristos purtând păcatul în trupul Său pe lemn, și suferind mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. În arderea de tot, vedem pe Hristos preamărind pe Dumnezeu, chiar făcând ispășire pentru păcat. În amândouă împrejurările se face ispășire; dar în cea dintâi, este o ispășire în legătură cu mărirea nevoilor păcătosului; în cea de a doua, este o ispășire după măsura jertfirii de sine a lui Hristos, față de Dumnezeu. În cea dintâi, vedem urăciunea păcatului; în a doua, prețul nespus al lui Hristos. Aproape că n-am avea nevoie să o spunem, este aceeași moarte ispășitoare a lui Hristos, dar înfățișată sub două fețe deosebite.

Leviții își puneau mâinile pe jertfa pentru păcat, și pe arderea de tot; punerea manilor arată numai faptul unirii cu jertfe. Dar cât de deosebită era urmarea în fiecare împrejurare. Când Levi își puneau mâinile pe capul jertfei pentru păcat, însemna trecerea asupra jertfei a tuturor păcatelor sale, a întregii lui vinovății, a răutății, mâniei și voinței sale – Și de altă parte, când își puneau mâinile pe capul jertfei pentru arderea de tot, urmarea era că se trecea asupra lui Levi toată primirea înaintea Domnului și toată desăvârșirea jertfei. Firește, vorbim despre ce înfățișează această jertfă. N-avem să ne rostim asupra întrebării dacă Levi înțelegea aceste lucruri; noi căutăm numai să lămurim înțelesul rânduiei; și hotărât că nimic n-ar putea fi mai plin de înțeles ca punerea manilor, privită fie în jertfa pentru păcat, fie în arderea de tot. Toată învățătura aceasta este cuprinsă în aceasta parte foarte însemnată de la sfârșitul cap. 5 din epistola a doua către Corinteni: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El!”

„Să pui pe Leviți în picioare înaintea lui Aaron și înaintea fiilor lui, și să-i legeni într-o parte și într-alta, ca un dar legănat Domnului. Așa să desparți pe Leviți din mijlocul copiilor lui Israel; și Leviții vor fi ai Mei. După aceea, Leviții să vină să facă slujba în cortul întâlnirii. Astfel să-i curățești și să-i legeni într-o parte și într-alta, ca un dar legănat Domnului. Așa să desparți pe Leviți din mijlocul copiilor lui Israel: Eu i-am luat pentru Mine în locul întâilor născuți, din toți întâii născuți ai copiilor lui Israel. Căci orice întâi născut al copiilor lui Israel este al Meu, atât din oameni, cât și din dobitoace; Mie Mi i-am închinat în ziua când am lovit pe toți întâii născuți în țara Egiptului. Și Eu am luat pe Leviți în locul tuturor întâilor născuți ai copiilor lui Israel. Am dat pe Leviți în totul lui Aaron și fiilor lui, din mijlocul copiilor lui Israel ca să facă slujbă pentru copiii lui Israel în cortul întâlnirii, să facă ispășire pentru copiii lui Israel, și astfel copiii lui Israel să nu fie loviți cu nici o urgie, când se vor apropia de sfântul locaș”. Moise, Aaron și toată adunarea copiilor lui Israel, au făcut cu Leviții tot ce poruncise lui Moise Domnul despre Leviți; așa au făcut copiii lui Israel cu ei” (Num. 8:13-20).

Cu câtă putere ne amintește partea aceasta de cuvintele Domnului nostru, din Ioan 17: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe cari Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Pentru ei Mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe cari Mi l-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi: – tot ce este al Meu, este al Tău, și ce este al Tău, este al Meu, – și Eu sunt proslăvit în ei” (versetele 6-10).

Leviții alcătuiau un popor pus deoparte, ei erau în chip deosebit ai lui Dumnezeu. El fineau locul tuturor întâilor născuți în Israel, cari scăpaseră de sabia Nimicitorului, prin sângele mielului. Ei închipuiau un popor mort și înviat, pus deoparte pentru Dumnezeu, și pe care Dumnezeu îl dăruia marelui preot Aaron, ca să facă slujba în cortul întâlnirii.

Ce stare pentru Levi cel îndărătnic, mândru și sălbatic! Ce biruință a harului. Ce pildă de puterea sângelui ispășirii și apel de curățire. Prin firea și prin faptele lor, ei erau depărtați de Dumnezeu; dar „sângele” ispășitor, apa-curățitoare și „briciul judecății de sine își făcuseră lucrarea binecuvântată. Prin urmare, Leviții puteau fi dăruți lui Aaron și copiilor lui, ca să slujească împreună în cortul întâlnirii.

În toate acestea, Leviții preînchipuiau pe poporul lui Dumnezeu din timpul de față. Cei ce alcătuiesc acest popor au fost ridicați și scoși din adâncimile stricăciunii și pierzării lor ca păcătoși. Ei au fost albiți în sângele scump al lui Hristos, curățiți prin Cuvânt, și chemați să se judece ei înșiși, mereu și cu strășnicie. Astfel ei sunt buni pentru slujba sfântă la care sunt chemați. Dumnezeu ia dat Fiului Său, ca să fie lucrătorii Lui, în lumea aceasta. „Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat”. Minunat! Și când te gândești că e vorba despre niște ființe ca noi! Gândește-te că noi suntem ai lui Dumnezeu și că El ne-a dat Fiului Său! Cu drept cuvânt putem spune că asemenea lucruri covârșesc orice pricepere omenească. Nu suntem scăpați numai de iad, ceea ce e adevărat; nu suntem numai iertați, puși într-o stare după voia lui Dumnezeu, primiți, ceea ce de asemenea este foarte adevărat; dar suntem și chemați la datoria cea mai mare și sfântă de a duce în lumea aceasta Numele mărturia și slava Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta este slujba noastră de Leviți adevărați și credincioși. Ca ostași, suntem chemați să ne luptăm; ca preoți avem dreptul să aducem o slujbă de închinare; dar ca Leviți, suntem datori să slujim; și slujba noastră stă în a purta printr-un pustiu uscat, chipul adevărat al cortului, care închipuia pe Hristos. Iată slujba noastră. La aceasta am fost chemați – pentru aceasta am fost puși deoparte.

Nu re-îndoim că cititorul va băga de seamă că în această carte a Numerilor, și numai aici, ne sunt date toate amănuntele scumpe și atât de pline de învățăminte, despre Leviți. Aceasta ne dă o nouă lămurire despre rostul cărții noastre. Numai fiind în pustie putem avea o pricepere adevărată și deplină despre slujitorii lui Dumnezeu, ca și despre ostașii Lui.

Să cercetăm acum puțin slujba Leviților, care ne este arătată în amănunțime în cap. 3 și 4 din Numeri. „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: Apropie seminția lui Levi, și pune-o înaintea preotului Aaron, ca să fie în slujba lui. Ei să aibă grijă de tot ce este dat în paza lui și de tot ce este poruncit întregi adunări, înaintea cortului întâlnirii: să facă slujba cortului. Să aibă grijă de toate uneltele cortului întâlnirii și de tot ce este poruncit copiilor lui Israel: ei să facă slujba cortului. Să dai pe Leviți lui Aaron și fiilor lui; ei să-i fie dați lui în totul, din partea copiilor lui Israel (Cap. 3:3-9).

Leviții înfățișau toată adunarea Israelitilor și lucrau pentru ei. Lucrul acesta se vede din faptul că copiii lui Israel își puneau mâinile pe capul Leviților, după cum și aceștia și le puneau pe capul dobitoacelor pentru jertfe (cap. 8. 10). Punerea manilor arăta părtășia, astfel că Leviții ne dau o priveliște cu totul deosebită a poporului lui Dumnezeu în pustie. Ei ni-l înfățișează ca pe o ceată de lucrători harnici, și, – să luăm bine seama – nu ca pe niște muncitori nestatornici și fără frâu, alergând încoace și încolo, și făcând fiecare ce i se pare că e bine. Nimic de felul acesta. Dacă oamenii cari erau în stare să poarte armele trebuiau să-și arate cartea neamului și să rămână credincioși sub steagul lor, Leviții trebuiau să se adune în jurul lui Aaron și să-și împlinească slujba. Totul era cât se poate de limpede, de lămurit și de hotărât, ba încă, totul era sub stăpânirea și cârmuirea de-a dreptul a marelui preot.

Este foarte folositor, pentru toți cei ce voiesc să fie adevărați Leviți, slujitori credincioși și robi cuminți, să cumpănească bine toate acestea. Slujba Leviților trebuia potrivită după îndrumările preotului jertfitor. Voința omului n-avea ce căuta în slujba Leviților – de altfel – ca și în jurul celor ce purtau armele. Totul era rânduit de Dumnezeu, și acesta era un har deosebit pentru toți ale căror inimi se aflau într-o stare bună. Pentru cel a cărui voință nu era zdrobită putea să pară o povară grea și din cele mai plictisitoare, să fie silit să rămână în aceeași stare, sau să facă mereu aceleași lucrări. Un astfel de om putea să suspine după ceva nou, ceva deosebit în lucrul lui. Dar dimpotrivă, când voința era supusă și inima în rânduială, fiecare putea să zică din inimă: „Cărarea mea este foarte lămurită; n-am decât să ascult. Aceasta e purtarea adevăratului rob; și lucrul acesta l-a împlinit în întregime. Acela care a fost singurul rob desăvârșit care a trăit pe pământ. El putea zice: Căci M-am pogorât din cer să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes” (Ioan 6:38). Și: „Măncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:84).

Mai este ceva, vrednic de luat aminte, cu privire la Leviți; și anume că slujba lor avea legătură numai cu cortul întâlnirii și cu ce ținea de el. N-aveau nimic altceva de făcut Dacă s-ar fi gândit să lucreze orice altceva ar fi însemnat, pentru un Levit, să-și tăgăduiască chemarea, să lepede slujba hotărâtă de Dumnezeu, și să se dea înapoi de la poruncile lui Dumnezeu. Același lucru și cu creștinii din zilele noastre. Îndeletnicirea lor, – singura lor lucrare însemnată, – slujba lor neapărat trebuincioasă, este Hristos și ce-L privește pe El. Ei n-au nimic altceva de făcut. Un creștin, care s-ar gândi să se apuce de altceva, ar însemna că-și tăgăduiește chemarea, leapădă lucrul ce i-a fost hotărât de Dumnezeu și se dă înapoi din fața poruncilor lui Dumnezeu. Un adevărat Levit al Vechiului Legământ putea să zică: „Pentru mine a trăi, este cortul” iar acum un adevărat creștin poate să zică: Pentru mine a trăi, este Hristos. Întrebarea însemnată pe care trebuie să și-o pună creștinul în tot ce i s-ar putea ivi, este aceasta: „Pot să pun pe Hristos alături de cutare sau cutare lucru? Dacă nu pot, n-am de loc a face cu el.

Astfel trebuie să privească lucrurile. Nu este vorba să știm dacă ceva este bine sau rău. Nu, ci numai să știm până unde se leagă de Numele și slava lui Hristos. Aceasta ușurează în chip uimitor, răspunde la multe greutăți și face drumul creștinului serios și credincios, tot așa de luminos ca o rază de soare. Un Levit n-avea greutate în privința lucrului sau, pentru că-i era hotărât de Dumnezeu. Povara pe care fiecare avea s-o poarte și lucrarea pe care fiecare avea s-o împlinească, erau arătate cu o limpezime care nu lasă nici un loc planurilor inimii. Fiecare putea să-și cunoască rostul și să-l împlinească; și adăugăm că numai cei ce se mărgineau să îndeplinească slujbele încredințate lor, își împlineau rostul. Slujba cortului nu se împlinea cum se cuvine, alergând încoace și încolo, sau lucrând ceva; ci prin grija plină de sânguință cu care fiecare se alipea de însărcinarea lui.

E bine să nu se uite acest lucru. Suntem foarte porniți, ca creștini, să ne luăm la întrecere între noi, și astfel să ne împiedecăm unii pe alții; suntem încredințați ca va fi așa, dacă fiecare dintre noi nu-și urmează calea hotărâtă de Dumnezeu. Am zis: „hotărâtă de Dumnezeu”, și stăruim asupra acestui cuvânt. Noi n-avem nici un drept să ne alegem ce să lucrăm. Dacă Domnul a făcut dintr-un om un evanghelist, din altul un învățător, din altul un pastor sufletesc; dacă a înzestrat pe un altul pentru îndemnare, cum trebuie să lucreze? Negreșit că nu încercând evanghelistul să învețe și învățătorul să îndemne, sau altul care n-are nici unul din aceste daruri, să încerce să se îndeletnicească cu amândouă. Nu; lucrul lui Dumnezeu se face de fiecare potrivit cu darul ce i-a fost încredințat. Fără îndoială că Domnul poate, când vrea, să înzestreze pe același ins cu felurite daruri; dar lucrul acesta n-are nici o legătură cu cele asupra cărora stăruim, și anume: fiecare din noi trebuie să-și cunoască drumul de urmat și însărcinarea și să se supună. Dacă nu ținem seama de aceasta, vom cădea într-o încurcătură de deznădăjduit. Dumnezeu își are minierii Lui, cioplitorii Lui în piatră și zidarii Lui. Lucrarea înaintează prin munca fiecărui lucrător care-și vede cu sânguință de lucrul său. Dacă toți ar scoate piatra din mină, unde ar fi cioplitorii? Și dacă toți ar fi cioplitori, unde ar fi zidarii? Cel ce năzuiește după o alta slujbă, sau care încearcă să limiteze darul altuia, face cel mai mare rău cu putință lucrului lui Hristos și lucrării lui Dumnezeu în lume. Este o mare greșeală împotriva căreia vrem cu tot dinadinsul să punem la adăpost, din vreme, pe cititor. Nimic nu poate fi mai nesăbuit. Nu este decât un Dumnezeu. Nu se găsesc două frunze sau două firișoare de iarbă în toila asemenea. De ce oare cineva să

răvnească la felul de lucru al altuia, sau să arate că ar avea darul altuia? Fiecare să fie mulțumit așa cum l-a făcut stăpânul lui. Aceasta este taina unei păci adevărate și a înaintării în viața creștinească.

Ce s-a spus până acum în aceasta privință se poate vedea foarte lămurit în partea din Scriptură, care vorbește despre cele trei cete deosebite ale Leviților, pe care o vom da mai jos în întregime, pentru ușurarea cititorului. De altfel, știm prea bine, că nimic nu poate sta alături de adevărata vorbire a Sfințelor Scripturi.

„Domnul a vorbit lui Moise, în pustia Sinai, și a zis: „Fă numărătoarea copiilor lui Levi, după casele părinților lor, după familiile lor; și anume, fă numărătoarea tuturor celor de parte bărbătească, de la vârsta de o lună în sus. Moise le-a făcut numărătoarea, după porunca Domnului, întocmai cum poruncise. Iată cari sunt fiii lui Levi, după numele lor: Cherșon, Chehat și Merari. – Iată numele fiilor lui Gherșon, după familiile lor: Libni și Șimei. Iată fiii lui Chehat, după familiile lor: Amram, Ițehar, Hebron și Iziel; și fiii lui Merari, după familiile lor: Mahli și Muși. Acestea sunt familiile lui Levi, după casele părinților lor. Din Gherșon se pogoară familia lui Libni și familia lui Șimei, alcătuind familiile Gherșoniților. Cei ieșiți la numărătoare, când au numărat pe toți bărbații de la vârsta de o lună în sus, au fost șapte mii cinci sute. Familiile Gherșoniților tăbărau înapoia cortului la apus. Căpetenia casei părintești a Gherșoniților era Elisaf, fiul lui Lael. În ce privește cortul întâlnirii, în grija fiilor lui Gherșon era dat: cortul și acoperișul cortului, învelitoarea acoperișului cortului și perdeaua de la ușa cortului întâlnirii; apoi pânzele curții și perdeaua de la poarta curții cortului de jur împrejurul cortului și altarului, și toate funiile pentru slujba cortului” (Cap. 3:14-26). Într-altă parte citim: „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: Numără și pe fiii lui Gherșon, după casele părinților lor, după familiile lor; și anume, să faci numărătoarea, începând de la vârsta de treizeci de ani în sus până la vârsta de cincizeci de ani, a tuturor celor ce sunt în stare să împlinească vreo slujbă în cortul întâlnirii. Iată slujbele familiilor Gherșoniților, slujba pe care vor trebui s-o facă și ce vor trebui să ducă. Să ducă covoarele cortului și cortul întâlnirii, învelitoarea lui și învelitoarea de piele de vițel de mare, care se pune deasupra, perdeaua de la ușa cortului întâlnirii; pânzele curții și perdeaua de la ușa porții curții, de jur împrejurul cortului și altarului, funiile lor și toate uneltele cari țin de ele. Și ei să facă toată slujba privitoare la aceste lucruri. În slujbele lor, fiii Gherșoniților să fie sub poruncile lui Aaron și fiilor lui, pentru tot ce vor duce și pentru toată slujba pe care vor trebui s-o facă; în grija lor să dați tot ce au de dus. Acestea sunt slujbele familiilor fiilor Gherșoniților în cortul întâlnirii, și ce au ei de păzit sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron (Cap. 4:21-28).

Iată ce se spune despre Gherșon și slujba lui. El și fratele lui, Merari, aveau să ducă „cortul”, pe când Chehat trebuia să ducă sfântul locaș”, cum citim în capitolul 10: „Când a fost desfăcut cortul, au pornit întâi fiii lui Gherșon și fiii lui Merari, ducând cortul. Apoi au pornit Chehatiții, ducând sfântul locaș; până la venirea lor, ceilalți (adică Gherșoniții și Merariții) întinseseră cortul (versetele 17-21). Între Gherșon și Merari era o legătură strânsă, ce-i unea în slujba lor, cu toate că însărcinarea fiecăruia era cu totul deosebită, cum vom vedea.

„Să faci numărătoarea fiilor lui Merari, după familiile lor, după casele părinților lor; și anume, să faci numărătoarea, începând de la vârsta de treizeci de ani în sus până la vârsta de cincizeci de ani, a tuturor celor ce sunt în stare să facă vreo slujbă în cortul întâlnirii. Iată ce este dat în grija lor și ce au ei de dus, pentru toate slujbele din cortul întâlnirii: scândurile cortului, drugii lui, stâlpii lui, picioarele lui; stâlpii curții de jur împrejur, picioarele lor, țărșii lor, funiile lor, toate uneltele cari fin de ei și fot ce este rânduit pentru slujba lor. Să spuneți pe nume lucrurile cari sunt date în grija lor și pe cari le au ei de purtat. Acestea sunt slujbele familiilor fiilor lui Merari, toate slujbele pe cari au să le facă ei în cortul întâlnirii, sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron” (Cap. 4:29-33).

Foarte lămurit Gherșon n-avea de-a face cu scândurile și cu drugii; și Merari n-avea de-a face cu pânzele sau învelitorile. Și totuși, ei erau foarte strânși uniți, ca și cum ar fi atârnat unul de altul. „Scândurile și picioarele” n-ar fi slujit la nimic fără „pânze” și a-cestea ar fi fost nefolositoare fără scânduri și picioare. Cât despre „țărșii”, cu toate că păreau așa de neînsemnați, totuși, cine le-ar putea prețui însemnătatea, legând lucrurile între ele, și păstrând unitatea văzută a cortului? Astfel toți lucrau împreună spre aceeași țință, și această țință era atinsă dacă fiecare își vedea de lucrul încredințat lui. Dacă unui Gherșonit i-ar fi trecut prin minte să părăsească „pânzele” ca să se ocupe de „țărșii”, și-ar fi lăsat lucrul lui neisprăvit și s-ar fi amestecat în lucrul Merariților. Așa ceva n-ar fi mers deloc. Toate ar fi fost alandala, pe când, supunându-se rânduielii dumnezeiești, cea mai desăvârșită rânduială era păstrată.

Trebuie să fi fost nespus de frumos să vezi pe lucrătorii lui Dumnezeu în pustie. Fiecare era la locul lui și lucra potrivit cu slujba ce i se hotărâse de Dumnezeu. De aceea, cum se ridica norul și se porunca desfacerea cortului, fiecare știa ce avea să facă, și nu se amesteca în lucrul altuia. Nici unul n-avea dreptul să facă ce credea el sau gândea el. Dumnezeu se gândea pentru toți. Leviții se declaraseră „pentru Domnul” ei erau supuși stăpânirii Lui; și pe faptul acesta se întemeia toată slujba și lucrarea lor în pustie. Astfel stând lucrurile, era tot una pentru un om să aibă grijă de un cui, de o pânza sau de un sfeșnic de aur. Întrebarea însemnată pentru fiecare și pentru toți era: „Este oare acesta lucrul meu? Domnul oare mi-a dat să fac lucrul acesta.

Iată dreptarul. Dacă lucrurile ar fi fost lăsate la bunul plac al omului, unul și-ar fi ales una, altul alta, și un altul altceva. Atunci cum ar mai fi fost purtat cortul prin pustie, sau întins la locul lui. Ar fi fost cu neputință! De aceea nu putea fi decât o singură călăuză, Dumnezeu însuși. El hotăra totul și toți trebuiau să i se supună. Voința omului n-avea ce căuta. Era un har minunat. El înlătura o mulțime de neînțelegeri și încurcături. Trebuie supunere, trebuie o voință zdrobită, trebuie o alipire cinstită de Cuvântul lui Dumnezeu, altfel se ajunge la starea despre care se vorbește în cartea Judecătorilor: „Fleacă făcea ce-i plăcea”. Un Merarit putea să spună, sau să se gândească, dacă nu spunea: „Ce! să-mi pierd cel mai frumos timp din viața mea de pe pământ – zilele puterii și bărbăției mele – cu grija câtorva țărși? Pentru asta m-am născut? Nu trebuie oare să am în viață o țință mai înaltă decât aceasta? Asta să fie oare singura mea îndeletnicire de la vârsta de treizeci de ani până la cincizeci?”

Unor ademenea întrebări, se putea răspunde în doua feluri. Mai întâi, era de ajuns pentru Merarit să știe că Dumnezeu îi hotărâse slujba. Faptul acesta ajungea să dea vrednicie la ceea ce privea firea ca ceva foarte josnic. Prea puțin are a face ce lucrăm, numai să ne împlinim mereu lucrul pe care ni le-a poruncit Dumnezeu. Un om poate umbla după o îndeletnicire pe care semenii săi ar socoti-o foarte strălucită; el își poate risipi vloga, timpul, priceperea și averea în goana după ceea ce socotesc oamenii din lume, mare și cu nume, și cu toate acestea, viața lui poate fi o nimica toată. Dar, de altă parte, omul care face numai voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea, – omul care împlinește poruncile Domnului – orice i s-ar porunci – omul acela va merge pe o cărare luminată de razele încuviințării lui Dumnezeu, și lucrarea lui va fi scoasă la iveală atunci când cele mai strălucitoare planuri ale copiilor veacului acestuia se vor năruși în uitarea veșnică.

Dar, pe lângă cinstea legata de împlinirea datoriei la care era chemat, se mai adaoga o vrednicie deosebită la munca unui Merarit, chiar când această muncă nu stătea decât în a purta de grija câtorva „țărși” sau „picioare” de ale cortului. Tot ce era în legătură cu cortul era vrednic

de luat în seamă și avea cea mai mare însemnătate. În lumea întreagă nu se găsea ceva care putea fi asemuit cu acest cort, făcut din scânduri, și toate despărțiturile lui tainice. Era o cinste sfântă și un drept sfânt să fii primit ca să atingi cel mai mic stâlp care făcea parte din acest cort minunat în pustie. Era nespus de mult mai măreț să păzești stâlpii cortului ca Merarit, decât să fii împăratul Egiptului sau Asiriei. În adevăr, acest Merarit, după înțelesul numelui lui, putea să pară un biet om „amărât și obosit” dar munca lui era legată de locuința Dumnezeului Prea-Înalt, Domnul cerurilor și al pământului. Măinile lui umblau cu lucruri făcute după chipul celor cerești. Fiecare țărș, fiecare picior, fiecare pânză, fiecare învelitoare, era o umbră a lucrurilor viitoare – o înfățișare a lui Hristos.

Nu vrem să spunem că bietul Merarit sau Gherșonit, înțelegea aceste lucruri. Nu e vorba aici de așa ceva. Noi însă le putem înțelege. Este dreptul nostru să le așezăm pe toate – cortul și uneltele lui tainice – sub lumina strălucitoare a Noului Testament, și să descoperim în toate pe Hristos.

Totuși, fără să hotărâm ceva mai dinainte în privința priceperii Leviților despre lucrul lor, putem spune că era o cinste foarte scumpă să fii primit să atingi, să mânuiești și să porți prin pustie, umbra pământească a adevărilor cerești. Mai mult încă, era un har deosebit să ai încuviințarea unui: „Așa a zis Domnul” pentru tot ce făceai. Cine poate prețui un asemenea har, o asemenea cinste? Fiecare mădular al acestei minunate seminții de lucrători își avea partea lui de lucru hotărâtă de Dumnezeu însuși, și era împlinită sub privegherea preotului lui Dumnezeu. Nu trebuia ca fiecare să facă ce credea că e bine, sau să meargă pe urmele altuia, ci toți să se supună hotărârii lui Dumnezeu și să facă întocmai ce li se rânduiseră. Iată taina rânduielii acestor opt mii cinci sute optzeci de lucrători (Cap. 4:48). Putem spune că și astăzi aceasta este singura taină adevărată a rânduielii. De ce găsim oare atâtea neorânduială în Biserica ce mărturisește pe Domnul? De ce oare atâtea neînțelegeri în gânduri, în păreri și simțăminte? De ce oare își pun atâtea piedici unii altora? De ce oare atâtea încălcări pe drumul aproapelui? Numai din pricină că lipsește o supunere întreagă și desăvârșită la Cuvântul lui Dumnezeu. Voința noastră este la lucru. Singuri ne alegem căile în loc să lăsăm pe Dumnezeu să ni le aleagă. Ne trebuie o ținută și o stare de suflet, în care toate gândurile omenești, și îndeosebi ale noastre, să fie puse la locul lor potrivit, și în care gândurile lui Dumnezeu să se înalte cu o putere desăvârșită. Suntem încredințați că lucrul acesta rămâne de împlinit, pentru că el ne lipsește mai ales; este nevoia grabnică a zilelor în cari trăim. Pretutindeni, voința omului se arată tot mai mult.

Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor” (Ps. 2:31)

Mai mult ca oricând, așa se arată duhul acestui veac. Care este leacul? Supunere. Supunere la ce?

La ce se numește autoritatea Bisericii? La glasul tradiției, la poruncile și învățăturile oamenilor? Nu, slavă Domnului, la nici unul din aceste lucruri și nici la toate împreună. Dar la ce? La glasul Dumnezeului celui viu, la glasul Sfintei Scripturi. Iată marele leac împotriva voinței personale și supunerii la autoritatea omenească, „Trebuie să ascultăm”. Așa să răspundem voinței noastre. „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”. Iată răspunsul la o subjugare fricoasă la rânduielile omenești cu privire la credință. Mereu avem a face cu aceste două piedici. Cea dintâi, voința nezdorită, se prefăce în necredință. Cea de a doua, ascultarea de om, se prefăce în credință deșartă. Aceste două porniri vor înrâuri asupra întregii lumi. Ele vor prinde în laț pe toți, afară de cei ce sunt învățați de Dumnezeu să vorbească, să simtă și să se poarte după cuvintele acestea veșnice: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”.

Iată ce făcea pe Gherșonit vrednic să păzească în pustie acele „piei de vițel de mare”, bădărane și de o înfățișare puțin plăcută; iar pe Merarit îl făcea în stare să îngrijească de acei „țărș”, ce păreau atât de neînsemnați. Da, și în zilele noastre, numai această ascultare poate face pe creștin în stare să-și vadă de lucrul la care Domnul găsește cu cale să-l cheme. Deși, în ochii oamenilor, cutare slujbă poate părea bădărană, și neîmbietoare, josnică și neînsemnată, ne este de ajuns să știm că Domnul nostru ne-a rânduit acest loc și ne-a hotărât acest lucru, și că are o legătură de-a dreptul cu Ființa și slava Celui ce poartă steagul între zece mii, și în care totul este plăcut. Și noi de asemenea ne putem mărgini la icoana pieii de vițel de mare, bădărană și neplăcută, sau la țărșul neînsemnat. Dar să ne amintim că tot ce tine de Hristos, de Numele Lui, – Ființa Lui – Lucrarea Lui – aici pe pământ, este nespus de scump pentru Dumnezeu. Pentru mintea omului poate fi foarte neînsemnat, dar ce are a face? Trebuie să privim lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, după măsura Lui, care este Hristos. Dumnezeu măsoară totul cu Hristos. Tot ce are cea mai mică legătura cu Hristos este însemnat înaintea lui Dumnezeu; pe când hotărârile cele mai strălucitoare, planurile cele mai uriașe, întreprinderile cele mai uimitoare ale oamenilor din lume, toate pier ca negura zorilor și ca rouă dimineții. Omul își face din eul lui, punctul în jurul căruia se învârtește totul, ținta și măsura lui. El prețuiește lucrurile după măsura în care îi aduc fală și îi înlesnesc foloasele. În același scop el se folosește chiar de religie și face din ea o proptea ca să se înalte pe sine însuși. Într-un cuvânt, totul este întrebuițat ca să dea eului o însemnătate cât mai mare, și să atragă luarea aminte asupra lui. Astfel între gândurile lui Dumnezeu și gândurile omului este o prăpastie nemărginită; și marginile acestei prăpastii sunt tot atât de depărtate una de alta, cât este Hristos de iubirea de sine a omului. Tot ce ține de eu, va peri și se va uita. Prin urmare, cea mai nenorocită greșeală în care poate cădea un om, este să-și facă din eul singura țintă; urmarea va fi o amăgire veșnică. Dar, de altă parte, lucrul cel mai înțelept, cel mai bun pe care-l poate face omul, este să ia pe Hristos ca singura lui țintă; lucrul aceste îl va duce negreșit la o slavă și o binecuvântare veșnică.

Prea iubite cititor, oprește-te o clipă și întreabă-ți inima și cugetul. Se pare că în clipa aceasta ne împlinim o datorie sfântă față de sufletul tău. Aceste rânduri sunt scrise în singurătatea unei odăițe și poate că tu le vei citi în singurătatea odăiței tale în vreun ținut îndepărtat. Îți amintim că ținta noastră nu este să scriem o carte, nici chiar să lămurim Scriptura. Dorim să fim folosiți de Dumnezeu ca să înrăurim asupra fundului inimii tale. Îngăduiește-ne dar, să-ți punem această întrebare măreață și grabnică: Care este ținta ta? Este oare Hristos, sau eul tău? Fii cinstit înaintea Cercetătorului de inimă, A tot Puternic și înaintea ochilor căruia nu este nimic ascuns. Judecă-te singur fără părtinire, în lumina stării de față a lui Dumnezeu. Nu te lăsa amăgit de vreo înfățișare strălucită sau neadevărată. Ochiul lui Dumnezeu pătrunde prin învelișul lucrurilor, și El ar vrea să faci și tu la fel. El îți arată pe Hristos în nepotrivire cu toate celelalte lucruri. L-ai primit tu oare? Este El înțelepciunea ta, sfințirea ta și răscumpărarea ta? Poți spune fără șovăire: „Prea iubitul meu este al meu, și eu sunt al lui? Cercetează și vezi. Este oare aceasta o socoteală încheiată, înfiptă adânc chiar în fundul sufletului tău? Dacă da, atunci este Hristos singura ta țintă? Masori tu oare orice lucru cu El?

Ah! dragă prietene, acestea sunt întrebări bune să încerce inima. Fii încredințat că nu ți le punem fără să le fi simțit puterea și lucrarea pentru noi înșine. Dumnezeu ne este martor ca simțim, – deși foarte slab – însemnătatea și mărimea lor. Suntem adânc și pe deplin încredințați că nimic nu va dăinu, afară de ce ține de Hristos, și că cel mai neînsemnat lucru făcut în El, are o mare însemnătate pentru Cer. Dacă vom trezi simțimântul acestor adevăruri în vreo inimă, sau dacă vom întări acest simțimânt acolo unde era trezit, socotim că n-am scris această carte în

zadar.

Acum, înainte de a sfârși această parte lungă, să aruncăm o privire asupra Chehațiilor și lucrării lor. „Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, și a zis: Numără pe fiii lui Chehat dintre copiii lui Levi, după familiile lor, după casele părinților lor de la vârsta de treizeci de ani în sus, până la vârsta de cincizeci de ani, pe toți cei destoinici să facă vreo slujbă la cortul întâlnirii: ele privesc Locul prea sfânt. La pornirea taberei, Aaron și fiii lui să vină să dea jos perdeaua dinlăuntru și să acopere cu ea chivotul mărturie; să pună deasupra ei o învelitoare de piele de vițel de mare, și să întindă pe deasupra un covor făcut în întregime din materie albastră; apoi să pună drugii chivotului. Să întindă un covor albastru peste masa pâinilor pentru punerea înaintea, și deasupra să pună străchinile, cățuile, ceștile și potirele pentru jertfele de băutură; deasupra să fie și pâinea care se pune necurmat înaintea Domnului; peste toate aceste lucruri să întindă un covor cărămiziu, și să-l acopere cu o învelitoare de piele de vițel de mare; apoi să pună drugii mesei. Să ia un covor albastru, și să acopere sfeșnicul, candelarele lui și toate vasele lui pentru untdelemn, cari se întrebuințează pentru slujba lui; să-i pună cu toate uneltele lui într-o învelitoare de piele de vițel de mare; apoi să-l pună pe targa. Peste altarul de aur să se întindă un covor albastru, și să-l acopere cu o învelitoare de piele de vițel de mare; apoi să-i pună drugii. Să ia apoi toate uneltele întrebuințate pentru slujba în sfântul locaș, și să le pună într-un covor albastru, și să le acopere cu o învelitoare de piele de vițel de mare; apoi să le pună pe targa. Să ia cenușa din altar, și să întindă peste altar un covor de purpură; să pună deasupra toate uneltele pentru slujba lui, tigăile pentru cărbuni, furculițele, lopețile, lighenele, toate uneltele altarului, și deasupra să întindă o învelitoare de piele de vițel de mare; apoi să-i pună drugii. După ce Aaron și fiii lui vor Isprăvi de acoperit sfântul locaș și toate uneltele sfântului locaș, fiii lui Chehat să vină, la pornirea taberei, ca să le ducă; dar să nu se atingă de lucrurile sfinte, ca să nu moară. Acestea sunt lucrurile pe cari au să le ducă fiii lui Chehat din cortul întâlnirii” (Cap. 4:1-15).

Aici vedem ce slujbe sfinte erau încredințate Chehațiilor. Chivotul mărturie, masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului, sfeșnicul de aur, altarul de aur și altarul pentru arderile de tot – toate acestea erau umbrele lucrurilor ce trebuiau să vină, chipurile celor cerești, înfățișarea lucrurilor adevărate, înfățișări ale lui Hristos, în Ființa, lucrarea și slujbele Lui, cum am încercat să arătăm în „Gândurile asupra Exodului”, la cap. 24-30. Aici aceste lucruri ne sunt înfățișate în pustie, în îmbrăcămintea lor de călătorie, dacă ne e îngăduit să ne folosim de asemenea vorbe. Afară de chivotul mărturie, toate lucrurile acestea aveau atunci aceeași înfățișare la vedere, adică învelitoarea bătărană de piei de vițel de mare. Chivotul se deosebea prin faptul că pe deasupra pieilor de vițel de mare, era „un covor de materie albastră”, care înfățișa, fără îndoială, firea cu totul cerească a Domnului Isus Hristos, în Ființa Lui dumnezeiască. Ceea ce era mai ales ceresc în El, se arăta totdeauna în afară în timpul viețuirii Lui pe pământ. El a fost neîncetat omul ceresc „Domnul cerului”. Sub covorul de materie albastră se aflau pieile de vițel de mare, cari pot fi privite ca înfățișarea acelei vegheri sfinte care ferește de rău. Numai chivotul era acoperit în felul acesta.

„Masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului”, înfățișa pe Domnul nostru Isus Hristos, în legătura Lui cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel; ea era acoperită mai întâi cu „un covor albastru”, apoi „un covor cărămiziu” și peste toate acestea pieile de vițel de mare. Cu alte cuvinte, mai întâi venea ce era ceresc; apoi ce înfățișa măreția omenească, și pe deasupra ceea ce păzea de rău. Gândul lui Dumnezeu este ca cele douăsprezece seminții ale lui Israel să aibă înțietatea pe pământ, și ca în ele să ia ființa icoana cea mai măreață a strălucirii omului. Acesta era rostul covorului cărămiziu pe masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului. Cele douăsprezece pâini înfățișau cele douăsprezece seminții; cât despre culoarea cărămizie, cititorul n-are decât să răsfoiască Scriptura ca să vadă că înfățișează ceea ce socotește omul ca măreț.

Învelitorile sfeșnicului și altarului de aur erau la fel, adică, mai întâi învelitoarea cerească, și apoi pe deasupra, pieile de vițel de mare. În sfeșnic, vedem pe Hristos în legătură cu lumina și mărturia dată prin Duhul Sfânt. Altarul de aur ne înfățișează pe Hristos și prețul mijlocirii Lui, mirosul plăcut și trecerea pe care o are înaintea lui Dumnezeu. Astfel, prin pustie, sfeșnicul și altarul de aur erau acoperite cu partea cerească, și ferite pe deasupra cu pieile de vițel de mare.

În sfârșit, în altarul de arama, vedem o deosebire însemnată. El era acoperit cu „purpură” în loc de „albastru” sau „cărămiziu”. De ce oare? Fără îndoială pentru că altarul de aramă închipuiește pe Hristos ca Acela care „a suferit pentru păcate” și care, prin urmare, trebuie să împăratească. „Purpura” este culoarea împăratească. Acela care a suferit în lumea aceasta, va împărați. Cel care a purtat cununa de spini, va purta cununa de slava. Iată de ce covorul de „purpură” se potrivea cu altarul de aramă, căci pe El se aducea jertfa. Știm că tot ce este în Scriptură își are însemnătatea dumnezeiască, și este dreptul și datorita noastră, să căutăm înțelesul duhovnicesc la tot ce a scris Dumnezeu pentru învățătura noastră. Numai alegem aceste lucruri. Cel ce a insuflat Scriptura cunoaște de minune ținta și scopul acestei cărți în întregul ei, și a fiecărei părți deosebite. Numai Duhul lui Dumnezeu poate să ne lămurească Scripturile. Dumnezeu este tălcuitorul lor în Descoperire ca și în Pronie, și cu cât ne vom încrede în El, recunoscându-ne nimicnicia, cu atât vom dobândi o cunoștință mai adâncă a Cuvântului Său și a căilor Sale.

Cititorule creștin, cercetează cele dintâi cincisprezece versete din cap. 4 din Numeri, și citește-le în fața lui Dumnezeu. Cere-i să-ți lămurească înțelesul fiecărei fraze, care închipuiește chivotul și de ce era numai el acoperit cu un „covor făcut în întregime din materie albastră”. Fă tot așa și pentru celelalte. Noi am cam îndrăznit, ce-i drept – cu smerenie – să arătăm întrucâtva înțelesul acestor lucruri; dar dorim mult ca tu să le înveți chiar de la Dumnezeu și să nu le primești numai de la om. Mărturisim că ne temem nespun de mult de lucrarea închipuirii minții și credem că niciodată n-am scris ceva despre Sfintele Scripturi, fără să fi avut adâncă încredințare că nimeni altul decât Duhul Sfânt n-ar ști să le lămurească așa cum trebuie.

Dar, poate, vei zice: „De ce scrieți oare?” Ei bine îmi în nădejdea vie, ca într-o măsură cât de mică, să putem ajuta pe cel care cercetează temeinic Scripturile, să găsească pietrele alese și scumpe, împrăstiate în filele insuflate, și astfel să le poată culege pentru el însuși. Mii de cititori ar putea să citească neîncetat capitolul 4 din Numeri, fără să bage de seamă faptul că chivotul era singurul lucru din tot cuprinsul cortului, la care nu se vedea piele de vițel de mare. Dar dacă nu s-a băgat de seamă faptul acesta, cum să i se înțeleagă însemnătatea? Tot astfel și cu altarul de aramă; câți cititori nici măcar n-au băgat de seamă că numai el era acoperit cu „purpură”?

Noi suntem încredințați că aceste două fapte au un înțeles cu totul duhovnicesc. Chivotul era arătarea cea mai înaltă a lui Dumnezeu; astfel putem înțelege de ce trebuia să arate, la cea dintâi vedere, ce era numai ceresc. Altarul de aramă era locul unde se judeca păcatul; era o icoană a lui Hristos în lucrarea Lui, ca Cel ce a purtat păcatul; arăta până unde s-a coborât El pentru noi, și totuși acest altar de aramă era singurul lucru acoperit cu o învelitoare împăratească. Se poate oare închipui ceva mai ales decât această învățătură? Ce înțelepciune

nemărginită în toate deosebirile acestea frumoase. Chivotul ne duce în locul cel mai înalt din ceruri, și altarul de aramă la cel mai de jos de pe pământ. Chivotul și altarul de aramă se aflau în cele două capete ale cortului mărturie. În cel dintâi vedem pe Acela care a proslăvit Legea, în celălalt pe Acela care a fost făcut păcat. În chivot se vedea mai întâi ce era ceresc, și, numai căutând mai adânc se da peste pielea de viței de mare, și dedesubtul ei era acea perdea tainică ce închipuia firea omenească a lui Hristos. Dar, la altarul de aramă, cel dintâi lucru care izbea privirea, era pielea de vitei, și apoi, dedesubt, învelitoarea împărătească. În amândouă aceste lucruri vedem pe Hristos, dar sub înfățișări deosebite. În chivot avem pe Hristos, păstrând slava lui Dumnezeu. În altarul de aramă îl vedem răspunzând nevoilor păcătoșului. Binecuvântată potrivire pentru noi!

Dar, pe lângă aceasta a mai băgat de seamă cititorul că în toată partea aceasta minunată, asupra căreia i-am îndreptat luarea aminte, nu se vorbește despre un anumit lucru, pe care-l știm din Exod 30 și alte părți ale Scripturii, și care ținea un loc însemnat în cortul întâlnirii? Vrem să vorbim despre ligheanul de aramă. De ce oare nu se spune nimic despre el în cap. 4 din Numeri? E mai mult ca sigur că unul din cei ce se socotesc că văd limpede, vor găsi în faptul acesta o uitare, o greșeală, o nepotrivire. Așa să fie oare? Nu, slavă Domnului! Cititorul creștin știe foarte bine ca asemenea lucruri sunt cu neputință când e vorba de Scriptură. El știe și mărturisește lucrul acesta, chiar dacă n-ar putea îndreptăți lipsa sau adaosul cutărilor sau cutărilor amănunt dintr-o parte oarecare a Scripturii. Dar tocmai acolo unde cred unii că au găsit greșeli, cititorul credincios atât cât poate, să priceapă prin harul lui Dumnezeu, rostul duhovnicesc al lucrurilor, culege mărgăritare scumpe.

Nu ne îndoim că așa stau lucrurile și cu privire la lipsa ligheanului de aramă din cap. 4 al cărții Numeri. Este una din nenumăratele dovezi despre frumusețea și desăvârșirea cărții insuflete.

Totuși, cititorul poate să întrebe: „De ce lipsește ligheanul?” Pricina poate fi întemeiată pe două fapte: întâi, materia din care era făcut ligheanul și al doilea, întrebuițarea pentru care era făcut. În Exod ni se lămuresc aceste fapte. Ligheanul era făcut din oglinzile femeilor cari slujeau la ușa cortului întâlnirii (Exod 38.8). Aceasta era materia din care era făcut. Cât despre întrebuițare, el era rânduit ca un mijloc de curățire al omului. Așa dar, în toate aceste lucruri cari alcătuiau slujbele și însărcinările deosebite ale Chehatiților, vedem numai arătările felurite ale lui Dumnezeu în Hristos: de la chivotul din locul prea sfânt, până la altarul de aramă care era așezat în locul dinaintea cortului. Și fiindcă ligheanul nu era o arătare a lui Dumnezeu, ci numai un mijloc de curățire pentru om, nu-l vedem, prin urmare, încredințat în seama Chehatiților.

Acum, cititorul să facă bine și să se gândească temeinic asupra acestei părți din cele mai adânci din Numeri (Cap. 3-4). Într-adevăr nu i se poate da de capăt. Am putea merge mai departe până când ara scrie nu file, ci cărți întregi; și la urmă am simți că de abia am pătruns în învelișul unei mine a cărei adâncime nu poate fi niciodată cercetată și ale cărei comori niciodată nu s-ar sfârși. Ce poate să scrie pana omului despre învățătura minunată cuprinsă în Scriptură despre seminția lui Levi? Cine poate îndrăzni să arate în amănunte acest har minunat care strălucește în faptul că, Levi cel îndărătnic putea să răspundă cel dintâi la chemarea aceasta atât de mișcătoare: „Cine este pentru Domnul?” Cine poate să se adâncească în îndurarea dumnezeiască descoperită în faptul că, cei ale căror mâni au fost muiate în sânge erau însărcinați să poarte vasele sfântului locaș; și cei, în a căror adunare Duhul lui Dumnezeu nu putea să intre, erau aduși chiar în mijlocul adunării lui Dumnezeu, ca să se îndeletnicească cu ce avea Dumnezeu mai de preț?

Ce învățătură minunată ne dau aceste trei cete de lucrători: Merariții, Gherșonitii și Chehatiții! Ce icoane a feluritelor mădulare ale Bisericii lui Dumnezeu în slujba lor. Ce adâncime de înțelepciune tainică. Oare am trece măsura, am spune prea mult, dacă am spune că în clipa aceasta nimic nu ne mișcă mai mult ca simțământul întregi slăbiciuni și a deplinei lipse în tot ce am arătat despre una din cele mai bogată părți ale Scripturii? Cu toate acestea, am dus pe cititor la o mină a cărei adâncime și bogăție sunt nesfârșite, și trebuie să-l lăsăm să pătrundă înăuntru cu ajutorul Stăpânului minei, singurul care-i poate arăta comorile. Tot ce poate să scrie sau să spună omul despre oricare parte din Cuvântul lui Dumnezeu, nu face decât – cel mult – să insufle gânduri; să vorbești despre acest Cuvânt ca de ceva ce s-ar putea sfârși, ar însemna lipsa de cuviință față de Scriptură. Dumnezeu să ne ajute să pășim în locul prea sfânt cu încălțămintea scoasă din picioare, și se ne asemănăm cu acei ce întrebau pe Dumnezeu în templu și ale căror cugetări adânci sunt îmbibate de duhul închinării.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Poruncește copiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros, și pe oricine are o lepădare de sămânță, sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbați, fie femei, să-i scoateți afară din tabără; să-i scoateți afara, ca să – nu spurcați tabăra în mijlocul căreia îmi am Eu locuința. Copiii lui Israel au făcut așa și i-au scos afară din tabără; cum poruncise lui Moise Domnul, așa au făcut copiii lui Israel” (versetele 1-4).

Aici ni se înfățișează învățătura atât de însemnată, pe care se întemeiază orânduiala sau disciplina în adunarea sau Biserica lui Dumnezeu, învățătură care, deși e de cea mai mare însemnatate, totuși este atât de puțin înțeleasă și ținută în seamă. Este vorba de starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul poporului Israel, care, din această pricină, trebuia să fie sfânt. „Să-i scoateți afară, ca să nu spurce tabăra în mijlocul căreia îmi am Eu locuința.” Locul, în care locuiește Cel Sfânt, trebuie să fie și el sfânt. Acesta este un adevăr lesne de înțeles.

Am văzut că răscumpărarea era temelia locuirii lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său; dar trebuie să ne aducem aminte și faptul că disciplina era cerința de căpetenie, ca Dumnezeu să șadă în mijlocul lor. El nu putea să locuiască acolo unde păcatul era încuviințat pe față. El poate să îngăduie și chiar îngăduie slăbiciunea și neștiința; ochii Săi însă sunt prea curați, ca să poată să privească păcatul sau nelegiuirea. Cel rău nu poate cu nici un chip să locuiască împreună cu Dumnezeu, și nici Dumnezeu nu poate avea părtașie cu el. Dacă ar fi altfel, și-ar tăgădui însăși Ființa Sa; iar lucrul acesta este cu neputință.

În fața acestor lucruri, cineva ar putea spune: „Nu locuiește Duhul Sfânt în fiecare credincios, deși se află mult rău în el? Într-adevăr, Duhul Sfânt locuiește în cel credincios, datorită răscumpărării depline săvârșite de Hristos, El este acolo nu numai ca o pecete a firii dumnezeiești, ci ca o pecete a lui Hristos însuși și noi ne bucurăm de starea Sa de față și de părtașia Sa, în măsura în care judecăm și osândim necurmat, răul din viața noastră. Sunt unii, cari spun, ca am putea simți starea de față a Duhului în noi și ne putem bucura de El, frecând cu vederea stricăciunea inimii noastre și împlinind poftele firii pământești și ale gândurilor noastre stricate. Ce judecată netrebnică! Departe de noi un gând atât de nelegiuit! Trebuie să ne judecăm fără încetare, să osândim și să dăm la o parte tot ce nu se potrivește cu sfințenia Celui ce locuiește în noi. Este adevărat ca s-a isprăvit cu „omul cel vechi”. El a fost osândit pe de-a-ntregul în crucea lui Hristos. Îi mai simțim însă înrăurirea și trebuie să ne luăm rămas bun și de la ea și să ne judecăm fără încetare. Dumnezeu ne vede în Hristos prin Duhul, în noua zidire. Pe de altă parte, Duhul Sfânt locuiește în cel credincios, pe temeiul sângelui lui Hristos și tocmai această locuire cere judecarea răului, sub toate înfățișările lui.

Lucrul acesta se poate spune și despre Biserica sau adunarea lui Dumnezeu. Fără îndoială, este ceva rău în ea și anume răul ce se găsește în fiecare din cei ce o alcătuiesc. Răul trebuie însă judecat, căci dacă este judecat și osândit nu mai poate să-și facă lucrarea. Cine spune că o adunare n-are nevoie să judece răul, spune un lucru potrivnic Cuvântului lui Dumnezeu. Ce-am zice noi de un creștin, care ar spune că el nu trebuie să osândească răul din el însuși și din purtarea sa? Nimic alta decât că e potrivnic voii lui Dumnezeu. Și dacă așa ceva este rău pentru un singur ins, nu este cu atât mai rău pentru o întreagă adunare? Ne mirăm cum mai poate fi îndoială în aceasta privință.

Ce s-ar fi întâmplat, dacă Israel n-ar fi vrut să se supună poruncii atât de hotărâte, dată la începutul capitolului pe care-l cercetăm? Să ne închipuim că ar fi spus așa: „Noi nu putem să judecăm răul și socotim că nici nu se cade unor muritori ca noi, sărmani, slabi, gata să greșească la orice pas, să judece orice lucru. Afară de asta, acești leproși, acești oameni întinați și alții sunt Israeliți ca și noi și prin urmare sunt tot atât de îndreptățiți să fie părtași la binefacerile și binecuvântările taberei. Nu vedem dar deloc pentru ce l-am izgoni din tabără”.

Ce-ar fi răspuns Dumnezeu la aceste cuvinte? În capitolul 7 din Iosua, găsim răspunsul. Să ne apropiem și să cercetăm cu multă luare aminte „mormanul de pietre” din valea Acor. Deasupra lui s-ar putea scrie: „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui” (Ps. 89.7). Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12:29).

Ce se-ntâmplase acolo? În inima unui om, care făcea parte din adunarea lui Israel, s-a zămislit o poftă. Pofta aceasta a dat naștere păcatului. Dar ce, păcatul acesta a cuprins întreaga adunare? Da, acesta este adevărul. „Israel a păcătuit; au călcat legământul meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-a furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrăjmașilor lor: vor da dosul în fața vrăjmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru (Iosua 7:11-12).

Ce lucruri însemnate și adânci se cuprind în aceste versete. Prin ele Dumnezeu ne vorbește în deosebi și vrea să ne dea o lecție sfântă. După cum vedem aici, se aflau în tabăra lui Israel câteva sute de mii de inși, cari nu știau nimic de păcatul lui Acan; de altfel întocmai ca și Iosua și, cu toate acestea, Dumnezeu a spus: „Israel a păcătuit; au călcat legământul, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit...” Cum asta? A păcătuit unul singur și totuși Dumnezeu spune că tot Israelul a păcătuit. Adunarea era una. Starea de față a lui Dumnezeu, în mijlocul adunării, făcea ca, cei cari o alcătuiau, să fie una în așa fel, încât păcatul unui mădular al ei ajungea să fie păcatul întregii adunări. „Puțin aluat dospește toată frământătura”. Minte omenească de bună seama nu va găsi drept lucrul acesta. Dumnezeu însă spune că așa e și pentru cel credincios aceasta este de ajuns. El nu se mai gândește să întrebe: „dar? cum? pentru ce?” Mărturia lui Dumnezeu este de ajuns. Noi nu trebuie decât să credem și să ne supunem. E destul pentru noi să știm că starea de față a lui Dumnezeu, în mijlocul nostru, cere sfințenie, curăție, judecarea și osândirea răului. Să luăm seama că lucrul acesta nu este cerut de gândul înlăturat, cu bună dreptate, de orice inimă umilită: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” (Isaia 65:5). Nu, și el este pe dea-ntregul cerut de ceea ce este Dumnezeu, în Ființa Sa: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt. Dumnezeu nu poate să încuviințeze, prin starea Sa de față, un păcat care n-a fost judecat. Putea El dar să dea biruință poporului Său, să cucerească cetatea Ai, câtă vreme Acan era încă în tabără? Cu nici un chip. Izbândă, într-o astfel de împrejurare, ar fi aruncat batjocură asupra Numelui lui Dumnezeu și ar fi însemnat cea mai mare nenorocire, ce ar fi căzut peste Israel. Era cu neputință însă așa ceva, Israel trebuia pedepsit. Ei trebuiau zdrobiți și umiliți. Trebuiau să se coboare în valea Acor, locul acela al turburării, pentru că numai acolo li se putea deschide „o ușă de nădejde”, după ce fuseseră mănjiți de păcatul lui Acan.

Cititorule, nu trece cu ușurința peste această lecție însemnată! Mă tem că ea a fost rău înțeleasă de mulți copii ai lui Dumnezeu. Sunt printre ei mulți cari socotesc că nu li se cade lor, unor oameni mântuiți prin har, lor cari sunt ei înșiși dovezile vie ale acestui har, să ia masuri împotriva acelor cari turbură buna rânduială a adunării sau îi întinează curătenia ei prin ceva murdar. Ei socotesc că locul din Matei 7:1 osândește lămurit pe cel ce îndrăznesc să judece pe alții. „Nu ne oprește Domnul Isus să judecăm” – spun ei? „N-a spus chiar El: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați?” Da, fără îndoială. Ce înseamnă însă aceste cuvinte? Înseamnă oare că nu trebuie să judecăm chipul în care cred și trăiesc cei ce vin și cer să fie în legătură frățească creștină? Aduc ele oare vreun sprijin gândului că suntem datori să primim și să păstrăm între noi pe oricine, oricare ar fi credința, învățătura și purtarea sa? Așa trebuie să înțelegem oare aceste cuvinte ale Domnului?

Cine ar putea încuviința, măcar o clipă, o înțelegere atât de neghioabă? Domnul Isus, în același capitol ne spune: „Păziți-vă de proorocii mincinoși”. Dar cum am putea să ne păzim de ei, dacă nu i-am judeca? Și dacă n-am avea dreptul să judecăm în nici o împrejurare, de ce ni s-a mai spus să ne păzim?

Cititorule, lucrul acesta e foarte ușor. Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu are îndatorirea plină de răspundere, să judece credința, învățătura și purtarea tuturor celor ce fac parte din ea. Noi nu putem să judecăm gândurile lor, dar purtarea lor trebuie s-o judecăm. În capitolul 5 din 1 Cor, apostolul, insuflat de Duhul, ne învață lămurit, că suntem datori să judecăm pe cei ce fac parte din Biserică sau adunare. „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu este datoria noastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judeca Dumnezeu. Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela” (versetul 12-13).

Ce lămurit! Nu suntem datori să judecăm pe cei „de afară”, ci pe cel „dinăuntru”, adică pe cei ce zic că sunt creștini și mădulare ale Bisericii lui Dumnezeu. Toți aceștia stau sub cumpăna judecății. Din clipa în care cineva a fost primit într-o adunare, înseamnă că primește în ea un loc, peste care, oricând, poate veni judecata, care urmărește să înlătore și să nimicească tot ceea ce este potrivnic sfințeniei Celui ce locuiește acolo.

Cititorul să nu-și închipuie o clipă măcar că întregimea trupului este stirbită, când este păstrată orânduiala sau disciplina casei lui Dumnezeu, chiar prin înlăturarea unuia sau altuia, din cei ce calcă în picioare sfințenia lui Dumnezeu. Aceasta ar fi o mare greșală și totuși, din nenorocire, se întâlneste atât de des. Nu rareori auzim spunându-se despre cei ce caută cu tot dinadinsul să păstreze curată adunarea lui Dumnezeu, că sfășie trupul lui Hristos. Nici nu se poate o greșala mai mare. Păstrarea bunei orânduiei în casa lui Dumnezeu este una din datoriile noastre de căpetenie; prin tinerea ei nicidecum nu poate fi vorba de sfășierea trupului lui Hristos.

Pe de altă parte, ni se întâmplă să auzim pe alții vorbind de scoaterea mădulelor din trupul lui Hristos. prin faptul că sunt dați afară dintr-o adunare. Și aceasta e o greșală. Nici un mădular al acestui trup nu poate fi scos din trup. Fiecare a fost pus la locul sau, în trupul lui Hristos, – de Duhul Sfânt, datorita sflatului veșnic al lui Dumnezeu și pe temeiul desăvârșitei ispășiri a lui Hristos. Nici o putere omenească sau drăcească nu va putea vredodată să despartă măcar un singur mădular de trupul lui Hristos. Toate sunt în chip desăvârșii unite unele de altele, într-o întregime deplină, și sunt păstrate astfel, printr-o putere dumnezeiască. Întregimea Bisericii lui Dumnezeu poate fi asemănată cu

un lanț întins peste un râu. Lanțul acesta se vede și de pe un țărm și de pe celălalt; la mijloc însă se cufundă în apă. Dacă ai ține socoteala nu mai de ceea ce vezi, ai crede că lanțul este rupt la mijloc. Așa e și cu Biserica lui Dumnezeu. Ea a fost una la început și una va fi peste puțină vreme când va veni Domnul. Ea este una și acum în ochii lui Dumnezeu, cu toate că ochii noștri pământești nu pot vede lucrul acesta.

E un lucru de cea mai mare însemnătate, ca cititorul să fie bine lămurit în privința aceasta. Vrășmașul a cântat prin toate mijloacele și cu toată puterea să orbească pe copiii lui Dumnezeu, ca să nu poată vedea adevărul în această privință. În fața ochilor avem, pe deoparte, unitatea atât de mult lăudată a catolicismului roman, iar pe de alta multe dezbinări și împărțiri ale protestantismului. Roma arată cu un aer biruitor spre multe secte protestante, și acestea, la rândul lor, scot la iveală greșelile, stricăciunea și nenumăratele rătăcirile ale catolicilor. Astfel, cel ce caută să afle adevărul, nu mai știe încotro să se îndrepte și ce trebuie să creadă. Pe de altă parte cei nepăsători, cei ce trăiesc după bunul lor plac sau după gusturile lumii, văzând ce se petrece în jurul lor, ajung să alunge orice gândire mai temeinică, ce le-ar mai veni în minte, cu privire la lucrurile lui Dumnezeu și nu le mai pasă de nimic. Abia dacă îi mai vezi uneori întrebând, ca Pilat, cu un zâmbet disprețuitor: „Ce este adevărul?”, ca apoi, tot ca el, să plece fără să mai aștepte vreun răspuns.

Noi suntem adânc încredințați că taina, care dezleagă marea greutate a neînțelegerii și este de un folos netăgăduit pentru sfinții lui Dumnezeu, este tocmai adevărul unității desăvârșite a Bisericii lui Dumnezeu, a trupului lui Hristos, pe pământ. Adevărul acesta nu trebuie privit doar ca un lucru pe care săi știm. Nu. El trebuie mărturisit, cu fapta păstrat și împlinit cu orice preț. Acest adevăr atât de însemnat este un sprijin puternic pentru suflet și cuprinde în el singurul răspuns la unitatea atât de lăudată a Romei, pe deoparte, și la împărțirile protestantismului, pe de alta. El ne va da putere să mărturisim protestantismului că am găsit unitatea și catolicismului roman că am găsit unitatea Duhului.

Cu toate acestea cineva ar putea prea bine să spună că în starea aceasta de lucruri, nu e cu puțința înfăptuirea acestui adevăr. Totul se află într-o astfel de stare de prăbușire și într-o astfel de încurcătură, încât suntem ca niște copii, care s-au rătăcit într-o pădure și cari caută să găsească drumul, ca să se întoarcă acasă: unii în cete mai mari, alții în cete de câte doi-trei inși și alții singuri.

Aceste străduințe ar părea că sunt ceva bun și nu ne îndoim deloc că ele n-ar avea o înrăurire binefăcătoare asupra unui mare număr de slujitori ai Domnului, din ziua de azi. În ochii credinței însă, acest fel de a vedea lucrurile n-are nici un preț, întrucât cel mai însemnat lucru pentru ea este să știe; „Unitatea Bisericii este o învățătură omenească, ori e chiar o înfăptuire dumnezeiască, după cum este scris: „Este un trup, un Duh” (Efeseni 4:4). Dacă cineva tăgăduiește că este doar „un singur trup”, poate cu ușurință să tăgăduiască și că este „un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor” fiindcă așa s-ar înțelege din versetele insuflate de Duhul lui Dumnezeu, căci dacă scoatem o singură verigă din acest lanț, rupem tot lanțul. Afară de asta, nu ne mărginim la un singur verset din Scriptură în această privință, cu toate că, dacă l-am avea doar pe el singur, ne-ar fi de ajuns. Mai avem încă unul. Iată-l: Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărțirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pană” (1 Cor. 10:16-17). Citește și 1 Cor. 12:12-27, căci aici, învățătura aceasta este arătată pe de întregul și se arată și cum trebuie înfăptuită.

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne înfățișează în chipul cel mai lămurit adevărul despre unitatea desăvârșită a trupului lui Hristos și apoi, tot atât de lămurit și deplin, ne înfățișează și adevărul despre păstrarea bunei rânduieli și a curăteniei duhovnicești în Casa lui Dumnezeu. Să luăm seama însă că înfăptuirea celui de al doilea adevăr nu știrbește cu nimic pe cel dintâi. Ele se îmbină în chip desăvârșit. Am putea noi să ne gândim că apostolul a stricat întregimea sau unitatea trupului lui Hristos, când a poruncit adunării din Corint să scoată din ea pe „răul acela?” Negreșit că nu. Și totuși nu era acel om un mădular din trupul lui Hristos? Ba da, căci tocmai din pricina aceasta îl vedem primit din nou, în a doua epistolă.

Rânduiala care căuta să curețe orice rău din Casa lui Dumnezeu își făcuse lucrarea într-un mădular al trupului lui Hristos și astfel cel ce se rătăcise în păcat s-a întors iarăși. Aceasta era chiar ținta pe care o urmărea disciplina sau rânduiala adunării.

Întâmplarea aceasta poate să aducă lumină în sufletul cititorului, în privința întrebării atât de însemnate, dacă un creștin poate fi îndepărtat de la cina Domnului. Se pare că în această privință este o mare harababură în mintea multor creștini. Sunt, de pildă, unii cari spun că, sub nici un cuvânt, nu se poate îndepărta cererea unui creștin de a lua parte la cina Domnului. Întâmplarea din 1 Cor. 5 este hotărâtoare în această privință. Acel om n-a fost îndepărtat pentru că n-ar fi fost creștin. Nu. După cum bine știm el era un copil al lui Dumnezeu, cu toată căderea sa și cu tot păcatul său. Deși era creștin deci, adunarea a primit poruncă să-l scoată din mijlocul ei. Dacă Corintenii n-ar fi împlinit această poruncă, ar fi făcut ca judecata lui Dumnezeu să se dezlănțuie asupra întregii adunări. Dumnezeu este de față în adunare, răul deci trebuie judecat.

Astfel, dacă cercetăm fie capitoul 5 din Numeri, fie capitoul 5 din 1 Cor, învățăm același adevăr de preț și anume: Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile (Ps. 93:5). Ceva mai mult, învățăm că poporul lui Dumnezeu trebuie să se păstreze în sfințenie, nu cei din afară, căci ce cetim în cele dintâi versete ale capitoului 5 din Numeri? Primiseră Israeliții porunca să scoată afară din tabără pe cei ce nu făceau parte din Israel, pe cei ce nu erau tăiați împrejur sau pe cei ce nu puteau să dovedească, prin spițe de neam, că se trag din Avraam? Erau dați afară din tabără acești oameni pentru astfel de pricini? Deloc. Cine erau deci cei ce trebuiau să fie scoși afară? „Orice lepros”, adică orice om în care se vede că lucrează păcatul, „oricine are o lepădare de sămânță”, adică emul din care izvorăște o înrăurire stricăcioasă și oricine „este întinat prin atingerea de un mort”. Aceștia erau oamenii care trebuiau îndepărtați din tabără. În zilele noastre, cei înfățișați prin acești oameni trebuie să fie îndepărtați din adunări. Pentru ce se cerea această îndepărtare? Ca să crească faima poporului? Nicidecum. Pentru ce dar? „Ca să nu spurce tabăra, în mijlocul căreia îmi am Eu locuința”. Tot așa e și în zilele noastre. Noi nu osândim și nu lepădăm o învățătură greșită, ca să sprijinim pe a noastră.

De asemenea noi nu judecam și nu îndepărtăm răul pentru a ne păstra faima – și numele bun. Singurul gând care ne călăuzește în toate aceste lucruri este următorul: „Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile” (Ps. 93:5). Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi (1 Cor. 3:16)? „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din Casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelie apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:19-22).

S-ar putea întâmpla însă ca cititorul să pună întrebări ca acestea: „E cu putință să găsești o biserică sau adunare fără nici o pată. N-a fost, nu este și nu va fi totdeauna ceva rău în fiecare adunare, cu toată râvna și cu toată vegherea prezbiteriilor și cu toată credincioșia mădularilor ei, la un loc? Cum se cere dar să se păstreze o curăție desăvârșită? Fără îndoială, nu e adunare care să n-aibă în ea ceva rău și asta din pricină că păcatul se află în fiecare din mădularele sale. Răul însă nu trebuie îngăduit și încuviințat Dimpotrivă; trebuie osândit și stăvilit. Nu amintirea unui păcat osândit ne întinează, ci îngăduința și păstrarea păcatului aceluia.

Lucrul acesta e adevărat atât pentru Biserică sau adunare, cât și pentru fiecare mădular al ei, în parte, „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați” (1 Cor. 11:31). Iată de ce cineva nu trebuie să se dezlipească de Biserica lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi răul din ea. Când însă o adunare spune că ea nu are căderea să judece și să osândească răul strecurat în ea, rău care privește fie învățătura de credință fie purtarea sau umblarea, atunci ea nu se mai găsește pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu și astfel suntem chiar datori să ne despărțim de ea. Câtă vreme însă o adunare se afla pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu, oricât de slaba și puțin numeroasă ar fi, trebuie să rămâi alipit de ea. Când însă nu se afla pe acest tărâm – și e lucru sigur că nu se află, dacă spune că n-are căderea să judece răul – atunci e nevoie să rupi orice legătură cu ea.

Bine dar lucrul acesta nu face să se înmulțească și să dăinuiască dezbinările sau împărțirile? Nu. Aceasta aduce ruptura cu adunări curat omenești și într-asta nu e nici un rău. Oricât de mari, oricât de puternice și oricât de folositoare ar părea aceste întovărașiri de oameni, ele sunt totuși potrivnice unității trupului lui Hristos, care este Biserica lui Dumnezeu.

Cititorul serios cred că a rămas izbit de faptul ca Duhul lui Dumnezeu, din toate părțile ne îndreaptă privirile spre marea întrebare a Bisericii lui Dumnezeu. Oamenii încep să vadă că în privința aceasta este ceva cu totul deosebit decât părerea fiecăruia, ori învățătura vreunei partide.

Întrebarea: Ce este Biserica? se pune cu putere multor inimi și cere un răspuns. Și ce har, să poți da un răspuns limpede, deslușit și puternic ca glasul lui Dumnezeu, glasul Sfintei Scripturi! Nu e oare o binecuvântare deosebită, când din toate părțile auzi strigându-se fără încetare: Biserica de stat, Biserica națională, Biserica strămoșească etc., tu să-ți îndrepți gândurile spre singura și adevărata Biserica a Dumnezeului Celui viu, trupul lui Hristos? Suntem adânc încredințați că aici stă dezlegarea greutăților multor copii ai lui Dumnezeu.

Unde se găsește însă această Biserică? Nu cumva este o trudă zadarnică să o cauți în mijlocul prăbușirii și încurcăturii, ce domnește în jurul nostru? Nu. Binecuvântai să fie Dumnezeu! Cu toate că noi nu putem să vedem la un loc toate mădularele ce alcătuiesc Biserica adevărată, totuși ni s-a dat harul și avem chiar sfânta datorie să cunoaștem și să stăm pe tărâmul Bisericii lui Dumnezeu și nu altul. Cum putem să deosebim acest tărâm? Socotim că cel dintâi pas ce trebuie să-l facem ca să ajungem aici, este să stăm departe de orice lucru potrivit acestui teren. Nu trebuie să ne așteptăm să descoperim ceva adevărat, câtă vreme priceperea noastră este întunecată de ceva rău. Porunca lui Dumnezeu este: „Încetați de a face răul; învățați-vă să faceți binele”. Dumnezeu nu dă lumină deodată pentru doi pași. Din clipa în care vedem că suntem pe un teren greșit, suntem datori să-l părăsim și numai după aceasta să ne așteptăm ca Dumnezeu să ne dea o nouă lumină. Și într-adevăr El ne-o va da atunci negreșit.

Să ne întoarcem acum să cercetăm capitolul nostru. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Spune copiilor lui Israel: Când un bărbat sau o femeie va păcătuî împotriva aproapelui său, făcând o călcare de lege față de Domnul, și se va face astfel vinovat, să-și mărturisească păcatul și să dea înapoi în întregime prețul lucrului câștigat prin mijloace necinstite, adăugând a cincia parte; să-l dea aceluia față de care s-a făcut vinovat. Dacă nu este nimeni care să albească drept să la înapoi lucrul câștigat prin mijloace necinstite, lucrul acela să se întoarcă la Domnul, la preot, afară de berbecele adus ca jertfă de ispășire cu care se va face ispășire pentru cel vinovat (versetele 5-8).

Învățătura despre jertfa pentru vină am cercetat-o în cartea „Gânduri asupra Levitic” la capitolul 5. Cititorul care dorește s-o cunoască, să se îndrepte într-acolo. Aici vrem să stăruim doar asupra a două lucruri foarte însemnate: mărturisirea păcatului și înapoierea lucrului însușit pe nedrept. Jertfa pentru vină săvârșită pe Golgota nu ne învață numai că Dumnezeu și omul, capătă prin ea împăcarea unor cerințe neapărat trebuitoare. Ea ne mai învață, după cum vedem din versetul 7 al acestui capitol, ca Dumnezeu cere ca omul să-și mărturisească păcatul și să înapoieze paguba făcută. Înapoierea lucrului însușit pe nedrept era dovada unei mărturisiri plina de căința a păcatului. Nu era de ajuns pentru un Evreu, ca după ce a păcătuî față de fratele său, să spună doar: îmi pare rău. Nu. Trebuia să dea înapoi lucrul însușit pe nedrept, adăugând a cincia parte. Astăzi, cu toate că nu mai suntem sub Lege, totuși multe lucruri bune putem învăța din orânduiriile ei. Cu toate că nu mai suntem sub călăuzirea acestui îndrumător, totuși de la el putem învăța lecții pline de folos. Astfel, dacă am făcut vreun rău cuiva, nu e de ajuns să mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu și fratelui nostru; trebuie să-l și dregem. Ni se cere să dăm o dovadă vădită că ne-am judecat și ne-am osândit pentru răul pricinuit fratelui nostru.

Mă tem că adevărul acesta nu s-a înțeles cum trebuie. Păcatul și căderea care întristează adânc Duhul lui Dumnezeu, mă tem să nu fie luate cu ușurință și privite ca ceva neînsemnat. Ne mărginim doar să mărturisim păcatul cu buzele, fără să avem inima plina de simțământul adânc al grozăviei, cu care privesc ochii lui Dumnezeu acel păcat. Păcatul nu este judecat din rădăcini și, din pricina aceasta, inima se împietrește iar cugetul își pierde puterea de veghe și gingășia. Acesta e un lucru foarte serios. Nimic nu e mai de preț decât un cuget curat și gingaș. Acesta e cu totul altceva decât un cuget migălos (chițibușar) care se lasă stăpânit de păreriile lui însuși, sau de un cuget bolnav, care este înrăurit de temerile lui însuși. Aceste două feluri de cugete sunt musafiri supărători, greu de împăcat. Îi lăsăm deoparte. Noi vorbim de cugetul simțitor, cârmuit în totul de Cuvântul lui Dumnezeu și care se sprijine totdeauna pe el. Această stare a cugetului este pentru noi o comoară neprețuită. Ea cârmuiește totul, cunoaște cele mai mici lucruri în legătură cu mersul nostru sau cu deprinderile noastre de fiecare zi: felul de a ne găti și a ne îmbrăca, și casa, și masa, lucrurile din casă, purtarea noastră zilnică, starea de suflet, felul de vorbire, chipul în care împlinim slujba ce o avem; și dacă avem parte să slujim altora, tot ea ne arată chipul cum ne împlinim slujba noastră, oricare ar fi ea. Într-un cuvânt totul se supune înrăuririlor sănătoase ale unui cuget simțitor și curat. „De aceea – spune apostolul – mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Fapte 24:16). Iată ce ar trebui să dorim și noi cu înfocare. Este ceva frumos și atrăgător în această silință a celui mai însemnat și mai dezbrăcat de sine slujitor al lui Hristos. Cu toate darurile sale de preț cu toate puterile sale minunate, cu toată adâncă sa cunoaștere a căilor și sfaturilor lui Dumnezeu, de care ar putea să vorbească și cu care ar putea să se laude, cu toate descoperirile minunate, care i-au fost făcute în al treilea cer; într-un cuvânt el, cel mai slăvit dintre apostoli și cel mai plin de har dintre sfinți, se silea să păstreze totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Într-o clipă de uitare, când a rostit un cuvânt îndrăzneț către marele preot, Anania, numai decât s-a arătat gata să-și mărturisească vina și s-o dreagă. Astfel cuvintele înțepate;

Te va bate Dumnezeu, părete văruit! au fost luate înapoi și înlocuite prin altele din Cuvântul lui Dumnezeu: „Pe mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău”.

Astfel, socotim că Pavel n-ar fi putut să se ducă să se odihnească în noaptea aceea cu un cuget care să nu-l învinovătească de nimic, dacă nu și-ar fi luat înapoi cuvintele înțepate. Când facem sau spunem ceva rău trebuie să mărturisim acel păcat, căci dacă nu facem lucrul acesta, legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă. Această legătură nu poate avea loc, cu nici un chip, câtă vreme păcatul rămâne pe cuget și nu este mărturisit. În starea aceasta, putem să vorbim și să socotim că suntem în legătură cu Dumnezeu; să știm însă că ne înșelăm amarnic. Trebuie să păstrăm un cuget curat, dacă vrem să mergem cu Dumnezeu. Nimic nu e mai de temut ca un cuget nesimțitor, întinat și tocit, care îngăduie tot felul de lucruri, ce trec fără să fie judecate. Cu un astfel de cuget săvârșești păcatul cu ușurință, ca apoi să zici cu nepăsare: „Dar ce păcat am făcut?”

Cititorule, să veghem în privința aceasta cu o silință sfântă! Să căutam să păstrăm un cuget curat. Lucrul acesta însă cere din partea noastră silință, cum a cerut și din partea lui Pavel. Silința aceasta însă e ceva binecuvântat și va aduce roade de preț.

Ea nu e deloc o cerință a legii, ci e ceva pe dea-ntregul creștin. Într-adevăr, aceste cuvinte ale lui Pavel, s-ar putea spune că înfățișează cât se poate de scurt ce înseamnă să fie cineva creștin: să ai totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

De câte ori însă nu arătăm noi că nu ținem deloc seamă de drepturile lui Dumnezeu sau ale aproapelui! Cugetul nostru e departe de ce ar trebui să fie. Lăsăm neîmplinite atâtea datorii, fără să ne dam seama. Nici vorbă apoi de zdrobire de inimă și de căință înaintea Domnului, din pricina unor astfel de lucruri. Greșim într-o mulțime de lucruri și totuși nu ne mărturisim păcatul și nu-l dregem. Lăsăm să pătrundă în viața noastră lucruri care ar trebui judecate, mărturisite și înlăturate. Este păcat chiar în lucrurile noastre sfinte; este ușurătate și nepăsare în adunare și la cina Domnului, înlăturăm pe Dumnezeu în felurite chipuri; fie că ne gândim cu gândurile noastre, fie că vorbim cu vorbele noastre, fie că umblăm după împlinirea dorințelor noastre. Când știm cu ce preț am fost răscumpărați, ce înseamnă toate acestea decât înlăturarea lui Dumnezeu?

O astfel de umblare nu poate să ducă decât la oprirea oricărei înaintări duhovnicești – Ea întristează pe Duhul lui Dumnezeu și pune piedici revărsării harului lui Hristos în inimile noastre, și astfel creșterea noastră în El e stânjenită. Din felurite locuri din Cuvântul lui Dumnezeu știm cât de mult prețuiește El un duh umilit și o inima înfrântă. Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2). Dumnezeu locuiește cu un asemenea om; El nu poate avea însă nici o părtășie cu cel cu inima nesimțitoare sau împietrită, cu cel nepăsător și rece. Să ne silim să avem totdeauna un cuget curat, care să nu ne învinovătească de nimic înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor

În sfârșit, a treia și cea din urma parte a capitolului nostru, pe care n-o mai scriem aici, ne învață o lecție de mare însemnătate. Ea cuprinde orânduirea apei de gelozie. Locul pe care-l are ea aici e vrednic de luat în seamă. În cea dintâi parte a capitolului găsim judecata de obște a răului; în partea a doua judecata de noi înșine, mărturisirea și dregerea greșelii; în partea a treia învățăm că Dumnezeu nu poate să sufere nici măcar bănuiala păcatului.

Credem că această orânduire atât de izbitoare privește căile cârmuirii morale a lui Dumnezeu față de Israel. Proorocii stăruiesc des asupra purtării lui Israel ca soție a Lui și asupra geloziei lui Dumnezeu față de ea. N-avem de gând să arătăm aici versetele care dovedesc acest lucru. Cititorul va găsi destule în Ieremia și Ezechiel. Israel n-a putut să rămână în picioare, când a fost pus la încercare cu apele amare.

I s-a dat pe față necredincioșia. Poporul i-a călcat voia în picioare. Și a părăsit soțul, pe Sfântul lui Israel, a cărui gelozie aprinsă s-a vărsat peste poporul necredincios. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și nu poate îndura gândul că inima care este a Lui să se dea altuia. Rânduiala încercării geloziei este o rânduială dumnezeiască și se potrivește destul de bine cu gândurile și simțămintele unui soț înșelat sau care bănuiește doar lucrul acesta. Nici bănuiala nu se poate îngădui și când ea a pătruns în inima, trebuie cercetată cu îngrijire până la rădăcină. Persoana bănuită trebuie să se supună unei încercări de așa fel, că numai cine e nevinovat poate s-o suferă. Dacă se găsită doar o urmă de vinovăție, apele amare pătrundeau până în adâncurile Inimii și scoteau la iveala totul. Nu era nici un mijloc de scăpare pentru cel vinovat și asta făcea, pe de altă parte, ca nevinovăția să se arate într-o lumină și mai strălucitoare. Aceeași încercare ce dă la iveală vinovăția celui ce a păcătuit, arată și nevinovăția celui ce umblase în credincioșie. Cel ce are un cuget care nu-l învinovățește de nimic, cu cât se cercetează mai cu dea-mănuntul, cu atât simte mai multă plăcere. Dacă ar fi fost cu puțință ca un vinovat să scape din încercarea la care era pus, printr-un mijloc oarecare, aceasta nu era decât în paguba celui nevinovat. Mijlocul de încercare însă era dumnezeiesc și deci nu putea da greș. Astfel, când femeia bănuită ieșea, din această încercare, sănătoasă și nevătămată, credincioșia ei era dată la iveala în fața tuturor și inima soțului putea să-i dea o deplină încredere. Ce har să ai un mijloc atât de minunat și fără greș ca să dezlegi toate împrejurările îndoielnice. Bănuiala este un vierme neadormit, care roade în taină pacea inimii și Dumnezeu nu vrea ca ea să se găsească în sânul adunării Sale. El nu voia numai ca poporul Său să judece îndeobște răul, sau fiecare să se judece pe el însuși; acolo unde era doar o bănuială că ar fi ceva rău, El a dat un mijloc de încercare, ce scotea la lumină adevărul în chip desăvârșit. Cel vinovat trebuia să bea moartea, și după ce o bea, ea îi aducea osânda. Cel nevinovat bea și el moartea; în ea însă el găsea biruința.

„Tărâna de pe podeala cortului” poate fi privită ca ceva care închipuie moartea „M-ai adus în tărâna morții” (Ps. 22:15); „Apa” închipuie cuvântul care, fiind adus să lucreze asupra cugetului prin puterea Duhului Sfânt, descoperă totul. Dacă e ceva care dovedește necredincioșie față de Hristos, adevăratul Soț al poporului său, trebuie osândit numaidecât. Lucrul acesta se potrivește pentru poporul lui Israel, pentru Biserică și pentru fiecare credincios în parte. Dacă inima nu este credincioasă lui Hristos, nu va putea să sufere puterea pătrunzătoare a Cuvântului. Dacă însă este credincioșie în adâncurile inimii, cu cât ea va fi mai mult cercetată și pusă la încercare, cu atât va simți mai multă bucurie și va fi mai bine pentru ea. Ce binecuvântare, când putem spune din toată inima: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps. 139:23-24).

Orânduirea nazireatului este plină de interes și de învățătură, pentru purtarea de toate zilele. În ea vedem înfățișată starea în care se așează cel ce se dă deoparte și nu se atinge de lucrurile cari, nefiind rele în ele însele, pot, totuși, să aducă vătămare închinării inimii, pe care a făcut-o adevăratul nazireu.

Mai întâi nazireul nu trebuie să bea vin. Nu-i era îngăduit rodul viței, sub nici o înfățișare. Vinul, cum știm, înfățișează bucuria pământească, o bucurie obștească, în voia căreia inima omenească se lasă cu multă plăcere. Nazireul trebuia să se păzească de ea cu multă grija, în locul pustiu unde viețuia. El era dator să păzească întocmai fiecare poruncă a rânduielii. Nu trebuia să-și atâțe firea prin vreo băutură îmbătătoare. Tot timpul nazireatului trebuia să nu se atingă deloc de vin.

Aceasta era orânduiala nazireatului, scrisă pentru învățătura noastră, în această minunată carte Numeri, atât de bogată în lecții de neapărată trebuință pentru pustia lumii acesteia. De altfel, chiar aici trebuia să ne și așteptăm s-o găsim. Orânduiala atât de însemnată a nazireatului își găsește locul ei firesc în cartea Numeri. Ea se potrivește de minune cu rostul acestei cărți care cuprinde, cum am băgat de seamă, tot ce privește viața în pustie.

Să vedem ce învățăm din înfrânarea nazireului de la tot ce era rod al viței, de la sămburi până la pielița strugurelui.

N-a fost decât un singur Nazireu desăvârșit în lumea aceasta și anume Acela care, de la început și până la sfârșit, a trăit în cea mai deplină despărțire de orice bucurie pământească. De când și-a început lucrarea Sa în mijlocul lumii, El s-a ținut departe de tot ce era din această lume. Inima Sa era pe de-a-ntregul plină de Dumnezeu și de lucrarea Lui, într-o desăvârșită lepădare de Sine. El n-a lăsat nici o clipă măcar ca dorințele pământului sau ale firii să se așeze între inima Sa și această lucrare, pe care venise s-o împlinească. „Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). Și: „Femeie, Ce am a face Eu cu tine?” (Ioan 2:4). Cu astfel de cuvinte nu cumva adevăratul Nazireu căuta să împlinească dorințele firii? El avea altceva de făcut și pentru asta s-a despărțit cu desăvârșire de toate celelalte lucruri. Ochiul Său privea țintă spre Tatăl și inima îi era ne-împărțită. Aceasta se vede de la un capăt la altul al șederii sale pe pământ. El putea dar să spună ucenicilor Săi: „Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți. Și când aceștia nu pot să prindă înțelesul adânc al acestor cuvinte și își zic: „Nu cumva i-a adus cineva să mănânce?” El le răspunde: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34).

Tot astfel, către sfârșitul lucrării Sale de pe acest pământ, luând în mână paharul, îl auzim spunând cuvinte ca acestea: „Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum din rodul viței, până când va veni împărăția lui Dumnezeu” (Luca 22:17-18).

Iată cum se purtă adevăratul Nazireu. El nu putea să aibă nici o bucurie pe pământ, nici o bucurie în poporul lui Israel. Nu venise încă vremea pentru aceasta și astfel El S-a desprins de orice bucurie curat omenească, pe care putea s-o împărtășească și cu ai Săi, pentru ca să fie cufundat cu totul în marea dorință, care-i stăpânea necurmat duhul. Va veni o vreme când, ca Mesia, El se va bucura pe pământ, în mijlocul poporului Sau; până atunci însă El șade deoparte și poporul Său trebuie și el să-l întovărească. „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, așa l-am trimes și Eu pe ei în lume. Și eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:16-19).

Cititor creștin, se cade să cercetăm cu grijă cea dintâi trăsătură a purtării nazireului.

În lumina acestei trăsături, să ne cercetăm cu grijă fiecare din noi. E un lucru foarte însemnat să știm cum trebuie să înțelegem rostul acestei depline despărțiri de orice ademenire a firii și de orice bucurie curat pământească și apoi cum putem ajunge să trăim această despărțire. Cineva ar putea spune: „Ce rău faci, dacă iei parte la o mică distracție sau petrecere? Noi nu suntem chemați să fim călugări. Nu ne-a dat Dumnezeu din belșug toate lucrurile, ca să ne bucurăm de ele? Câtă vreme suntem în lume, nu trebuie să ne bucurăm de ea?”.

La toate acestea răspundem: Nu este vorba aici de răul care se găsește în cutare sau cutare lucru. Nu este nici un rău, de obicei că cineva bea vin; rodul viței n-are nimic rău în el însuși. Lucrurile însă trebuiesc privite din altă parte: Dacă cineva s-a hotărât să fie nazireu și să trăiască într-o despărțire sfântă, pentru Domnul, trebuia să se înfrâneze cu desăvârșire de la vin și de la orice băutură îmbătătoare. Ceilalți pot să bea; nazireul însă nu trebuie să se atingă.

Întrebarea ce ni se pune dar, este aceasta: Năzuim să fim nezirei? Dorim o despărțire deplină de lume și o predare întreagă a noastră înșine: trup, suflet și duh, în mâna lui Dumnezeu? Dacă răspundem: „da”, atunci trebuie să stăm departe de toate lucrurile, în care găsește bucurie firea. Așa trebuie să privim lucrurile. Nu e vorba să ne întrebăm: Trebuie să fim călugări?” ci: „Simțim oare nevoia de a fi nazirei?” Dorește inima noastră să fim ca Hristos, Domnul nostru, departe de orice bucurie curat pământească, și să fim despărțiți, pentru Dumnezeu, de toate lucrurile, care, deși n-au nimic rău în ele însele, stânenesc totuși predarea întreagă a inimii, care este adevărată taină a nazireatului duhovnicesc? Nu știe cititorul creștin că sunt atâtea lucruri de acestea? Nu simte el că sunt multe lucruri care-l depărtează de Domnul și care-i slăbesc puterea duhului și care, totuși, judecate după morala obișnuită, ar părea nevinovate?

Noi trebuie să ne aducem aminte însă că nazireii lui Dumnezeu nu întrebuițează în judecarea lucrurilor măsura oamenilor. Chipul tor de purtare nu este felul obișnuit de purtare al oamenilor.

Ei privesc lucrurile din punct de vedere ceresc și dumnezeiesc și prin urmare nu pot privi ca nevinovat lucrul, care caută într-un fel sau altul să pună piedici unei depline predări față de voia lui Dumnezeu, lucru după care suspină cu înfocare inimile lor.

Să ne dea Dumnezeu harul să cumpănim bine aceste lucruri și să ne păzească de orice înrâurire stricăcioasă! Fiecare să ia seama și să vadă care este lucrul din viața lui, care poate fi privit ca vinul și băuturile tari. S-ar părea poate că e un lucru de nimic; să fim încredințați însă că ceea ce rupe legătura inimii noastre cu Dumnezeu și ne lipsește de acea apropiere sfântă, care are ca urmare bucuria și pacea, nu poate să fie niciodată un lucru de nimic

Mai era apoi ceva care deosebea pe un nazireu, și anume: nu trebuia să-și tundă sau să-și rada părul din cap. „În tot timpul nazireatului briciul să nu treacă pe capul lui, până la împlinirea zilelor pentru cari s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-și lase părul să crească în voie (versetul 5).

În 1 Cor. 11:14 vedem că un păr lung este privit ca un lucru de rușine pentru un bărbat. „Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?” Asta înseamnă că dacă dorim din toată inima să trăim pentru Dumnezeu, despărțiți de lume, trebuie să fim

gata să ne lipsim de cinstea, și slava noastră firească. Așa a făcut Domnul Isus. El s-a dezbrăcat de Sine însuși. S-a lipsit de toate drepturile și de toate lucrurile. El putea să spună: „Sunt un vierme și nu om”. El a părăsit slava pe care o avea la Tatăl și de bună voie a luat locul cel mai umilit S-a lăsat pe Sine deoparte, ca să îngrijească pe alții, într-un cuvânt, și în privința aceasta, ca și în celelalte, nazireatul Său a fost desăvârșit.

Tocmai lucrul acesta nu prea ne place nouă să-l facem, căci noi ne apărăm cinstea și bunul nume și căutăm să ne păstrăm drepturile noastre socotind că, în chipul acesta, dăm dovadă de bărbăție. Omul desăvârșit n-a făcut asta însă niciodată, iar noi, dacă dorim să fim cu adevărat naziret, trebuie să călcăm pe urmele Lui. Trebuie să părăsim cinstea și slava, pe care le avem în ochii noștri și ai oamenilor și să stăm departe de bucuriile pământului, dacă vrem să umblăm în lumea aceasta pentru Dumnezeu, pe o cărare despărțită cu totul de lume.

Să băgăm de seama că nu e vorba aici să știm care lucru este îngăduit și care nu. De obicei omul avea dreptul să-și tundă sau să-și radă părul. Unui nazireu însă nu-i era îngăduit lucrul acesta cu nici un chip. Ar fi păcătuit grozav.

Iată toată deosebirea. Un om de rând putea foarte bine să-și tundă părul și să bea vin; nazireul însă nu era un om ca toți ceilalți. El se deosebea de ei, prin aceea că își luase îndatorirea să meargă pe un drum cu totul deosebit de al celorlalți. Dacă și-ar fi tuns părul ori ar fi băut vin, și-ar fi părăsit de-a binelea calea lui. Astfel, dacă cineva întreabă: „Ce, nu e bine să te bucuri de plăcerile pământului și să păstrezi cinstea și slava firească?”, îi răspundem: „Ba da, dacă vrei să umbli ca oamenii; nu-i bine deloc însă, ba e chiar grozav de rău, dacă dorim să umblăm ca nazirei. Felul acesta de a privi lucrurile dezleagă toate greutatețile și dă răspuns tuturor întrebărilor. E zadarnic dar să te întrebi mereu ce rău e în cutare sau cutare lucru, întrebarea care și-ar avea locul ar fi mai bine următoarea: Ce urmărim noi în viață? Dorim ca să umblăm ca oamenii ori suntem hotărâți cu orice preț să umblăm ca adevărați nazirei? În 1 Cor. 3:3 vedem că „a trăi în felul celorlalți oameni” e tot una cu „a fi lumești”. Face dar să ne întrebăm: Umblăm noi călăuziți de Duhul și vedem roadele acestui fapt, ori mai degrabă suntem cârmuiți de duhul și de gândurile unei lumi fără Dumnezeu și fără Hristos?

Nu-i de nici un folos să ocolim lucrurile căutând să dăm răspuns altor întrebări. Nu. Să răspundem scurt la singura întrebare, care-și are rostul: Umblăm cârmuiți de Duhul ori nu?

Fără-ndoială, pentru oamenii din lume, e firesc și destul de îndreptățit să se bucure de tot ce este în lume și să se slujească de tot ce le stă în putință, ca să-și păstreze drepturile și cinstea, de care se bucură în lume. Ar fi copilăresc lucru din partea noastră să gândim că ar putea fi altfel.

Ceea ce însă e bun, firesc și îndreptățit, pentru cei din lume, e rău, nefiresc și nelalocul lui, pentru nazireii lui Dumnezeu. Așa trebuie să privim lucrurile, dacă vrem să ne lăsam călăuziți de adevărul lui Dumnezeu. În capitolul 6 din Numeri, vedem că, dacă un nazireu ar fi băut vin sau și-ar fi ras părul capului, și-ar fi necinstit nazireatul. Nu ne spune lucrul acesta nimic nouă? Ba da. El ne învață că, dacă sufletele noastre doresc să meargă mai departe cu inima întreagă predată lui Dumnezeu, trebuie să stăm departe de bucuriile pământului și să ne dezbrăcăm de cinstea și drepturile firești. Pentru ce? Pentru că Dumnezeu și lumea, firea pământescă și Duhul nu se împacă și nu se pot împăca niciodată. Va veni o vreme când va fi cu totul altfel. Acum însă toți cei cari vor să trăiască pentru Dumnezeu și să umble cârmuiți de Duhul, trebuie să trăiască despărțiți de lume și morți iată de firea pământescă. Dumnezeu, în marea sa îndurare, să facă cu fiecare din noi lucrul acesta.

Ne mai rămâne să vedem încă o trăsătură deosebită a nazireului și anume: nu trebuia să se atingă de vreun mort. „În tot timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort; să nu se pângărească nici la moartea tatălui său, nici a mamei sale, nici a fratelui său, nici a sorei sale, căci poartă pe cap închinarea Dumnezeului lui” (versetele 6-7).

Astfel, fie că ar fi băut vin, fie că și-ar fi tuns parul, fie că s-ar fi atins de un mort, era tot una. Oricare din aceste trei lucruri aducea necurăție asupra capului nazireului. Iată că gustarea vinului sau tunderea părului pângărea pe nazireu tot atât de mult ca și atingerea de un mort. E bine să nu trecem cu ușurință peste adevărul acesta. Noi suntem porniți să facem deosebiri cari nu rămân însă în picioare nici o clipă în lumina stării de față a lui Dumnezeu. Din clipa în care cineva făcea o juruință de închinare lui Dumnezeu, prin aceasta își punea deoparte, pentru Dumnezeu, întreaga sa viață. Această juruință așeza pe om într-o nouă stare, cu totul deosebită de cea de până atunci. Nu mai avea să se întrebe acum ce-i priește ca om, ci cei priește ca nazireu. Astfel, chiar dacă prietenul lui cel mai de aproape ar fi căzut mort lângă el, nazireul nu trebuia să se atingă de dânsul – El era chemat să stea departe de orice înrăurire necurăță a morții și aceasta din pricină că „purta pe cap închinarea Dumnezeului lui”.

Să ia bine seama cititorul, că nazireatul n-are nimic a face cu adevărul mântuirii, al vieții veșnice sau al deplinei primiri înaintea lui Dumnezeu pe care a găsit-o credinciosul în Hristos. Dacă nu prinde deosebirea aceasta, cugetul poate să ajungă să-i fie bine frământat de nedumeriri sau învăluit de întuneric. Iată despre ce e vorba: Sunt în creștinism doua inele care, deși sunt strâns legate unul de altul, totuși sunt cu totul deosebite și anume: inelul vieții veșnice și inelul legăturii fiecărui creștin cu Dumnezeu. Cel dintâi nu se poate rupe niciodată, orice s-ar întâmpla; cel de-al doilea însă poate fi rupt printr-un lucru de nimic. Învățătura privitoare la nazireat stă în legătură cu al doilea inel.

Nazireul din Vechiul Testament închipuie pe omul care a crezut în Hristos și s-a hotărât să trăiască pentru El. Puterea de care are nevoie ca să poată merge pe această cale, izvorăște din legătură tainică pe care o are cu Dumnezeu; când legătura este ruptă, încetează și puterea. Lucrul acesta face ca învățătura nazireatului să fie de cea mai mare însemnătate. Într-adevăr, este o mare primejdie să vrei să mergi pe un drum, câtă vreme izvorul puterii, de care ai nevoie pentru aceasta, a secat. Cât de mult trebuie să veghem ca să nu ni se întâmple așa ceva.

Am cercetat pe scurt felurile pricini care rup legătura nazireului; nu ne stă însă în putință să zugrăvim în cuvinte urâciunea încercărilor, pe cari le fac unii, căutând să para în fața oamenilor că sunt încă nazirei, în timp ce inima lor a pierdut de mult tainica legătură cu Dumnezeu. Ce primejdios! În astfel de împrejurări, ar fi mai bine să ne mărturisim căderea, decât să căutăm să părem că am avea altă stare, decât cea adevărată. Dumnezeu vede totul și deci să fim încredințați că, mai curând sau mai târziu, slăbiciunea și nebunia noastră vor fi date la iveală.

Ce lucru trist și umilitor ca „nazireii cari erau mai albi decât zăpada” și ajungă „mai negricios! decât un cărbune (Plângeri 4:7-8) Și mai grozav însă decât aceasta e, ca cei ce au ajuns negri și întunecați» să caute să pară că sunt albi și curații

Să ne oprim puțin și să cercetăm întâmplarea atât de însemnată, care privește pe Samson și pe care o găsim în capitolul 16 din Judecători.

În niște clipe de neliniște și-a dezvăluit taina și și-a pierdut puterea fără să știe Vrășmașul însă a aflat numaidecât; și în curând toată lumea a aflat că nazireul și-a pângărit capul. „Fiindcă ea îl necăjea și-l chinuia în fiecare zi cu stăruințele ei, sufletul i s-a umplut de neliniște de moarte, și-a deschis toată inima față de ea și i-a zis: „Briciul n-a trecut peste capul meu, pentru că sunt închinat Domnului din pânțele maicii mele. Dacă aș fi ras, puterea m-ar părăsi, aș slăbi și aș fi ca orice alt om (versetele 16-17).

Iată descoperirea tainei adânci și sfinte a întregii sale puteri. Până atunci, drumul său era un drum plin de putere și de biruință, pentru că era drumul unui sfânt nazireat. Inima lui Samson însă a fost biruită de mrejele ademenitoare ale Dalilei și ceea ce n-au putut face o mie de Filistenii, a făcut înrăurirea ademenitoare a unei femei. Samson a căzut de la înălțimea nazireatului în rândul oamenilor obișnuiți. „Dalila, văzând că își deschisese toată inima față de ea, a trimis să cheme pe domnitorii Filistenilor și a spus să le spună: „Suiți-vă de data aceasta căci mi-a deschis toată inima lui”. Și domnitorii Filistenilor s-au suit la ea, și au adus argintul în mâni. Ea l-a adormit pe genunchii ei. Și chemând un om, a ras cele șapte şuvițe de pe capul lui Samson, și a început astfel să-l slăbească. El și-a pierdut puterea. Atunci ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson. Și el s-a trezit din somn, și a zis: „Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura”. Nu știa că Domnul se depărtase de el. Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza, și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la rășniță în temniță” (Judecători 16:18-21).

Ce întâmplare însemnată și vrednică să ne dea de gândit! Bietul Samson s-a deșteptat, vrând să scape din mâinile Filistenilor „ca și mai înainte”. Vorbirea aceasta: „ca și mai înainte” nu era la locul ei. El putea să scape din mâinile lor, dar nu „ca și mai înainte”, pentru că pierduse puterea. Domnul se depărtase de el și, astfel, nazierul, care până mai adineori era plin de putere, ajunge un întemnițat orb. În loc să biruiască pe Filistenii, trebuie să învârtească la rășniță, în închisoarea lor. Iată unde ajungem când ne lăsăm în voia poftelor firii. Samson nu-și mai câștigă niciodată slobozenia. Dumnezeu îi mai îngăduie doar să mai biruiască odată pe Filistenii, dar această biruință l-a costat viața. Nazireii lui Dumnezeu trebuie să se păstreze curați, căci altfel își pierd puterea. Pentru ei curăția deplină și puterea nu se pot despărți. Nu pot să meargă înainte, dacă n-au sfințenia lăuntrică. Din pricina aceasta ei au neapărată nevoie să se păzească de orice lucru, care caută să le amăgească inima sau să le împuțineze Duhul. Să nu ne luăm privirea niciodată de la aceste cuvinte din capitolul nostru: „În tot timpul nazireatului să se închine Domnului” Sfințenia e însușirea neapărat trebuitoare în toate zilele nazireatului. De îndată ce cineva pierde această sfințenie, o isprăvea și cu nazireatul său.

Ce era de făcut? ar putea întreba cineva. Scriptura ne dă răspunsul cuvenit: „Dacă moare cineva de moarte năpraznică lângă el, și capul lui închinat se face astfel necurat, să-și radă capul în ziua curățirii, și anume să și-l radă a șaptea zi. În ziua a opta, să aducă preotului două turturele sau doi pui de porumbel, la ușa cortului întâlnirii. Preotul să jertfească pe unul ca jertfă de ispășire iar pe celălalt ca ardere de tot, și să facă pentru el ispășirea păcatului lui, făcut cu prilejul mortului. Nazireul să-și sfințească apoi capul chiar în ziua aceea. Să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte și să aducă un miel de un an ca jertfă pentru vină; zilele dinainte nu vor fi socotite, pentru că nazireatul lui a fost pângărit (Numeri 6:9-12).

Găsim aici ispășirea sub cele două înfățișări de seamă, ea fiind singurul mijloc, prin care nazireul putea să dobândească din nou părtășia. El se pângărise și această pângărire nu putea fi curățită decât de sângele jertfei. S-ar putea privi cu ușurință faptul că un nazireu s-a atins de trupul unui om mort, mai ales în astfel de împrejurări și cineva ar putea întreba chiar: „Cum, era cu putință să nu te atingi de trupul unui om mort, când acesta a căzut chiar lângă tine”? Răspunsul e scurt. Nazireii lui Dumnezeu trebuie să-și păstreze curăția, și aceasta nu după o măsură omenească, ci după una dumnezeiască. Doar atingerea de un mort era de ajuns ca să rupă inelul părtășiei și dacă nazireul s-ar fi împăcat cu lucrul acesta, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ar fi călcat în picioare orânduiala lămurită a lui Dumnezeu și și-ar fi atras asupra-și o aspră osândă.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, căci harul Său s-a îngrijit și de izbăvirea din starea aceasta! Arderea de lot închipuia moartea lui Hristos, cerută de sfințenia lui Dumnezeu. Jertfa de ispășire închipuia moartea lui Hristos, cerută de nevoia ispășirii păcatelor noastre. Pe lângă aceasta nazireul necurat trebuia să aducă și jertfă pentru vină. Aceasta închipuia moartea lui Hristos nu numai pentru osândirea păcatului, în firea pământească, de la rădăcina lui, ci și pentru osândirea păcatului săvârșit acum. Era nevoie dar de plinătatea puterii morții lui Hristos pentru curățirea pângărim pricinuite de atingerea nazireului de un trup mort. E ceva care trebuie să ne dea de gândit. Păcatul e ceva grozav de urât în ochii lui Dumnezeu. Un singur gând, o singură privire sau o singură vorbă vinovată, e de ajuns să aducă deasupra sufletului un nor greu și întunecos, care să ascundă privirilor noastre fața strălucitoare a lui Dumnezeu și să ne cufunde într-o întristare și turburare adâncă.

Să luăm seama dar să nu privim păcatul cu ușurătate. Să ne gândim că pentru a șterge o singură pată de vină, oricât ni s-ar părea de mică, a fost nevoie ca Domnul Isus să treacă prin chinurile acelea grozave ale crucii. Strigătul acela amar: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? (Matei 27.46), este singurul care ar putea să ne facă să pricepem cu adevărat ce este păcatul. Totuși, nici un muritor și nici un înger n-ar putea să pătrundă adâncimile nemăsurate ale acestui strigat. Dar, chiar dacă nu vom putea niciodată să pătrundem în adâncul suferințelor tainice ale lui Hristos, suntem datori măcar să cugetăm zilnic la crucea și suferințele Sale, ca prin aceasta să pricepem mai temeinic cât de grozav este păcatul în ochii lui Dumnezeu. Într-adevăr, dacă păcatul a fost atât de urât și de grozav pentru un Dumnezeu sfânt, încât a fost nevoit să-și întoarcă fața de la Prea-Iubitul Său, care locuise în sânul Său din veșnicie; dacă L-a părăsit pentru că purta păcatul în trupul Său pe lemn, ce trebuie să fie păcatul?

Să nu trecem cu ușurință peste lucrurile acestea. Dimpotrivă, să aibă totdeauna un loc deosebit în inimile noastre, atât de mult pornite spre păcat. Cu câtă ușurință nu trecem noi de atâtea ori peste faptul că păcatul a costat pe Domnul Isus nu numai viața, ci ceva mult mai scump decât aceasta și anume: L-a împiedicat să vadă Fața lui Dumnezeu! O, de-am pricepe ce urâcios e păcatul! Să ne ferim cu mare grijă să nu cumva să aruncăm măcar o singură privire vinovată într-o parte sau alta, căci hotărât: inima va urma ochiul, picioarele vor urma inima, și astfel ne vom depărta de Domnul, vom pierde simțământul stării Sale de față și al iubirii Sale și vom ajunge într-o stare de plâns sau cel mult fără viață, reci, nesimțitori, „împietriți din pricina amăgirii păcatului”

Dumnezeu să ne păzească de o astfel de cădere. El să ne dea harul să veghem cu stăruință, să nu se pângărească nici capul nazireatului nostru! E nespun de rău să rupi legătura cu Dumnezeu și cât de primejdios e să stăruiești în slujba Domnului cu un cuget pângărit! E adevărat că harul iartă și statornicește iar, dar niciodată nu vom câștiga ce am pierdut. Scriptura spune aceasta destul de lămurit: „Să închine din nou Domnului zilele nazireatului lui dinainte și să aducă un miel de un an, ca jertfă pentru vină; zilele dinainte nu vor fi socotite pentru că

nazireatul lui a fost pângărit.

Ce înștiințări pline de învățătură pentru sufletele noastre găsim aici. Când nazireul se pângărea din vreo pricină oarecare, numai prin atingerea de un trup mort, trebuia să înceapă nazireatul de la început. Nu i se țineau în seamă numai zilele, când a șezut pângărit, dar nici cele dinainte de a se pângări.

Ce însemnează asta? Când ne abatem, măcar cât un fir de păr, de la calea cea strâmtă a sfințeniei și ne depărtăm astfel de Domnul, trebuie să ne întoarcem chiar în focul de unde ne-am abătut și să pornim la drum din nou. În Scriptură avem multe pilde de soiul acesta. Să le cercetăm cu înțelepciune și să punem la inimă adevărul scos din ele.

Să vedem ce s-a întâmplat cu Avram, când cu pogorârea sa în Egipt, cum citim în cap. 12 din Geneza. Fără îndoială, el s-a abătut de la calea sa. Ce a urmat de aici? Zilele petrecute în Egipt nu i-au fost ținute în seamă. El a trebuit să se întoarcă la locul de unde s-a abătut și să-și înceapă astfel din nou drumul. Astfel în Geneza 12:7 citim: „De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul având Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului”. Apoi, după întoarcerea sa din Egipt, cetim: „Din tara de la miazăzi s-a îndreptat și a mers până la Betel, până la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai, în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte. Și acolo Avram a chemat Numele Domnului” (Geneza 13:3-4).

Tot timpul petrecut în Egipt a fost un timp pierdut. Acolo nu era nici altar, nici slujire lui Dumnezeu, nici părtășie cu El. De aceea Avram a trebuit să se întoarcă chiar în locul de unde plecase și apucase pe un drum greșit. Așa se petrece în toate împrejurările asemănătoare. Din pricina asta vedem o înaintare atât de târăgănită în viața creștină.

Cădem, ne abatem din calea sfințeniei, ne depărtăm de Domnul, ne cufundăm în întuneric și neliștițe.

În vremea aceasta glasul Lui plin de dragoste, de putere și de nădejde izbutește să răzbată până la noi și ne vindecă sufletele. Dar, ce durere: Am pierdut atâta vreme și cât de mult am suferit!

Acesta e un lucru foarte însemnat și ar trebui să ne facă să veghem cu multă sfințenie și pază, ca nu cumva să fim nevoiți să ne întoarcem înapoi din drum și să pierdem ce nu vom mai putea câștiga niciodată. Este adevărat că rătăcirile, poticnirile și căderile noastre ne dezvăluie adevărata stare a inimilor, ne învață să nu ne mai încredem în noi înșine și prilejuiesc arătarea îndurării veșnice și fără margini a Dumnezeului nostru. Totuși este alt mijloc mai bun decât rătăcirile, poticnirile și căderile, ca să ne cunoaștem pe noi înșine și pe Dumnezeu. Tot ce suntem noi, întreaga noastră ființă, în toate adâncimile ei, trebuie să fie judecate în fata lui Isus Hristos, prin scumpul Său Cuvânt scris și în lumina curată a stării de față a lui Dumnezeu, acolo unde sufletele noastre cresc în cunoașterea Lui, prin aceea că ni se descopere prin Duhul Sfânt. Acesta e cel mai bun mijloc ca să ne cunoaștem pe noi înșine și pe Dumnezeu și în același timp și taina puterii unei despărțiri desăvârșite a nazireului. Sufletul, care umblă într-o legătură necurmată cu Dumnezeu, va cunoaște cu adevărat ce este firea veche, în toate arătările ei, fără ca pentru aceasta să fi avut nevoie să treacă prin încercări triste. Și nu numai atât; el va avea pe de alta parte, mai adânc și mai adevărat simțământul de ceea ce este Hristos în El însuși și ceea ce este El pentru toți cei ce se încred în El. Ce prost e să ajungi să te cunoști prin încercări grele! Adevăratul mijloc de a ne cunoaște și în același timp cel mai bun, este acela al legăturii cu Dumnezeu, pentru că, în chipul acesta, nu ne vom pironi privirile fără încetare asupra stării noastre netrebnice, ci le vom îndrepta în afară și dincolo de noi înșine și anume: Hristos Isus, Domnul nostru.

Iată acum legea nazireului: „În ziua când se va împlini legea nazireatului lui, să fie adus la ușa cortului întâlnirii. Ca dar să aducă Domnului: un miel de un an fără cusur, pentru arderea de tot, o oaie de un an și fără cusur, pentru jertfa de ispășire și un berbere fără cusur, pentru jertfa de mulțumire; un coș cu azimi, turte făcute din floarea fainii frământată cu untdelemn și plăcinte fără aluat, stropite cu untdelemn împreună cu darul de mâncare și jertfa de băutură obicinuite. Preotul să aducă aceste lucruri înaintea Domnului și să aducă jertfa lui de ispășire și arderea de tot; să pregătească berbecule ca jertfă de mulțumire Domnului, împreună cu coșul cu azimi, și să pregătească și darul lui de mâncare și jertfa lui de băutură. Nazireul să-și radă la ușa cortului întâlnirii, capul închinat Domnului; să ia părul capului său închinat Domnului și să-l pună pe focul care este sub jertfa de mulțumire – Preotul să ia spata dreaptă fiartă a berbecului, o turtă nedospită din coș și o plăcintă nedospită: și să le pună în mâinile nazireului, după ce acesta și-a ras capul închinat Domnului. Preotul să le legene într-o parte și într-alta înaintea Domnului: acesta este un lucru sfânt, care este al preotului, împreună cu pieptul legănat și spata adusă jertfă prin ridicare. Apoi nazireul va putea să bea vin. Aceasta este legea pentru cel ce a făcut juruița de nazireat: acesta este darul lui, care trebuie adus Domnului pentru nazireatul lui, afară de ce-i vor îngădui mijloacele lui. Să îplinească tot ce este poruncit pentru juruița, pe care a făcut-o după legea nazireatului (Numeri 6:13-21).

Această minunată lege ne duce cu gândul în vremurile ce vor veni, când se va arăta urmarea deplină a lucrării desăvârșite a lui Hristos, și când, împlinindu-se zilele nazireatului Domnului, va gusta, ca Mesia al lui Israel, o bucurie adevărată pe acest pământ, împreună cu poporul Său iubit. Atunci va veni vremea pentru Nazireu, să bea vin. Acum însă El șade departe de așa ceva, tocmai în vederea împlinirii acestei mari lucrări, arătate pe de-a întregul și sub toate înfățișările în legea arătată până aici. El este despărțit de neamul Său, și de lume, din pricina adevăratului Său nazireat, după cum a spus ucenicilor Săi, în acea noapte vrednică de ținut minte: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29).

Ce zi plină de strălucire va fi aceea, când Domnul, Mesia, se va veseli în Ierusalim, în sânul poporului Său! Proorociile, de la Isaia până la Maleahi, sunt pline de descoperiri cu privire la acea zi măreață. Dacă ar fi să strângem la un loc toate capitolele și toate versetele care arată lucrul acesta, am face roși o carte întreagă. Dacă cititorul vrea să cerceteze cele din urma capitole din Isaia, se va încredința de adevărul acesta. Va găsi de asemenea multe locuri asemănătoare în celelalte cărți ale proorocilor.

Vrem să atragem însă luarea aminte a cititorului să nu se lase înșelat de cuvintele de deasupra acestor capitole în unele Biblii, care pretind să arate pe scurt cuprinsul capitolului, căci sunt cuvinte ne insuflate de Duhul lui Dumnezeu. Astfel, de pildă, cuvintele: „Binecuvântările Evangheliei”, „Creșterea Bisericii” pot să înșele pe mulți cititori ai Bibliei. Ei bine, nu numai ca ele nu sunt cuvinte insuflate, dar nici măcar nu spun adevărul în ceea ce privește cuprinsul capitolelor. Într-adevăr, în proorocii, de la început și până la sfârșit, nu se pomeneste nimic despre Biserică. Că, în proorocii, Biserica poate găsi învățături de preț, lumină, îmbărbătare și zidire sufletească, e altă socoteală și e foarte adevărat. Să nu ne închipuim că suntem încătușați să nu scoatem îmbărbătare și tot ce ne este de folos, decât din părțile din Cuvântul lui

Dumnezeu, care ne privesc numai pe noi sau se îndreaptă către noi în primul rând, căci astfel am privi lucrurile prea strâmt, ca să nu zicem că am fi prea iubitori de noi înșine. Ce, n-avem nimic de învățat din cartea Leviticului? Și cu toate acestea, cine ar putea spune că aceasta carte privește Biserica?

O cercetare temeinică, fără gânduri avute mai dinainte și cu rugăciune a „legii și proorociilor” va încredința pe oricine că amândouă vor să ne arate cărmuirea lumii și în deosebi a poporului Israel de către Dumnezeu. Este adevărat că pretutindeni, „în Moise și prooroci”, sunt lucruri care privesc pe Domnul Isus însuși, după cum de altfel arată și Luca 24:27. E vorba însă de El, privit drept cărmuitor al lumii și al lui Israel, în deosebi. Dacă nu suntem bine lămuriți în această privință, vom cerceta Vechiul Testament fără înțelepciune și fără să dobândim mare folos.

Poate că unii cititori socotesc că am fost prea îndrăzneți, când am spus că în toți proorocii și chiar în întreg Vechiul Testament nu se spune nimic despre Biserică. Câteva locuri din Scriptură însă întăresc acest adevăr și lămuresc deplin pe cel ce este încă nedumerit cu privire la acest lucru. Astfel, în Romani 16, citim: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, – potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorociilor (de bună seamă e vorba de proorocii Noului Testament) și, prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință” (versetele 25-26). De asemenea, în capitolul 3 din epistola către Efeseni, citim: „Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor... (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată fața de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică, proorocii, despre cari e vorba aici, sunt proorocii Noului Testament, după cum arată chiar felul de vorbire. Dacă apostolul ar fi avut în vedere pe proorocii Vechiului Testament, ar fi spus; „Sfinții Săi prooroci și apostoli. Lucrul asupra căruia însă stăruiește el este că taina Bisericii nu fusese descoperită nimănui în vremurile dinaintea sa că n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri că a fost ascunsă în Dumnezeu. Să luăm bine seama că nu se spune că a fost ascunsă în Scriptură, ci chiar în sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu.

Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință cu Hristos Isus, prin Evanghelia aceea și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (versetele 1-10).

Nu vom căuta să cercetăm pe larg învățătura atât de însemnată despre Biserică; am ținut doar să punem înaintea cititorului aceste versete din Scriptură, pentru ca să se încredințeze că învățătura despre biserică, așa cum ne-o înfățișează Pavel, nu se găsește nicăieri în Vechiul Testament și prin urmare, când se citesc proorocii și se întâlnesc cuvintele „Israel”, „Ierusalim”, „Sion”, nu trebuie să ne gândim la Biserica lui Dumnezeu, căci ele privesc pe poporul lui Israel, sămânța lui Avraam, țara Canaanului și orașul Ierusalim. Dumnezeu știe ce spune. Nu se cade dar, să lăsăm să se vadă, că ne slujim de Cuvântul Său scris într-un chip ușuratic și necuviincios. Când Duhul Spune ceva despre Ierusalim, înseamnă că despre el a vrut să vorbească. Dacă ar fi vrut să spună ceva despre Biserică, ar fi spus.

De bună seama, nu vom da niciodată aceeași prețuire unei cărți omenești, oricât de însemnată ar fi, și Cărții insuflate. Totuși, de cele mai multe ori, e adevărat că omul nu se mulțumește să știe numai ce are de gând să spună, ci și spune ceea ce a vrut să spună. Și dacă așa stau lucrurile cu un biet muritor, supus greșelii, cu atât mai mult ele se potrivesc Dumnezeului Celui Viu, singurul înțelept, care nu poate minți.

Trebuie să isprăvim cu cele ce am avut de spus despre nazireat. De acum cititorul să gândească adânc el singur, la legea nazireatului, atât de bogată în lecții.

În epistolele către Romani și Galateni sunt locuri în care toți credincioșii sunt priviți ca sămânță a lui Avraam (Rom. 4:9-17; Gal 3:7; 6:16, 29). Aceasta însă e cu totul altceva. Nu s-a descoperit nimic cu privire la Biserică proorociilor Vechiului Testament.

Am dori să nu treacă fără să ia în seamă faptul că Duhul Sfânt ne-a pus înainte această lege tocmai în Cartea Numeri, cartea pustiei. Nimeni să nu se oprească însă aici, ci să cerceteze chiar orânduiala nazireatului în toate amănuntele ei. Să caute fiecare să înțeleagă din ce pricină un nazireu nu trebuia să bea vin, să-și radă părul capului sau să se atingă de un mort. Să se gândească adânc la fiecare din aceste trei lucruri și să se întrebe: Doresc eu cu adevărat să fiu un nazireu? Doresc să merg pe cărarea cea strâmtă, despărțit de cărarea lumii? Și dacă-i așa, sunt eu gata să părăsesc tot ce caută să pângărească, să abată și să poticnească pe nazireii lui Dumnezeu. În sfârșit, să-și aducă aminte că va veni o vreme, când „nazireul va putea bea vin”, adică o vreme, când nu va mai fi nevoie să vegheze asupra răului din înăuntru și din afară, căci atunci totul va fi curat, pornirile inimii nu vor mai avea de ce să fie oprite, nu va mai fi păcatul de care trebuie să te desparți și prin urmare nici nu va mai fi vorba de despărțire. Într-un cuvânt, atunci vor fi „ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Dumnezeu, în îndurarea-i fără margini, să ne păzească până în ziua aceea într-o desăvârșita sfințenie!

Cititorul va băga de seama că am ajuns aici la sfârșitul unei părți din cartea noastră, care se deosebește bine de celelalte. Tabăra este în cea mai desăvârșită rânduială: fiecare războinic își are locul său (cap. 1-2); fiecare lucrător are un anumit lucru de făcut (cap. 3-4); adunarea este curățită de pângărire (cap. 5); se arată apoi ce va să zică despărțirea de orice lucru, pentru a fi numai al lui Dumnezeu (cap. 6). Fiecare din aceste lucruri este bine arătat. Rânduiala în care urmează unul după altul este de o frumusețe rară. N-avem înaintea ochilor doar o tabără curățită și în cea mai bună rânduială, ci și arătarea unei depline predări în mâna lui Dumnezeu, cum nu vedem de altfel, în toată întregimea, decât la Domnul Isus. Din pricina acestei stări de lucruri, Dumnezeu rostește binecuvântarea Sa pentru întreaga adunare. Găsim, așadar, această binecuvântare, la sfârșitul capitolului 6. Este o binecuvântare împărătească. S-o cetim și să-i adăncim înțelesul: „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui și spune-le: „Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel și să le ziceți: „Domnul să te binecuvinteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine, și să-ți dea pacea. Astfel să pună numele Meu peste copiii lui Israel și Eu îi voi binecuvânta” (versetele 22-27).

Această binecuvântare bogată se varsă peste popor prin vasul preoției. Aaron și fiii săi sunt însărcinați s-o rostească. Adunarea lui Dumnezeu trebuie să fie binecuvântată și păzită de Dumnezeu fără încetare; ea are nevoie să fie luminată necurmat de razele Feții Sale pline de îndurare; pacea Sa trebuie să curgă spre ea ca un râu; Numele Domnului trebuie chemat peste ea; El este totdeauna în mijlocul ei ca s-o binecuvinteze.

Ce bogăției O! dacă Israel s-ar fi folosit de ea și ar fi trăit prin puterea ei. Dar nu. S-au abătut îndată, cum vom vedea. Au schimbat lumina Feții lui Dumnezeu cu întunecimile muntelui Sinai. Au ieșit de sub lucrarea harului și au intrat sub a Legii. În loc să se mulțumească cu ce le-a dat Dumnezeu părinților lor, au poftit alte lucruri (vezi Ps. 105 și 106). În locul rânduiei, curăției, și despărțirii de orice rău, pe care le găsim la începutul cărții noastre, avem neorânduială, pângărire și închinare la idoli.

Binecuvântat să fie Dumnezeu. Se apropie totuși vremea, când cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor fi așezate în jurul nepieritorului steag „Iehovah Shamma” (Domnul este aici, Ezechiel 48:35), și atunci vor fi curățite de orice pată și predați lui Dumnezeu în puterea adevăratului nazireat. Aceste lucruri sunt minunate de limpede arătate în proorocii. Toate, într-o desăvârșită potrivire, vestesc vremea aceea ce va veni plină de slavă, pentru Israel. Ele arată toate vremurile, în cari norii negri, îngrămădiți deasupra privirii popoarelor, vor fugi dinaintea razelor strălucitoare ale „Soarelui neprihănirii” ele arată timpul când Israel se va bucura de o dimineață de binecuvântare nu numai fără nori, dar plină de slavă, sub vița și smochinii țării, pe care Dumnezeu a dat-o drept moștenire veșnică lui Avraam, Isaac și Iacov.

Dacă tăgăduim lucrul acesta, putem foarte bine să scoatem o bună parte din Vechiul și Noul Testament, căci și într-unul și în celălalt, Duhul Sfânt mărturisește destul de lămurit că sămânța lui Iacov se va bucura de harul, mântuirea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu ne ferim să spunem că nimeni nu va putea să înțeleagă pe prooroci câtă vreme nu vede acest adevăr: Dumnezeu păstrează un viitor strălucit poporului Israel cu toate că în vremurile de față este un popor izgonit de toți și împrăștiat peste tot. Să luăm seama bine cu ce ochi privim acest fapt. Să ne ferim să nu cădem în greșala grozavă de a vâri în Cuvântul lui Dumnezeu gândurile și simțămintele noastre. Dumnezeu dorește să binecuvânteze pe poporul lui Israel; să ne ferim să nu ne punem stavilă vărsării acestei binecuvântări, căutând s-o îndreptăm în alta parte. E nespus de grozav să încerci să răstorni o astfel de hotărâre a lui Dumnezeu! El a spus că hotărârea Sa neînduplecată este să dea țara Canaanului în stăpânire veșnică seminței lui Iacov, și când cineva pune la îndoială împlinirea acestei hotărâri, ce încredere mai arată el părților din Scriptură, care înfățișează acel adevăr? Și dacă ne îngăduim să privim în chip atât de ușuratic o bună parte din Cuvântul insuflat, ce temei vom mai pune noi pe întreaga Scriptură? Dacă Dumnezeu nu știe ce spune, când vorbește despre Israel și despre țara Canaanului, cum putem ști ce spune El, când vorbește despre Biserică și despre starea ei cerească, pe care o are în Hristos? Dacă iudeul este dezbrăcat de slava, pe care o va avea în vremurile viitoare, ce siguranță mai poate avea creștinul, cu privire la slava ce i se păstrează lui?

Cititorule, să ne aducem aminte că „toate făgăduințele lui Dumnezeu (nu numai unele) sunt „da” și „amin” în Hristos Isus. Bucurându-ne dar de făgăduințele care ne au în vedere pe noi, să nu tăgăduim pe cele ce privesc pe alții. Noi trebuie să credem cu tărie că copiii lui Israel se vor bucura, cândva, de plinătatea binecuvântărilor, despre cari e vorba în versetele de la sfârșitul capitolului 6 din Numeri; până atunci Biserica este chemată să se bucure de binecuvântările date ei îndeosebi. Ea are harul de a ști că Dumnezeu este de față fără-ncetare în mijlocul ei; ea are harul de a rămâne în lumina Feții Sale, de a bea din izvorul de pace, de a fi binecuvântată și păzită zi de zi de Acela care veghează și nu doarme niciodată.

Să nu uităm însă că măsura, în care vom simți și ne vom bucura de aceste binecuvântări, va crește potrivit stării de curăție, de rânduială și de nazireat, în care umbla Biserica.

Dea Dumnezeu ca aceste gânduri să pătrundă în inimile noastre și să aibă o înrăurire sfântă asupra întregii noastre vieți!

Iată cel mai lung capitol din toată cartea Numeri. El ne dă numele celor douăsprezece căpetenii ale adunării lui Israel și a darurilor aduse de ei, cu prilejul așezării cortului. „Când a isprăvit Moise de așezat cortul, l-a uns și l-a sfințit împreună cu toate uneltele lui, precum și altarul, cu toate uneltele lui; le-a uns și le-a sfințit. Atunci mai marii lui Israel, căpeteniile caselor părinților lor, și-au adus darurile lor: aceștia erau mai marii semințiilor, cari luaseră parte la numărătoare. Ei și-au adus ca dar, înaintea Domnului: șase care acoperite și doisprezece boi adică un car la două căpetenii, și un bou la fiecare căpetenie; și le-au adus înaintea cortului. Domnul, a vorbit lui Moise, și a zis: „Ia de la ei aceste lucruri, și să le întrebuințezi pentru slujba cortului întâlnirii; să le dai Leviților, fiecăruia, după cum cere slujba lui.” Moise a luat carele și boii, și le-a dat Leviților. A dat două care și patru boi fiilor lui Gherșon, după cum cereau slujbele lor; a dat patru care și opt boi fiilor lui Merari, după cum cereau slujbele lor, sub cârmuirea lui Itamar, fiul preotului Aaron. Dar n-a dat nici unul fiilor lui Cehat, pentru că, după cum cereau slujbele lor, ei trebuia să ducă lucrurile sfinte pe umeri” (versetele 2-9),

Am spus când am vorbit de cap. 3 și 4, că fiii lui Cehat aveau dreptul să ducă ce era mai de preț din uneltele și lucrurile cortului. Iată de ce ei nu primeau nici unul din darurile căpeteniilor. Slujba lor înaltă și sfântă era să le ducă pe umeri și să nu întrebuințeze care și boi.

Cu cât vom cerceta mai cu luare aminte lucrurile date în sarcina și paza Chehatiților, cu atât vom vedea că înfățișează lucrurile cele mai adânci și cele mai desăvârșite ale lui Dumnezeu, în Hristos; Gherșoniții și Merariții, dimpotrivă, aveau a face cu lucruri mai din afară. Lucrul lor era mai greoi și mai supus primejdiiilor, și, prin urmare, li se dădeau mai dinainte ajutoarele trebuincioase pe care le pune la îndemâna lor dărnicia căpeteniilor. Chehatitul n-avea nevoie de ajutorul unui car și al unui bou în slujba sa înaltă. Umărul său trebuia să poarte povara de preț.

„Căpeteniile și-au adus darurile pentru târnosirea altarului, în ziua când lau uns; căpeteniile și-au adus darurile înaintea altarului. Dumnezeu a zis lui Moise: „Căpeteniile să vină, unul câte unul, și a-nume, fiecare, în câte o zi deosebită, ca să-și aducă darul pentru târnosirea altarului” (versetele 10-41)

Un cititor neluminat de Duhul, străbătând doar cu privirea acest capitol deosebit de lung, va întreba poate, de ce ia atâta loc într-o carte insuflată de Dumnezeu, – ceea ce putea fi spus în douăsprezece rânduri? Dacă un om ar fi istorisit cele făcute în cele douăsprezece zile, ar fi putut să le dea foarte pe scurt și ne-ar fi spus că cele douăsprezece căpetenii au dat fiecare cutare sau cutare lucru.

Dar, aceasta n-ar fi răspuns câtuși de puțin înțelesului duhovnicesc. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre. El voia o listă întreagă și din cele mai amănunțite a căpeteniilor, dând numele fiecăruia dintre ei, și numele seminției pe care o înfățișa, și arătând darurile aduse la locașul lui Dumnezeu; din pricina aceasta avem acest lung capitol de opt zeci și nouă de versete. Fiecare nume strălucește în felul său deosebit. Fie ce dar este zugrăvit în chipul cel mai amănunțit și prețuit așa cum se cuvine. Numirile și darurile nu sunt amestecate alandala. Aceasta n-ar răspunde firii Dumnezeului nostru; și El n-ar putea să lucreze sau să vorbească decât după firea Sa în tot ce face sau zice. Omul poate trece repede și fără nici o grijă peste daruri și prinoase; dar Dumnezeu nu poate, nu face și nu voiește niciodată aceasta. Lui îi place, să-și aducă aminte de orice slujbă și de orice dar cât de mic. El nu uită niciodată nici cele mai mici lucruri; și nu

numai că El însuși nu le uită, dar are o grijă deosebită ca un mare număr de oameni să le poată cunoaște.

Cât de puțin și-or fi închipuit aceste douăsprezece căpetenii că darurile și numele lor vor trece din veac în veac ca să fie citite de neamuri fără număr! – Totuși așa a fost, fiindcă așa a vrut Dumnezeu! El mai degrabă pomenește cea ce ar putea să ni se pară un amănunt obositor, chiar dacă omul ar numi – o repetare nefolositoare decât să înlăture numele unuia singur dintre slujitorii Lui sau o singură însușire deosebită a lucrării făcute de ei.

Astfel, în capitolul acesta, „fiecare din căpetenii” își avea ziua hotărâtă, pentru ca să înfățișeze darul său și își avea locul hotărât în veșnica pagină în suflată, unde lista cea mai întreagă a darurilor sale este scrisă de Duhul Sfânt.

Iată un lucru dumnezeiesc. Și putem spune că acest capitol este o pilda a cărții veșnice, în care degetul lui Dumnezeu a săpat numele slujitorilor Săi și lista lucrărilor lor. Dacă cititorul vrea să deschidă la capitolul 23 din cartea 2-a lui Samuel, și la cap. 16 din epistola către Romani, va găsi două pagini asemănătoare. În cea dintâi, avem numele și faptele bărbaților de seamă ai lui David; în cea de-a doua, numele și faptele prietenilor lui Pavel, la Roma. În amândouă capitolele, avem o icoana a ceea ce este adevărat despre toți sfinții lui Dumnezeu și despre slujitorii lui Hristos, – de la cel dintâi până la cel din urmă. Fiecare își are locul său anume pe listă, fiecare își are locul său în inima Stăpânului, și totul va fi arătat odată. Printre vitejii bărbați ai lui David, avem pe „cei trei dintâi” – „cei trei” – și – „cei treizeci”. Nici unul din „cei treizeci”, n-are un loc printre „cei trei”, și nici unul din „cei trei” n-a ajuns la „cei trei dintâi”.

Nu numai fiecare nume, dar fiecare faptă este scrisă cu scumpătate; și fapta și felul în care este săvârșită ne sunt înfățișate cu cea mai mare grijă. Avem numele bărbatului, ce a făcut el și cum a făcut acel lucru. Totul este scris cu o grijă deosebită de pana nepărtinitoare a Sfântului Duh.

Și același lucru se vede când ne oprim la acea pagină însemnată din capitolul 16 de la Romani. Avem acolo tot ce privește pe Fivi, ce era ea, ce făcea și care era temelia puternică pe care se rezemau drepturile ei la dragostea și ajutorul Bisericii din Roma. Pe urmă, vin: Priscila și Acuila – femeia, este numita cea dintâi; vedem cât de mult își puseseră ei capul în primejdie pentru apostol, și li se cuveneau mulțumirile lui și ale bisericilor ieșite din neamuri. Îndată după aceștia, avem pe „prea iubitul Epenet” și pe „Maria” care, nu numai că „s-a ostenit”, dar, „s-a ostenit mult” pentru apostol. Căci, după gândul Sfântului Duh și după iubirea lui Hristos, n-ar fi fost destul să spui că Epenet era „iubit” sau că Maria „se ostenise”. Nu aceste mici cuvinte „prea” și „mult” erau neapărat trebuincioase ca să arate întocmai starea fiecăruia.

Dar nu trebuie să ne întindem, ci vom atrage luarea aminte a cititorului numai asupra versetului 12. De ce nu pune scriitorul insuflat, pe „Trifena, Trifosa și Persida prea iubită” la un loc? De ce nu le pune pe una și aceeași treaptă? Pricina este peste măsură de frumoasă: pentru că nu putea spune decât despre cele dintâi două, că „se osteniseră pentru Domnul” pe când era drept s-adauge pentru cea din urma că „se ostenise mult pentru Domnul”. Nu este nimic deosebit? Este încă o dată: „cei trei” – „cei dintâi trei” – și „cei treizeci”. Nu este un amestec nelămurit de nume și de slujbe; nici o grabă și nici o încurcătură. Ni se spune ce era fiecare și ce făcea. Fiecare la locul său își primește măsura sa de laudă.

Și băgați bine de seama că aceasta este o pilda de pagină din Cartea Veșniciei. Ce măreț și totodată câtă îmbărbătare ne dă! Nu este nici o slujbă pe care o aducem Domnului nostru, care să nu fie așternută în scris în cartea Sa; și nu numai fapta, ci și felul în care a fost făcută, căci Dumnezeu prețuiește felul ei, ca și noi. El iubește pe cel ce dă bucurios și pe cel ce lucrează cu dragă inimă, pentru că lucrează El însuși. Era plăcut pentru El, să vadă avântul de dărnicie al căpeteniilor celor douăsprezece seminții, răspândindu-se în jurul locașului Său. Era plăcut pentru El să arate isprăvile vitejilor lui David în ziua lepădării lui. Îi plăcea să deosebească dragostea Priscilei, a lui Acuila și Fivei, mai târziu. Putem adăuga că place inimii Sale ca în aceste zile de nepăsare și lăncezeală să vadă, ici și colo, un suflet care iubește cu adevărat pe Hristos, și un lucrător credincios.

Duhul lui Dumnezeu să ne îndemne inimile la o dragoste mai mare pentru El! Dragostea lui Hristos să ne silească tot mai mult să trăim, nu pentru noi înșine, ci pentru El, care ne-a iubit și care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său cel scump și ne-a făcut ce suntem și ce nădăjduim să fim în curând.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește lui Aaron și spune-i: „Când vei așeza candelile în sfeșnic, cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului”. Aaron a făcut așa; a așezat candelile în partea dinainte a sfeșnicului, cum poruncise lui Moise Domnul. Sfeșnicul era de aur bătut; atât piciorul cât și florile lui, erau de aur bătut. Moise făcuse sfeșnicul, după chipul, pe care i-l arătase Domnul (versetele 1-4).

Două lucruri cer luarea aminte a cititorului aici: mai întâi locul pe care-l are sfeșnicul de aur, și apoi învățătura pe care o dă el.

Sfeșnicul este singurul dintre lucrurile cortului pomenit aici. Nu ni se spune nimic de altarul de aur, nimic de masa de aur. Sfeșnicul singur este în fața noastră, dar nu ca în capitolul 4, unde este privit – ca și în celelalte părți – în învelitoarea de călătorie, adică în învelitoarea de materie albastră și de piei de vițel de mare. Aici îl vedem aprins și descoperit. El este pomenit între darurile căpeteniilor și închinarea în slujbă a Leviților, și își răspândește lumina tainică, potrivit cu porunca Domnului. Lumina nu poate lipsi în pustie, și de aceea sfeșnicul de aur trebuie dezbrăcat de învelitoarea Sa și lăsat să strălucească drept mărturie pentru Dumnezeu. Și să nu uităm că această mărturie este marea țintă către care se îndreaptă totul, fie că e vorba de darurile din avuțiile noastre – ca la căpetenii, fie că e vorba de predarea ființei noastre – ca la Leviți. Numai la lumina cortului se poate vedea prețul adevărat al fiecărui lucru și al fiecărui om.

De aceea rânduiala morală a acestei părți din cartea noastră este izbitoare și frumoasă. După ce am citit în capitolul 7, tot ce s-a spus despre dărnicia căpeteniilor, am putea, în înțelepciunea noastră, să ne închipuim că cel dintâi lucru, care va trebui să urmeze, va fi predarea Leviților în slujbă, punând astfel într-o legătură dea dreptul „ființa și darurile noastre”. Dar nu! Duhul lui Dumnezeu pune la mijloc lumina sfântului locaș, pentru ca să putem deosebi, prin ea, adevărata țintă a oricărei dărnicii și slujbe în pustie.

Nu este aceasta o bună potrivire morală. Nici un cititor duhovnicesc nu poate să n-o vadă. De ce n-avem aici altarul de aur, cu norul lui de tămâie? De ce n-avem masa sfântă cu cele douăsprezece pâini? Pentru că nici una nici alta n-avea nici cea mai mică legătură morală cu ce este înainte sau cu ce urmează; dar sfeșnicul de aur este într-o legătură desăvârșită cu amândouă, știind că el ne învață că orice dărnicie și

orice lucrare trebuie văzută în lumina sfântului locaș, pentru ca să i se poată vedea adevăratul preț.

Este aici o bună învățătură pentru pustie. Tocmai am citit istorisirea mari dărnicii a căpeteniilor adunării, cu prilejul sfințirii altarului; și în curând vom citi despre sfințirea Leviților; dar scriitorul insuflat se oprește între aceste două istorisiri, ca să lase să strălucească asupra lor lumina sfântului locaș.

Iată rânduiala lui Dumnezeu. Este una dintre multele dovezi pe cari le găsim în toată Scriptura despre desăvârșirea dumnezeiască a ei, ca tot, și a fiecărei cărți în parte, a fiecărui capitol și a fiecărui versetele. Ne pare foarte bine că putem să dăm aceste pilde de preț cititorului nostru, în timp ce vorbim cu el. Credem că prin aceasta îi facem un mare bine, și în același timp, aducem smeritul nostru dar de laudă acestor cărți de preț, pe care Tatăl nostru, în îndurarea Sa, le-a scris pentru noi. Știm bine, că această carte nu are nevoie de mărturia noastră, nici de a vreunei penițe sau limbi omenești.

Dar, cu toate acestea, ne bucuram să i-o aducem în fața împotririlor numeroase, dar neînsemnate, pe cari le îndreaptă vrăjmașul împotriva insuflării ei. Adevăratul izvor al tuturor acestor lovituri ale lui va fi tot mai vădit, pe măsură ce căpătăm o cunoștință mai adâncă și mai vie a nemăsuratelor adâncimi și a desăvârșirii: dumnezeiești ale Cuvântului. Din această pricină, dovezile cuprinse în însăși Sfânta Scriptură, – înrăurirea ei puternică asupra noastră, slava ei morală lăuntrică, putința ei de a judeca însăși rădăcinile ființei și purtării noastre și întocmirea ei minunată – sunt cele mai puternice dovezi despre dumnezeirea ei. O carte, care-mi arată ce sunt, care-mi spune tot ce este în inima mea, – care scoate la iveală izvorul moral cel mai ascuns al firii mele, care mă judecă în totul, și care, în același timp, îmi arată pe Acela care răspunde tuturor nevoilor mele – o astfel de carte poartă cu ea scrisorile ei de laudă. Nu cere și nu are nevoie de scrisorile de laudă ale omului. N-are nici o nevoie de ocrotirea lui, nici o teamă de mânia lui. Ne-am gândit adesea că dacă am judeca asupra Bibliei cum judeca femeia din Sihar asupra Mântuitorului, am ajunge la o încheiere tot atât de sfântă cu privire la Biblie, ca a Samaritencei asupra Mântuitorului: „Veniți, zicea această simplă femeie, să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este el Hristosul”?

Nu putem spune și noi cu aceiași putere doveditoare: „Veniți, să vedeți o carte care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva acesta carte este Cuvântul lui Dumnezeu”? Da, așa este; această carte a lui Dumnezeu nu ne spune numai ce am făcut, ci și tot ceea ce gândim, tot ce vorbim și tot ce suntem (Vezi Rom. 3:10-18; Matei 15:19).

Oare, disprețuim noi dovezile din afară? Nicidecum! Ne bucurăm de ele. Prețuim fiecare dovadă și fiecare mărturie în stare să întărească temeiul încrederii inimii în insuflarea dumnezeiască a Sfințelor Scripturi; și hotărât că avem aceste dovezi și mărturii în mare număr. Chiar istoria cărții, cu toate faptele ei uimitoare, ne poate întări încrederea în ea. Istoria alcătuirii ei, istoria păstrării ei, a limbii ei, istoria traducerii ei din limbă în limba, istoria răspândirii ei pe toată fața pământului, într-un cuvânt, toată istoria ei, mult mai minunată decât o poveste sau un basm și totuși adevărată, e o puternică dovadă, în sprijinul obârșiei sale dumnezeiești. Luați măcar faptul acesta de cea mai mare însemnătate, că timp de mai bine de o mie de ani a fost păzită tocmai de aceia cari, dacă ar fi putut, ar fi îngropat-o într-o uitare veșnică. Nu este acesta un lucru care vorbește de la sine? Da; și sunt multe fapte de acestea în istoria minunată a acestei cărți fără seamăn și nespus de scumpe.

Dar, după ce am dat tot prețul acestor dovezi din afară, ne întoarcem cu o hotărâre nestrămutată asupra celor spuse că dovezile dinăuntru ei, pe cari le găsim chiar în această carte sunt cea mai puternică apărare și stăvilă împotriva puhoiului de necredință și îndoială.

Dar să ne întoarcem la capitolul nostru.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește lui Aaron și spune-i: „Când vei așeza candelile în sfeșnic, cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului”.

Aceste „șapte candelile” înfățișează lumina sfântului Duh ca mărturie. Ele erau prinse de piciorul de aur bătut al sfeșnicului, înfățișând pe Hristos, care, în Ființa și lucrarea Sa, este temeiul lucrării Duhului în Biserică. Totul ține de Hristos! Fiecare rază de lumină în Biserică, în cel credincios, sau mai târziu în Israel, vine de la Hristos.

Dar, nu numai atât. „Cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului”. Adică în vorbirea Noului Testament, putem pomeni cuvintele Mântuitorului nostru când spune: „Tot așa, să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în Ceruri” (Matei 5:16). Ori unde luminează lumina Duhului, va fi totdeauna o strălucită mărturie pentru Hristos. Ea nu va atrage luarea aminte asupra ei însăși ci asupra Lui; și aceasta este calea ca să slăvim pe Dumnezeu. „Cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului”.

Iată un mare adevăr practic pentru toți creștinii. Cea mai frumoasă dovadă despre o lucrare cu adevărat duhovnicească, este că ea caută să înalte pe Hristos. Dacă se caută să se atragă luarea aminte asupra lucrării sau asupra lucrătorului, lumina se slăbește, și Slujitorul Altarului trebuie să ia cleștele să curețe candelile. Era sarcina lui Aaron să aprindă candelile; tot el trebuia să le îngrijească. Cu alte vorbe, lumina pe care – ca creștini – suntem datori s-o facem să lumineze, nu numai ca este întemeiată pe Hristos, ci și este întreținută de El clipă de clipă, toată noaptea. Despărțiți de El nu putem face nimic. Piciorul de aur susținea candelile; mâna preotului le hrănea cu ulei și le punea feștile. Totul este în Hristos, de la Hristos și prin Hristos.

Mai mult, totul este pentru Hristos. Oriunde a strălucit lumina Duhului, – adevărata lumină a sfântului locaș – în pustiul acestei lumi, ținta acestei lumini a fost să înalte Numele lui Isus. Orice a fost făcut de Duhul Sfânt, orice s-a spus sau scris, totul a avut ca scop slava Mântuitorului nostru binecuvântat. Și putem s-o spunem cu îndrăzneală, că orice n-are această țintă, nu este de la Duhul Sfânt. Poate să fie un număr mare de fapte bune săvârșite, multe izbânzi, mult rod părut, – o mulțime de lucruri, cari au drept scop să atragă luarea aminte a oamenilor și încuviințarea lor, și totuși se poate să nu fie în toate astea o singură rază de lumină care să vină de la sfeșnicul de aur. De ce? Pentru că luarea-aminte este îndreptată asupra lucrării și asupra celor ce se străduiesc. Omul, faptele și vorbele lui sunt înălțate în locul lui Hristos. Lumina n-a fost dată de uleiul – pe care-l pune mâna Marelui Preot și, prin urmare, este o lumină neadevărată. Este o lumină care nu se răsfărânge asupra sfeșnicului, ci asupra numelui și faptelor vreunui biet muritor. Întotdeauna este grozav de primejdios când un om sau lucrarea lui ajung prea izbitoare și sunt scoase prea mult la iveală. Putem fi încredințați că Satana își atinge scopul, când luarea-aminte este îndreptată asupra altui lucru, sau asupra altei ființe decât a Domnului Isus însuși. O lucrare poate fi începută în cel mai firesc chip cu puțință,

fără nici un tãmbãlãu dar, printr-o lipsã de veghere și de duh, din partea lucrãtorului Evangheliei, luarea aminte a tuturor poate fi atrasã asupra lui însuși sau asupra roadelor lucrãrii sale și el poate cãdea în cursa diavolului. Ținta necurmatã pe care o urmãrește Satana este sã coboare pe Domnul Isus; și, dacã o poate face prin ceva care seamãnã a slujbã creștineascã, el a câștigat cea mai mare izbândã. El n-are nimic de zis împotriva lucrãrii însãși, numai s-o poatã despãrți de Numele lui Isus. Se va amesteca pe el însuși – dacã poate – în lucrare; se va înfãțișa în mijlocul apostolilor lui Hristos, dupã cum s-a arãtat în mijlocul copiilor lui Dumnezeu; dorința sa este totdeauna aceeași: sã coboare pe Domnul. El dã voie roabei de care e vorba în cap 16 al „Faptelor”, sã mãrturiseascã apostolilor lui Hristos, și sã zicã: „Oamenii aceștia sun robii Dumnezeului Celui Prea înalt care vã vestesc calea mântuirii”. Dar asta era cu scopul sã ademeneascã pe apostoli și sã le nimiceascã lucrarea lor. A fost înfrânt însã, pentru cã lumina ce ieșea de la Pavel și Sila era lumina curatã a sfântului locaș și ea strãlucua numai pentru Hristos. Ei nu cãutau sã-și facã un nume; și, întrucât roaba mãrturisea pentru ei nu pentru Domnul lor, ei n-au primit mãrturia ei, și au voit mai bine sã sufere pentru Domnul lor decãt sã fie înãlțați pe socoteala Sa. Iatã o frumoasã pildã pentru toți lucrãtorii Domnului. Și dacã deschidem o clipã la cap. 3 din Faptele apostolilor, vom gãsi o alta pildã foarte izbitoare. Acolo Lumina sfântului locaș strãlucete în vindecarea ologului, și când luarea aminte, pe care n-au cãutat-o, a fost atrasã asupra lucrãtorilor, vedem pe Petru și pe Ioan retrãgându-se îndatã, cu o gelozie sfântã, în spatele slãvitului lor Stãpãn și dându-i Lui toatã slava. „Fiindcã el se ținea de Petru și Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon. Petru, când a vãzut lucrul acesta, a luat cuvântul și a zis norodului: „Bãrbați Israeliti, pentru ce vã mirați de lucrul acesta? De ce vã uitați cu ochii țintã la noi, ca și cum prin puterea noastrã sau prin cucernicia noastrã am fi fãcut pe omul acesta sã umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul pãrinților noștri a proslãvit pe robul Sãu Isus” (versetele 11-13),

Aici, avem într-adevãr „cele șapte candel luminând în partea dinainte a sfeșnicului” sau, cu alte cuvinte, arãtarea înșeptitã sau desãvârșitã a luminii Duhului, dând o mãrturie lãmuritã pentru Numele lui Isus. „De ce va uitați cu ochii țintã la noi” ziceau aceste credincioase vase ale luminii Duhului? Nu este aici, nici o nevoie de clește pentru curățit candelile! Lumina ne era întunecatã. Era fãrã îndoialã un prilej, în care apostolii, dacã ar fi vrut, ar fi putut sã-și acopere numele lor cu mare slavã. Ar fi putut sã-și înalte faima și sã atragã asupra lor, respectul și prețuirea a mii de persoane. Dar, dacã ar fi fãcut-o, ar fi înșelat pe Stãpânul lor, ar fi dat o mãrturie mincinoasã, ar fi întristat pe Sfântul Duh și și-ar fi atras asupra lor însãși dreapta judecatã a Aceluia care nu va da slava Sa altuia. Dar nu; cele șapte candel luminau strãlucitor la Ierusalim în aceastã clipã de seamã. Adevãratul sfeșnic era atunci în pridvorul lui Solomon, nu în Templu. Cel puțin, cele șapte candel erau acolo și își fãceau lucrarea de minune. Acești prețuiți robi și-au pus îndatã toate puterile ca sã depãrteze de la ei privirile pline de uimire ale mulțimii și sã le aținteascã asupra Aceluia care singur este vrednic și care, cu toate cã era în cer, lucra încã prin Duhul Sãu pe pãmânt.

Multe alteilde am putea lua din „Faptele Apostolilor”, dar cea de mai sus va fi de-ajuns ca sã sape în inimile noastre marea lecție pe care ne-o înfãțișează sfeșnicul cu cele șapte candel ale lui. Totdeauna e o primejdie – ca lucrarea sau lucrãtorul sã iasã la ivealã, înaintea Domnului. Sã ne pãzim de cursa aceasta. E un mare rãu. El întristeazã pe Duhul Sfânt, care lucreazã totdeauna ca sã preamãreascã Numele lui Isus. Este urât Tatãlui, care ar voi ca totdeauna sã rãsune la urechile noastre și sã coboare adânc în inimile noastre aceste cuvinte venite din cerul deschis pe muntele schimbãrii la fațã: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Mi-am pus toatã dragostea Mea; de El sã ascultați” (Matei 17:5). Rãul acesta este cel mai împotriva nãzuinței Cerului, unde orice privire este ațintitã asupra lui Isus, unde orice inima este stãpãnitã de Isus, și unde singurul strigãt vecinie, obștesc și într-un singur glas, va fi: „Tu ești vrednic”.

Sã ne gândim la toate acestea; sã ne gândim adânc și mereu; pentru ca sã fugim de tot ce se apropie sau miroase a slava omului, – de eul nostru, – de faptele, vorbele și gãndurile noastre. Sã cãutãm cu mai multã rãvnã calea liniștitã, scumpã și tãinuitã, pe care ne va duce totdeauna Duhul blãndului și smeritului Isus, ca sã mergem sã slujim. Într-un cuvânt, sã rãmãnem în Hristos, și sã primim de la El, zi de zi și clipã de clipã, undelemn sfințit, așa fel ca lumina noastrã sã lumineze fãrã ca noi sã ne gândim la așa ceva, spre lauda Aceluia – singurul în care avem totul, și fãrã care nu putem face nimic, nimic.

Cealaltã parte a capitolului 8 din „Numeri” cuprinde istorisirea slujbei în legãturã cu sfințirea Leviților, pe care am vãzut-o când am vorbit de capitolele 3 și 4.

„Domnul a vorbit lui Moise, în pustia Sinai, în luna – întâi a anului al doilea, dupã ieșirea lor din țara Egiptului. Și a zis: „Copiii lui Israel sã prãznuiascã Paștele la vremea hotãrâtã, în a patrusprezecea zi a lunii acesteia, între cele douã seri; sã le prãznuieți dupã toate legile, și dupã toate poruncile privitoare la ele. Moise a vorbit copiilor lui Israel, sã prãznuiascã Paștele. Și au prãznuit Paștele în a patrusprezecea zi a lunii întâi, între cele douã seri, în pustia Sinai; copiii lui Israel au fãcut întocmai dupã toate poruncile, pe cari le dãduse lui Moise Domnul. Sunt trei locuri deosebite unde vedem prãznuindu-se aceastã sãrbãtoare mare a rãscumpãrãrii; și a-nume: în Egipt (Exod 12); în pustie (Numeri 9); și în țara Canaan (Iosua 5). Rãscumpãrarea este la temelia oricãrui fapt ce ține de istoria poporului lui Dumnezeu. Cum a fost slobozit poporul acesta din robia, din moartea și întunericul Egiptului? Prin rãscumpãrare. Cum a fost purtat prin toate greutãțile și primejdiile pustiei? Tot pe temeiul rãscumpãrãrii. Cum a mers printre dãrãmãturile zidurilor amenințãtoare ale Ierihonului, ca sã punã piciorul pe grumazii împãraților Canaanului? Tot în puterea rãscumpãrãrii.

Astfel sãngele mielului de paște a izbãvit pe Israelul lui Dumnezeu din mijlocul grozavei stricãciuni a Egiptului. Prin pustiul sterp i-a fost cãlãuz; iar la intrarea în țara Canaanului a fost cu el și l-a așezat acolo.

În scurt, sãngele mielului a întâlnit pe popor în Egipt, l-a însoțit prin pustie și l-a așezat în Canaan. El era temelia binecuvântatã a tuturor cãilor lui Dumnezeu fațã de ei, în ei și cu ei. Dacã era vorba de judecata lui Dumnezeu împotriva Egiptului, sãngele mielului îi pune la adãpost. Când era vorba de multele nevoi ale pustiei, sãngele mielului era chezãșia sigurã a unei biruințe depline și strãlucite. Din clipa când primim pe Dumnezeu cum lucreazã pentru poporul Sãu, pe temeiul sãngelui mielului de Paște, de la început pânã la sfârșit, totul este chezãșuit cã va merge bine. Toatã vremea cãt a ținut aceastã cãlãtorie tainicã și minunatã, din zilele cuptoarelor de cãrãmizi ale Egiptului, pânã la dealurile acoperite de vii și la mãnoasele câmpii ale Palestinei, n-a fãcut decãt sã dovedeascã și sã arate puterile felurite ale sãngelui mielului.

Capitolul acesta ne înfãțișează Paștele numai din punctul de vedere al pustiei; lucrul acesta va lãmuri pe cititor de ce se pomenește de întâmplarea urmãtoare: „S-a întâmplat ca niște oameni, fiind necurați din pricinã cã se atinseserã de un mort, nu puteau prãznui Paștele în ziua aceea. Ei s-au înfãțisat în aceeași zi înaintea lui Moise și înaintea lui Aaron” (versetul 6).

Se ivise o greutate, – ceva neobișnuit, cum se zice – un caz neprevãzut; de aceea s-a adus la cunoștința lui Moise și lui Aaron, „Ei s-au înfãțisat înaintea lui Moise” locșitorul drepturilor lui Dumnezeu – „și înaintea lui Aaron” – locșitorul puterilor harului lui Dumnezeu. Se pare cã

este ceva deosebit și însemnat în felul cum se vorbește despre acești doi slujitori. Drepturile lui Dumnezeu și harul, cari sunt înfățișate – cum am văzut prin Moise și Aaron, ies la iveală ca foarte însemnate pentru dezlegarea unei greutăți ca cea de aici.

„Și oamenii aceia au zis lui Moise; „Noi suntem necurați din pricina unui mort; de ce să fim nevoiți să nu ne aducem la vremea hotărâtă darul cuvenit Domnului în mijlocul copiilor lui Israel” (versetul 7). Întinăciunea era pe de-a întregul mărturisită, și întrebarea era aceasta: trebuiau ei oare să fie lipsiți de dreptul sfânt de a se înfățișa înaintea Domnului? Nu era nici un mijloc de scăpare pentru o asemenea împrejurare și nu se putea face nimic?

Firește, este o întrebare nespus de însemnată, la care, totuși, nu se dăduse nici un răspuns. În Exod 12, unde se vorbește despre așezarea Paștelor, nu s-a prevăzut o astfel de împrejurare, cu toate că găsim acolo o arătare deplină a tuturor rânduielilor și slujbelor sărbătorii. Lămurirea întrebării fusese păstrată pentru pustie; căci această greutate se ivise printre mărunțișurile vieții de toate zilele, chiar în vremea călătoriei poporului prin pustie. Iată de ce istorisirea acestei întâmplări este foarte la locul ei în Numeri, care este cartea pustiei.

„Moise le-a răspuns: „Așteptați să văd ce vă poruncește Domnul” (verset 8). Ce purtare frumoasă! Moise n-avea ce să le răspundă; dar cunoștea pe Cel ce putea să le răspundă și s-a îndreptat spre El. Era lucrul cel mai bun și cel mai înțelept pe care îl avea de făcut Moise. El nu socotea că trebuie să răspundă cu orice preț. Lui nu-i era rușine să zică: „Nu știu”. Cu toată înțelepciunea și toată cunoștința lui, nu șovăia să-și dea pe față neștiința. Iată adevărata cunoștință, adevărata înțelepciune. Putea să fie umilitor pentru un om ca Moise, să se arate înaintea adunării sau a unora din mădulele ei, neștiutor despre vreun lucru oarecare. El, care a scos poporul din Egipt, care l-a trecut prin marea Roșie, care a vorbit cu Dumnezeu și care și-a primit însărcinarea de la marele „Eu sunt”, să fie oare cu puțință să nu fie în stare să facă față unei greutăți ca cea de aici? Va să zică era adevărat că un om ca Moise nu știa cum să se poarte cu niște oameni cari erau necurați din pricina unui mort.

Ce puțini sunt acei care, fără să aibă deloc starea înaltă a lui Moise, n-ar fi încercat să dezlege acest fapt într-un fel sau într-altul. Dar Moise era „omul cel mai blând de pe tot pământul”. El știa foarte bine ca nu trebuia să aibă îngâmfarea să vorbească, atunci când n-avea nimic să spună. Dacă i-am urma pilda cu mai multă credință, am fi scutiți în vorbirea noastră de multe vorbe îndrăznețe, de multe greșeli sau păcate. Pe lângă aceasta, purtarea noastră ar fi mult mai adevărată, mai cinstită și mai nefățarnică. Adesea suntem atât de nesăbuiți că ne este rușine să ne a-ratăm neștiința. Ne închipuim nebunește că ne vom strica bunul nume de oameni înțelepți și pricepuți, dacă vom rosti această judecată frumoasă, care arată atât de bine o adevărată putere morală: „Nu știu”. E o mare greșală. Totdeauna, vom pune mult mai mult temei pe vorbele spuse de un om, care are obiceiul să tacă, atunci când nu este sigur de ceva; și nu vom dori să ascultăm pe un om totdeauna gata să vorbească cu o încredere ușuratică în el însuși. Oh! să umblăm mereu după duhul acestor cuvinte frumoase: „Așteptați să văd ce vă poruncește Domnul”.

„Și Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Dacă cineva dintre voi sau dintre urmașii voștri este necurat din pricina unui mort, sau este într-o călătorie lungă, totuși să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului. Și anume, să le prăznuiască în luna a doua, în ziua a patrusprezecea, între cele două seri; să le mănânce cu azimi și ierburi amare (versetele 9-11).

În Paște sunt înfățișate două adevăruri mari, de temelie și anume: răscumpărarea și unitatea poporului lui Dumnezeu. Aceste adevăruri sunt neclintite. Nimic nu le-ar putea nimici. Poate să fie cădere și necredință sub multe înfățișări, dar aceste două adevăruri mărețe al răscumpărării veșnice și al desăvârșitei unități a poporului lui Dumnezeu își păstrează toată puterea și toată însemnătatea. Iată de ce porunca aceasta care înfățișează atât de bine adevărurile acestea, era dată pentru totdeauna. Împrejurările nu trebuiau să-i împiedece împlinirea. Moartea sau depărtarea nu trebuiau s-o oprească. „Dacă cineva dintre voi sau dintre urmașii voștri este necurat din pricina unui mort, sau este într-o călătorie lungă totuși să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului.” Într-adevăr, era de neapărată trebuință pentru fiecare mădular al adunării să prăznuiască această sărbătoare, încât a dat naștere unei anumite rânduieli, arătate în capitolul 9 din Numeri, pentru cei ce nu erau în stare să prăznuiască Paștele după porunca dată. Acești oameni trebuiau să le prăznuiască, în luna a doua, ziua a patrusprezecea. Astfel harul purta de grijă și pentru cazurile de moarte sau de călătorie lungă.

Dacă cititorul vrea să cerceteze capitolul 30 din 2 Cronici, va vedea că Ezechia și cei adunați împreună cu el, s-au folosit de această îndurare. Un popor în mare număr s-a adunat la Ierusalim să prăznuiască sărbătoarea azimilor în luna a doua: a fost o adunare foarte mare. Au jertfit apoi Paștele în ziua a patrusprezecea alunii a doua” (versetele 13-15).

Harul lui Dumnezeu ne poate întâlni în cea mai mare slăbiciune, numai s-o recunoaștem și s-o mărturisim. Dar adevărul acesta așa de scump să nu ne facă să privim păcatul sau întinăciunea în chip ușuratic. Deși harul îngăduie luna a doua în loc de cea dintâi, nu va îngădui nici o slăbire în rânduielile și slujbele praznicului. „Azimile și ierburile amare” trebuiau să nu lipsească; din mielul junghiat nu trebuia lăsat nimic până a doua zi dimineată și nici un os nu trebuia zdrobit. Dumnezeu nu poate îngădui cu nici un chip micșorarea adevărului sau sfințeniei. Din pricina slăbiciunii sau a altor împrejurări, omul ar putea să fie în întârziere, dar nu trebuie să stea mai pe jos de rânduiala dumnezeiască. Harul îngăduie întâi un caz, iar sfințenia oprește pe al doilea; și, dacă vreunul ar fi crezut că din pricina lucrării harului se poate lipsi de sfințenie, ar fi fost nimicit din adunare.

Toate acestea nu ne spun oare nimic? Trebuie să ne aducem aminte neîncetat, când citim filele acestei minunate cărți a Numerilor, că lucrurile întâmplătoare lui Israel sunt pilde pentru noi, și avem datoria și dreptul sfânt să ne alipim de ele, și să căutăm să înțelegem lecțiile pe cari vrea să ne învețe Dumnezeu prin ele.

Ce ne învață rânduielile cu privire la prăznuirea Paștelor în luna a doua? De ce i se poruncește lui Israel cu tot dinadinsul să nu lase deoparte nici o slujbă cu acest prilej deosebit? De ce oare tocmai în capitolul 9 din Numeri lămuririle date pentru prăznuirea Paștelor în luna a doua sunt mult mai amănunțite decât cele pentru luna întâia? Negreșit, nu din pricină că porunca era mai însemnată într-o împrejurare decât într-alta, căci, înaintea lui Dumnezeu, aveau aceeași însemnatate. Nici pentru că era vreo umbră de deosebire în rânduiala, căci în amândouă împrejurările erau aceeași. Cu toate acestea, cititorul, care va cugeta adânc asupra acestui capitol, va fi izbit de faptul că, atunci când este vorba de prăznuirea Paștelor în luna întâia, citim numai aceste vorbe: „Să le prăznuieți după toate legile și după toate poruncile privitoare la ele”. Dar, de altă parte, când este vorba de luna a doua, ni se arată mai pe larg care erau aceste rânduieli și aceste slujbe: „Să le mănânce cu azimi și ierburi amare. Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineată, și să nu frângă nici un os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paște” (vezi și verset 3 în unire cu 11-12).

Ne întrebăm dar, ce ne învață faptul acesta? Credem că ne învață foarte lămurit că în lucrurile lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să micșorăm cerințele lui Dumnezeu din pricina căderii și slăbiciunii poporului Său; ci, mai degrabă chiar pentru pricina asta, trebuie să avem o deosebită grijă să ținem adevărul sus, în toată plinătatea lui dumnezeiască. Fără îndoială că cel căzut ar trebui să aibă un simțământ adânc de starea în care se află – și cu cât va fi mai adânc, cu atât va fi mai bine; dar adevărul lui Dumnezeu nu trebuie jertfit. Totdeauna ne putem bizui cu încredere pe mijloacele harului dumnezeiesc, căutând să ținem sus, cu o tărie neclintită, steagul adevărului lui Dumnezeu.

Să căutăm să-i păstrăm mereu amintirea în gândurile și inimile noastre. Deoparte, suntem în primejdie să uităm că suntem căzuți – da, căzuți prin necredință și păcat. Și de altă parte, suntem în primejdie să uităm credințioșia lui Dumnezeu care nu dă greș, în privința acestei căderi, și în ciuda tuturor. Biserica a căzut, ea este într-o stare de prăbușire desăvârșită; și nu numai ea dar și noi înșine, fiecare în parte, am greșit și am ajutat la prăbușirea ei. Ar trebui să simțim lucrul acesta – să-l simțim adânc – și neîncetat. Ar trebui să ne dăm bine seama și să ne smerim necurmat înaintea Dumnezeului nostru, pentru felul jalnic și rușinos în care ne-am purtat în Casa lui Dumnezeu. Dacă vom uita vreodată că suntem căzuți, nu vom face altceva decât să ne mărim nespul de mult căderea. Ce ni se potrivește, este o adâncă smerenie și un duh cu adevărat zdrobit, aducându-ne aminte de toate aceste lucruri; aceste simțăminte și deprinderi lăuntrice se vor arăta neapărat printr-o umblare și purtare smerită în mijlocul acestei lumi unde trăim.

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” și: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege” (2 Tim 2:19)! Iată mângâierea credinciosului, în fața dărămurilor creștinismului. Dumnezeu nu greșește niciodată. El nu se schimbă; iar noi nu avem decât să ne depărtăm de fărădelege și să ne ținem strâns lipiți de El. Trebuie să ne încredem în El, să-L urmăm cu sânguința și să lăsăm urmările pe seama Lui.

Rugăm fierbinte pe cititor să dea toată luarea aminte gândurilor de mai sus. Dorim să se oprească puțin și să cerceteze toate acestea într-un duh de rugăciune. Suntem încredințați că o cercetare amănunțită și temeinică ne va ajuta mult să ne găsim drumul printre dărămurile ce ne înconjoară. Amintirea stării Bisericii și a credinței noastre personale, ne va ține smeriți; și în același timp, cunoașterea regulii neclintite a lui Dumnezeu și a credințioșiei Lui statornice, ne va depărta de răul din jurul nostru și ne va ține tari pe cărarea despărțirii de tot ce nu e după Cuvântul Lui. Acesta două lucruri la un loc ne vor feri cum se cuvine, pe de o parte, de o înfumurare deșartă, iar de altă parte, de lenevie și nepăsare. Trebuie să ne aducem aminte mereu de faptul umilitor că suntem căzuți, ținându-ne totuși strâns lipiți de marele adevăr, că Dumnezeu este credincios.

Acestea sunt mai ales învățăturile pustiei – învățături pentru vremurile noastre – învățături pentru noi. Ele ne-au venit în minte cu multă putere prin scrierea despre prăznuirea Paștelor în luna a doua – din cartea Numeri – Cartea cea mare a pustiei. Pustia scoate la iveală pe de-a întregul căderea omenirii și tot în pustie sunt arătate mijloacele nesfârșite ale harului dumnezeiesc. Dar, spunem din nou – și dorim să se întipărească adânc în inimile noastre: – că cele mai bogate mijloace ale harului și ale îndurării dumnezeiești nu îngăduie cu nici un preț micșorarea adevărului lui Dumnezeu. Dacă vreun Israelit ar fi spus că, din pricină că era necurat sau în călătorie, n-a prăznuit Paștele, sau l-a prăznuit altfel de cum a poruncit Dumnezeu, hotărât că ar fi fost nimicit din adunare. Și tot astfel pentru noi, dacă încuviințăm să nu ținem seamă de vreun adevăr al lui Dumnezeu, pentru că am căzut – dacă, din pricina necredinței, facem hatăruri în paguba adevărului lui Dumnezeu – dacă aducem împrejurările ca dezvinovățire pentru zdruncinarea puterii adevărului lui Dumnezeu asupra cugetului nostru, sau ca să scăpăm de înrăurirea lui asupra purtării și obiceiurilor noastre – e foarte firesc ca legătura noastră cu Dumnezeu să înceteze.

Am mai vorbi cu drag despre aceste adevăruri practice, dar trebuie să ne oprim și să închidem această parte, arătând cititorului ce mai este scris despre prăznuirea Pastelor în pustie.

„Dacă cineva nu este necurat, nici nu este în călătorie, și totuși nu prăznuiește Paștele, acela să fie nimicit din poporul lui; pentru că n-a adus darul convenit Domnului la vremea hotărâtă, omul acela să-și ia pedeapsa pentru păcatul lui. Dacă un străin, care locuiește între voi, prăznuiește Paștele Domnului, să se țină de legile și poruncile privitoare la Paște. Aceeași lege să fie între voi, pentru străin ca și pentru băștinaș” (versetele 13-14)

Israelii care, de bună voie și fără pricină, nu prăznuiau Paștele, dovedeau că disprețuiesc în totul drepturile și binecuvântările ce izvorau din răscumpărarea și din izbăvirea din țara Egiptului. Cu cât un Israelit înțelegea mai adânc ce se săvârșise în acea noapte vrednică de amintit, în care adunarea lui Israel și-a găsit scăparea și odihna la adăpostul sângelui, cu atât mai mult suspina cu înfocare după „ziua a patrusprezecea din luna întâia”, în care putea prăznui aducerea aminte a acelei împrejurări mărețe; și dacă l-ar fi împiedecat ceva să se bucure de această poruncă pentru „luna întâia”, el se folosea cu atât mai multă fericire și recunoștință de „luna a doua.” Dar omul care s-ar fi mulțumit să nu prăznuiască Paștele, an după an, ar fi dovedit că inima îi era foarte îndepărtată de Dumnezeul lui Israel. Ar fi fost mai mult decât zadarnic să-i spuie să iubească pe Dumnezeul părinților lui, și să se bucure de binecuvântările răscumpărării, când însăși porunca pe care Dumnezeu o hotărâse ca să înfățișeze această răscumpărare, era neținută în seamă, an după an.

Și nu putem oare, într-o câțva, să scoatem din acestea învățătură pentru noi, cu privire la Cina Domnului? Fără îndoială că putem, și chiar cu un foarte mare folos pentru sufletele noastre. Între Paște și Cină este această legătură, și anume că Paștele era înfățișarea, iar Cina este amintirea morții lui Hristos. Astfel citim în 1Cor. 5:7: „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit”. Aceste cuvinte ne arată legătura dintre Paște și Cină: Paștele era amintirea răscumpărării lui Israel din robia Egiptului, și Cina este amintirea răscumpărării Bisericii din robia, mai grea și mai întunecoasă, a păcatului și a Satanei. După cum fiecare Israelit adevărat și credincios, ar fi prăznuit Paștele, negreșit la vremea hotărâtă, și după toate rânduielile și slujbele acestei sărbători, tot astfel vom vedea pe fiecare creștin adevărat și credincios, prăznuind Cina Domnului, în ziua hotărâtă, și după toate rânduielile arătate în Noul Testament. Dacă un Israelit nu prăznuia Paștele, chiar o singură dată, era nimicit din mijlocul poporului lui. O astfel de nepăsare nu trebuia îngăduită în adunarea lui Israel. Ar fi făcut să cada îndată judecata lui Dumnezeu asupra ei.

Și, în fața acestui fapt atât de însemnat, nu putem oare întreba: În vremurile de față să nu fie nimic – sau să fie ceva de mică însemnătate pentru creștini ca să lase să treacă săptămână după săptămână și lună după lună, fără să ia Cina Domnului lor? Ne putem oare închipui că Acel care spune, în Numeri 9, că Israelitul care nu prăznuiește Paștele să fie nimicit, să nu țină seama de nepăsarea creștinului pentru Cina Domnului? Hotărât că nu. Căci chiar dacă nu e vorba să fie nimicit din Biserica lui Dumnezeu, din trupul lui Hristos, îndreptățește faptul acesta nepăsarea noastră? Departe de noi acest gând. Mai degrabă ar trebui să ne însuflețescă cu o râvnă și mai mare pentru prăznuirea acestei sărbători scumpe, în care „vestim moartea Domnului, până va veni El” (1 Cor. 11:26).

Pentru un Israelit evlavios, nimic nu era mai frumos ca Paștele, pentru că era amintirea răscumpărării lui. Și pentru un creștin evlavios, nimic nu este mai frumos decât Cina, pentru că ea este amintirea răscumpărării lui și a morții Domnului Isus. Dintre toate amintirile la cari poate lua parte un creștin, nici una nu este mai scumpă și mai plină de înțeles și nimic nu înfățișează inimii lui pe Hristos într-un fel mai mișcător și mai măreț, decât Cina Domnului. Creștinul poate să cânte moartea Domnului, se poate ruga despre ea, poate citi și asculta vorbindu-se despre, ea, dar numai în Cină o „vestește”. „Apoi a luat o pâine; și, după ce a mulțămît lui Dumnezeu, a frânt o și le-a dat-o, zicând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi (Luca 22:19-20).

În Evanghelie avem așezarea sărbătorii; în Faptele Apostolilor 20:7, citim: „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea” aici ni se arată timpul când trebuie să prăznuim sărbătoarea; și în sfârșit, în Epistole, citim: „Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Cor. 10:16-17). Și iarăși: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțămît lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el”. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni Ei” (1 Cor. 11:23-26).

Aici avem lămurirea sărbătorii. Și cu drept cuvânt, nu putem spune noi că în așezare, în prăznuire și în lămurire, avem o funie împletită în trei, care nu se rupe ușor, ca să ne legam sufletele de această prăznuire scumpă (Eccl. 4:12)

Cum se poate dar, ca în fața acestei orânduiri sfinte, să se găsească vreun creștin care să treacă cu vederea masa Domnului? Sau, privind o altă latură a acestui fapt, ne întrebăm, care e pricina că mădulare ale lui Hristos pot lăsa să treacă săptămâni și luni, și chiar toată viața lor, fără să-și amintească vreodată de Domnul lor, în felul dorit de El? Știm că unii creștini (Quacheri) ce mărturisesc pe Domnul Isus, socotesc Cina ca o întoarcere la poruncile legii și ca o cădere din starea înaltă a Bisericii. Ei privesc Cina și botezul ca pe niște taine duhovnicești lăuntrice și socotesc că noi ne îndepărtăm de la adevărata stare duhovnicească, stăruind în împlinirea acestor orânduiri.

La toate acestea răspundem că Dumnezeu este mai înțelept decât noi. Dacă Hristos a așezat Cina, dacă Duhul Sfânt a călăuzit Biserica din vremea apostolilor s-o prăznuiască și dacă ne-a și lămurit-o, cine suntem noi să ne împotrivim lui Dumnezeu? Fără îndoială că Cina Domnului ar trebui să fie o taină duhovnicească lăuntrică pentru toți cei ce iau parte; dar tot atât de adevărat este că ea este și un fapt dinafară, după slovă, pipăit. Avem a face cu pâine și vin, o mâncare și o băutură după slovă. Dacă se tăgăduiește lucrul acesta, s-ar putea tăgădui tot așa de bine că este și o adunare laolaltă, o Biserică după slova. Noi n-avem dreptul să tâlcuim Scriptura în felul acesta. Avem o datorie sfântă și binecuvântată să ne supunem Scripturii, și să ne plecăm în totul și fără vorbă, sub puterea ei dumnezeiască.

De altfel nu e voi ba numai de supunere la autoritatea Scripturii; lucrul acesta – autoritatea Scripturii – l-am dovedit, într-adevăr din belșug, în multe rânduri; și pentru orice credincios evlavios este o dovadă cu totul hotărâtoare. Dar e ceva mai mult decât atât. În inima creștinului este un simțământ de iubire care răspunde iubirii inimii lui Hristos. Ce, nu-i nimic aceasta? Nu trebuie oare să încercăm, să răspundem, cel puțin într-o oarecare măsură, iubirii unei astfel de inimi? Dacă într-adevăr slăvitul nostru Domn a rânduit pâinea și vinul la Cină, ca amintire a trupului Său frânt și a sângelui Său vărsat; dacă El a poruncit să mâncăm din această pâine și să bem din acest pahar, spre pomenirea Lui, nu trebuie, în puterea dragostei, să răspundem dorinței inimii Lui pline de iubire? Hotărât că nici un creștin serios nu se va îndoi de lucrul acesta. Totdeauna ar trebui să fie o bucurie pentru inimile noastre, să fim strânși în jurul mesei Domnului nostru, să ne aducem aminte de El, după dorința Lui și să-i vestim moartea până va veni El. Ce minunat să te gândești că El a voit să aibă loc în amintirea unor inimi ca ale noastre; și așa și este; și într-adevăr ar fi jalnic, dacă, pentru vreo pricină oarecare, suntem nepăsători față de această sărbătoare de care Și-a lipit scumpu-i Nume.

Negreșit că nu este aici locul să facem o arătare amănunțită a orânduiri Cinei Domnului. Ceia ce dorim, mai ales, este să stăruim pe lângă cititorul creștin asupra covârșitoarei însemnătăți și adâncului interes al acestei orânduiri, în ce privește îndoitul temei al supunerii la autoritatea Scripturii, și răspunsul iubirii noastre la iubirea lui Hristos însuși. Pe lângă acestea mai voim să facem pe toți cei ce pot citi aceste rânduri, să simtă adânc greutatea abaterii ce săvârșesc, neluând Cina după Scriptură. Suntem încredințați că este o mare primejdie să se încerce înlăturarea acestei orânduiri date de Domnul și Învățătorul nostru. Faptul acesta arată o stare de suflet rea. Este o dovadă că cugetul nu este supus autorității Cuvântului, și inima nu este într-o adevărată legătură de dragoste cu Hristos. Să ne silim dar, să ne împlinim răspunderea sfântă ce avem față de masa Domnului – să nu fim nepăsători față de ea – și s-o prăznuim după porunca dată prin Duhul Sfânt.

Ne vom opri acum, în treacăt, asupra părții din urmă a capitoului 9, care-și are însemnătatea ei tot atât de lămurită, ca oricare alta parte a cărții Numeri. Vedem o mare gloată de oameni, de femei și de copii, călătorind de-a lungul unui pustiu nemărginit, „în care nu era nici un drum” – trecând peste un ținut sterp, un pustiu nesfârșit, fără busolă și fără călăuză omenească.

Ce gând! Ce priveliște. Erau acolo milioane de ființe cari înaintau fără să cunoască deloc drumul pe care trebuiau mereu să-l urmeze, atârănând în totul de Dumnezeu pentru călăuzire, ca și pentru hrană și toate celelalte; o oștire de călători lipsiți de orice mijloace. Ei nu puteau să facă nici un plan pentru a doua zi. Când tăbărau într-un loc, nu știau când aveau să plece de acolo; și când mergeau, nu știau unde aveau să se oprească și nici când să se oprească. Viața lor era o viață de atârănare zilnică și de fiecare clipă. Ei trebuiau să privească în sus ca să fie călăuziți. Mișcările lor erau hotărâte de roțile carului lui Dumnezeu.

Într-adevăr era o priveliște minunată.

Este cu neputință să plăsmuim o zugrăvire mai minunată de atârănare deplină de călăuzirea dumnezeiască și de supunere la această călăuzire, decât cea înfățișată în versetele acestea. Nu era nici o urmă de pas sau vreo piatră de hotar în tot acest pustiu întins și înfricoșător. Așa că era zadarnic să caute vreun drum pe care trecuseră alții înaintea lor. Copiii lui Israel trebuiau să se bizuie în totul pe Dumnezeu, la fiecare pas; ei trebuiau să privească mereu la El. Pentru un duh nesupus, sau o voință nezdărită, lucrul acesta ar fi ceva de nesuferit, dar pentru un suflet care cunoaște și iubește pe Dumnezeu, care se încrede în El și își găsește plăcerea în El, nimic n-ar fi mat binecuvântat.

lată cheia acestui fapt: cunoaștem noi pe Dumnezeu; îl iubim și ne încredem în El? Dacă da, inima se va bucura în cea mai desăvârșită atârnare de El. Dacă nu, o astfel de atârnare ar fi cu totul de nesuferit. Omului ne-născut din nou îi place să-și zică neatârnat. Îi place să-și închipuie că e slobod – îi place să creadă că poate să facă ce vrea, să meargă unde vrea, să vorbească ce-i place. Vai! ce amăgire! Omul nu e slobod. El este robul Satanei. Sunt aproape șase mii de ani de când el însuși s-a dat în mâinile acestui mare stăpân de robi, care l-a ținut mereu rob de atunci și îl mai ține încă. Da, Satana ține într-o robie grozavă pe omul firesc – neîntors la Dumnezeu. El i-a legat mâinile și picioarele cu lanțuri și fiare ce nu se pot vedea așa cum sunt, din pricina poleielii de aur cu care le-a acoperit cu vicleșug. Satana stăpânește pe om prin poftete, patimile și plăcerile lui. El stărnește în inimă dorințe pe cari le împlinește apoi prin lucrurile din lume, și omul se amăgește că este slobod, pentru că își împlinește dorințele. Dar aceasta este o greșală nenorocită, care va fi dovedită ca atare, mai curând sau mai târziu. Nu este altă slobozenie decât cea pe care o dă Hristos celor răscumpărați de El. El a spus: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. Și încă: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:32,36).

lată adevărată slobozenie. Este slobozenia pe care o găsește firea nouă umblând prin Duhul, și făcând ce este plăcut lui Dumnezeu. Slujba pentru Domnul este slobozenie deplină. Dar acesta slujbă, în toate amănuntele ei, cere cea mai desăvârșită atârnare de Dumnezeu cel viu. Așa a fost mereu la singurul Slujitor adevărat și desăvârșit care a trăit pe acest pământ, întotdeauna El a atârnat de Dumnezeu. Fiecare mișcare, fiecare fapta, fiecare vorba – tot ce făcea și tot ce nu făcea – totul era rodul celei mai depline atârnări de Dumnezeu, și a celei mai desăvârșite supunerii. El mergea când voia Dumnezeu să meargă, și se oprea când voia Dumnezeu. El vorbea sau tăcea după cum socotea Dumnezeu că e bine.

Așa a fost Domnul Isus, când a trăit pe pământ; iar noi, ca părtași firii Lui, vieții Lui, având Duhul Lui în noi, suntem chemați să mergem pe urmele Lui, și să trăim o viață de atârnare de Dumnezeu, zi de zi.

La sfârșitul capitolului, avem o înfățișare încântătoare și frumoasă a acestei vieți de atârnare, într-una din laturile ei: Israelul lui Dumnezeu – tabăra în pustie – această oștire de călători care urma mersul norului. Ei trebuiau să privească în sus ca să știe încotro s-o apuce. Aceasta este o însușire deosebită a omului. El a fost făcut ca să-și întoarcă fața în sus, spre deosebire de dobitoc care privește în jos (în grecește la om se zice anthropos și acest cuvânt înseamnă o ființă a cărei față este întoarsă în sus). Israel nu putea face planuri; niciodată nu putea să zică: „Mâne vom merge în cutare loc”. El atârna în totul de mersul norului.

Așa era cu Israel, și tot astfel trebuie să fie și cu noi. Prin lumea aceasta noi străbatem un pustiu neîmpăcat – un pustiu moral, în care nu e nici un drum. N-am ști cum să umblăm și încotro s-o apucăm, dacă n-am avea aceste cuvinte – dintre cele mai scumpe, cele mai adânci, și mai lămurite – ieșite din gura preaiubitului nostru Domn: „Eu sunt calea”. Iată drumul dumnezeiesc, ce nu dă greș. N-avem decât sa-l urmăm. „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Iată calea cea vie. Nu ținându-ne de slova unor anumite porunci sau rânduieli; ci urmând pe un Hristos viu, – mergând pe urmele Lui, purtându-ne ca El – urmându-i pilda în toate. Iată purtarea creștină, viața creștină. Ea stă în a avea privirea ațintită asupra lui Isus, a avea întipărite însușirile firii Lui, în firea noastră nouă, și a le arăta în viața și purtarea noastră de toate zilele.

Pentru aceasta se cere neapărat o lepădare deplină de voia noastră, de planurile noastre, de călăuzirea noastră. Trebuie să urmăm norul; trebuie să nădăjduim mereu – să ne încredem numai în Dumnezeu. Noi nu putem zice: „Ne vom duce aici sau acolo, vom face cutare sau cutare lucru, mâine sau săptămâna viitoare. Întreaga noastră purtare trebuie așezată sub cârmuirea ocrotitoare a acestor cuvinte însemnate – cari, vai adesea sunt scrise sau spuse de noi într-un chip atât de ușuratic – „Dacă va vrea Domnul”. De am putea înțelege mai bine toate aceste lucruri! Să ne ajute Dumnezeu să cunoaștem mai bine îndemnul călăuzirii dumnezeiești. De câte ori nu ne închipuim cu atâta ușurință și spunem cu încredințare că norul merge chiar în partea care se potrivește cu gândurile noastre. Dacă se întâmplă că vrem să facem ceva, sau să mergem undeva, căutăm să ne dăm încredințarea că voia noastră este voia lui Dumnezeu. Astfel, în loc să fim călăuziți de Dumnezeu, ne amăgim singuri. Voia nu ne este zdrobită, și deci nu putem fi călăuziți cum trebuie; căci adevărata taină ca să fii călăuzit drept – călăuzit de Dumnezeu – stă într-o voie cu total supusă Lui. El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa (Ps. 25:9). Și „Eu te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta”. Dar mai ales să cumpănim bine această înștiințare: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-l strunești cu un frâu și o zăbală cu care-l legi, ca să nu se apropie de tine” (Ps. 32:9). Dacă fața ne este întoarsă în sus ca să înțelegem încotro se îndreaptă ochiul lui Dumnezeu, nu vom avea nevoie de frâu și zăbală. Dar tocmai în privința asta greșim de atâtea ori. Nu trăim destul de aproape de Dumnezeu ca să pricepem mișcarea ochiului Său. Voința noastră este la lucru. Vrem să ne urmăm calea; și de aceea trebuie să-i culegem roadele amare. Așa s-a întâmplat cu Iona. I se poruncise să se ducă la Ninive, dar ele voia să se ducă la Tars; și împrejurările păreau că-i ajută, pronia dumnezeiască parcă-i arăta că drumul ales de el e bun. Dar, vai! el trebuia să-și găsească locul în pânțele chitului, da, în mijlocul locuinței morților, unde „ierburile mării îi înfășuraseră capul”. Acolo a învățat el cât este de amar să-și facă voia lui. A trebuit să învețe în adâncimile mării adevăratul înțeles al, frâului și al zăbalei”, pentru că nu voise să urmeze îndrumarea mai blândă a „ochiului”.

Dar Dumnezeul nostru este atât de milostiv, atât de iubitor și atât de răbdător! El vrea să învețe și să călăuzească pe sărmanii lui copilași slabi și rătăciți. El are grijă mereu de noi, ca să fim feriți de căile noastre care sunt pline de piedici, și să umblăm în căile Lui cari sunt plăcute, și pe cărările Lui care sunt niște cărări pașnice (Prov. 3:17).

Nu este nimic, în toată lumea, mai binecuvântat decât o viață trăită într-o atârnare necurmata de Dumnezeu; să atârni de El din clipă în clipă, să te lipești de El și să aștepti ca El să îngrijească de orice lucru. Adevărata taină a păcii și a unei neatârări sfinte, stă în a avea toate izvoarele în El. Sufletul care poate spune într-adevăr: „Toate izvoarele mele sunt în Tine” este mai pe sus de orice încredere în făptură, deasupra oricărei nădejdi omenești și așteptări pământești! Nu vrem să spunem că Dumnezeu nu se folosește de făpturi, în mii de chipuri, ca să ne vina în ajutor. El întrebuințează făptura; dar, dacă ne sprijinim pe ea mai mult decât pe El, vom simți îndată, în sufletele noastre, slăbiciune și uscăciune. Este o foarte mare deosebire între felul cum se slujește Dumnezeu de făptură ca să ne binecuvânteze, și sprijinirea noastră pe făptură, dând la o parte pe Dumnezeu, într-un caz, noi suntem binecuvântați, iar El este slăvit; în celălalt, noi suntem înșelați în nădejile noastre, iar El este necinstit.

Este de folos ca sufletul să ia bine seama la această deosebire. Credem că este foarte nesocotită de noi. Ne închipuim adesea ca ne sprijinim pe Dumnezeu și că privim la El, când de fapt, dacă vrem să mergem până la temeiul lucrurilor și să ne judecăm înaintea lui Dumnezeu, vom găsi în noi într-o măsură înspăimântătoare aluatul încrederii în făptură. Ce adesea spunem că trăim prin credința și că ne încredem numai în

Dumnezeu, când, dacă ne-am cerceta adâncimile inimilor, am găsi într-o mare măsură atârănarea de împrejurări, de vremuri neobișnuite, și de atâtea simțăminte asemănătoare.

Cititorule creștin, să luăm bine seama; să veghem ca ochiul nostru să fie ațintit asupra singurului Dumnezeu viu și nu asupra omului a cărui suflare este în nări. Să așteptăm ca El să ne dea mereu să așteptăm răbdători. Dacă ne lipsește ceva, să-i spunem Lui fără înconjur. Vrem să ne dăm bine seama unde ne aflăm, ca să știm încotro trebuie să ne întoarcem și pe ce drum să mergem? Să ne aducem aminte că El a zis: „Eu sunt calea”, să-L urmăm. El va face totul limpede, luminos și sigur. Dacă-L urmăm, nu mai poate fi vorba de întuneric, de nedumerire, de nesiguranță; căci El a zis, și noi trebuie să-L credem: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric. De aceea, dacă suntem în întuneric, pricina este că nu-L urmăm. Nici o întunecime nu se poate opri vreodată pe această cărare binecuvântată, de-a lungul căreia Dumnezeu călăuzește pașii celor ce caută să urmeze pe Isus cu un ochi curat.

Dar, cel care va cerceta cu de-amănuntul aceste rânduri, ar putea să zică, sau cel puțin ar putea fi ispitit să zică: „Totuși eu sunt nedumerit în ce privește calea pe care trebuie s-o apuc. Nu știu bine încotro să mă întorc, nici ce drum să urmez”. Dacă aceasta este vorbirea cititorului, îi punem numai întrebarea aceasta: Urmezi pe Isus? Dacă-l urmezi, atunci nu poți fi nedumerit. Urmezi norul? Dacă-l urmezi, calea ta este așa de lămurit arătată, pe cât o poate face Dumnezeu.” Aici este cheia întregii greutăți. Nedumerirea sau nesiguranța este foarte adesea rodul lucrării voinței. Suntem porniți să facem ce nu vrea de loc Dumnezeu să facem, să mergem unde Dumnezeu nu vrea să mergem. Îl rugăm în acest scop, și nu primim nici un răspuns. Îl rugăm iarăși și răspunsul tot nu vine. De ce? Pentru că Dumnezeu vrea să stăm liniștiți să rămânem pe loc acolo unde ne aflăm. De aceea, în loc să ne turburăm mintea și să ne frământăm, gândindu-ne ce să facem, să așteptăm liniștiți ca să ne arate Dumnezeu.

Iată taina păcii și a unei legături fericite cu El. Dacă unui Israelit, în pustie, i-ar fi trecut prin minte să facă vreo mișcare fără voia lui Dumnezeu, dacă s-ar fi hotărât să plece când norul era deasupra cortului, sau să se oprească în vreme ce norul mergea ne putem ușor închipui care ar fi fost urmarea. Și cu noi se va întâmpla la fel. Dacă umblăm când ar trebui să stăm liniștiți, sau dacă vom sta când ar trebui să umblăm, nu vom avea cu noi starea de față a lui Dumnezeu. „Copiii lui Israel porneau după porunca Domnului și se opreau după porunca Domnului.

Ei erau ținuți să aștepte necurmat ca Dumnezeu să îngrijească de totul, și aceasta este una din cele mai binecuvântate stări în care se poate afla cineva; dar, înainte de a putea gusta binecuvântarea, trebuie să te afli în această stare. Lucrul acesta este un adevăr ce trebuie trăit, iar nu vorbe goale. Dumnezeu să ne ajute să-l dovedim în tot timpul călătoriei noastre pe pământ!

Dăm în întregime această parte însemnată, pentru ca cititorul să aibă înaintea lui, chiar cu vorbele Scripturii, porunca, trâmbițelor de argint. Ea vine, în chip izbitor, la timpul potrivit, îndată după învățătura despre mișcare norului, și se leagă vădit cu întreaga istorie a lui Israel, nu numai în trecut, ci și în viitor. Sunetul trâmbiței era bine cunoscut oricărei urechi tăiate împrejur. Prin el se făcea cunoscut gândul lui Dumnezeu foarte lămurit și destul de simplu ca să poată fi înțeles de fiecare mădular al adunării, oricât de departe ar fi fost-de locul de unde ieșea mărturia. Dumnezeu se îngrijise astfel, ca în această adunare mare la număr, fiecare, deși foarte departe, să poată auzi sunetele argintii ale trâmbiței mărturie.

Fiecare trâmbiță trebuia făcută dintr-o singura bucată; ele aveau un scop îndoit. Cu alte cuvinte, izvorul mărturie era unul, deși lucrul pentru care se da mărturia și urmarea practică erau felurite. Fiecare mișcare în tabără trebuia să fie urmarea sunetului trâmbiței. Trebuia să se strângă adunarea ca să preamărească pe Dumnezeu și să se bucure într-o zi de sărbătoare? Aceasta se făcea printr-un anumit sunet din trâmbiță.

Trebuiau să se adune semințiile pentru luptă? Și aceasta se făcea tot la sunetul trâmbiței. Într-un cuvânt, adunarea pentru închinare și pregătirea de luptă, instrumentele de muzică și uneltele de luptă, absolut totul era rânduit prin trâmbița de argint. Orice mișcare, fie de veselie, religioasă, sau fie luptă, oricare era urmarea acestui sunet cunoscut, trebuia să fie rodul unei voințe neliniștite sau nesupuse, pe care Dumnezeu n-o putea încuviința deloc. Oastea călătorilor în pustie atârna tot atât de mult de sunetul trâmbiței ca și de mișcarea norului. Mărturia lui Dumnezeu, dată în acest fel deosebit, trebuia să călăuzească fiecare mișcare în toate zecile de mii ale miilor lui Israel.

Pe lângă aceasta, fiii lui Aaron, preoții, aveau să sune din trâmbițe, căci gândul lui Dumnezeu nu putea fi cunoscut și împărtășit decât prin mijlocirea și legătura preotească. Era dreptul sfânt al familiei preotului să se adune în jurul sfântului locaș al lui Dumnezeu, ca să vadă cea dintâi mișcare a norului și s-o trâmbițeze până la marginile taberei. Ei trebuiau să scoată un sunet anumit, și fiecare luptător trebuia să se supună îndată fără șovăire. Ar fi fost, în același timp, o răzvrătire pe față din partea oricui ar fi încercat să meargă fără vestire, sau care n-ar fi voit să meargă după ce vestea era cunoscută. Toți trebuiau să aștepte mărturia lui Dumnezeu și să meargă în lumina acestei mărturii, din clipa în care le era dată. Să umbli fără mărturie, însemnează să umbli în întuneric; să nu vrei să mergi după ce s-a dat mărturia, însemnează să rămâi în întuneric.

Acestea sunt lucruri foarte lămurite, foarte practice și ușor de înțeles în rostul lor în adunarea din pustie. Dar să ne aducem aminte că toate acestea închipuiau ceva; ba chiar, „ele au fost scrise pentru învățătura noastră”. Prin urmare suntem datori să le cercetăm cu luare aminte; trebuie să căutăm, să culegem și să păstrăm cu sfințenie lecția însemnată pentru viața noastră, cuprinsă în porunca deosebit de frumoasă a trâmbiței de argint Nimic nu poate fi mai potrivit pentru vremea de acum. Din ea iese o învățătură căreia cititorul creștin ar trebui să-i dea cea mai mare luare aminte. Ea arată în felul cel mai lămurit că poporul lui Dumnezeu trebuie să atârne numai de mărturia dumnezeiască și să i se supună în totul pentru orice lucru.

Adunarea lui Israel în pustie nu îndrăznea să se adune pentru o sărbătoare sau într-un scop religios, înainte de a auzi sunetul trâmbiței și oamenii în stare să poarte armele nu se pregăteau de luptă, înainte de a fi fost chemați prin semnul de alarmă să meargă împotriva vrăjmașului netăiat împrejur. Ei se închinau și se luptau, călătoreau și se opreau, ascultând de sunetul trâmbiței. Nu era vorba deloc de ce le plăcea sau ce nu le plăcea, de gândurile lor, de părerile, sau judecata lor. Era vorba numai de o ascultare oarbă. Toate mișcările lor țineau de mărturia lui Dumnezeu, dată din sfântul locaș de preoți. Cântarea închinătorului ca și strigătul războinicului, erau rodul mărturie lui Dumnezeu.

Ce frumos! Și, pe lângă aceasta, câtă învățătură luăm de aici pentru viață! Poate se întreabă cineva de ce stăruim atât de mult asupra acestui lucru? Pentru că suntem adânc încredințați că avem aici o lecție folositoare, mai ales pentru zilele în care trăim; căci, însușirea cea mai vădită a acestor vremuri este nesupunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu, împotrivirea hotărâtă la adevăr, când cere o ascultare deplină și lepădarea de sine însuși. Totul merge de minune, câtă vreme se dă o mărturie adevărată și lămurită despre iertarea noastră, primirea noastră, în Hristos, viața noastră, neprihănirea noastră, siguranța noastră veșnică în Hristos. Sufletul ascultă și se bucură. Dar, îndată ce e vorba de drepturile și stăpânirea Celui ce și-a dat viața, ca să ne scape din focul iadului, și să ne așeze în fericirea veșnică a cerului, se ivesc tot felul de piedici, și se aduc tot felul de pricini și de întrebări; în jurul sufletului se îngrămădesc astfel nori groși de gânduri făcute mai dinainte fără teme și întunecă judecata. Puterea adevărului este slăbită sau sucită în mii de chipuri. Nu se așteaptă sunetul trâmbiței și când scoate un sunet limpede, nu e nici-un răspuns la chemare. Mergem când ar trebui să ne oprim, și ne oprim când ar trebui să mergem.

Cititorule, ce poate să urmeze de aici? Sau nici-o înaintare, sau o înaintare pe o cale rea, ceea ce este mai rău decât dacă n-ar fi fost deloc. Este cu neputință să înaintăm în viața dumnezeiască, dacă nu ne lăsam în totul în voia Cuvântului Domnului. Patern fi mântuiți prin marea îndurare dumnezeiască și prin puterea ispășitoare a sângelui unui Mântuitor, dar ne vom mulțumi oare să fim mântuiți de Hristos, fără să căutăm să umblăm cu El, cât de cât, și să trăim pentru El? Vom primi mântuirea prin lucrarea ce a săvârșit fără să suspinăm după o legătură tot mai strânsă cu El, și după o supunere mai deplină sub mâna Lui, în toate lucrurile? Ce s-ar fi întâmplat lui Israel în pustie, dacă n-ar fi voit să ia seama la sunetul trâmbiței? Putem vedea dintr-o privire. Dacă, spre pildă, s-ar fi adunat, vreodată, să se veselească împreună, sau pentru o pricină religioasă, fără chemarea hotărâtă de Dumnezeu, ce s-ar fi întâmplat? Sau dacă le-ar fi venit poftă să înainteze sau să plece la luptă înainte ca trâmbița să sune alarma, ce ar mai fi fost? Sau în sfârșit, dacă n-ar fi voit să asculte când erau chemați prin sunetul trâmbiței, fie la o adunare sfântă, fie să meargă înainte, fie la luptă, ce s-ar fi întâmplat?

Răspunsul este limpede ca ziua. Să ne gândim bine, căci el ne dă o învățătură. Să ne alipim inimile de ea. Trâmbița de argint hotăra și porunca orice mișcare în vechiul Israel. Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să rânduiască totul în Biserică acum. Preoții vechiului legământ sunau în trâmbița de argint. Această mărturie a lui Dumnezeu este cunoscută acum în casa preotească. Un creștin n-are dreptul să meargă sau să facă ceva în afară de mărturia dumnezeiască. El trebuie să aștepte să-i vorbească Cuvântul Domnului și până când îl cunoaște, trebuie să stea liniștit. Când l-a primit, trebuie să meargă înainte. Dumnezeu poate și își împărtășește acum gândul poporului său luptător tot atât de lămurit ca și odinioară lui Israel. Fără îndoială, că acum nu se mai folosește de sunetul trâmbiței sau de mișcarea norului, ci de Cuvântul și Duhul Său. Tatăl nostru nu ne călăuzește prin ceva ce izbește simțurile, ci prin ceva ce înrăurește asupra inimii, asupra cugetului și asupra minții. Gândul Lui ne este împărtășit nu prin ceva firesc, ci prin ceva duhovnicesc.

Să fim bine încredințați, că Dumnezeu nostru poate da, și chiar dă inimilor noastre o siguranță deplină despre ce trebuie și ce nu trebuie să facem; despre locurile unde trebuie să mergem și unde nu trebuie să mergem. Pare ciudat ca suntem siliți să stăruim asupra acestor lucruri – ciudat să-ți închipui că un creștin s-ar putea îndoi și chiar tăgădui acest adevăr. Și totuși așa este. Adesea suntem în îndoială și în încurcătură și sunt și creștini porniți să tăgăduiască puțința de a avea siguranța pentru mărunțișurile vieții de toate zilele. E ceva cu totul greșit. Un tată nu-și poate spune oare gândul copilului Său până în cele mai mici amănunte, cu privire la purtarea lui? Cine va tăgădui aceasta? Și Tatăl nostru ceresc, nu ne poate descoperi gândul Său pentru toate împrejurările? Fără îndoială ca poate; cititorul creștin să nu se lase dar lipsit de dreptul sfânt ca să cunoască gândul Tatălui sau pentru fiecare împrejurare a vieții lui de toate zilele.

Ne-am putea închipui o clipă că Biserica lui Dumnezeu este mai puțin ocrotită în privința călăuzirii decât tabăra în pustie? Cu neputință. Cum se face atunci că adesea se găsesc creștini în încurcătură și nu știu ce să facă? Pricina trebuie să fie că nu au o ureche deprinsă să audă sunetul trâmbiței de argint, și o voință supusă ca să răspundă chemării ei. Putem spune că nu trebuie să ne așteptăm să auzim un glas din cer poruncindu-ne să facem cutare sau cutare lucru, sau să mergem aici sau acolo, nici să găsim totdeauna un hotărât în Scriptură, ca să ne călăuzească în cele mai mici amănunte ale vieții noastre de toate zilele. Spre pilda: cum ar putea cineva să știe dacă trebuie să se ducă într-un anumit oraș și să rămână un anumit timp? Răspundem: dacă urechea este deprinsă să asculte cu băgare de seama, veți auzi negreșit sunetul trâmbiței de argint. Înainte ca să sune, stai pe loc; după ce a sunat, pleacă în dată. Iată ce face totul limpede, simplu și sigur. Acesta este leacul pentru îndoială, nesiguranță și șovăire. Ne va pune la adăpost de a alerga încoace și încolo în căutarea a tot felul de sfaturi. Pe lângă asta, vor învăța că nu e treaba noastră să controlăm mișcările fraților noștri. Dacă avem urechea larg deschisă și inima supusă, vom fi călăuziți negreșit de Domnul, zi de zi. Dumnezeu nostru ne poate lumina în toate privințele. Dacă nu face El acest lucru, nimeni altul nu e în stare să-l facă. Și dacă-l face, nu mai avem nevoie de altcineva.

Să sfârșim acum cu frumoasa întocmire a trâmbiței de argint, cu toate că, după cum am spus, ea se potrivește nu numai poporului Israel în pustie, ci se leagă de întreaga lui istorie până la sfârșit. Astfel, avem sărbătoarea trâmbițelor, trâmbița anului de veselie, sunetul trâmbițelor pentru jertfe, lucruri asupra cărora nu ne vom opri, deoarece înainte de toate voim să ațintim privirea cititorului asupra gândului cuprins la începutul capitolului. Duhul Sfânt să sape în inimile voastre lecția însemnată a „trâmbițelor de argint!”

Iată-ne ajunși cu cercetarea noastră, în clipa când tabăra trebuie să plece. Totul era pe deplin rânduit după „porunca Domnului”. Fiecare îns după familia lui, și fiecare seminție după steagul ei, se aflau în locul pe care Dumnezeu li-l hotărâse. Leviții erau la locul lor, fiecare cu slujba ce i se încredințase, îngrijiseră din belșug de curățirea taberei de orice fel de întinăciune și nu numai atât, dar au ridicat și steagul sfințeniei personale și au adus jertfe de mulțumire din roadele îndurării harnice. Apoi avem sfeșnicul de aur și cele șapte candelale ale lui împrăștiindu-și lumina lor curată și scumpă; stălpul de foc și norul, și în sfârșit îndoita mărturie a trâmbiței de argint, nimic nu lipsea poporului călător. Un ochi veghetor, o mână puternică, o inimă plină de iubire, purtase de grijă pentru tot ce se putea, astfel ca toată adunarea și fiecare mădular în parte să „aibă totul din belșug”.

Nici nu ne-am putea aștepta la mai puțin. Dacă Dumnezeu își ia sarcina să îngrijească de nevoile unui om sau unui popor, o face pe deplin. Este cu neputință ca Dumnezeu să poată uita ceva. El știe tot și poate tot. Nimic n-ar putea scăpa ochiului Său veghetor; nimic nu-i este Lui cu neputință. Prin urmare, toți cei ce pot spune cu adevărat: „Domnul este Păstorul meu”, pot adăuga fără șovăire cu toata siguranța: „Nu voi duce lipsă de nimic”. Sufletul care se sprijinește într-adevăr pe brațul Dumnezeului Cel viu, niciodată nu va duce lipsa de nimic din ce este cu adevărat bun pentru el. Biata noastră inimă nesăbuită își poate făuri mii de nevoi închipuite, dar Dumnezeu știe tot de ceea ce avem într-adevăr nevoie, și va îngriji pentru TOT.

Așa dar, tabăra este gata de plecare; dar, lucru ciudat, iată o abatere de la porunca scrisă la începutul cărții.

Chivotul mărturie, în loc să fie în mijlocul taberei, se găsește chiar în frunte. Cu alte vorbe, Dumnezeu, în loc să rămână în mijlocul adunării ca să i se slujească, binevoiește, în harul Său minunat și nesfârșit, să îplinească, pentru poporul Său, slujba de înainte-mergător.

Dar, să vedem ce aduce această desfășurare duioasă de har. Dacă n-am cunoaște pornirea inimilor noastre de a se sprijini pe făptură, mai degrabă decât pe Dumnezeu cel viu, am avea tot dreptul să ne mirăm, de cele de mai sus. Am fi gata să întrebăm: Ce nevoie avea Moise de călăuzirea lui Hobab? Dumnezeu nu era de ajuns? Nu cunoștea El pustia? Ar fi îngăduit El ca ei să se rătăcească? La ce mai slujea norul și trâmbița de argint? N-aveau mai mult preț decât ochii lui Hobab? De ce oare căuta Moise un ajutor omenesc? Vai, înțelegem prea bine pricina! Știm cu toții, spre mahnirea și paguba noastră, pornirea inimii să se sprijinească pe ceva văzut. Nu ne place să rămânem într-o stare de deplină atârănare de Dumnezeu pentru fiecare pas al călătoriei. Ni se pare prea greu să ne sprijinim pe un braț nevăzut. Un Hobab pe care-l putem vedea ne însuflă mai multă încredere decât Dumnezeu cel viu pe care nu-l putem vedea. Suntem mulțumiți și liniștiți când avem la îndemână sprijinul și ajutorul vreunui sărman muritor ca noi; dar șovăim, ne tulburăm și ne pierdem îndrăzneala, când suntem chemați să umblăm numai prin credința în Dumnezeu.

Aceste cuvinte s-ar părea că sunt cam îndrăznețe; să vedem însă dacă sunt adevărate. Este vreun creștin care, citind aceste rânduri, să nu recunoască cinstit că așa e? Cu toții suntem porniți să ne sprijinim pe brațul omului, chiar în fața atâtor pilde care ne dovedesc nebulnia unei astfel de porniri. În multe împrejurări am simțit deșertăciunea oricărei încrederi în făptură, și totuși vrem să ne încredem în ea. De altă parte, am încercat neîncetat sprijinul adevărat ce se află în Cuvântul și în brațul Dumnezeului Cel viu. Am văzut că niciodată nu ne-a părăsit, niciodată nu ne-a amăgit, dar întotdeauna ne-a dat mai mult de cât am cerut sau gândit și cu toate acestea mereu suntem gata să ne rezemăm de o trestie frântă, și să alergăm la puțuri crăpate.

Iată ce e omul, dar binecuvântat să fie Dumnezeu, harul Lui se varsă peste noi, cum se varsă peste Israel în împrejurarea la care ne-am oprit acum; dacă Moise privește la Hobab ca să fie călăuzit, Dumnezeu își va învăța slujitorul să știe că El singur este cu totul de ajuns ca să-i călăuzească.

Așa este Dumnezeu nostru, mereu „răbdător, plin de îndurare, puternic, sfânt” – stând neîncetat, în măreția harului Său, deasupra necredinței și căderilor noastre, arătându-Se în dragostea Lui, mai presus de toate piedicile pe care ar voi să le ridice necredința noastră. El a dovedit foarte lămurit lui Moise și lui Israel, că El era o călăuză mai bună decât zece mii de Hobabi. Nu ni se spune în acest loc, dacă Hobab a mers cu el sau nu. La cea dintâi poftire, el n-a vrut să meargă și poate ca și la a doua a făcut tot așa. Dar ni se spune că Domnul a mers cu el. „Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, când porneau din tabără” (Numeri 10:34) Scump adăpost în pustie! El mergea înaintea poporului Său, să-i caute un loc de odihnă și după ce a găsit un ioc potrivit cu nevoile lor, El poposește cu ei, întinzându-și peste ei aripa-i ocrotitoare, ca să-i ferească de orice vrăjmaș. „El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit, și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și-i poartă pe penele lui: Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El” (Deuteronom 32:10-12). „A întins un nor, ca să-i acopere și focul, ca să lumineze noaptea” (Psalmul 105:39).

Astfel s-a îngrijit pentru tot, după înțelepciunea, puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Nimic nu lipsea și nici nu putea să lipsească, pentru că Dumnezeu însuși era acolo.

Până aici, am văzut cum a călăuzit Dumnezeu pe poporul său, în pustie, și cum se îngrijea acolo de nevoile lui. Am văzut dovezile înțelepciunii, bunătății și purtării de grijă a Domnului Dumnezeului lui Israel,

Acum însă, am ajuns într-un loc, unde nori negri se îngrămădesc în jurul nostru. Până aici, am văzut pe Dumnezeu și lucrările Sale, acum însă vom privi pe om și căile lui rele. Lucrul acesta totdeauna este trist. Omul este același pretutindeni: în Eden, în lumea noastră, în pustie, în țara Canaanului, în Biserică și în împărăția de o mie de ani și e dovedit, că omul se află într-o stare de desăvârșită cădere, îndată ce începe el să lucreze, cade. Astfel, în cele două dintâi capitole din Geneza vedem pe Dumnezeu ca ziditor: totul e făcut și rânduit într-o desăvârșire dumnezeiască. Omul este lăsat în mijlocul zidirii acesteia ca să se bucure de roadele înțelepciunii, bunătății și puterii lui Dumnezeu. În capitolul 3 însă, totul e schimbat. Când începe omul să lucreze nu face decât să-și arate neascultarea, să aducă prăbușire și jale. Astfel după potop, când pământul a trecut prin acel botez adânc și înfricoșat și când omul și-a luat din nou locul, ni se înfățișează așa cum e, dovedind nu numai că nu poate să supună și să stăpânească pământul, dar că nu e în stare să se stăpânească nici măcar pe sine însuși (Geneza 9).

De-abia a fost scos Israel din Egipt și a făcut vițelul de aur. Nici nu se rănduise bine slujba de preot și fiii lui Aaron aduc foc străin. Îndată ce Saul a fost ales împărat, s-a arătat încăpățânat și neascultător.

Acelaș lucru îl vedem când deschidem Noul Testament. De-abia este întemeiată Biserica și înzestrată cu darurile din ziua Cincizecimii și auzim cuvinte triste de cârtire și de nemulțămire. Cu alte cuvinte, istoria omului, de la început și până la sfârșit, în orice vremi și în orice loc, e plină de căderi. Nu e nici-o abatere de la acest adevăr.

E bine să ținem seama de acest fapt destul de serios și să-i dăm un loc însemnat în inimile noastre. Este neapărată nevoie să înlăturăm orice gând neadevărat cu privire la adevărata fire și adevărata stare a omului. Să luăm seama că înfricoșata osândă, care a umplut de groază inima împăratului iubitor de plăceri al Babilonului, a fost găsită împotriva întregului neam omenesc, și împotriva oricărui fiu sau fiice a lui Adam cel căzut: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor” (Daniel 5:27).

Cititorule, ai primit tu această osândă ca rostită împotriva ta însuși? Este o întrebare foarte însemnată și de aceea suntem îndemnați să stăruim asupra ei. Spune, cititorule, ești tu un copil al înțelepciunii? Dai tu dreptate cuvintelor lui Dumnezeu și te osândești pe tine? Socotești tu ca ești un păcătos pierdut, vinovat și vrednic de osândă iadului? Dacă-i așa, Hristos este pentru tine. El a murit ca să ridice păcatul și să-ți poarte păcatele tale fără de număr. Încredințează-ți viața în mâinile Lui, și tot ce este El, tot ce are El va fi al tău. El este înțelepciunea, neprihănirea, sfințenia și răscumpărarea ta. Toți cei ce cred din inimă în Isus, sunt scoși de pe pământul cel vechi al păcatului și al osândei; ei sunt priviți de Dumnezeu pe noul pământ al vieții veșnice și al sfințeniei dumnezeiești. Ei sunt primiți în Hristos cel înviat și biruitor. „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.” (1 Ioan 4:17).

Dea Dumnezeu ca Duhul Sfânt să lucreze asupra inimii și cugetului tău și să te ducă la picioarele Mântuitorului.

Biata inimă omenească se arată bine aici. Gusturile și dorințele ei sunt date la iveală. Poporul suspină de dor după țara Egiptului și aruncă înapoi priviri pline de păreri de rău, gândindu-se la roadele și oalele de carne de acolo. Ei nu spun nimic despre loviturile pe care le îndurau acolo, din partea celor ce-i țineau în robie, nici de truda de la munca cuptoarelor de cărămidă. Nu-și aduc aminte decât de lucrurile cu care Egiptul împlinea poftele firii lor pământești.

De câte ori nu facem și noi tot așa? Când inima pierde frăgezimea, pe care o scoate din viața dumnezeiască și când lucrurile cerești încep să-și piardă farmecul, când dragostea cea dintâi scade, când Hristos încetează de a fi pentru suflet partea de mulțumire și de preț când citirea Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunea pierd din farmecul lor și ajung un fel de sarcină plictisitoare și făcută mai mult din obișnuință, atunci privirea noastră se îndreaptă spre lume, inima urmează privirea și în cele din urmă picioarele urmează inima.

Și, în astfel de clipe, uităm ce a fost lumea pentru noi, când eram în ea și când făceam parte din ea. Uităm ce robie și ce de suferințe, câtă ticăloșie și josnicie am suferit cât am stat în slujba păcatului și Satanei; apoi nu ne gândim decât la îndeostulare și la un loc bun în lume. Și le ajungem pe toate, ocolind încercările și luptele ce se întâlnesc în pustie, pe calea poporului lui Dumnezeu.

Lucrul acesta e destul de trist și ar trebui să ne facă să ne judecăm și să ne cercetăm cu toată luarea aminte. Într-adevăr, e înfricoșătoare starea acelor, cari, după ce au urmat câtva pe Domnul, au căzut pe drum din pricina oboselii. Cât de neplăcut vor fi răsunat la urechile lui Dumnezeu cuvintele acestea: „Acum ni s-a uscat sufletul: nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta” (Numeri 11:6). Ah! Israele! Ce-ti lipsea? Nu-ți era de ajuns hrana cerească? Nu puteai să trăiești cu ce îți dăruia mâna Dumnezeului tău?

Și acum să ne cercetăm puțin pe noi înșine. Ne mulțumește pe deplin totdeauna pe noi mana noastră cerească? Ce înseamnă întrebarea întâlnită foarte des pe care o pun unii creștini cu privire la binele sau răul care se află într-o îndeletnicire sau alta, în cutare sau cutare plăcere a lumii? Nu ni s-a întâmplat să auzim niciodată, chiar din gura unor persoane, care mărturisesc că sunt credincioase, cuvinte ca acestea: „Cum trebuie să întrebuițăm ziua de azi? De bună seamă, nu putem să ne gândim toată ziua la Hristos și la lucrurile cerului; trebuie să avem și noi puțină odihnă. Acest fel de a vorbi nu ne aduce aminte oare întru câtva de felul de vorbire al lui Israel din Numeri 11?

Cum îți e vorbirea, așa fie și puterea. Când umblăm după alte lucruri, nu arătăm noi prin asta ca numai Hristos, nu este de ajuns pentru inimile noastre? De câte ori nu lăsăm noi de-o parte Biblia ca să citim mult și cu poftă o literatură ușoară și nefolositoare! Jurnalele în fiecare zi sunt citite și pe-o parte și pe alta, pe când Biblia sta adesea acoperită de praf.

Faptele acestea vorbesc îndeajuns. Nu-i așa că ele dovedesc că disprețuim mana Cerească și lasă să se vadă că râvnim să mâncăm ceapa și prazul Egiptului?

O, de-am cugeta adânc la aceste lucruri! Să umblam călăuziți de Duhul, pentru ca Hristos să fie totdeauna partea îndeostulătoare pentru inimile noastre! Dacă Israel, în pustie, ar fi mers cu Dumnezeu, niciodată n-ar fi putut spune: „Ni s-a uscat sufletul nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta”. Această mană ar fi fost de ajuns pentru ei. Tot astfel și noi. Dacă umblam totdeauna cu Dumnezeu, prin pustiul acestei lumi, sufletele noastre se vor mulțumi cu partea pe care El le-o dă, și această parte este un Hristos ceresc. S-ar putea ca El să nu fie totdeauna îndeajuns pentru voi? Nu este El toată plăcerea pentru Dumnezeu? Nu umple El cerurile cu slava Sa? Nu este El Acela, pe care fără încetare Îl cântă îngerii, pe care-L laudă și căruia îi slujesc? Nu este El ținta de căpetenie a sfaturilor și a planurilor veșnice? Nu trece oare istoria căilor Sale marginile veșniciei? Ce răspuns vom da noi la toate aceste întrebări? Ce altul decât un „DA” din toată inima și fără pic de sfială.

Ei bine, atunci, acest Prea iubit, în taina adâncă a persoanei Sale, în măreția duhovnicească a căilor Sale și în strălucirea și frumusețea ființei Sale, nu va fi El în orice clipă îndeajuns pentru inimile noastre? Avem nevoie de altceva? Ne trebuie jurnale sau alte scrieri ușoare ca să umple golul din sufletele noastre? Trebuie să-L lăsăm deoparte pe Hristos ca să mergem la o „expoziție” sau la un concert?

O, ce trist, că am fost nevoiți să scriem aceste lucruri! Da, destul de trist și totuși atât de trebuincios. Și acum întrebăm stăruitor pe cititor: Nu cumva Hristos nu este de ajuns pentru sufletul tău? Nu cumva ai dorințe pe ceri El nu ți le poate împlini? Dacă-i așa, să știi că sufletul tău se află într-o stare îngrijorătoare. E neapărată nevoie să te gândești bine la lucrul acesta și să te cercetezi cu luare aminte. Aruncă-te cu fața la pământ înaintea Lui Dumnezeu, judecându-te cinstit tu însuși. Deschideți inima înaintea Lui. Spune-i totul. Mărturisește-i Lui până unde te-ai coborât și cât ești de rătăcit, căci doar așa stau lucrurile, întrucât Hristosul lui Dumnezeu nu-ți este de ajuns. Spune lui Dumnezeu tot ce-ți stă pe inimă și nu căuta să ai odihnă, până ce cu întreaga ta ființă și plin de bucurie nu vei ajunge la starea aceea în care Hristos, și numai El, să-ți fie îndeajuns partea ta de mulțumire în orice împrejurare a vieții tale.

Și acum să ne întoarcem la capitolul nostru. Mai întâi vom atrage luarea aminte a cititorului asupra unor versete, care cuprind o înștiințare de foarte mare însemnătate pentru noi: „Adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lui Israel, i-a venit pofta, ba chiar și copiii lui Israel au început să plângă, și să zică: „Cine ne va da carne să mâncăm?”

Nu este nimic mai primejdios pentru lucrul lui Hristos sau pentru sufletele poporului său, decât întovărășirea cu oameni, care au păreri amestecate. E cu mult mai puțin primejdios să ai a face cu vrăjmași cunoscuți și care luptă pe față. Satana știe lucrul acesta destul de bine, când se trudește să hotărăască pe copiii lui Dumnezeu să se unească cu aceia, care nu au gânduri temeinice, sau – într-altfel – să vâre lucrători cu mult duh lumesc în mijlocul acelor, care caută să urmeze un drum despărțit de lume. În Noul Testament găsim locuri care înfățișează acest fel deosebit de a se arăta, al răului.

Astfel avem neghina și aluatul în Matei 13. Apoi în Filipeni găsim persoane care se alipesc de adunare și care erau ca „adunătura de oameni” din Numeri. În sfârșit avem spusele apostolului cu privire la oamenii vârați de vrăjmaș printre creștini cu scop de a strica mărturia și a nimici sufletele copiilor lui Dumnezeu. Astfel apostolul Pavel vorbește de „Credincioși furiași și strecurați printre noi” (Galateni 2:4). Iuda de-asemena vorbește de „unii oameni care s-au strecurat printre cei credincioși”.

Din toate acestea, învățăm că poporul lui Dumnezeu trebuie să vegheze și nu numai să vegheze, ci să și viețuiască într-o strânsă legătură cu Mântuitorul, care, singur poate să apere pe ai Săi ca să nu intre în mijlocul lor lucruri străine și să-i păzească neîntinați de orice atingere cu oamenii cu gânduri amestecate sau cu un țel de a fi îndoielnic.

„Adunătura de oameni” va fi neapărat „cuprinsă de poftă” și poporul lui Dumnezeu, în atingere cu ea, se găsește într-o primejdie de neînălțat, care urmărește să-l facă să i se urască mana cerească. Lucrul de care are nevoie poporul lui Dumnezeu este: să fie hotărât din toată inima de Hristos și să se predea în întregime Lui și lucrului Lui. Când o adunare de credincioși este hotărâtă să meargă cu sufletul alipit de Hristos, fără să aibă inima împărțită; când caută să umble într-o despărțire vădită de lumea de acum, nu va avea să se teamă prea mult, că persoane cu o purtare îndoielnică, vor căuta să-și facă loc în sânul ei. Totuși, să nu uităm că Satana se va strădui totdeauna să strice mărturia Numelui lui Hristos, prin oameni lumești, strecurați printre copiii lui Dumnezeu. Odată intrați în mijlocul lor, astfel de oameni, din pricina purtării lor rele, vor atrage ocară asupra Numelui Domnului. Știa bine Satana ce face când a împins adunătura de oameni să se alipească de copiii lui Israel. Urmările acestui amestec s-au arătat numaidecât. Poporul lui Israel ieșise din Egipt cu brațele înarmate, trecuse Marea Roșie și pe țărmurile ei înălțase cântec de biruință. Totul părea strălucitor și plin de nădejdi frumoase, dar „adunătura de oameni” era acolo și înrăurirea ei s-a arătat îndată. Astfel se întâmplă totdeauna în istoria poporului lui Dumnezeu, în marile mișcări religioase, care au avut loc din când în când, vedem anumite lucruri, care la început treceau nebagate în seamă, din pricina vărsării bogate a harului și a puterii duhului, dar care au ieșit la iveală îndată ce revărsarea aceasta a început să se împutineze.

Aceste lucruri ne dau de gândit. Ele cer veghere necurmată și privesc atât adunările, cât și pe fiecare credincios în parte. La începutul întoarcerii noastre la Dumnezeu, când suntem plini de râvnă și de înviorare, vărsarea din belșug a harului are loc cu atâta binecuvântare, încât multe lucruri pot trece fără să fie prea mult cercetate, și totuși ele nu sunt decât semințe aruncate în țarină de mâna vrăjmașului. La vremea potrivită vor încolți, vor crește și-și vor arăta roadele. De aceea atât adunările creștine cât și fiecare credincios în parte să nu adoarmă, ci să vegheze necurmat, pentru ca să nu vină vrăjmașul să-și arunce sămânța lui. Când inima este cu adevărat predată lui Hristos, totul se va isprăvi. Dumnezeu nostru este plin de milă față de noi, ne poartă de grijă și ne apără să nu cădem în vreo cursă. Să ne încredem în El și să-i dăm slavă!

Dar mai avem și alte lucruri de învățat din această parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne oprim doar la căderea adunării copiilor lui Israel. În această împrejurare, îl vedem chiar pe Moise șovăind și cazând sub greutatea răspunderii sale.

Iată o vorbire care într-adevăr ne dă de gândit. Departe de noi gândul de arătări mai mari sau altfel de cum au fost căderile și cusurile unui slujitor atât de ales și atât de vrednic ca Moise. Ne-ar șede rău să răstălmăcim faptele și cuvintele aceluia, despre care Duhul Sfânt spune: „el a fost credincios în toată Casa lui Dumnezeu” (Evrei 3:2). Moise, ca toți sfinții Vechiului Testament, și-a luat locul printre „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23) și orice gând din Noul Testament, cu privire la el, îi aduce cinste și-l înfățișează ca pe un vas de mare preț, cu toate acestea trebuie să ne gândim adânc asupra Istoriei însoțite, pe care o avem acum înaintea ochilor. Este adevărat că faptele și căderile poporului lui Dumnezeu din Noul Testament nu se pot tălculi și pune pe seama vremurilor de care vorbește Vechiul Testament.

Acesta din urmă însă ni le înfățișează aidoma. Dar au ce scop? Ca să ne dea învățătură. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4).

Dacă-i așa, ce trebuie să învățăm noi din izbucnirea de deznădejde, arătată în Numeri 11:11-15?

Cel puțin lucrul acesta: numai pustia poate să dea la iveală ce se găsește în cei mai buni dintre noi. Numai aici arătăm ce se află în inimile noastre. Cartea Numeri este în deosebi cartea pustiei, deci, este și drept să ne așteptăm să găsim în ea tot felul de căderi și de cusuri, dezvăluite în toată goliciunea lor. Duhul lui Dumnezeu zugrăvește cu cea mai mare grijă fiecare lucru. El ne înfățișează pe oameni așa cum sunt ei și cu toate că Moise cel înfățișat aici s-ar părea un Moise, care vorbește cu multă ușurătate, această ușurătate ne este pusă înainte ca să ne slujească de înștiințare și de învățătură. Moise „era un om care avea aceleași slăbiciuni ca și noi” și e vădit că în această vreme a istoriei sale, pe care o avem înainte, inima lui este copleșită de greutatea grozavă a răspunderii, sale.

Dar, poate, se va zice: „Nu-i deloc de mirare, căci greutatea era prea mare pentru umerii omului”. Lucrurile se înfățișează însă cu totul altfel: era oare prea grea pentru umerii dumnezeiești? Ce Moise a fost chemat să poarte el singur sarcina? Nu era cu el Dumnezeu cel viu și nu era asta de ajuns? Ce însemnătate are faptul că lui Dumnezeu i-ar fi plăcut să lucreze printr-un singur om sau prin zece mii? Toată puterea, toată înțelepciunea, tot harul se găsesc în El. El este izvorul tuturor binecuvântărilor și cu privire la lucrurile credinței, ori că ar fi un singur canal de revărsare, ori că ar fi o mie, asta n-are nici-o însemnătate.

De aici toți slujitorii lui Hristos au de învățat un lucru de seamă: Când Domnul așează pe un om într-un loc de răspundere, îl face în stare să ocupe acel loc și îl ține acolo. De bună seamă însă că e cu totul altceva când un om, fără să fie chemat acolo, vrea el să se ducă într-un câmp de lucru, sau să ia un loc greu și primejdios. Atunci putem să ne așteptăm neapărat, mai curând sau mai târziu, la o cădere deplină. Când Dumnezeu însă cheamă un om într-un anumit loc la slujbă, îl și înzestrează cu harul trebuincios pentru îndeplinirea lucrului, la care e chemat.

Nimeni nu e trimis la război pe cheltuiala sa. Deci, noi trebuie să așteptăm totul de la El. Nu vom cădea niciodată, dacă ne vom alipi numai și numai de Dumnezeu cel viu. Nu ne vom pierde vraga duhovnicească niciodată, câtă vreme ne vom adapta la izvor. Micile noastre izvoare vor seca în curând, dar Domnul Isus spune: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:38).

Aceasta este marea lecție învățată în pustie. Nu putem merge mai departe fără ea. Dacă Moise ar fi înțeles-o bine, n-ar fi îndreptat niciodată, către Dumnezeu, astfel de cuvinte: „De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta?” El și-ar fi ațintit privirile numai spre Dumnezeu și ar fi înțeles că el nu e decât o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, o unealta ale cărei puteri sunt mărginite. Moise singur, de bună seamă, n-ar fi putut face rost de hrană celei mari mulțimi, nici chiar pentru o zi. Dumnezeu însă are putere să împlinească nevoile oricărui muritor și să i le împlinească totdeauna.

Credem noi cu adevărat lucrul acesta? Nu se în tîmplă câteodată să avem îndoiala? Nu cumva ni se întâmplă uneori să ne purtăm astfel, încât să se vadă că noi ne îngrijim de nevoile noastre și nu Dumnezeu? Și atunci e de mirat că suntem triști, că șovăim și că ne prăbușim

biruiți? Se înțelege. Moise ar fi putut să zică: „Doamne, eu singur nu sunt în stare să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine”. Nu s-a găsit decât o singură inimă, care a fost în stare să sufere o astfel de adunare și anume: inima Celui Prea Iubit, care, atunci când Israelii cădeau, frânți de oboseală lângă cuptoarele de cărămizi din Egipt, s-a coborât să le dezlege lanțurile robiei și după ce i-a răscumpărat din mâna vrăjmașului, și-a așezat locuința în mijlocul lor. El putea să-i sufere, El și numai El singur. Numai inima Sa plină de dragoste și mâna Sa puternică erau în stare să poarte această greutate. Și dacă Moise ar fi știut atotputernicia acestui mare adevăr, n-ar fi spus și n-ar fi putut spune: „Decât să te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea.”

Aceasta a fost o clipă întunecată în viața alesului slujitor al lui Dumnezeu. El ne aduce aminte întrucâtva de proorocul Ilie, când s-a aruncat la rădăcina unui ienupăr și a cerut lui Dumnezeu să-i ia viața.

Dar ce minunat e să privim pe acești doi oameni laolaltă pe muntele schimbării la față. Aceasta ne arată într-un chip atât de vădit că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre. El păstra pentru Moise și Ilie lucruri și mai de preț, decât acelea la care se gândeau ei. Binecuvântat să fie Numele Sau, căci El face să amuțească glasul temerilor noastre, prin bogățiile harului Său! Când sărmanele noastre inimi se așteaptă la moarte și la nenorocire, El ne dă viața, biruință și slavă.

Totodată nu putem trece cu vederea faptul că dând înapoi din fața unei grele răspunderi, Moise se lepăda de o slujbă de frunte și de un drept care i se dăduse numai lui. Chemarea acestor șaptezeci de oameni adaugă ceva puteri lui Moise? Nu, căci la urmă s-a văzut că n-au fost înzestrați cu nimic mai mult decât cu duhul și puterea care era peste Moise. Ce e drept acum erau șaptezeci de oameni, în loc de unul singur, dar mărirea numărului oamenilor n-aducea nici-o creștere a puterii duhovnicești. Această adăugare de oameni cruța truda lui Moise, dar îi știrbea ceva din vrednicia lui. De aici înainte el avea să fie o unealtă legată de altele, în loc să fie una singură. S-ar putea spune însă că Moise – slujitorul binecuvântat cum era, nu dorea de loc slujbă de cinste pentru el însuși, ci mai degrabă căuta să meargă pe o cărare umbrită, cât mai ascunsă și smerită. Fără îndoială că așa este. Asta însă n-are a face aici. Moise, vom vedea îndată, era omul cel mai blând de pe fața pământului și nici nu ne trece prin minte să ne gândim că un alt om s-ar fi purtat mai bine în aceste împrejurări. Totuși suntem datori să păstrăm marea lecție pe care ne-o înfățișează acest capitol într-un chip atât de izbitor. Cel mai bun dintre oameni cade, și se vede limpede că Moise, în capitolul 11 din Numeri, nu se găsea în starea de înălțare senină a credinței. Dimpotrivă, pare că pierduse pentru o clipă acea cumpănă desăvârșită a sufletului, acea stare, la care ajung neapărat toți acei care au pe Dumnezeul cel viu, ca singurul izvor al gândurilor lor. Și bănuim aceasta, nu numai din faptul că a căzut sub greutatea răspunderii sale.

La toate acestea vedem lucrarea unui duh de neîncredere, care urmărește totdeauna să mărginească pe Sfântul lui Israel. Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpânul cerurilor și al pământului, făcătorul întregii lumi, nu poate să le facă rost de carne pentru șase sute de mii de oameni? Dacă ne-am gândi astfel, ce trist ar fi! Cât de mărginiți suntem! Credința face loc lui Dumnezeu și astfel ea nu cunoaște nici-o greutate. Ea își bate joc de „lucruri neputincioase”. În lucrurile credinței, Dumnezeu e marele răspuns la orice întrebare, singurul în stare să dezlege toate greutatețile. Ea însă totul în seama Lui și puțin îi pasă că e vorba de șase sute de mii de inși sau de șase sute de milioane. Ea știe că Dumnezeu este totul și asta e de ajuns. Ea își are obârșia tuturor izvoarelor în El. Necredința aicea: „Cum e cu puțință cutare, sau cutare lucru?” Ea e plina de: „cum” credința însă are un singur mare răspuns la miile de „cum”, și acest răspuns este: Dumnezeu.

Chea adevărată a destoiniciei în orice slujbă este puterea duhovnicească. Ea nu este tot una cu iscusința, înțelepciunea, sau puterea omului. Ea nu e altceva decât puterea Duhului lui Dumnezeu. Lucrul acesta este adevărat nu numai pentru vremurile lui Moise, ci și pentru zilele noastre. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6).

Ce bine ar fi, dacă toți slujitorii Lui și-ar aduce aminte necurmat de acest adevăr! Cât de mult le-ar îmbărbăta el inima și ce vioiciune nesfârșită ar da slujbei lor. O slujbă care izvorăște dintr-o legătură necurmată cu Duhul Sfânt, niciodată nu poate ajunge ceva sec. Dacă un om însă se bizuie pe puterile lui, în curând acestea vor slei. N-au nici-un preț „talentele”, mulțimea scrierilor citite, sau bogăția cunoștințelor; dacă nu este Duhul Sfânt izvorul și puterea slujbei, mai curând, sau mai târziu, ea își va pierde frăgezimea și nu va da nici-un rod.

Dacă-i așa, cât de însemnat lucru e ca toți cei ce slujesc, fie la răspândirea Numelui lui Isus printre cei ce n-au auzit niciodată despre El, fie în Biserică, să se bizuie fără întrerupere numai și numai pe puterea Duhului Sfânt! El știe de ce nevoi sunt încercate inimile noastre și El e și în stare să le împlinească. Dar trebuie să ne încredem în El. Asta nu înseamnă însă că putem să ne biziim în parte pe noi, în parte pe Duhul lui Dumnezeu. Dacă e cea mai mică încredere în noi, se va vedea fără zăbava. Trebuie să isprăvim odată cu încrederea în noi, dacă vrem să fim vase ale Sfântului Duh. Asta nu înseamnă deloc – mai e nevoie s-o spunem? – că nu trebuie să avem o sfântă silință și o sfântă înflăcărare în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, ca și în încercările, luptele și feluritele greutăți ale sufletului. Dimpotrivă, suntem încredințați că, noi cu cât ne vom bizui mai mult cu simțământul nimicniciei noastre pe marea putere a Duhului Sfânt, cu atât vom cerceta mai cu îngrijire și Cartea și sufletul. Ar face o greșală de neiertat cel ce ar cerceta Cuvântul lui Dumnezeu, fără rugăciune și fără cugetare adâncă, sub cuvânt că el stă în legătură cu Duhul Sfânt. „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1Timotei 4:15). Astfel dar, fiecare să-și aducă aminte totdeauna că Duhul Sfânt este izvorul nesecat și viu al slujbei. El singur este Acela care poate să dea la iveală, în toată strălucirea și plinătatea, comorile Cuvântului lui Dumnezeu și să le împartă după cereasca Sa putere, fiecărui suflet, potrivit nevoilor, pe care le are. Nu doar că înfățișează adevăruri noi, ci face ca, în așa fel să se desfășoare Cuvântul încât acesta să lucreze potrivit cu nevoia pe care o are fiecare din cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu.

Iată adevărata slujbă. Se poate întâmpla ca cineva să lămurească de o sută de ori același loc din Scriptură acelorași persoane și totuși de fiecare dată, să vestească pe Hristos cu o nouă frăgezime duhovnicească. Pe de altă parte, altcineva își chinuiește mintea să găsească subiecte noi și chipuri deosebite, în care ar putea să vorbească despre versete cunoscute, și cu toate aceste strădanii, în predica sa nu se găsește măcar o fărâmiță de Hristos, sau de putere duhovnicească.

Toate acestea sunt adevărate atât pentru evangelist, cât și pentru învățător sau pentru păstorul sufletelor. Cineva poate să fie chemat să predice Evanghelia în același loc, vreme de mai mulți ani; uneori este mâhnit văzând că trebuie să se vorbească mereu acelorași ascultători, să lămurească același subiect, săptămână după săptămână, luna după lună și an după an. Și atunci îl vedem străduindu-se să găsească ceva nou, proaspăt sau deosebit. Ba mai mult, în inima lui citim dorința de a pleca într-alt loc, unde subiectele sale obișnuite vor fi noi pentru ascultătorii de acolo. Ceea ce am spus mai sus va ajuta mult pe astfel de oameni săși aducă aminte că Hristos este marele subiect al vestitorului Evangheliei. Duhul Sfânt este puterea care desfășoară acest însemnat temei de vorbire, iar sărmanii păcătoși pierduți sunt aceia

înaintea cărora trebuie desfășurată vorbirea. Și Hristos este totdeauna nou; puterea Duhului Sfânt are necurmat ceva viu în ea, iar sufletul omenesc se găsește în așa stare că nu rămâne nepăsător. De altfel e bine ca vestitorul Evangheliei, ori de câte ori se ridică să vestească Evanghelia, să-și aducă aminte, că aceia cărora le vorbește nu cunosc deloc Evanghelia și să vorbească astfel ca și cum ascultătorii săi pentru întâia oară aud vestea bună, pe care le-o aduce. Într-adevăr, vestirea Evangheliei, în înțelegerea dumnezeiască a acestui cuvânt, nu este desfășurarea seacă a unei învățături evanghelice, nici un anumit fel de discurs rostit de fiecare dată, cu aceea obișnuință plictisitoare. A vesti Evanghelia înseamnă a dezvălui inima lui Dumnezeu, persoana și lucrarea lui Hristos.

O, de-ar avea toți vestitorii Evangheliei aceste lucruri în minte! Astfel, ia ceea ce s-a petrecut cu Moise, așa cum ne este înfățișat în acest capitol, vedem că n-a avut loc nici-o sporire a puterii, ci, același duh, pe care-L avea singur, a fost împărțit peste cei șaptezeci de bătrâni. Dumnezeu poate să lucreze printr-un singur om tot așa de bine ca și prin șaptezeci; dar, dacă El nu lucrează, șaptezeci de inși nu vor face mai mult decât unul singur. Este lucrul cel mai de căpetenie să avem pe Dumnezeu totdeauna de față în sufletul nostru. Aceasta este marea taină a puterii și a lucrului plin de viață, fie pentru vestitorul Evangheliei, fie pentru învățător, cât și pentru oricare altul. Când cineva poate să spună: „Toate izvoarele mele sunt în Dumnezeu”, n-are de ce să se neliniștească, în ce privește câmpul său de lucru, sau cu privire la destoinicia de care are nevoie. Când însă lucrurile nu stau tocmai așa, înțelegem ușor că bietul om dorește mult sași împartă cu alții munca și răspunderea. Să ne aducem aminte cum Moise, la începutul Exodului, mergea silit în Egipt, ascultând de Dumnezeu și cum grabnic a hotărât pe Aaron săi întovărășească. Așa se petrece totdeauna. Nouă ne plac lucrurile, care se pot pipăi, lucrurile pe care să le poată vedea ochiul și să le atingă mâna. Ne este greu să vedem pe Acela, care este nevăzut. Și totuși sprijinul pe care căutăm să ne bazuim este mai totdeauna o „trestie frântă”, care ne străpunge mâna. Aaron a fost pentru Moise un adânc izvor de amărăciune. Tot astfel, lucrurile pe cari, în nebulia noastră, le socotim că ne sunt ajutoare, de care nu ne putem lipsi, ajung mai totdeauna să înșele amarnic așteptările noastre.

Să ne silim să învățăm că trebuie să ne bazuim numai pe Dumnezeul cel viu, cu o inimă curată și o încredere nezguduită.

Înainte de a isprăvi acest capitol, să ne oprim o clipă să cercetăm felul cu adevărat minunat în care înfruntă Moise împrejurările, în care el singur s-a vârat. Una e să te codești în fața greutăților și a răspunderii și alta e să te porți cu inima largă și cu smerenie adâncă față de aceia care sunt chemați să împărtășească greutatea cu tine. Aceste două lucruri sunt cu totul deosebite și putem vedea adesea această deosebire arătată în chip izbitor.

În împrejurarea de aici, Moise arată bunătatea aleasă, care este trăsătura lui deosebită. Iată un lucru minunat de frumos. Moise era departe, sa aibă acel josnic duh de pizmă, care să nu mai lase pe nimeni altul să vorbească. El era gata, din pricina bunătății sale, să se bucure de toate arătările adevăratei puteri a Duhului, în orice loc și la orice ins. EL știa destul de bine că cei doi oameni nu puteau să proorocească, decât prin puterea Duhului Sfânt și dacă era așa, în orice loc s-ar fi arătat această putere, cum iar fi trecut măcar prin gând ca el să caute s-o înăbușe sau să i se împotrivească?

O, ce bine ar fi, dacă și noi am avea într-o măsură mai bogată acel duh ales în această privință. Fiecare dintre noi să năzuim să-l avem.

Să căutăm să avem o inimă largă, care să se bucure, fără să se prefacă, de mărturia și de slujba copiilor lui Dumnezeu, chiar atunci când n-am vedea toate lucrurile cu aceeași ochi ca ei și când felul nostru de a lucra ar fi altul decât al lor. Nu e nimic mai josnic decât acel duh murdar de pizmă și de gelozie, care nu îngăduie unui om să-i pară bine și să se bucure de lucrul altuia. Putem fi încredințați că, dacă Duhul lui Hristos este la lucru în inimile noastre, putem să ne desprindem de noi înșine și să îmbrățișăm, în duh, câmpul întreg de lucru al binecuvântatului nostru Stăpân și pe toți lucrătorii Săi prea iubiți; vom putea astfel să ne bucurăm din toata inima că lucrarea se face fără să ne intereseze prin cine. Cineva, a cărui inimă este plină de Hristos, ar putea spune – și ar putea spune fără să treacă marginile: „Numai să se facă lucrarea – Hristos să fie preamărit – sufletele să fie mântuite – turma Domnului să fie hrănită și îngrijită, și n-am avea nevoie să știm cine face lucrarea”.

Acesta este adevăratul duh, pe care trebuie să-l avem. El e departe ca cerul de pământ de îngustimea și iubirea de noi înșine, care nu poate să se bucure decât de lucrarea în care „eu” și „eu însumi” am un loc destul de însemnat. Domnul să ne scape de lucrul acesta și să ne facă să dorim acea stare de suflet, pe care a arătat-o Moise, când a spus: „Ești gelos pentru mine! Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci, și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei.”

În cele din urmă versete ale capitolului nostru, vedem pe popor în stăpânirea lucrurilor, pe care le dorește cu atâta poftă. Acesta însă le-a fost spre pieire. „El le-a dat ce cereau, dar a trimes molima printre ei” (Psalmul 106:15). Căpătaseră ce au dorit cu atâta poftă, dar și-au găsit moartea. Ei au vrut să aibă carne, odată cu ea însă a venit judecata lui Dumnezeu.

Ce pilduitor lucru! Să luăm în seamă această înștiințare! Sărmana inimă omenească e plină de dorințe deșarte și de pofte josnice. Mana cerească n-o împacă deplin, îi trebuie altceva. Dumnezeu îngăduie să căpătăm și acest lucru. Dar atunci? Prăpăd, nerodnicie, judecată!

O, Doamne, păstrează Tu inimile noastre alipite numai de Tine, în orice vreme! Fii Tu totdeauna partea care să fie îndeajuns sufletelor noastre, în toata vremea călătoriei noastre prin pustiul lumii acesteia, până vom vedea fața Ta plină de slavă!

Partea înfățișată în acest mic capitol, poate fi privită sub două înfățișări deosebite: una care înfățișează lucruri ce se vor petrece în viitor și alta în legătură cu purtarea noastră în viața de toaie zilele.

În unirea lui Moise „cu femeia etiopiana” ni se arată marea și minunata taină a unirii Bisericii cu Hristos, Capul său. Acest lucru l-am întâlnit în studiul nostru asupra cărții Exodului; aici însă îl găsim sub o înfățișare cu totul deosebită: unirea lui Moise cu femeia etiopiana atâtă vrăjmășia lui Aaron și a Mariei. Faptele pline de măreție, izvorâte din har, sunt întâmpinate cu împotrivire de cei ce țin seamă numai de legăturile firești și de mijloacele care stau în puterea oamenilor.

Noi știm, din cele scrise în Noul Testament, că întinderea harului la Neamuri a stârnit ura cea mai mare și cea mai grozavă a Iudeilor. Ei nu voiau ca să se împărtășească din har și Neamurile, nu voiau să creadă că aceasta e voia lui Dumnezeu; nu voiau nici măcar să audă de lucrul acesta. Capitolul 11 al Epistolei către Romani, are în vedere lucrul acesta, când apostolul zice Neamurilor: „După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa ei acum, n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea

arătată vouă, să capete și ei îndurare” (Romani 11:30-31).

Iată ce ne este înfățișat în istoria lui Moise. El se dă cu totul lui Israel, fraților săi trupești; ei însă, în neîncrederea lor, îl leapădă. L-au izgonit și nu l-au voit. Faptul acesta, în înțelepciunea fără margini a lui Dumnezeu, ajunge un prilej de îndurare pentru o străină, – căci, în vremea când Moise e îndepărtat de către Israel, încheie acea legătură tainică și plină de tâlc cu o femeie păgână, legătură împotriva căreia se ridică și vorbesc Măria și Aaron, în capitolul nostru, împotrivirea lor atrage judecata lui Dumnezeu. Măria se umple de lepră și ajunge astfel o ființă pângărită, văitată de toată lumea. Și lepra n-o părăsește decât în urma rugăciunii aceluia, pe care-l vorbise de rău.

Tot așa și Iudeii n-au crezut marele adevăr al îndurării datorite Neamurilor, iată de ce, mai în urmă a căzut mânia peste ei. Mai târziu însă vor fi aduși și ei la scaunul îndurării ca și Neamurile. Dar cât de umilitor e pentru ei care căutau să rămână pe temeiul făgăduinței și al drepturilor date de Dumnezeu numai lor. Așa a găsit însă cu cale înțelepciunea lui Dumnezeu, căreia apostolul i-a înălțat acest mare cântec

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:33-36).

Sa vedem acum partea care e în legătură cu viața de toate zilele. E foarte primejdios să vorbești împotriva unui slujitor al lui Dumnezeu. Să fim încredințați că Dumnezeu, mai curând sau mai târziu va pedepsi lucrul acesta. Pedepsa dumnezeiască a căzut numaidecât asupra Măriei. Într-adevăr, era o răzvrătire vădită, să vorbești împotriva aceluia pe care Dumnezeu îl ridicase într-un fel atât de deosebit, și-i dăduse sarcina unei slujbe dumnezeiești, și care, chiar în împrejurarea de care se plângeau Măria și Aaron, lucrase într-o desăvârșită potrivire cu îndrumările lui Dumnezeu, înfățișându-ne acea taină strălucită, ascunsă în gândirea veșnică: unirea lui Hristos cu Biserica. Oricum, este o greșeală de neiertat să vorbești de rău pe slujitorii lui Dumnezeu, chiar pe cei mai slabi și mai smeriți. Dacă slujitorul nu se poartă cum se cuvine, – dacă e în vreo greșeală, dacă a greșit în vreo privință, Domnul are să-l jude ce; frații lui însă să ia bine seama la purtarea lor înșiși, ca să nu ajungă ca Maria să se amestece în aceste lucruri, căci altfel vor păți-o urât. E înfricoșător lucru să vezi, uneori, cum își îngăduie unii să vorbească și să scrie împotriva slujitorilor lui Hristos. Aceștia, ce e drept, pot da loc la astfel de prilejuri, pot să se înșele sau să vadăască o purtare și un duh întinat și totuși păcătuiește împotriva lui Hristos, acela care vorbește de rău pe scumpii Săi slujitori. Trebuie să ne lăsăm o dată pătrunși de însemnătatea acestor cuvinte: „Cum de nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu?”

Dumnezeu să ne dea harul să nu ne lăsăm târâți în acest păcat grozav! Sa veghem să nu fim găsiți săvârșind ceea ce supără pe Dumnezeu, adică vorbind împotriva celor ce sunt dragi inimii Sale. Nu este nici unul din copiii lui Dumnezeu, la care să nu putem găsi măcar ceva bun, numai să căutăm cu luare aminte. Să nu ne oprim decât la binele acesta. Să-l urmărim, să-l întărim și să-l facem să crească cu orice preț. De altă parte, dacă n-am putut să găsim nici-un pic de bine la fratele și tovarășul nostru de slujbă; dacă ochiul nostru n-a descoperit decât cusururi; dacă n-am izbutit să zărim măcar o scânteie de viață în cenușa – măcar o piatră scumpă în grămada de murdărie, dacă n-am văzut decât o fire pământească, atunci, cu o mână plină de iubire, să întindem vălul tăcerii peste fratele nostru și să nu vorbim despre el, decât la scaunul harului.

E ceva prea frumos în chipul cum știe să se poarte Moise, în împrejurarea aceasta. El ni se arată cu adevărat un om blând, nu numai în împrejurarea cu Eldad și Medad, dar și în aceea mai grea, cu Măria și Aaron. În cea dintâi, în loc să fie gelos pe cei ce erau chemați să ia parte la însărcinarea și răspunderea sa, el se bucură de lucrul lor și dorește ca tot poporul lui Dumnezeu să aibă același har sfânt. În cea de a doua, în loc să simtă și să țină ură împotriva fratelui și sorei sale, el se duce grabnic să mijlocească pentru ei.

Aici Moise e plin de Duhul Stăpânului său și se roagă pentru aceia, care au vorbit atât de nesăbuit împotriva lui. Aceasta a fost o biruință – biruința unui om blând – biruința harului. Cineva care-și cunoaște adevărata stare înaintea lui Dumnezeu, poate să se ridice deasupra tuturor vorbirilor de rău. Nu se întristează decât de starea, în care se află cei ce le rostesc. Poate să-i ierte. Un astfel de om nu se aprinde repede, nu se îndârjește și nu este plin de el însuși. El știe că nimeni nu poate să-l așeze mai jos decât se cuvine. Și astfel, dacă cineva îl vorbește de rău, el își pleacă îndată capul cu blândețe, își vede de drum și își încredințează pricina în mâinile. Aceluia care judecă cu dreptate, și care va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Aceasta e adevărata slujbă. O, de am înțelege-o mai bine! Atunci nu vom mai fi atât de lesne gata să ne aprindem, când cineva ne vorbește de rău pe noi și lucrarea noastră. Dimpotrivă, atunci vom putea face ca din inimile noastre să se înalțe către Dumnezeu rugăciune fierbinte pentru vrăjmașii noștri, făcând să se pogoare binecuvântarea atât asupra lor cât și asupra inimilor noastre.

Cele din urmă versete cu care se sfârșește acest capitol, au un înțeles cu tâlc. Maria închisă afară din tabăra poate fi privită ca o icoană a stării în care se află acum neamul lui Israel, care este pus deoparte, din pricina înverșunatei împotriviri față de gândul dumnezeiesc al îndurării față de Neamuri. Când se vor sfârși însă „cele șapte zile”, Israel se va împărtăși și el din harul atotputernic, în urma mijlocirii lui Hristos pentru el.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre frunzașii lor.” Moise i-a trimis din pustia Paran, după porunca Domnului; toți oamenii aceștia erau căpetenii ale copiilor lui Israel” (Numeri 13:1-3)

Ca să înțelegem bine aceasta poruncă, trebuie să ținem seama de un loc din Deuteronom, unde Moise, înfățișând pe rând faptele minunate ale istoriei lui Israel, în pustie, le amintește această împrejurare plină de însemnătate și de interes: „Am plecat din Horeb, și am străbătut toată pustia aceea mare și grozavă pe care ați văzut-o; am luat drumul care duce în muntele Amoriților, cum ne poruncise Domnul, Dumnezeul nostru, și am ajuns la Cades-Barnea. Și eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele Amoriților pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi, nu te teme, și nu te înspăimânta.” Voi v-ați apropiat cu toții de mine, și ați zis: „Să trimitem niște oameni înaintea noastră, ca să iscodească țara, și să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge” (Deuteronom 1:19-22).

Iată dar aici izvorul, din care a ieșit faptul arătat în Numeri 13:3. Este lămurit că Domnul a dat porunca cu privire la iscoade, numai din pricina stării duhovnicești în care se găsea poporul lui Israel. Dacă ei ar fi fost călăuziți de credință, ar fi mers după aceste cuvinte puternice ale lui Moise: „Iată că Domnul, Dumnezeul tău îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi, nu te

teme, și nu te înspăimânta” (Deuteronom 1:21) Nu este deloc cuvântul „iscoală” în aceste mărețe cuvinte. Are nevoie credința de iscoade, când are Cuvântul și starea de față a Dumnezeuului celui viu? De vreme ce Dumnezeu le dăduse țara, ceea ce trebuiau să facă ei îndată, era s-o ia în stăpânire. Ce, nu le-o hărăzise El? Ba da, mai mult decât atât. Nu numai că le-a dat-o, dar a ținut să le facă cunoscut chiar înfățișarea ei, în aceste strălucitoare cuvinte: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, are să te ducă într-o țară bună, țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu lacuri care țâșnesc din văi și munți; țară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini și cu rodii; țară cu măslini și cu miere; țară unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic; țară ale cărei pietre sunt de fier, și din ai cărei munți vei scoate aramă” (Deuteronom 8:7-9).

Nu erau toate acestea de ajuns pentru Israel? N-ar fi trebuit să se mulțamească ei cu mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu? Nu cercetase El țara pentru ei? Și nu le era de ajuns tot ce le spusese El? Pentru ce să trimită oameni să iscodească țara? Se găsea măcar un singur loc de la Dan și până la Beer-Șeba, despre care să nu fi avut Dumnezeu o deplină cunoștință? Nu alesese El în gândurile Sale veșnice această țară și n-o rânduse El pentru sămânța lui Avraam, prietenul Său? Nu cunoștea El toate greutățile și n-avea El putere să le biruie?

Pentru ce atunci „s-au apropiat toți și au zis: „Să trimitem niște oameni înaintea noastră, ca să iscodească țara și să ne aducă răspuns?” (Deuteronom 1:22). O, cititorule, aceste lucruri vorbesc de-a dreptul inimilor noastre. Ele dezvăluiesc starea în care ne aflăm. Departe de noi gândul să înnegrim cu tot dinadinsul purtarea lui Israel în pustie, arătând aici o greșeală, dincolo o cădere. Noi trebuie să privim toate aceste lucruri ca niște pilde așezate înaintea ochilor, spre învățătura noastră. Ele sunt luminile pe care le-a ridicat o mână prietenoasă pentru noi, ca să ne ferim corabia vieții de primejdioasele dealuri de nisip ascunse în apă, ca și de stâncile care se găsesc de-a lungul drumului nostru și ne pun în pericol viața. Așa trebuie să cetim fiecare filă din istoria poporului Israel, dacă vrem să culegem roadele, pe care ni le-a hărăzit Dumnezeu scriind această istorie. Dar poate că cititorul e gata să întrebe: „N-a poruncit chiar Dumnezeu lui Moise, să trimită iscoade? Ce rău dar a făcut Israel că le-a trimes?” Da, este adevărat că în Numeri 13, Dumnezeu este Acela care poruncește lui Moise să trimită iscoade; El a făcut însă lucrul acesta din pricina stării în care se găsea poporul, cum se vede din capitoul 1 din Deuteronom. Nu putem înțelege întâiul loc până nu-l citim în lumina celui de al doilea. În Deuteronom 1:22, vedem destul de lămurit că gândul de a trimite iscoade, a luat naștere în inima lui Israel. Dumnezeu a văzut starea inimii lor și a dat o poruncă în desăvârșită potrivire cu această stare.

Dacă cititorul vrea să răsfioască cele dintâi file a cărții lui Samuel, va găsi acolo ceva asemănător, când cu alegerea unui împărat, Dumnezeu poruncește lui Samuel să asculte glasul poporului și să le dea un împărat (1 Samuel 8:22). Dar nu cumva a făcut aceasta pentru că încuviința gândul lor? Nicidecum. Dimpotrivă, El a și spus că, prin aceasta, ei se leapădă de El. Atunci cum se face că El a poruncit lui Samuel să aleagă un împărat? Porunca aceasta a fost dată din pricina stării în care se afla Israel. Erau sătui de dependența lor întreagă, de un braț nevăzut și doreau un braț de carne. Voiau să fie la fel ca neamurile vecine și să aibă un împărat care să meargă în fruntea lor și să-i cârmuiască în războaiele lor. Ei bine, Dumnezeu le împlini dorința, dar prea curând au ajuns să vadă nebulia dorinței lor. Împăratul lor s-a prăbușit și ei eu trebuit să învețe ce grozav de rău e să părăsești pe Dumnezeul cel viu, ca să te bizui pe o trestie frântă, aleasă după gustul tău.

Același lucru îl vedem petrecându-se și în privința iscoadelor. Nici n-ar trebui să ne îndoim că gândul trimeterii iscoadelor n-a fost decât rodul necredinței. O inimă încrezătoare în Dumnezeu nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Ce, trebuie să trimitem noi pe niște muritori să iscodească o țară, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu prin harul Său, și pe care ne-a zugrăvit-o atât de amănunțit și de adevărat? Departe de noi gândul acesta. Ci mai curând să zicem: „E de ajuns; țara e darul lui Dumnezeu și dacă-i așa trebuie să fie bună. Cuvântul Său e de ajuns pentru inimile noastre, n-avem nevoie de iscoade;” nu căutăm mărturie omenească, ca să vedem dacă e adevărat Cuvântul Dumnezeului celui viu. El a dăruit, El a vorbit; atâta ne e de ajuns”.

O, dar copiii lui Israel nu erau în starea în care ar fi putut să vorbească astfel. Ei voiau să trimită iscoade. Aveau nevoie de ele; inimile lor le cereau, aceasta dorință izvora din adâncul inimilor lor. Dumnezeu știa lucrul acesta și de aceea a dat o porunca potrivită cu starea în care se găsea inima lor.

Aceasta era întărirea cea mai desăvârșită a tot ceia ce spusese Dumnezeu despre țară – mărturia a doisprezece oameni cu privire la faptul că în țară curge lapte și miere – mărturia simțurilor lor cu privire la felul și înfățișarea roadelor țării. Mai mult, era faptul vorbitor că doisprezece oameni au fost cu adevărat în țara, pe care au străbătut-o timp de patruzeci de zile, în lung și în lat, au băut din izvoarele ei și au mâncat din roadele ei. Care ar fi trebuit să fie încheierea lămurită, pe care ar fi trebuit să o scoată credința, dintr-un asemenea fapt? Fără îndoială, aceasta: aceeași mână care a dus pe cei doisprezece oameni în țară, putea să ducă acolo întreagă adunare. O, dar poporul nu era stăpânit de credință, ci de întunecoasa și copleșitoare necredință și chiar iscoadele însele, acei oameni care fuseseră trimiși cu gândul ca să îmbărbăteze și să înduplece poporul – toți, afară de doi, erau sub înrâurirea necredinței, care aruncă ocară asupra lui Dumnezeu.

Într-un cuvânt, a fost ceva josnic. Sfârșitul n-a făcut altceva, decât să vădească și mai mult starea de suflet a poporului. Necredința era la ea acasă. Mărturia era atât de limpede: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele”. Nu era nimic împotriva celor arătate mai dinainte de Dumnezeu. Țara era așa cum spusese El; înseși iscoadele erau martori; să ascultăm însă ce urmează; „Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac” (Numeri 13:28).

Să fii încredințat totdeauna că ai să găsești un „dar”, când e în joc omul și când e la lucru necredința. Iscoadele necredincioase au văzut greutatea, marile cetăți, zidurile întărite, oamenii; un singur lucru însă n-au văzut: pe Dumnezeu. Ei s-au uitat mai mult la lucrurile văzute, decât la cele nevăzute. Ochii lor nu erau ațintiți spre Cel ce este nevăzut. Negreșit cetățile erau mari, dar Dumnezeu era și mai mare; zidurile erau întărite, dar Dumnezeu era și mai tare; oamenii erau puternici, dar Dumnezeu era și mai puternic. Așa gândește credința totdeauna. Ea pornește de la Dumnezeu spre greutate; ea începe totdeauna cu El. Necredința, dimpotrivă; pleacă de la greutate spre Dumnezeu: ea începe cu greutatea. Aceasta e deosebirea.

Asta nu înseamnă însă că trebuie să rămânem nepăsători în fața greutăților, sau să nu ne îngrijim de loc. Nici nepăsarea, nici neîngrijirea nu sunt ale credinței. Sunt oameni nepăsători, care parcă trec prin viața privind lucrurile doar prin partea lor bună. Aceasta nu este credință. Credința privește greutatea în față; ea vede destul de bine partea rea a lucrurilor. Ea nu e nici necunosătoare, nici nepăsătoare, nici fără de grijă; ea face loc Dumnezeului celui viu. Ea privește la El și se sprijină pe El. Pentru ea totul izvorăște din El. Aici e taina cea mare a puterii ei. Ea are încredințarea adâncă și liniștită că, pentru Dumnezeul cel Atotputernic, nu este niciodată un zid prea înalt, o cetate prea mare, un uriaș prea puternic, într-un cuvânt, credința este singura, care dă lui Dumnezeu adevăratul Său loc și tot ea este singura putere, care ridică sufletul deasupra înrâurilor din afară, de orice fel ar fi ele. Acest lucru l-a arătat prea bine Caleb, când a spus: „Haidem să ne suim și să

punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori” (Numeri 13:30). Acestea sunt adevăratele izbucniri ale unei credințe vii care preamărește, pe Dumnezeu, fără să se neliniștească de lucrurile din afară.

O, dar cele mai multe iscoade nu erau stăpânite de această credință vie, de altfel ca și cel ce-i trimise-seră; iar singurul credincios a fost nevoit să tacă, din pricina celor zece necredincioși. „Dar bărbații, care fuseseră împreună cu el, au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi” (Numeri 13:31). Vorbirea necredinței era cu totul deosebită de vorbirea credinței, Aceasta din urmă, privind spre Dumnezeu, zicea: „Să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori”. Cealaltă, privind la greutăți, zicea: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia”.

Ce s-a petrecut atunci, în această privință, se pe trece și azi. Ochii credinței, fiind păziți totdeauna de Dumnezeu, nu văd deloc greutățile. Ochii necredinței însă, sunt plini de lucrurile din afară; ei nu zăresc deloc pe Dumnezeu. Credința face loc lui Dumnezeu și atunci totul e luminos și ușor. Necredința alungă totdeauna pe Dumnezeu și astfel totul ajunge întunecos și greu.

Nici-un cuvânt despre Dumnezeu. El e cu desăvârșire uitat. De s-ar fi gândit la El, dacă ar fi pus pe uriași alături de El, puțin le-ar fi păsat că ar fi fost lăcuste sau oameni. De fapt, prin necredința lor au coborât pe Dumnezeu la treapta unei lăcuste. E izbitor de altfel faptul dovedit că necredința izgonește totdeauna pe Dumnezeu. Acest lucru e adevărat pentru toate timpurile, pentru toate locurile și pentru toate împrejurările. Nu este nici-o abatere de la această regulă. Necredința ține socoteală de lucrurile și împrejurările omenești, le cumpănește și de aici scoate încheieri; dar toate încheierile și toate judecățile sale sunt întemeiate pe izgonirea lui Dumnezeu. Puterea dovezilor ei se întemeiază pe alungarea lui Dumnezeu. Dați loc însă lui Dumnezeu și toate încheierile necredinței se vor năruia la picioarele voastre.

Astfel, în împrejurarea amintita, care e răspunsul credinței la toate împotrivirile ridicate de cei zece necredincioși? Singurul răspuns întreg, pe deplin mulțumitor și care nu îngăduie nici-o împotrivire, este: Dumnezeu.

Cititorule, cunoști tu ceva din puterea și prețul acestui răspuns binecuvântat? Cunoști tu pe Dumnezeu? Ți umple sufletul tău? Este El cheia de dezlegare a tuturor greutăților tale? Știi tu, din viața ta, ce înseamnă o umblare zi de zi cu Dumnezeul Cel viu? Cunoști tu puterea și liniștea deplină izvorâtă din faptul încrederii tale în El, în toate împrejurările acestei vieți vremelnice? Dacă nu e așa, îngăduie-mi să te îndemn să nu mai rămâi nici-un ceas măcar, în această stare. Drumul e deschis. Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos sprijinul, nădejdea și adăpostul oricărui suflet tulburat. Privește la El acum – chiar acum „Câtă vreme se poate găsi; cheamă-L câtă vreme este aproape!” „Oricine va chema Nu mele Domnului va fi mântuit” și „Cel ce se încrede în El nu va fi dat de rușine”.

Iar dacă tu, prin har, cunoști pe Dumnezeu ca Mântuitor al tău, ca Tată al tău, caută să-L preamărești, în purtarea ta de fiecare zi, printr-o încredere de copil și întreagă, în toate lucrurile. El să fie un adăpost neclintit pentru tine în toate împrejurările și astfel, în ciuda tuturor greutăților, sufletul tău sa rămână într-o pace netulburată!

Se miră cineva de asta? Dar la ce trebuia să ne așteptăm de la un popor care n-avea înaintea ochilor decât uriași puternici, ziduri înalte, cetăți mari? Ce putea să iasă, dacă nu lacrimi și suspine din starea unei adunări, care se vedea „ca furnicile” în fața acestor greutăți de neîntrecut, fără nici-un pic de nădejde în puterea dumnezeiască, singura care putea să-i scoată biruitori din toate greutățile? Adunarea întreagă era pradă în ghearele. necredinței. Israel era înconjurat de norii negri și reci ca gheața al necredinței. Dumnezeu era dat la o parte. Nu zăreai măcar o rază de lumină, care să strălucească în întunericul, în care erau înfășurați. Ei se gândeau la ei înșiși și la greutățile lor, în loc să se gândească la Dumnezeu și la puterea Sa. Ce puteau dar să facă decât să plângă și să se vaite?

Ce deosebire izbitoare între faptul acesta și ceea ce cetim la începutul capitolului 15 din Exod. Acolo ochii lor nu erau îndreptați decât spre Dumnezeu; puteau deci să înalte acel cântec de biruință: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepți spre locașul sfințeniei Tale. Popoarele vor afla lucru! acesta și se vor cutremura: apuca groaza pe Filistenii. Se înspăimântă căpeteniile Edomului și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă. Îi va apuca teama și spaima” (Exod 15:13-16).

Acum dar, Israel este cel care tremură și plânge de frică: priveriștea s-a schimbat cu desăvârșire.

Durerea, tremurul și frica îi apucă pe Israel în loc să apuce pe vrăjmași. De ce? Pentru că Acela, care le umplea privirea în Exod 15, este cu desăvârșire dat la o parte în Numeri 14. Iată toată deosebirea. În Exod stăpânește credința; aici necredința.

„Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului Tău vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul, pe care ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne! Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.” (Exod 15:16-18).

Câtă deosebire între acest cântec de biruință și plângerile și vaietele necredinței din capitolul 14 din Numeri! În Exod 15 nu întâlnim nici-un cuvânt despre lăcuste. Nu e vorba aici decât de Dumnezeu, de dreapta Sa, de brațul Său cel puternic, de tăria Sa, de moștenirea Sa, de locuința Sa, de lucrările Sale în folosul poporului răscumpărat. Dacă se vorbește de locuitorii Canaanului, aceștia sunt îndurerați, cuprinși de spaimă, tremură și sunt pierduți.

Când ne întoarcem la capitolul 14 din Numeri, totul e schimbat Fiii lui Anan sunt puși înaintea, zidurile ridicate ca niște turnuri, cetățile uriașilor cu întărituri amenințătoare umplu vederea poporului, iar noi n-avem nici-o vorbă măcar despre Atotputernicul Izbăvitor. Deoparte sunt greutățile și de alta lăcustele. Stai și te întrebi: E cu putință ca cei care au înălțat cântecul de biruință pe malul mării Roșii să ajungă plângătorii necredincioși de la Cades? Da, și lucrul acesta ne dă o puternică și sfântă lecție. Trecând pe lângă întâmplările din pustie, trebuie să ne aducem aminte mereu că toate aceste lucruri trebuiesc privite ca pilde și că „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11).

Nu suntem noi ca și Israel, gata să privim mai de graba la greutățile care ne împresoară decât la Acela care a hotărât să trecem prin ele, ca să ne aducă zdraveni și nevătămați în împărăția Sa veșnică? Pentru ce suntem mândri uneori? Pentru ce ne văităm? Pentru ce se aud între noi cuvinte de nemulțumire și de nerăbdare, în loc de cântece de laudă și de recunoștință? Pentru că îngăduim împrejurărilor să ascundă pe

Dumnezeu, în loc să-L avem adăpost ochilor noștri și singura țință a inimilor noastre.

În sfârșit, ne întrebăm pentru ce nu ne silim să ne luăm în stăpânire cu hotărâre, starea noastră de oameni cerești și tot ce ni se cuvine ca unor copii ai lui Dumnezeu, din moștenirea duhovnicească și cerească, pe care ne-a câștigat Hristos, și în care El a intrat ca înainte-mergător al nostru? Un singur cuvânt zugrăvește această piederă: necredința.

Cuvântul lui Dumnezeu spune cu privire la Israel că: „n-au putut să intre (în Canaan) din pricina necredinței lor” (Evrei 3:19). Tot așa e și cu noi. Din pricina necredinței noastre, nu putem să intrăm în moștenirea noastră cerească, nu putem să luăm în stăpânire cu adevărat partea ce ni se cuvine, – nu putem să umblăm zi de zi, ca un popor ceresc, care n-are nici-un loc, nici-un nume, nici o parte pe pământ – nimic a face cu această lume, decât să trecem prin ea ca niște străini și călători, călcând pe urmele Celui ce a mers înaintea noastră și Care și-a luat locul Său în ceruri. Din pricină că avem o credință slabă, lucrurile văzute au mai multă înrăurire asupra noastră, decât cele care nu se văd. O, dea Domnul ca Duhul Său să ne întărească credința, să dea putere inimilor noastre și să ne călăuzească în toate lucrurile, ca să fim găsiți nu numai vorbind, ci și trăind viața cerului, spre lauda Celui ce ne-a chemat la aceasta, în bunătatea Sa fără de margini.

Sunt două clipe triste de necredință, care s-au arătat în istoria lui Israel, în pustie: una în Horeb, alta la Cades. În Horeb au făcut un vițel de aur și au zis: „Israel, iată Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului” (Exod 32:4). La Cades au fost de părere să-și aleagă o căpetenie, care să-i întoarcă în Egipt. În Horeb găsim credința deșartă a necredinței, iar la Cades neatârarea voită a necredinței. Nu trebuie să ne mirăm deloc dar ca aceia, care au putut să creadă că un vitei ia scos din Egipt, să poată să vrea acum să-și aleagă o căpetenie, care să-i întoarcă din nou acolo.

Caleb înfățișează o deosebire izbitoare față de toate aceste lucruri. Pentru el nu este nici moarte în pustie, nici întoarcere în Egipt, ci o intrare plină de avânt în țara făgăduită, la adăpostul scutului nebiruit al lui Dumnezeu.

Pentru ce să-i omoare cu pietre? Pentru că spusese minciuni? Pentru că i-a blestemat sau le-a făcut vreun rău? Nu. Pentru că au mărturisit adevărul cu bărbăție și hotărâre. Ei fuseseră trimiși să cerceteze țara și să le dea lămuriri adevărate, de ceea ce văzuseră în ea. Ei și-au făcut doar această datorie și din pricina aceasta, „toată adunarea vorbea săi ucidă cu pietre”. Poporului nu-i plăcea adevărul; de altfel ca și în ziua da azi. Adevărul nu e ceva îmbrățișat de mulțime. Nu se găsește loc pentru el nici în această lume, nici în inima omenească. Minciuna și înșelăciunea, sub toate înfățișările lor, vor fi primite; adevărul însă, niciodată. Iosua și Caleb au trebuit să întâmpine, în zilele lor, ceea ce au întâmpinat în toate timpurile adevărații martori: împotrivirea și ura semenilor lor. Șase sute de mi de glasuri s-au ridicat împotriva a doi oameni, care nu spuneau altceva, decât adevărul și care credeau în Dumnezeu. Așa a fost, așa este și așa va fi totdeauna, până în clipa plină de slavă, când „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11:9).

Cât de însemnat este să avem putere, ca Iosua și Caleb, să dăm o mărturisire lămurită, neînfrântă și întreagă a adevărului lui Dumnezeu, și să păstrăm adevărul dumnezeiesc în ce privește partea și moștenirea sfinților! Este totdeauna o nestăpânită pornire de a strica adevărul, de al micșora, de al părăsi, de al înjosi. Din pricina aceasta, se cere să simțim nevoia grabnică să avem în inimile noastre, puterea dumnezeiască a adevărului, să putem spune, chiar într-o slabă măsură: „noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut” (Ioan 3:11).

Caleb și Iosua nu numai că s-au dus în țară, dar au străbătut-o cu Dumnezeu. Au cercetat-o ca niște oameni plini de credință. Ei știau că țara este a lor după hotărârea lui Dumnezeu și că, fiind un dar din partea lui Dumnezeu, era o cinste deosebită pentru ei, să-l aibă în stăpânire și mai știau apoi că, prin puterea lui Dumnezeu, ei vor putea să ia în stăpânire acest dar.

Ce oameni fericiți! Ei trăiau în lumina stării de față a lui Dumnezeu, pe când adunarea întreagă era învăluită în întunecul adânc al necredinței. Câtă deosebire! Iată ceea ce arată totdeauna deosebirea chiar între copiii lui Dumnezeu. Veți întâlni uneori persoane, despre care n-ai putea spune că nu sunt copii ai lui Dumnezeu – dar care totuși nu se pot ridica la înălțimea descoperirii dumnezeiești, cu privire la starea lor înaintea lui Dumnezeu și la partea, pe care o au, ca sfinți ai lui Dumnezeu. Ele sunt totdeauna pline de îndoieli și de temeri, totdeauna împresurate de neguri, și totdeauna văzând partea întunecată a lucrurilor. Acestea sunt suflete, care privesc la ele însele, la împrejurările lor și la greutățile lor. Ele nu sunt niciodată senine și fericite, nu pot să arate niciodată acea încredere veselă și acea bărbăție care prinde atât de bine pe creștin și care preamărește pe Dumnezeu.

Starea aceasta însă este vrednică de plâns și n-ar trebui să fie; putem fi încredințați ca este la mijloc un cusur îngrijorător, ceva foarte urât. Creștinul ar trebui să fie totdeauna liniștit și fericit, totdeauna gata – orice s-ar întâmpla – să laude pe Dumnezeu. Bucuriile sale nu-și au obârșia în el însuși sau în lumea prin care treci, ci în Dumnezeul cel viu și sunt în afară de orice înrăurire pământească. El poate zice: „Dumnezeu este izvorul tuturor bucuriilor mele”. Acesta e plăcutul har, de care au parte copiii lui Dumnezeu. Și ce trist e că noi ne lipsim de el! Noi ne luăm ochii de la Dumnezeu și-i pironim asupra noastră înșine și asupra împrejurărilor din afara, asupra nevoilor și greutăților noastre și atunci totul se întunecă; nemulțămiri, cărtiri și vaiete încep să se audă. Acesta nu-i deloc creștinism. Dimpotrivă: necredință, o necredință apăsătoare, aducătoare de moarte, care necinstește pe Dumnezeu și prăbușește inima. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frica, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7).

Astfel este vorbirea unui Caleb cu adevărat duhovnicesc – vorbire îndreptată către cineva care-și simte inima doborâtă de greutățile și primejdiile cel împresoară. Duhul lui Dumnezeu umple inima adevăratului credincios cu o îndrăzneală sfântă, o ridică deasupra a tot ce este înfrigurat și întunecos în juru-i și-i înalță sufletul în strălucitoarea lumină din locurile, în care niciodată nu se dezlănțuiesc furtuni și vijelii.

Ce clipă însemnată în viața lui Moise! Ar fi putut s-o socotească, un prilej, ce nu trebuie pierdut cu nici-un preț. Niciodată, nici înainte, nici după aceasta, nu mai vedem pe vreun om, care să aibe, deschisă înaintea lui, o astfel de poartă. Vrajmașul și chiar inima sa ar fi putut zice: „Iată clipa prielnică pentru tine. Ți s-a făgăduit că vei ajunge căpetenia și întemeietorul unui neam mare și puternic – și făgăduința aceasta ți-a făcut-o chiar Dumnezeu. Tu n-ai umblat după ea, însuși Dumnezeu cel viu a venit cu ea înaintea ta și ai fi nebun, dacă i-ai da cu piciorul”.

Moise însă nu era iubitor de sine. El era pătruns în întregime de Duhul lui Hristos ca să mai dorească ceva pentru slava sa. N-avea ambițiuni omenești. El nu dorea altceva decât slava lui Dumnezeu și binele poporului Său. Ca să-și îplinească această dorință, el era gata să se jertfească pe sine și interesele sale. Ascultați răspunsul lui minunat; în loc să primească făgăduința cuprinsă în aceste cuvinte: „Pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el” – în loc să arate că, de abia a așteptat acest prilej, ca să-și facă un nume și să se acopere de

faimă omenească – el se uită cu totul pe sine și răspunde în graiul celei mai desăvârșite lepădări de sine.

Moise ni se arată aici în starea cea mai înaltă. El se îngrijește în totul de slava lui Dumnezeu. El nu poate să se împace cu gândul că această slavă și-ar putea pierde strălucirea în ochii neamurilor netăiate împrejur. Ce preț avea faptul că ar fi ajuns o căpetenie și un întemeietor? Și ce folos ar fi avut, dacă, în viitor, oamenii l-ar fi privit ca pe un strămoș de frunte, când toată această slavă și înălțare omenească s-ar fi dobândit în schimbul întunecării măcar a unei singure raze din strălucirea slavei dumnezeiești? Departe de el un astfel de gând. Numele lui Moise să se șteargă pentru totdeauna. El spusese lucrul acesta în zilele vițelului de aur și era gata să-l spună și în zilele când i se vorbea de căpetenie, în față credinței deșarte și a neatârării de Dumnezeu, în care se află poporul necredincios, inima lui Moise nu bătea de cât pentru slava lui Dumnezeu, care nu trebuia știrbită întru nimic. Orice s-ar întâmpla și oricât de mult ar costa lucrul acesta, slava lui Dumnezeu trebuie păstrată cu orice preț. Moise era încredințat că e cu neputință să facă ceva bun, câtă vreme lasă să se știrbească ceva din slava lui Dumnezeu. Gândul de a se vedea el mare, în paguba lui Dumnezeu, n-ar fi îndrăznit să se înfiripeze în inima acestui fericit om al lui Dumnezeu. El nu putea să îngăduie ca Numele pe care-L iubea atât de mult, să fie luat în batjocură de către popoare, sau să audă zicându-se: „Domnul n-a putut!”

Și mai era ceva în inima dezlipită de sine a lui Moise: Se gândea la popor, îl iubea și era plin de grijă pentru el. Slava lui Dumnezeu, fără îndoială, era înainte de toate, însă binele lui Israel urma și el îndată. „Acum” – adaugă el – „să se arate puterea Domnului în mărimea ei, cum ai spus când ai zis: „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea, dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam. Iartă dar fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici” (Numeri 14:17-19).

Cum se face că noi, creștinii, nu știm să prețuim în viața de toate zilele starea noastră cerească atât de înaltă! Noi suntem scăpați de pedeapsă prin sângele Mielului, noi suntem slobozi față de lumea de acum prin moartea lui Hristos; și, cu toate acestea, noi nu trecem Iordanul în duh și prin credință; noi nu luăm în stăpânire, prin credință, moștenirea noastră cerească. Se crede de obicei, că Iordanul înfățișează moartea și sfârșitul vieții firești, în această lume. Într-un fel este adevărat lucrul acesta. Dar cum se face, că de-abia au trecut Israeliții Iordanul și au trebuit să înceapă să lupte? De bună seamă, nu vom mai avea de dat nici o luptă, când vom ajunge cu adevărat în cer. Sufletele celor ce vor fi adormit în credință, în Hristos, nu mai luptă deloc în cer. Acolo nu mai are loc nici un fel de luptă. Acolo ele stau în odihnă. Ele așteaptă dimineața învierii, dar o așteaptă în odihnă, nu în luptă.

Iordanul însă nu închipuie numai sfârșitul vieții noastre firești, în această lume. El trebuie privit ca icoana măreață a morții lui Hristos, după cum Marea Roșie și Sângele Mielului de Paște închipuiesc aceeași moarte, însă sub altă înfățișare. Sângele Mielului pusese pe Israel la adăpost de judecata pe care a făcut-o Dumnezeu asupra Egiptului. Apele Mării Roșii au izbăvit pe Israel din Egipt și de sub puterea lui. Dar era de ajuns? Israel mai trebuia să treacă și Iordanul, să păsească în țara făgăduită și să rămână în ea, în ciuda tuturor vrăjmașilor. Trebuia să dea luptă pentru fiecare palmă de pământ din Canaan. Care este înțelesul acestei din urmă condiții? Oare trebuie să ne luptăm pentru cer? Când un creștin moare și când duhul lui se duce ca să fie cu Hristos în cer, mai e vorba de vreo luptă? Nici pomeneală de așa ceva. Ce trebuie atunci să înțelegem din partea care ne vorbește despre Iordan și despre luptele din Canaan?

Iată ce trebuie să înțelegem: Isus a murit. El a părăsit această lume și El nu numai că a murit pentru păcatele noastre, dar a sfârșit și lanțurile, care ne legau de această lume, pentru ca astfel să fim morți față de lume, ca și față de păcat și de Lege. După cum un mort nu mai are nimic a face cu această lume, tot așa și noi. Dumnezeu cere de la noi să ne socotim morți față de lume și vii pentru El, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Noi trăim în puterea vieții celei noi, pe care o avem prin alipirea noastră de Hristos cel înviat. Noi ținem de cer și ca să păstrăm aceasta stare de oameni cerești, avem de luptat „împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12) – adică în acele locuri pe care suntem stăpâni, dar din care ele încă n-au fost alungate.

Dacă ne mulțămim „să trăim în felul oamenilor” (1Corinteni 3:3) și să ne purtăm ca cei ce țin de această lume – să ne oprim deci în față Iordanului – dacă ne place să trăim ca „cei de pe pământ” – dacă nu suspinăm cu dor după starea noastră cerească – nu putem cunoaște nimic din lupta arătată în Efeseni 6:12,

Luptele lui Israel în Canaan închipuiesc doar luptele pe care le duce creștinul, căutând să trăiască întocmai ca om al cerului aici pe pământ. După ce vom ajunge în cer, nu vom mai da nici-o luptă, dar, până atunci, dacă dorim să trăim o viață cerească pe pământ, dacă urmărim să ne purtăm ca oameni, care sunt morți pe lume și care trăiesc în Acela care s-a pogorât pentru ei în apele reci ale Iordanului, atunci neapărat lupta ne stă în față. Satana va face tot ce-i va sta în putință ca să ne împiedece să trăim ca oameni ai cerului. Iată de unde vine lupta. El va căuta să ne facă să ne purtăm ca niște oameni pământești, ca niște cetățeni ai lumii acesteia, care se vrăjmășesc pentru drepturile lor și care caută cu orice preț să-și păstreze starea și cinstea, de care se bucură din partea lumii. Astfel Satana se va strădui să ne facă să făgăduim prin purtarea noastră adevărul de căpetenie, că suntem morți cu Hristos și înviați împreună cu El.

Dacă cititorul vrea să cerceteze capitolul 6 din epistola către Efeseni, va găsi acolo zugrăvită de Duhul lui Dumnezeu, lupta aceasta de care am vorbit. „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul” (Efeseni 6:10-13).

Astfel se înfățișează adevărata luptă a creștinului. Nu e vorba aici de poftele firii pământești sau de ademenirile lumii, asupra cărora, totuși, trebuie să veghem, ci de „uneltirile diavolului”. Nu-i vorba deloc de puterea lui care a fost zdrobită pentru totdeauna, ci de mijloacele lui iscusite și de piedicile, pe care le pune creștinilor, spre a nu viețui ca oameni cerești. Și cât de mult închidem noi ochii în față acestei lupte! Noi nu căutăm să apucăm cu orice preț lucrurile pentru care noi înșine am fost apucați de Hristos. Mulți dintre noi se mulțumesc doar să știe că au scăpat de judecată prin sângele Mielului. Nu înțelegem adânc însemnătatea a Mării Roșii și a Iordanului și nu dovedim cu viața noastră că ne purtăm potrivit acestui adânc înțeles. Noi trăim întocmai ca și ceilalți oameni, și pentru asta apostolul mustra pe Corinteni. Noi trăim și ne purtăm ca și cum am ținea de această lume, cu toate că Scriptura ne învață, iar botezul arată că noi am murit pentru lume împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți (Coloseni 2:12).

Facă Duhul Sfânt ca sufletele noastre să apuce și să trăiască în adevăr aceste lucruri! El să aducă înaintea ochilor noștri roadele nespuse de scumpe din patria cerească, pe care suntem stăpâni prin Hristos, și să ne întărească în omul dinăuntru, ca să putem trece Iordanul cu hotărâre și să pășim în Canaanul duhovnicesc! Să nu stăm departe de lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu în Hristos! Să nu îngăduim ca lucrurile văzute să răpească bucuria izvorâtă din cele ce nu se vad! Să căutăm să avem o credință tare, care să cuprindă și să ia în stăpânire tot ce ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos!

Rămâi mirat când te gândești că într-o adunare de șase sute mii de oameni, afară de femei și Copii, nu s-au găsit decât doi inși care să se încreadă în Dumnezeul cel viu, Nu mai e nevoie cred s-o spunem că Moise nu intra în această socoteală. E vorba aici numai de adunarea poporului. Ei bine toată această adunare, afară de două abateri fericite, era cârmuită de un duh de necredință. Ei nu puteau crede că Dumnezeu o să-l ducă în țara făgăduită. Dimpotrivă: Credeau că Dumnezeu i-a făcut să călătorească prin pustie, ca să-și găsească moartea în ea. Astfel putem spune, cu destul temei, că au secerat roadele tristei lor necredințe. Cei zece martori mincinoși „au murit laviți de o moarte năprasnică”, iar multele mii, care au primit mărturia lor mincinoasă, au fost silite să se întorcă în pustie, ca să rătăcească încoace și încolo, ca să moară și să fie înmormântați în ea. Numai Iosua și Caleb, singuri, s-au încrezut în Dumnezeul cel viu, cu credința aceea care umple sufletul de bărbăție și de cea mai aleasă bucurie. Și despre ei, iarăși, putem spune că au secerat roadele credinței lor. Dumnezeu cinstește totdeauna credința pe care a întipărit-o în suflete. Ea este chiar darul Său și de aceea El privește cu plăcere acolo unde o găsește.

Iosua și Caleb, prin puterea credinței, au fost în stare să se împotrivească unui puternic șuvoi de necredință. Ei și-au păstrat încrederea în Dumnezeu, în toate greutățile prin care au trecut; de aceea și Dumnezeu le-a prețuit această credință într-un chip vrednic de luat în seamă: pe când trupurile fraților lor au rămas în țărâna și nisipurile pustiei, ei au călcat cu picioarele lor pe dealurile împodobite cu vii și în văile roditoare ale țării făgăduite. Ceilalți spuseseră ca Dumnezeu i-a scos din Egipt, ca să-i lase să moară în pustie: partea le-a fost după cuvântul lor. Iosua și Caleb au spus că Dumnezeu este în stare să-i ducă în țara făgăduită: partea lor le-a fost după cuvântul lor.

Găsim aici un lucru de mare însemnătate: „Facă-vi-se după credința voastră!” (Matei 9:29). Să ne aducem aminte dar ca Dumnezeu se bucură când vede că ne încredem în El. Lui îi place să fie crezut și revarsă bogățiile harului Său asupra celor ce se încred în El. Dimpotrivă, necredința îl întristează Ea îl supără; îl necinstește și aduce în suflet întunec și moarte. Ce păcat grozav e să te îndoiești de ceea ce îți spune Dumnezeul cel viu! Diavolul este izvorul tuturor îndoielilor. El simte plăcere grozava când zdruncină încrederea unui suflet și totuși el n-are nici-o putere asupra celui ce se încrede de-a dreptul în Dumnezeu. Săgețile lui arzătoare nu pot să stingă niciodată pe cel ce se apără cu scutul credinței. Ce însemnat e să te încrezi, cu o încredere de copil, în Dumnezeu! Aceasta face ca inima să se simtă pe deplin fericită, iar de pe buze să se audă numai laude și cuvinte de mulțămire către Dumnezeu. Această încredere împrăstie orice nor și orice negură. Ea ne luminează cărarea cu razele binecuvântate ale Feții Tatălui nostru. Pe de altă parte, necredința aduce în inimă fel de fel de îndoieli, ne face să ne îndoim de noi înșine, ne întunecă drumul și ne aduce într-o stare de plâns. Inima lui Caleb era plină de o senină încredere, pe când a fraților săi era plină de jeluiri și vaiete amare. Totdeauna se întâmplă așa: dacă vrem să fim fericiți, să ne ațintim privirile la Dumnezeu și la lucrurile ce țin de El. Dacă însă vrem să fim nenorociți, să privim la noi înșine și la lucrurile ce ne împresoară. Luați seama doar la capitoul 1 al Evangheliei după Luca. Ce a făcut să amuțească gura preotului Zaharia? Necredința. Ce lucra iarăși umple inima Măriei și Elisabetei și le-a făcut să vorbească? Credința, iată toată deosebirea. Zaharia ar fi putut să se unească cu aceste femei cucernice, în cântecele lor de laudă, dacă înnoirata necredință nu i-ar fi închis buzele. Ce tablou, ce lecție! O, de-am învăța de aici că trebuie să ne încredem fără șovăire în Dumnezeu! Duhul îndoielii să fie departe de noi. În mijlocul lumii necredincioase, noi să rămânem neclintiți în credința, care preamărește pe Dumnezeu.

Cele din urmă versete ale capitolului nostru ne înfățișează o lecție sfântă. S-o cercetăm cu sârguință.

O mulțime de lucruri care se bat cap în cap găsim în biata inimă omenească. Când au fost îndemnați, ca în puterea credinței să se suie și să ia în stăpânire țara făgăduită, au dat înapoi și n-au vrut să meargă. S-au aruncat la pământ și au plâns, când ar fi trebuit să se suie și s-o cucerească. În zadar a căutat credinciosul Caleb să-i înduplece să înțeleagă că Domnul îi va duce în muntele moștenirii Sale și-i va face destoinici să rămână stăpâni acolo – că El are această putere – căci ei n-au voit să se suie atunci, pentru că nu s-au încrezut în Dumnezeu. Și acum, în loc să-și plece capul și să primească și ei căile cârmuirii lui Dumnezeu, vor să se suie bizuindu-se pe ei înșiși. Ce nebulie să te încumeți să mergi, fără să ai pe Dumnezeul cel viu cu tine! Fără El nu puteau să facă nimic.

Iată marea taină. Starea de față a lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său, îi cheazășiuește izbânda asupra tuturor vrăjmașilor. Dacă El însă nu e cu ei, se aseamănă cu apa vărsată pe pământ. Cei zece necredincioși spuseseră că ei sunt ca niște lăcuste în fața unor uriași. Acum Moise, ținând seama de lucrul acesta, le spune că niște lăcuste nu se pot măsura cu niște uriași. Dacă este adevărat cuvântul: „Facă-vi-se după credința voastră”, apoi nu-i mai puțin adevărat și acela care zice: „Facă-vi-se după necredința voastră”.

Poporul era prea îndrăzneț, crezând ca e ceva de el; când colo nu era nimic. Ce nesăbuit e să încerci să mergi, bizuindu-te pe puterile tale! Ce nebulie! Poporul, în necredința lui, a părăsit pe Dumnezeu. Atunci și Dumnezeu, la rândul Său, a lăsat în părăsire pe popor, să se amăgească, bizuindu-se pe puterile lui. Ei n-au voit să meargă cu Dumnezeu prin credință; nici Dumnezeu nu voia să meargă cu ei, în necredința lor: „Dar chivotul legământului și Moise n-au ieșit din mijlocul taberei”. Și totuși au pornit fără Dumnezeu. Au trebuit însă să fuga dinaintea vrăjmașilor lor.

Ce nebulie, să te arăți altfel de cum ești într-adevăr, să-ți faci închipuiri înalte despre tine, să crezi că ești ceva. Trufia și fățărnicia e tot ce poate fi mai rău. Dacă nu este Dumnezeu cu noi, suntem tocmai ca rouă dimineții. Lucrul acesta însă trebuie să-l învățăm din purtarea noastră zilnică. E nevoie să ne coborâm în adâncimile sufletului nostru ca să ne cunoaștem întreaga ticăloșie. Pustia, cu toate întâmplările ei, ne arată acest adevăr de căpetenie. Aici vedem noi ce este firea veche; aici se dă de gol firea noastră, sub toate înfățișările ei; uneori se arată plina de o necredință mârșavă, alteori o vedem cuprinsă de o încredere prefăcută. La Cades, când i se spune să meargă, nu vrea cu nici-un chip; la Horma se încăpățânează să meargă, cu toate că i se spune că nu-i este îngăduit să facă lucrul acesta. Iată cum în această fire stricată, pe care noi, fiecare, o purtăm în noi, zilnic, întâlnim lucruri care se bat cap în cap. Dar înainte de a părăsi Horma, vreau ca de aici cititorul creștin să învețe o lecție deosebit de însemnată și anume: e tare greu să mergi smerit și cu răbdare pe cărarea pe care a găsit-o Dumnezeu trebuincioasă pentru tine, din pricina căderii tale. Necredința lui Israel, arătată prin faptul că n-a vrut să se suie în țara făgăduita, a atras din partea cârmuirii lui Dumnezeu hotărârea de a se întoarce înapoi și de a rătăci prin pustie patruzeci de ani. Acestei hotărâri, ei însă, nu voiau să se supună. S-au împotrivit și n-au vrut să-și plece capul sub acest jug.

Cât de des nu se întâmplă și cu noi același lucru. Cădem, pășim pe drumuri neîngăduite și ajungem astfel în împrejurări grele. Atunci, în loc să ne plecăm smeriți sub mâna lui Dumnezeu, căutând să mergem cu El în smerenie și cu un duh zdrobit, ne arătam încăpățânați și îndărătnici; aruncăm vina pe împrejurări, în loc să ne osândim pe noi înșine și în încăpățânarea noastră, căutăm să ieșim din acele împrejurări, în loc să le primim ca o urmare dreaptă și trebuincioasă a purtării, pe care am avut-o. Grumazul mândriei nu rămâne niciodată neîncovoiat și zdrobit. Dacă n-ai credință să ieși în stăpânire țara făgăduită, nu-ți rămâne altă cale, decât să rătăcești smerit prin pustie.

Dumnezeu să fie însă binecuvântat! El merge cu noi în această călătorie prin pustie, cu toate că n-am ținut seama de El, când am mers pe drumul mândriei și al încăpățânării. Domnul n-a vrut să meargă cu Israel pe muntele Amoriților, însă a fost gata să se întoarcă la ei – în mila Sa plină de răbdare – și săi întovărășească în toate căile lor prin pustie. Dacă Israel n-a vrut să intre în Canaan cu Dumnezeu, Dumnezeu s-a arătat gata să se întoarcă în pustie cu Israel. Cine ar putea să priceapă câtă mila le-a arătat Dumnezeu prin aceasta? Dacă Dumnezeu ar fi lucrat cu ei după faptele lor, ar fi trebuit săi lase să rătăcească singuri prin pustie. Dar în veci să fie binecuvântat Numele Său, căci El nu ne face după păcatele noastre și nu se poartă cu noi, după nelegiuirile noastre. Gândurile Sale nu sunt gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre. Cu toată necredința, batjocura, încăpățânarea copiilor lui Israel, cu toate că întoarcerea lor în pustie n-a fost decât roadă purtării lor, totuși Dumnezeu, în îndurarea Sa binevoitoare și în dragostea Sa plină de răbdare, s-a întors cu ei, ca să le fie tovarăș de drum în pustie, timp trist și lung de patruzeci de ani.

Dacă pustia arată cine este omul, ea arată și cine este Dumnezeu; ba mai mult, ea arată și ce este credința, căci Iosua și Caleb au trebuit să se întoarcă cu toată adunarea fraților lor necredincioși și să stea patruzeci de ani, departe de moștenirea lor, deși ei au fost mai mult decât gata să se suie în țara făgăduită. Aceasta ar părea o mare nedreptate, omul negreșit poate să găsească aici că nu este drept ca doi oameni credincioși să fie nevoii să sufere și ei, din pricina necredinței altora. Credința însă așteaptă cu răbdare. Și-apoi, cum ar fi putut să se plângă de acest drum îndelungat Iosua și Caleb, când vedeau că Dumnezeu este gata să-l facă El cu ei? Ei erau pregătiți să aștepte clipa rânduită de Dumnezeu, căci credința nu este niciodată grăbită fără de rost. Credința slujitorilor era bine sprijinită de harul Stăpânului.

Cuvintele, care încep acest capitol, sunt cu totul izbitoare, dacă le punem alături de ceea ce cuprinde capitolul 14. Acolo totul părea întunecos și fără nici-o rază de nădejde. Moise a trebuit să spună poporului: „Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru! Nu căutați să fiți bătuți de vrăjmașii voștri” Ba, Dumnezeu le spusese: „Pe viața Mea... că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta... nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiți... iar cât despre voi, trupurile voastre moarte vor cădea în pustie”.

Iată ce găsim în capitolul 14, capitolul 15 însă urmează istorisirea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul se arată liniștit, limpede și senin, cum numai Dumnezeu e în stare să facă. Noi citim aceste cuvinte: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea... etc.” Acesta e unul din, locurile cele mai alese din această carte minunată. Într-adevăr aici avem locul cel mai deosebit nu numai din cartea Numerilor, dar din tot Cuvântul lui Dumnezeu. Când citim hotărârea: „Nu veți intra în țara...” ce lecție învățăm de aici? Aceea că suntem așa de zăbavnici să înțelegem că suntem stricați cu desăvârșire: „Omul e ca iarba”.

Pe de altă parte, când citim cuvinte ca acestea: „Când veți intra în țara pe care v-o dau ca să vă așezați locuințele în ea” ce lecție de preț vrea să ne învețe Dumnezeu? Aceea că mântuirea e a Domnului. De o parte vedem căderea omului, de alta credincioșia lui Dumnezeu. Dacă ne uităm la ce e bietul om, hotărârea este: „Nu veți intra în țara...” dacă însă privim la îndurarea lui Dumnezeu, putem schimba hotărârea de mai sus astfel: „Într-adevăr veți intra”. Astfel se înfățișează lucrurile nu numai în împrejurarea de față, dar chiar în întreaga carte, insuflată de Duhul lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit. Omul păcătuiește în toate lucrurile, Dumnezeu însă a pregătit mijlocul de scăpare. „Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu” (Luca 18:27).

E nevoie să străbatem toată cartea insuflată, ca să încredințăm pe cititor de adevărul acestui lucru? Să ne aducem aminte de istoria lui Adam în rai, de a lui Noe după potop, sau de a lui Israel în pustie, în țara Canaanului, sub Lege, sub rânduielile levitice. Să ne oprim la povestirea greșelilor omului în slujba proorocilor, preoților, împăraților? Să arătăm căderea Bisericii mărturisitoare, ca alcătuire încărcată de răspundere ne acest pământ? Oare n-a greșit omul totdeauna și în toate lucrurile? Da, acesta e adevărul. Acesta însă e doar o parte din tabloul nostru, parte întunecoasă și umiltoare. Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu, că este și o parte plină de lumină și de nădejde! Dacă este un: „nu veți intra”, este și un: „Veți intra negreșit”. De ce? Pentru că în această prăbușire a intrat Hristos și în El s-a săvârșit totul în chip desăvârșit, spre slava lui Dumnezeu și spre veșnica binecuvântare a omului. Planul din veșnicie al lui Dumnezeu este de „a rândui pe Hristos, drept căpetenie a tuturor lucrurilor”. Nu este un singur lucru în care să fi greșit omul dintâi și care să nu fie statornicit de Hristos. Totul s-a așezat pe temelie nouă, în Hristos. El este căpetenia noii zidiri, Moștenitorul tuturor făgăduințelor făcute lui Avraam, Isaac și Iacov, cu privire la țara făgăduită, Moștenitorul tuturor făgăduințelor făcute lui David, cu privire la scaunul de domnie. Împărăția va fi pusă pe umerii Săi și va fi îmbrăcat în slava. El este Prooroc, Preot și Împărat. Într-un cuvânt Hristos statornicește tot ce a pierdut Adam și aduce mult mai mult decât a avut Adam. Astfel, când privim la cel dintâi Adam și la lucrările sale, hotărârea este: „Nu veți intra”. Nu veți rămâne în rai, nu veți păstra împărăția, nu veți moșteni făgăduințele, nu veți intra în țara făgăduită, nu veți sta pe scaunul de domnie, nu veți intra în împărăție!

Dar, de altă parte, când privim pe al doilea Adam și lucrările Sale, tot șirul de „nu” de mai înainte trebuie schimbat. „Nu”, trebuie scos pentru totdeauna de aici, căci în Hristos Isus „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da” de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Nu este nici-un „nu”, când e vorba de Hristos. Totul e „da”, totul e rânduit dumnezeiește și ca dovadă că e așa, Dumnezeu a pus pecetea Sa, pecetea Duhului Său, pe care-L au toți credincioșii acum: „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, și prin Timotei, n-a fost „da” și „nu”, ci în El nu este decât „Da.” În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da” de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” (2Corinteni 1:19-22).

Astfel cele dintâi rânduri ale capitolului 15 din Numeri trebuie citite la lumina întregii Cărți a lui Dumnezeu. Ele fac parte din întreaga istorie a căilor lui Dumnezeu pentru om, în această lume. Israel pierduse orice drept la țara făgăduită. Ceea ce li s-ar fi convenit ar fi fost ca trupurile lor să cadă moarte în pustie. Totuși atât e de necuprinsă îndurarea lui Dumnezeu, încât El a putut să le vorbească de intrarea lor în țara făgăduită și săi învețe ce vor avea de făcut acolo.

Nimic nu poate fi mai binecuvântat și mai înviător decât aceasta. Dumnezeu se ridică deasupra căderii și păcatului omului. E cu neputință ca măcar o singură făgăduință a lui Dumnezeu să nu se împlinească. Era cu putință oare ca purtarea seminției lui Avraam, în pustie, să schimbe planul din veșniciei al lui Dumnezeu, sau să împiedice împlinirea făgăduinței, făcută părinților? Dacă cei ieșiți din Egipt s-ar fi împotrivit să meargă în Canaan, Dumnezeu ar fi ridicat chiar niște pietre, față de care și-ar fi împlinit făgăduința. Acest lucru ne va ajuta să lămurim cele dintâi rânduri ale capitolului nostru, cu o frumusețe și o putere deosebită, după întâmplările pline de înjosire din capitolul 14. În capitolul 14 soarele lui Israel pare copleșit de nori negri și amenințători, în capitolul 15 însă se ridică cu strălucire senină, descoperind marele adevăr că: „Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută! (Romani 11:29).

Dumnezeu nu se căiește de chemarea și de darurile Sale și chiar dacă o vârstă de oameni necredincioși cârtește împotriva Lui de mii de ori, El totuși împlinește ce a făgăduit. În această nădejde credința își găsește odihnă în toate împrejurările. Nădejdea aceasta este portul liniștit al sufletului în mijlocul năruirii tuturor planurilor și socotelilor omenești. Orice lucru se sfarmă și se strică în mâinile omului, dar Dumnezeu, în Hristos, rămâne veșnic. Dumnezeu a înviat pe Hristos și toți cei ce cred în El sunt așezați pe o temelie cu totul nouă și primiți în tovărășia Căpeteniei lăudate și slăvite și rămân în această stare pentru totdeauna. Această tovărășie minunată nu va putea fi stricată niciodată. Ea este așezată pe o temelie, pe care nici puterile pământului, nici ale iadului, nu vor fi în stare s-o dărâme vreodată.

Cititorule, ai luat tu aceste lucruri pentru tine însuși? Ai ajuns să vezi, în lumina stării de față a lui Dumnezeu, că ești vinovat înaintea Lui, că ai păcătuit în toate lucrurile și că nu poți aduce nici-o dezvinuire? Ai luat tu ca rostite pentru tine cele două hotărâri asupra cărora am stăruit: „Nu vei intra” și „vei intra negreșit”? Ți dai tu seama de adevărul și tăria acestor cuvinte: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te va putea ajuta” (Osea 13:9). Într-un cuvânt, ai venit tu la Isus, ca un păcătos căzut, vinovat, pierdut și ai găsit în El răscumpărarea pacea și iertarea?

Oprește-te, dragul meu, și judecă lucrurile acestea cu toată temeinicia. Nu socoti că am scris aceste gânduri asupra cărții Numerilor, neavând ce face altceva. Nu, ne-am gândit la sufletul tău și de aceea am scris această carte. Fața de acest suflet al tău avem o datorie de seamă și de aceea ne vedem îndemnați din când în când să părăsim pagina, pe care o cercetăm și să vorbim inimii și cugetului cititorului, îndemnându-l cu stăruință, dacă nu e încă întors la Dumnezeu sau stă în cumpănă, să lase la o parte această carte și să-și puie în față cu tot dinadinsul întrebarea atât de însemnată a stării sale de acum și din veșnicie, în fața lui Dumnezeu.

În fața acestei întrebări, toate celelalte sunt aproape fără nici-o însemnătate. Ce sunt toate planurile și toate lucrările pe care le începe omul, le săvârșește și le isprăvește aici, pe pământ, față de veșnicie și față de mântuirea sufletului său nemuritor? Nimic alta decât ce ar fi un fir de praf față de o balanță, pe care s-a așezat. „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26).

Iubite cititor, în numele celor mai însemnate temeuri ce s-a putea înfățișa unui suflet omenesc, te rugăm să nu părăsești aceasta întrebare, înainte de a fi luat o hotărâre temeinică. În numele mare-i iubiri a lui Dumnezeu, în numele suferințelor lui Hristos, în numele puternicii mărturii a Duhului Sfânt, în numele veșniciei fără de sfârșit, în numele prețului nemărginit al sufletului tău nemuritor, în numele tuturor bucuriilor Cerului, în numele chinurilor iadului te îndemnăm stăruitor să vii la Isus. Nu mai amâna! Nu mai sta în cumpănă, nu te mai gândi mult! Vino, vino acum, așa cum ești, cu toate păcatele tale, cu toată stricăciunea ta, cu întreaga ta viață, de care ți-ai bătut joc, cu întregul șir de îndurări pe care le-ai disprețuit, cu atâtea daruri pe care nu le-ai întrebuințat cum ar fi trebuit, cu atâtea prilejuri pe care le-ai călcat în picioare, vino la Isus care te cheamă, care cu brațele deschise și cu inima plină de iubire e gata să te primească, vino la Isus care-ți arată rănile morții Sale ispășitoare pe cruce, care-ți spune să te încrezi în El și să fii încredințat că, de vei face lucrul acesta, nu vei fi dat de rușine. Facă Duhul Sfânt să oprești acum această chemare în inima ta și să nu-ți dea deloc pace până ce nu vei primi mântuirea, venind la Isus, împăcându-te cu Dumnezeu și primind pecetluirea cu Duhul Sfânt cel făgăduit.

Și acum să ne întoarcem la capitolul nostru. Nimic nu poate fi mai însemnat decât tabloul înfățișat aici. În el găsim juruințele, darurile de bună voie, jertfele mistuite de foc și vinul împărăției, toate întemeiate pe harul atotputernic, ce se vede strălucind. Din cel dintâi el este o frumoasă pilda și o icoană plină de măreție a stării viitoare a lui Israel. Ea ne face să ne gândim la vedeniile minunate cu care se sfârșește cartea proorocului Ezechiel. Nu mai e vorbă aici de necredință, de cârtiri și împotriviri; toate au fost uitate. Dumnezeu se închide în sfaturile Sale veșnice, și de acolo privește în vremurile viitoare, când poporul Său îi va aduce daruri de bună voie, sau îi va face juruințe, în vremurile în care bucuriile împărăției Sale vor umplea pentru totdeauna inimile lor (Ezechiel 45:3-12).

Ce loc pentru străin! Ce lecție pentru Israel! Ce mărturie veșnică pentru Moise, preaiubitul și vrednicul de laudă! Străinul este pus pe aceiași treaptă cu Israel. „Cu străinul să fie ca și cu voi” și încă se adaugă: „înaintea Domnului” în Exod 12.48, citim: „Dacă un străin care va locui la tine va vrea să facă Paștele Domnului, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă”. În Numeri însă nu e deloc vorba de tăiere împrejur. De ce? Un lucru atât de însemnat putea fi lăsat la o parte? Nu. Noi credem însă că aici, această măsură luată de Dumnezeu, este de cea mai mare însemnătate. Israel călcase în picioare voia lui Dumnezeu. Vârsta de oameni protivnică lui Dumnezeu trebuia pusă deoparte și nimicită. Planul veșnic al lui Dumnezeu însă, datorit îndurării Sale, trebuia să rămână în picioare și toate făgăduințele Sale să fie împlinite. „Tot Israelul va fi mântuit”. El va lua în stăpânire țara, va aduce daruri neprihănite, va face juruințe, și va gusta bucuria împărăției. Din ce pricină? Din pricina îndurării fără margini a lui Dumnezeu. Astfel, datorită tot acestei îndurări a lui Dumnezeu, a fost primit și „străinul” și nu numai că a fost primit, dar „cu străinul să fie ca și cu voi, înaintea Domnului”.

Nu cumva ludeul are ceva de zis împotriva acestui lucru? Dacă-i așa, să cerceteze capitolul 13 și 14 din Numeri. Să treacă apoi la capitolul 15 și după ce va fi învățat lecția, pe cere ne-o dă Dumnezeu despre îndurarea Sa, credem ca nu va mai putea să înlăture pe străini. Dimpotrivă, el însuși va mărturisi că este datornicul harului lui Dumnezeu și va recunoaște că îndurarea la care s-a făcut părtaș el, se cuvine și străinului. Atunci se va bucura că are un astfel de tovarăș, cu care să meargă să se adape din izvorul mântuirii, deschis prin îndurarea Dumnezeului lui Iacov.

Învățătura scoasă de aici ne face să ne gândim la planul minunat al cârmuirii lui Dumnezeu, arătat în Romani 11:29: „Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:29-36).

În versetele 22-31 ale capitolului nostru, găsim învățăături cu privire la păcatele săvârșite fără voie și la cele săvârșite cu voia, deosebite foarte însemnate. Pentru cele dintâi, Dumnezeu, în îndurarea și bunătatea Sa, S-a îngrijit în chip deosebit. Moartea lui Hristos este înfățișată, în această parte, din capitolul nostru, sub cele două fețe deosebite: arderea de tot și jertfa de ispășire, adică cea dintâi arată ascultarea în totul de Dumnezeu, cea de a doua arată jertfa pe care a trebuit s-o facă drept ispășire a păcatelor noastre și în sfârșit tot aici găsim toată vrednicia, mireasma vieții Sale și a slujbei Sale desăvârșite, ca om în această lume, înfățișată prin turta făcută din pârga plămădelii și prin stropire.

În arderea de tot vedem ispășirea împlinită după măsura ascultării lui Hristos de Dumnezeu și după plăcerea pe care o găsește Dumnezeu în ea. În jertfa pentru păcat vedem ispășirea împlinită după măsura nevoilor păcătoșului și a firii sale stricate. Luate împreună, cele două jertfe înfățișează moartea ispășitoare a lui Hristos în toată plinătatea ei. Apoi, în turta de luat, vedem viața neprihănită a lui Hristos, și firea Sa omenească, arătata în toate amănunțimile drumului și slujbei Sale pe acest pământ. Stropirea arată deplina Sa predare în mâinile lui Dumnezeu.

Nu vom încerca acum să desfășurăm bogatele și minunatele învățăături, ce răsar din felurile jertfe, înfățișate în acest capitol. Sfătuim însă pe cititorul, care dorește să cerceteze cu temeinicie acest subiect, să cetească cartea „Gânduri asupra cărții Leviticului.” Aici ne mărginim să arătăm, într-o măsură foarte mică, ce însemnează fiecare jertfă în parte, căci, dacă am intra în amănunțimi, ar fi să arătăm iar ce am arătat în altă parte.

Vom adăuga doar ca Dumnezeu cere ca noi să luăm cunoștința de păcatele săvârșite din neștiință. Noi suntem gata să spunem sau cel puțin să gândim că putem trece cu vederea astfel de păcate. Dumnezeu însă nu vede lucrurile tot așa. Sfințenia Sa nu trebuie coborâtă la măsura puterii noastre de pricepere

Harul s-a îngrijit de păcatele săvârșite din neștiință întrucât sfințenia cere ca astfel de păcate să fie judecate și mărturisite. Orice inima deschisă va binecuvânta pe Dumnezeu pentru lucrul acesta. Ce s-ar întâmpla cu noi, dacă prevederile harului n-ar fi de ajuns ca să îndeplinească cerințele sfințeniei lui Dumnezeu?

Aceste prevederi, de bună-seamă, n-ar putea fi de ajuns, dacă n-ar trece peste măsura puterii noastre de pricepere.

Și totuși cu toate că lucrul acesta este cunoscut îi primit de toți – e dureros să auzi, adesea, oameni, care spun că sunt creștini și care își acoperă vina săvârșirii vreunui păcat, spunând că n-au știut, sau se slujesc de neștiință, ca să-și îndreptățească necredința și greșeala. În astfel de împrejurări ar trebui mai degrabă să ne întrebăm așa: din ce pricina suntem neștiutori cu privire la felul nostru de purtare, sau cu privire la drepturile, pe care le are Hristos asupra noastră? Să ne închipuim că se ivește o întâmplare, care cere să dăm asupra ei o judecată lămurită și să luăm față de ea un fel anumit de purtare. Ce vom face? Vom spune că nu știm? Dar la ce va sluji acest răspuns? Nu cumva credem că el va înlătura răspunderea noastră? Socotim oare că Dumnezeu ne îngăduie să trecem în chipul acesta peste un astfel de lucru? Nicidecum. Am putea mai degrabă să ne întrebăm: pentru ce nu știm? Ne-am dat noi țoală străduința, am întrebuințat noi toate mijloacele ce ne stau la îndemână, am făcut noi tot ce ne-a stat în putință, ca să ajungem la o dezlegare hotărâtă, potrivit voii lui Dumnezeu? Să ne aducem aminte că îndatoririle adevărului și ale sfințeniei cer de la noi lucrul acesta. Și noi doar să nu ne mulțumim cu mai puțin.

Nu putem să tăgăduim, că dac-ar fi vorba de foloasele noastre, de numele nostru, de cinstea noastră în fața oamenilor, de averea noastră, nu cu puține tragere de inimă am cerceta tot ce se leagă de o astfel de întâmplare. Când ar fi vorba de astfel de lucruri, n-am mai sta multă vreme și n-am spune ca „nu știm”. Dacă ar fi nevoie de căpătat lămuriri, am caută să facem rost de ele cât mai repede. Într-un cuvânt, am face tot ce ne-ar sta în putință, ca să cunoaștem toate amănunțimile, tot ceea ce este pentru și împotriva, ca să putem da o judecată sănătoasă și să luăm o hotărâre bună.

Nu este așa, iubite cititor? Și, dacă într-adevăr este așa, atunci pentru ce mărturisim că „nu știm”, când sunt în joc drepturile lui Hristos, asupra noastră? Asta nu dovedește oare că, dacă e vorba de noi înșine, suntem foarte grăbiți, foarte plini de râvnă, foarte stăruitori și foarte însuflețiți, pe când, dacă-i vorba de Hristos, suntem nepăsători și molateci? Fără îndoială că da.

O, de am recunoaște lucrul acesta și ne-am smeri din pricina lui! Duhul lui Dumnezeu să ne facă mai veghetori în lucrurile care privesc pe Domnul nostru Isus. Facă El ca noi și interesele noastre să se micșoreze, iar Hristos și interesele Sale să fie prețuite tot mai mult de noi! Și tot El să ne pună pe inimă grija sfântă de a cerceta cu toată luarea aminte lucrurile, în care este în joc slava Domnului Isus, fie chiar într-o măsură cât de mică.

Să nu îndrăznim vreodată să vorbim, să gândim sau să lucrăm, ca și cum am lăsa să se înțeleagă că acesta e un lucru de care puțin ne pasa. Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, să ne păzească de asta! Să prețuim cum se cuvine lucrurile care ne privesc, dar, înainte de toate, drepturile lui Hristos să-și aibă cea mai înaltă stăpânire și prețuire din partea noastră. Tot ce am spus cu privire la neștiință, am spus mănăți de simțământul răspunderii pe care-l avem față de adevărul lui Dumnezeu și față de sufletul cetitorului. Noi i-am simțit marea însemnătate în viața de toate zilele.

Prea adesea noua ni se pare că spunem că „nu știm”, pe când adevărul e că „suntem nepăsători”. Ce trist! Dacă Dumnezeu, în nesfârșita-I bunătate s-a îngrijit să găsească mijloc de scăpare, chiar pentru păcatele săvârșite din neștiință, aceasta nu-i o pricina ca noi să rămânem la adăpostul dezvinovățirii că „n-am știut”, mai ales că avem la îndemână lămuriri destul de amănunțite, cu privire la acest lucru și ne lipsește doar hotărârea neînfrântă să ne folosim de ele. N-am fi stăruit poate atât de mult asupra acestui lucru, dacă n-am avea încredințarea, că am ajuns la o clipă foarte însemnată a vieții noastre de creștini.

Nu suntem de loc împinși să vedem lucrurile în negru. Dimpotrivă, este doar numai al nostru, al creștinilor, binele, la care ne-a făcut părtași Dumnezeu, de a fi curmat plini de cea mai senină încredere și de a avea inimile păzite de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. „Căci Dumnezeu nu ne-a dai un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2Timotei 1:7)

Nu putem închide ochii în fața unor lucruri destul de izbitoare și anume: drepturile lui Hristos, prețul adevărului, stăpânirea Sfintei Scripturi asupra cugetelor noastre, sunt tot mai mult lăsate la o parte zi cu zi, săptămână cu săptămână, an cu an. Socotim deci, că, dacă ne apropiem

de vremea, când se poate trece cu vederea orice, un singur lucru însă nu se poate trece cu vederea: adevărul lui Dumnezeu. Să ne luăm dar însărcinarea să veghem, ca în inimile noastre, Cuvântul lui Dumnezeu, să-și abia locul, care i se cuvine și cugetul nostru să fie cârmuit, în toate lucrurile, de îndemnul lui cel sfânt. Un cuget curat este o comoară dintre cele mai de preț, pe care, totdeauna o putem purta cu noi. Un astfel de cuget zice „da” la tot ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său și se supune fără cârtire la îndemnurile acestui Cuvânt

Când cugetul e într-o astfel de stare sfântă, avem în el o putere, care cârmuiește viața noastră de fiecare zi, în lucrurile cele mai mărunte ca și în cele mai însemnate. Cugetul poate fi asemănat cu cheile ceasornicului, cu care putem să-l facem să meargă mai repede sau mai încet. Se poate întâmpla ca limbile ceasornicului să nu meargă cum trebuie, însă cheia are înrâurire asupra mersului lor, avem întotdeauna mijlocul de a îndrepta mersul limbilor, încetinindu-l sau iuțindu-l. Așa se întâmplă și cu cugetul. Câtă vreme ține urechea îndreptată spre îndemnurile Scripturii, insuflate de Duhul Sfânt, este o putere cârmuitoare, nemincinoasă și neșovăielnică. Dar, când începe să se lenevească, să se împietrească sau să se întineze, când nu mai vrea să zică „da” la tot ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, atunci e semn rău. Cine are un astfel de cuget, se află într-o stare asemănătoare cu cea înfățișată în capitolul nostru: „Dar dacă cineva, fie băștinaș, fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul: acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a nesocotit cuvântul Domnului, și a călcat porunca Lui, va fi nimicit și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui” (Numeri 15:30-31).

Aici nu e vorba de un păcat săvârșit din neștiință, ci de un păcat săvârșit cu voia sau din mândrie, pentru care nu rămâne decât judecata neîmblânzită a lui Dumnezeu. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și serafimi” (1 Samuel 15:23). Acestea sunt cuvinte prea însemnate, rostite într-o împrejurare, în care voința omului se desfășoară cu o putere deosebită. De obicei, în fața oamenilor, cel ce-și pune înaintea voința sa ca dovadă de multă bărbăție. Scriptura însă vede lucrurile cu totul altfel. Cele două mari trăsături ale desăvârșirii omenești, a adevăratei bărbății, sunt depinderea de Dumnezeu și supunerea. Și aceste trăsături ies cu atât mai mult la iveală, cu cât omul se leapădă de sine. Aceste două mari însușiri, cu totul deosebite și arătate de la început până la sfârșit, le vedem când ne aruncăm ochii asupra Celui ce a fost omul desăvârșit – Omul Hristos Isus. Nici-o clipă măcar nu-L vedem pe El, în starea de neatarnare sau de nesupunere față de Dumnezeu. Și dacă ni s-ar cere să dovedim pe larg acest adevăr, am avea la îndemână întreaga Evanghelie. Cercetați doar istorisirea ispitirii de pe munte. Veți găsi acolo o dovadă izbitoare a atarnării și supunerii Domnului Isus față de Tatăl. Răspunsul neschimbat, pe care-l dă ispititorului, este: „Este scris” Nici o dovada, nici o judecată, nici o întrebare. El asculta de Cuvântul lui Dumnezeu și astfel a biruit pe Satana, pentru că a rămas neclintit în starea unui adevărat om. El atârna de Dumnezeu și voia să i se supună. Ce dorea Satana să mai facă într-o astfel de împrejurare? Nimic.

Isus este pilda noastră de viețuire. Dumnezeu ne-a făcut copii ai Lui, ca să trăim în atarnare și supunere necurmată, față de El, adică să umblăm cârmuiți de Duhul. Acesta e drumul drept și fericit al creștinului. Neatarnarea și nesupunerea sunt surori. Ele merg mână-n mână, dar n-au ce căuta în viața creștinului. Ele se găsesc în cel dintâi om, pe când atarnarea și supunerea sunt însușirile celui de al doilea. Adam, în grădina Edenului, a râvnit să nu mai atârne de Dumnezeu. Nu s-a mulțumit să fie om și să rămână în adevăratul loc și stare a omului și astfel a urmat nesupunerea. În aceasta stă taina căderii omului. Cercetați-o unde veți voi: înainte de potop, după potop, fără lege sau sub Lege, la Neamuri, la Iudei, la Turci, sau la creștinii de nume, Pretutindeni nu veți vedea altceva decât neatarnare și nesupunere față de Dumnezeu.

Dar în veacul nostru, sub ce înfățișare se arată omul? Sub aceea de „împărat, care face ce vrea” și sub aceea de „nelegiuit”, om fără lege.

O, de am cugeta mai adânc la aceste lucruri, într-un duh de supunere și de smerenie în Dumnezeu. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile; spre cel ce suferă și are duhul măhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu” (Isaia 66:2).

Facă Duhul lui Dumnezeu ca aceste cuvinte să ne izbească urechile, să se coboare în inimi și acolo să trezească dorința, pe care să o spunem lui Dumnezeu: Păzește pe slujitorul tău de păcatele făcute din mândrie, ca ele să nu stăpânească asupra mea!

Vreau să amintim, îndeosebi, tinerilor creștini, că pentru a ne putea feri de păcatele făcute din neștiință, trebuie să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, iar pentru a împiedeca săvârșirea păcatelor izvorâte din mândrie, trebuie să ne supunem acestui Cuvânt. Toți avem nevoie să ne amintim aceste lucruri, dar în deosebi frații noștri mai tineri. Se vede o puternică pornire între tinerii creștini de a intra în șivoiul veacului acestuia și de a se adăpa din duhul lui. De aici, neatarnarea, voința dârză, cârtirile împotriva unei țineri de scurt, neascultarea de părinți, încăpățănarea, înfumurarea, în gânduri și în apucături, îngâmfarea, ușurința de a se crede mai înțelepți decât cei mai în vârstă, toate lucruri urâte în fața ochilor lui Dumnezeu și cu totul protivnice duhului creștinismului. Mânați de un simțământ, îndemnăm cu stăruință pe frații noștri mai tineri, să fugă de aceste lucruri și să caute smerenia. Și să-și aducă aminte că mândrilor, Dumnezeu le stă împotrivă, dar celor smeriți le da har.

Ne rămâne să vedem ce s-a întâmplat cu omul care a călcat Sabatul și după aceea porunca cu privire la „firul albastru”.

Acesta era un păcat săvârșit din încăpățănare, era o nesupunere vădită față de o poruncă lămurită a lui Dumnezeu. Iată prin ce se deosebește un păcat făcut cu voia și pentru care nu e nici-o dezvinovățire. Nu-ți poți ascunde vina la adăpostul neștiinței, când e vorba de o poruncă lămurită a lui Dumnezeu.

Dar, poate că se va găsi cineva, care să întrebe: „Pentru ce au aruncat pe acel om în temniță?” Pentru că, deși porunca era destul de lămurită, nimeni nu s-a gândit la călcarea ei și deci nu s-a hotărât mai dinainte nici-o pedeapsa. Și, ca să vorbim în felul oamenilor, am putea spune ca Dumnezeu nu s-a așteptat niciodată la o faptă atât de ne bună, ca aceea a călcării odihnei Sale de vreun om și de aceea n-a hotărât mai dinainte nici-o pedeapsă. N-avem nevoie să spunem că Dumnezeu, cunoștea sfârșitul lucrurilor, chiar de la început, căci în această împrejurare, lăsase dinadins nehotărâtă pedeapsa, până ce se va ivi prilejul potrivit. Și nu e de mirare că se și arata numaidecât, căci omul e în stare să facă orice bucluc. Puțin îi pasă lui de odihna rânduită de Dumnezeu. Aprinderea focului într-o zi de Sabat era nu numai o călcare pe față a Legii, ci era un fapt, care lăsa să se vadă, că cel ce-l săvârșește s-a depărtat cu totul de gândul Celui ce a dat Legea, căci a lucrat într-o zi de odihnă, munca, adică tocmai cei acei este icoana cea mai izbitoare a judecății. Focul este și el icoana judecății și ca și munca, n-avea ce căuta în odihna Sabatului. Nu rămânea prin urmare decât că cel ce a călcat Sabatul să primească judecata, căci „ceea ce semănă omul, aceea va și secera”.

Dumnezeul lui Israel voia ca poporul Său să-și aducă mereu aminte de poruncile Sale. De aceea rânduiește ca ei să-și facă niște ciucuri la colțurile veșmintelor și peste ciucuri să pună un fir albastru. Prin aceasta Dumnezeu voia ca ei să-și poată aduce aminte cât de des de Cuvântul Său. Orice Israelit care-și arunca ochii pe ciucurile cu fir albastru, trebuia să se gândească la Dumnezeu și să i se supună cu smerenie la toate orânduirile Sale.

Acesta era rostul acestor ciucuri. Dacă cercetăm însă versetul 5 din capitolul 23 din Matei, vedem la ce întrebuintare înjositoare, a coborât omul această orânduire dumnezeiască. „Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi”.

Astfel, chiar lucrul lăsat ca să-i facă să-și aducă aminte de Dumnezeu și să se supună scumpului Sau Cuvânt, a ajuns pentru ei lucrul, de care să se slujească pentru a se slăvi pe ei înșiși în trufia lor religioasă. „Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni”. Să ne gândim cu tot dinadinsul la lucrul acesta! Sa luăm seama să nu schimbăm orânduirea cerească într-un obicei pământesc și să facem din ceea ce trebuie să ne ducă la o supunere smerită, un prilej ca să ne slăvim pe noi înșine.

Capitolul 15, pe care l-am străbătut, rupe firul istoriei poporului lui Israel în pustie, afară doar de versetele, care ne vorbesc de omul care a călcat Sabatul.

El ne-a dus cu gândurile în viitor, când Israel, cu toate păcatele și nebunia sa, cu toate cârtirile și împotrivirea sa, avea să pună stăpânire pe țara Canaanului și să aducă jertfe de mulțămire și cântece de laudă Dumnezeului mântuirii sale. În capitolul 13 și 14 am văzut apoi pe Dumnezeu neținând seamă de necredința și nesupunerea lui Israel și începând împlinirea planului Său veșnic și a făgăduințelor făcute lui Avraam, Isaac și Iacov.

Capitolul 16 leagă din nou firul rupt al istoriei poporului lui Israel în pustie, istorie tristă și umilitoare pentru bietul om, dar plină de strălucire și de binecuvântare din pricina răbdării fără sfârșit și din pricina milei fără margini a lui Dumnezeu. Acestea sunt cele două mari lecții, pe care le învățăm în pustie. Aici vedem ce este omul și în același timp, cine e Dumnezeu. Aceste două lucruri sunt îmbinate în Cartea Numerilor. Astfel, în capitolul 14, am văzut pe om și căile sale, în capitolul 15, am văzut pe Dumnezeu și căile Sale. Mai departe, în capitolul 16, vom vedea din nou înfățișându-se omul și căile sale.

Ce învățătură adâncă și mult folositoare am putea scoate din această îndoită lecție!

Core, fiul lui Ițehar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, s-a răsculat împreună cu Datan și Abiram, fiii lui Eliab, și On, fiul lui Pelet, toți trei fiii lui Ruben. S-au răsculat împotriva lui Moise împreună cu două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume. Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron, și le-au zis: „Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” (Numeri 16:1-3).

În aceste versete ni se înfățișează o întâmplare, pe care Duhul Sfânt, prin apostolul Iuda, o numește „răscoala lui Core”. Răscoala e pusă pe seama lui Core, pentru că el era căpetenia ei religioasă. Se pare că el a avut o puternică înrăurire asupra celor din juru-i, dacă a izbutit să strângă, împrejurul lui, un mare număr de oameni cu vază – „din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume”.

Într-un cuvânt e vorba aici de o răscoală destul de însemnată și de aceea vom căuta să-i cercetăm pricinile și să o judecăm în adevărata ei lumina.

Adunarea, în care a început să se arate un duh de ură, se află într-o stare foarte primejdioasă și dacă un astfel de duh nu este înăbușit, urmări nimicitoare se vor arăta numaidecât. În fiecare adunare se găsesc oamenii care au în ei un duh de răzvrătire. E de ajuns să se pună în fruntea lor cineva, care să aibă un suflet ambițios și dornic de a stăpâni peste alții, ca să înrăurească puternic asupra unor astfel de oameni și să facă să se aprindă în flăcări mistuitoare focul care ardea mocnit sub cenușa. Se găsesc totdeauna sute și mii de oameni să se adune în jurul steagului răzvrătirii, odată ce acesta a fost ridicat căci singuri n-ar îndrăzni să-l ridice. Satana nu se slujește de cel dintâi venit, ca unealtă, într-o astfel de lucrare. Lui îi trebuie un om viclean, dibaci, stăruitor, un om care să aibă o puternică înrăurire asupra semenilor lui și o voință de fer, spre a-și împlini planurile făurite. Satana îmbracă cu aceste însușiri pe toți aceia, pe cari-i întrebuințează în slujba planurilor lui. Oricum ar fi, să știm, că, de obicei, căpeteniile tuturor răscoalelor, au fost oameni deosebiți, îndemânateci să cârmuiască după bunul lor plac mulțimea nestatornică, întocmai ca oceanul ce se lasă frământat de toate vânturile.

Astfel de oameni știu să ațâțe poftele semenilor lor, ca să ajungă să și îplinească țelurile lor. Pârghia cea mai puternică, cu care ridică ei mulțimile, este a drepturilor și slobozeniei lor. Când izbutesc să vâre în cap oamenilor că slobozenia le este amenințată și că drepturile lor sunt călcate în picioare, atunci sunt încredințați că strâng în jurul lor un mare număr de suflete răzvrătite, cărora le înfățișează lucrurile cu culori tot mai negre.

Așa s-a întâmplat cu Core și cu tovarășii săi. Ei au căutat să încredințeze poporul că Moise și Aaron se poartă ca niște stăpâni cu frații lor și să le atragă luarea aminte asupra drepturilor lor, ca mădulare ale unei adunări sfinte, în care, după judecata lor, toți erau deopotrivă și unde nici unul nu avea vreun drept mai mult decât altul.

„Destul”. Acesta era temeiul învinovățirii aduse împotriva „omului celui mai blând de pe fața întregului pământ”. Dar, ce luase Moise asupra lui? O singură aruncătură de ochi asupra istoriei acestui iubit slujitor al lui Dumnezeu, ar fi de ajuns pentru un om nepărtinitor să se încredințeze, că Moise, în loc să caute cu orice preț să-i se dea însărcinări pline de vază și de răspundere, s-a arătat gata să nu le primească atunci când i s-au înfățișat și s-a simțit copleșit sub greutatea lor, când i s-au pus pe umeri. Așa fiind, se înțelege că acela, care învinovățea pe Moise și-a luat prea multe pe seama lui, dădea dovadă că nu cunoștea câtuși de puțin sufletul și firea adevărată a acestui om. Despre acela care a putut să spună lui Iosua: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!” nu se poate spune niciodată că a căutat să pună mâna pe însărcinări pline de vază.

Pe de altă parte, dacă Dumnezeu alege și pune deoparte pe cineva pentru o lucrare, dacă El își curățește un vas și-l face bun pentru o anumită întrebuintare, la ce bun să vorbești de rău darul și slujba încredințată cuiva de Dumnezeu? Ce lucru nebunesc! „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.” (Ioan 3:27). Zadarnic dar se înșeală cineva că este sau are ceva, dacă nu-i este dat de sus, O astfel de socotință se va prăbuși odată, căci mai curând sau mai târziu ambițioșii vor fi puși la locurile lor și nimic nu va rămânea, decât ceea ce este de la Dumnezeu.

Core și ceata lui s-au ridicat prin urmare împotriva lui Dumnezeu, nu împotriva lui Moise și Aaron. Aceștia fuseseră chemați de Dumnezeu, să stea într-un anumit loc și să împlinească o anumită slujbă și vai de aceia care li s-ar fi împotrivit și nu iar fi primit, căci nu ei au dorit acel loc, sau și-au luat asupra lor acea slujbă, ci Dumnezeu i-a sfințit pentru aceasta

Astfel ar fi trebuit să judece toți lucrurile. Dar nu puteau să vadă astfel lucrurile răzvrătiții, care nu se gândeau decât la ei și căutau cu tot dinadinsul să facă rău adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, ca să se înalțe pe ei înșiși. Lucrul acesta îl urmăresc toți cei ce ațâță răzvrătirile și pornesc mișcări de nemulțumire. Adevărata lor țință e să ajungă oameni cu vază. Ei vorbesc de drepturile poporului lui Dumnezeu cu îndrăzneală și în așa fel, de parc-ar avea dreptate, dar, în toată această străduință, nu urmăresc altceva decât să ajungă într-o stare de vază, de care nu sunt vrednici și stăpâni pe lucruri, asupra cărora n-au nici-un drept.

Și cu toate acestea lucrurile sunt cât se poate de lămurite. N-avem decât să ne întrebăm: a încredințai Dumnezeu cuiva un loc și o lucrare, pe care să o facă? Cine ar putea tăgădui? Dacă-i așa, nu rămâne decât ca fiecare să-și recunoască locul și să-l ia, să-și recunoască lucrul încredințat și să-l facă. Un lucru nebunesc însă se întâlnește atât de des în lume: atâția inși caută să ia locul altuia sau să facă lucrarea pentru care e rânduit altcineva. Și am văzut lucrul acesta Cercetând capitolul 3 și 6 al acestei cărți. De altfel așa va fi totdeauna. Core avea slujba să și Moise pe a sa. Pentru ce dar cel dintâi pizmuia pe cel de-al doilea? Nu-i mai puțin nebunesc lucru să învinovățești pe un slujitor îmbrăcat cu darurile lui Hristos și care primește răspunderea întrebuintării lor, decât sa bagi vină soarelui, lunii și stelelor, că-și dau prea mare însemnătate, când strălucesc luminând locul ce le-a fost hotărât.

Acest lucru e de o însemnătate covârșitoare în fiecare adunare, mică sau mare și în orice împrejurare, în care creștinii sunt chemați să lucreze împreună. Greșește cel ce-și închipuie că toate măduarele trupului lui Isus sunt chemate în locuri de frunte și că fiecare mădular, după bunul său plac, ar putea să-și aleagă în trup locul pe care-l dorește. Aceasta este pe dea-ntregul ceva care este rânduit numai de hotărârea lui Dumnezeu.

Așa, cel puțin, învățăm destul de lămurit din 1 Corinteni 12:14-18: „Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus măduarele în trup, pe fiecare așa cum a voit El”. Aici se găsește adevăratul și singurul izvor al slujirii în Biserica lui Dumnezeu, în trupul lui Hristos. „Dumnezeu a pus măduarele”. Nu este vorba aici de un om, care rânduiește pe altul, nu e vorba de un om, care se rânduiește el însuși. Trebuie neapărat să fii rânduit de Dumnezeu, căci rânduiala pe care o face un om nu e altceva decât o îndrăzneală încălcare a drepturilor lui Dumnezeu.

Astfel, cercetând lucrurile la lumina minunatei învățături din 1 Corinteni 12, ce am zice noi, dacă picioarele ar învinovăți mâinile, sau dacă urechile ar învinovăți ochii, că-și dau prea mare însemnătate? N-ar fi acesta un lucru, care ne-ar face să râdem? Este adevărat că aceste mădule au un loc de frunte în trup, dar ne-am întrebat de ce? Pentru că Dumnezeu le-a așezat acolo „așa cum a voit El”. Și ce fac ele în acele locuri de frunte? Lucrul pe care Dumnezeu le-a dai să-l facă. Și în ce scop? Spre binele întregului trup. Nu este un singur mădular, oricât de neînsemnat ar fi, care să nu aibă un mic folos de pe urma lucrărilor, pe care le îndeplinește un mădular de frunte. De alta parte, mădularul de frunte se bucură și el și trage folos de pe urma lucrării pe care o săvârșește mădularul cel mai neînsemnat.

Când ochii își pierd puterea de a vedea, fiecare mădular va suferi de pe urma aceasta. Când un mădular cât de neînsemnat nu e în stare să-și îndeplinească lucrarea sa, și mădularul de frunte va suferi. Prin urmare nu e nevoie să știm, dacă am lua mult sau puțin asupra noastră, ci dacă facem lucrarea ce ne-a fost încredințată și dacă stăm în adevăratul loc, ce ni s-a hotărât. Pe unirea strânsă a tuturor mădurelor, după măsura dată fiecăruia, se întemeiază creșterea și buna stare a trupului. Dacă nu prindem acest adevăr și dacă nu stăruim asupra lui, nu e cu putință nici-o creștere. Dimpotrivă, ea va fi împiedecată: Ochiul Sfânt este înăbușit și întristat, drepturile lui Hristos sunt tăgăduite, Dumnezeu este batjocorit. Orice creștin trebuie să se poarte potrivit acestei orânduiei dumnezeiești si să înlăture tot ceea ce o întunecă sau o tăgăduiește.

Felul, în care sunt întocmite și cârmuite bisericile moarte, ar trebui să fie pentru credincioși o pildă, de care să se ferească și tot odată și o puternică îmbărbătare ca să păzească și să trăiască după adevărul lui Dumnezeu, căci numai uitarea, părăsirea și tăgăduirea acestui adevăr, au adus prăpădul în care se află aceste biserici în ziua de azi.

Creștinul trebuie să se supună totdeauna gândurilor lui Dumnezeu, descoperite nouă în Cuvântul Său.

Să faci din împrejurări o îndreptățire pentru a păcătui sau pentru a nu ținea seamă de adevărul lui Dumnezeu, înseamnă să te joci cu descoperirea dumnezeiască și să arunci asupra lui Dumnezeu vina neascultării tale. Dar despre acest lucru doar am amintit aici, întrucât este legat de capitolul pe care-l cercetăm mai departe.

„Când a auzit Moise lucrul acesta, a căzut cu fața la pământ” (Numeri 16:4) Era cel mai bun lucru, pe care l-ar fi putut face. Nu e bine niciodată să cauți să întinzi vorba și să te dezvinovățești față de niște oameni nemulțumiți și răzvrătiți. E mult mai bine să-i lași în mână Domnului, căci, de fapt, cu El au a face. Când Dumnezeu așează pe cineva într-un loc și-i dă o anumită lucrare de făcut, dacă oamenii îi caută ceartă, din pricina ascultării lor de Dumnezeu, atunci ei nu se ceartă cu un om, ci cu însuși Dumnezeu, care va ști s-o curme după înțelepciunea Sa. Această încredințare dă o liniște sfântă și o putere deosebită slujitorului Domnului, ori de câte ori oameni pizmași și răzvrătiți se ridică împotriva lui.

De altfel nu e cu putință sa ai slujba la un loc de frunte sau să fii folosit de Dumnezeu într-un fel deosebit, fără să întâmpini din timp în timp loviturile unor oameni nemulțumiți, pentru că nu pot să vadă pe cineva într-un loc mai de frunte decât ei. Dar cel mai bun mijloc, prin care

poți răspunde unor astfel de oameni, e să-ți pleci capul în smerenie cu simțământul nimicniciei tale și apoi fii încredințat că valul răzvrătirii ce se va ridica asupra ta nu va fi în stare să-ți facă nici-un rău.

Iată ce înseamnă să-ți încredințezi pricina în mâni bune. Moise pune înainte în întâiul rând drepturile pe care le are numai Dumnezeu. „Domnul va arăta” și „Domnul va alege”. Nici-un cuvânt despre el sau despre Aaron. Dumnezeu va arăta și va alege pe cei ce au fost curați la inimă, în această împrejurare. Cei două sute cincizeci de răzvrătiți sunt așezați față în față cu Dumnezeul cei viu. Ei sunt chemat să se înfățișeze înaintea Lui cu cădelnițele în mâini, pentru ca întreaga pricină să fie cercetată și să dea o hotărâre înaintea acestui mare scaun de judecată, hotărâre care nu mai poate fi schimbată cu nici-un chip. Nu s-ar fi convenit ca Moise și Aaron să facă ei judecata, întrucât s-ar fi putut spune că ei și-au apărat drepturile lor. Dimpotrivă, Moise însuși a dorit ca împriinării, și dintr-o parte și din alta, să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, ca El să judece și să curme neînțelegera.

Iată ce însemnează smerenie și înțelepciune adevărată. Când cineva caută să ia un loc însemnat, e bine să-l lași să-și împlinească dorința, căci, chiar treapta la care a dorit să ajungă cu atâta patimă va fi locul înfrângerii și al buimăcirii lui vrednice de plâns. De câte ori nu vezi atâția oameni, care pizmuise pe alții, din pricina locurilor, pe care le au s-au a lucrărilor pe care le îndeplinesc și caută cu tot dinadinsul să-i înlocuiască.

N-au decât să încerce astfel de oameni, dar să fie încredințați că nu după multă vreme se vor poticni și vor pleca rușinați și buimăciți, Domnul îi va rușina pe toți.

Cel mai bun lucru, pentru cel ce sunt ținta loviturilor unor astfel de oameni, e să cadă cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu și să-i lase Lui grija să rânduiască lucrurile, cum va crede de cuviință. Lucrul acesta aducându-i mulțămiri.

Aici vedem pricina adevărată a acestei grozave răzvrătiri. Vedem aici pe omul care a atârnat-o și în același timp și lucrul pe care la dorit. Moise se îndreaptă spre Core și-l învinovățește că a dorit să ajungă preot. E însemnat lucru ca, cititorul să prindă bine aceasta, după învățătura Scripturii, și de aceea e bine să știe cine era Core, ce lucrare avea de îndeplinit și care era locul, pe care-l dorea cu atâta patimă.

Trebuie să știm toate aceste lucruri, dacă vrem să înțelegem cum se cuvine cuvintele din Iuda: «răscoala lui Core”.

Cine era Core? Un levit, care era chemat să slujească și să învețe pe altul: „Ei învață pe Iacov poruncile Tale și pe Israel legea Ta” (Deuteronom 33:10). „Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-i slujiți”. Iată cine era Core și care era lucrarea, pe care trebuia s-o săvârșească el. Dar ce dorea altceva? Preoția. „Acum mai voțiți și preoția?” Cine ar privi lucrurile doar pe deasupra, n-ar putea să vadă că aici Core căuta ceva pentru el însuși. S-ar părea că apără drepturile întregii adunări și când colo Moise, prin Duhul lui Dumnezeu, dă de gol pe acest om și arată că acesta era doar un temei, de care vrea să se slujească, pentru ca să pună mâna pe preoție. E bine să nu trecem cu vederea lucrul acesta. Așa se întâmplă mai totdeauna: cei ce vorbesc mereu de slobozenia și drepturile poporului lui Dumnezeu, nu urmăresc decât ridicarea lor și interesele lor. Nemulțumiți cu lucrarea încredințată lor, ei caută locuri, care nu li se cuvin. Lucrul acesta nu se vede dintr-odată, dar Dumnezeu ne va face să-l vedem mai curând sau mai târziu, căci El este Acela care cântărește și judecă tot ce se pune la cale. Nimic nu-i mai urât și mai de osândit, în adunările copiilor lui Dumnezeu, decât să cauți un loc pentru tine însuși. Vai de cel care urmărește astfel de lucruri, căci în cele din urmă va fi dat de rușine. Lucrul cel mai de căpetenie pentru fiecare este să fie găsit la locul său, făcând lucrarea, ce i s-a încredințat, și cu atât mai de preț va fi această lucrare, cu cât se va face cu smerenie, fără zgomot și în pace.

Core nu învățase însă acest lucru. Nemulțumit de locul, pe care-l avea și de slujba pe care i-o încredințase Dumnezeu, năzuia după un lucru, ce nu i se cuvenea câtuși de puțin. Voia să ajungă preot. Păcatul său era acela că s-a răzvrătit împotriva preotului rânduit de Dumnezeu. Aceasta este „răscoala lui Corespunzător”.

Lucrul acesta nefiind bine înțeles, ți-e dat să vezi uneori că sunt învinovați de acest păcat toți aceia, cari caută să pună în lucrare vreun dar încredințat lor de Căpetenia Bisericii, adică de Hristos. Ei bine, o astfel de judecată e cu totul greșită, și neîntemeiată. Să luăm de pildă, pe cineva, căruia Hristos, în chip vădit i-a încredințat darul vestirii Evangheliei. Putem noi să-l învinovățim de păcatul lui Core, pentru că în puterea trimeterii și darului încredințat lui de Dumnezeu, pornește să vestească Evanghelia? Trebuie s-o vestească sau nu? Este darul lui Dumnezeu și chemarea Sa de ajuns? E un răzvrătit cel ce vestește Evanghelia în astfel de împrejurări?

Același lucru se poate spune și despre un păstor de suflete sau despre un învățător în cele sfinte, după Cuvântul lui Dumnezeu. Poate un astfel de om să fie învinovațit de păcatul lui Core, din pricină că pune în lucrare darul deosebit, pe care l-a primit de la Căpetenia Bisericii? Nu poate darul lui Hristos să facă pe cineva slujitor? De ce mai are nevoie, ca să slujească? Nu e lămurit pentru orice minte sănătoasă, pentru oricine primește să fie învățat de Scriptură, că un dar, primit de sus, este tot ce trebuie ca să facă din cineva un slujitor al lui Dumnezeu? Și nu e apoi, pe de altă parte, tot atât de lămurit, că un om poate să aibă tot ce e cu putință, dar, dacă n-are acest dar din partea Căpeteniei Bisericii, nu este un slujitor al lui Dumnezeu? Mărturisim că nu putem să înțelegem cum de se mai pot naște nedumeriri în privința unor lucruri atât de lămurite.

În legătura cu cele spuse mai sus, s-ar putea spune că sunt daruri, care privesc numai pe anumiți inși, spre a sluji în Biserică. (Evanghelistul își pune în lucrare darul său în afară de Biserică. Prin slujba sa, sufletele, care primesc pe Domnul, se adaugă la turma Sa.) Fără îndoială însă că orice mădular, al trupului lui Hristos are de împlinit o slujbă, are de făcut un anumit lucru. Asta o înțelege orice creștin înțelept. Creșterea trupului apoi nu se datorează numai câtorva mădulare de căpetenie, ci este urmarea lucrării pe care o fac toate mădularele, fiecare la locul și la rândul său, după cum citim în Efeseni 4:15-16: „Ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce da fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”.

Cât privește însă darurile deosebite, cum ar fi, de pildă, acela de evanghelist, păstor de suflete, sau învățător, numai Hristos este Cel care le dă. Când cineva a primit astfel de daruri, prin aceasta a ajuns să fie un slujitor al lui Dumnezeu (Efeseni 4:11-12; 1 Corinteni 12:11). Pe de altă parte, să se știe că toată învățătura și buna creștere, toate așezămintele și școlile omenești de pe fața pământului nu sunt în stare să facă din cineva un evanghelist, un păstor de suflete, sau un învățător, dacă un astfel de om n-a primit acest dar de la Capul Bisericii, de la

Hristos. Socotim că am spus destul pentru a dovedi cititorului că este o mare greșeală să învinovățești pe oameni de grozavul păcat al lui Core, din pricină că pun în lucrare darurile, care le-au fost date de Capul Bisericii. Vai de ei dacă le-ar ținea în nelucrare.

Este însă o mare deosebire între slujbă și preoție. Core nu năzuia să fie slujitor, căci era. El dorea să ajungă preot. Acest lucru însă nu era cu putință, preoția era hărăzită lui Aaron și familiei sale.

Cineva, care n-ar fi făcut parte din această familie și ar fi adus jertfe, s-au ar fi împlinit vreuna din slujbele preoțești, era socotit ca un călcător al unor drepturi pe care nu le avea. Aaron însă era icoana închipuitoare a Marelui și Singurului Preot, care s-a înălțat la ceruri, Isus, Fiul lui Dumnezeu. Cerurile sunt locurile unde își îndeplinește El slujba. „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot” (Evrei 8:4). „Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție” (Evrei 7:14). Astăzi nu e preoție pe pământ, afară numai în înțelesul că toți credincioșii suni preoți. Astfel citim în Petru: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Orice creștin e preot în înțelesul acestui verset. Cel mai neînsemnat credincios în Biserica lui Dumnezeu este preot, așa cum era și Pavel.

Aceasta nu este o urmare a destoiniciei sau a învățăturii cuiva în anumite așezăminte sau școli omenești, ci e o stare în care te așează numai Dumnezeu. Toți credincioșii sunt preoți și deci chemați să aducă jertfe duhovnicești după cum se spune în Evrei 13:15-16: „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”.

Astfel se înfățișează preoția creștină. Cititorul e rugat să ia seama cu multa luare aminte că, dacă dorește o altfel de preoție decât aceasta, dacă născoceste o altă slujbă preoțească, dacă îndreptățește întemeierea unei alte cete de preoți, dacă socotește că o asemenea ceata e ceva deosebit față de ceilalți creștini, dacă se împacă cu gândul că un anumit număr de oameni trebuie pus deoparte și orânduit să lucreze în folosul semenilor lor s-au să îndeplinească în locul lor slujbe de închinare și rugăciune s-au orice altă slujbă preoțească înaintea lui Dumnezeu, prin aceasta se face vinovat de păcatul lui Core. Nu vorbim aici de nici-o persoană, ci numai de o astfel de orânduire, în care sămânța păcatului e cât se poate de vădită. Rodul unei astfel de semințe nu va întârzia să ajungă la deplină creștere.

Cititorul ar trebui să fie cu cea mai mare luare aminte în cercetarea acestui adevăr, care în aceste vremuri mai ales, este de o însemnătate covârșitoare. De aceea el trebuie să fie lămurit numai în lumina Sfințelor Scripturi și nicidecum sub înrăurirea tradiției sau a istoriei bisericești, care sunt azi adevărații vinovați de păcatul lui Core? Ceia ce caută să pună în lucrare un dar, oricare ar fi el, hărăzit lor de Capul Bisericii sau aceia care îndeplinesc o slujbă, sau care mărturisesc că sunt în slujba preoției, atârând numai de Hristos însuși și nicidecum de vreun om, sau vreun așezământ omenes? Așa stând lucrurile, e nevoie ca acest adevăr să fie cercetat și lămurit numai în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Să-i cercetăm dar în tihnă, cerând lui Dumnezeu să fie de față și să rămânem credincioși Aceluia, care nu este numai Mântuitorul nostru plin de îndurare, ci și singurul nostru Domn!

Sfârșitul capitolului ne zugrăvește în într-un chip izbitor judecata, pe care o face Dumnezeu asupra lui Core și tovarășilor săi. Dumnezeu curmă repede pricina ridicată de acești oameni răzvrățiți. Numai istorisirea faptului îți vâă groază în suflet. Ce trebuie să fi fost însă acolo, când pedeapsa lui Dumnezeu s-a dezlănțuit asupra celor răzvrățiți? „Pământul și-a deschis gura și a înghițit pe cele trei căpetenii ale răscoalei, iar un foc ieșit de la Domnul a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, care aduceau tămâia. (Numeri 16:35).

Moise pune astfel pricina numai între Dumnezeu și cei răzvrățiți. El se îndreaptă către Dumnezeu și încredințează totul în mâinile Sale. Iată taina adevăratei puteri duhovnicești. Omul, care nu caută slava lui însuși, care n-are altă țință și altă dorință decât slava lui Dumnezeu, poate să aștepte cu încredere sfârșitul oricărei greutăți. Pentru aceasta însă trebuie ca el să aibă un ochi curat, o inimă neîmpărțită, gânduri curate. Dorințele nesăbuite, pizma și îngâmfarea nu pot rămâne în picioare, când pământul își deschide gura și când focul Domnului mistuie tot împrejurul său. E ușor să faci pe înfumuratul, să te lauzi și să spui vorbe mari, câtă vreme totul e în pace. Însă din clipa când se arată Dumnezeu cu judecata Sa grozavă, lucrurile se schimbă grabnic și iau altă înfățișare.

Într-adevăr, „ce înfricoșat lucru e să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu”. „Dumnezeu e nespus de temut în adunarea sfinților, El este înfricoșat în mijlocul celor ce-L înconjoară”. „Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Ce bine ar fi fost pentru Core, să se fi mulțumit cu slujba sa de levit, care nu era deloc lipsită de cinste. Dimpotrivă, ca Chehatit trebuia să poarte vasele cele mai de preț ale altarului. El însă dorea să ajungă preot și de aceea a fost înghițit de pământ. Dar nu numai atât. De abia se închisese pământul, după ce înghițise pe răzvrățiți, când deodată „un foc a ieșit de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni, care aduceau tămâia”. Aceasta a fost o întâmplare plină de groază, o arătare înfricoșată a judecății lui Dumnezeu asupra ambițiilor și dorințelor nesăbuite ale omului. În zadar se ridica bietul om împotriva lui Dumnezeu, căci El stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Ce nebulie pe viermii pământului, să se ridice ei împotriva Dumnezeului Atotputernic.

Dacă și Core și tovarășii săi de răzvrătire ar fi fost smeriți supuși lui Dumnezeu, mulțumiți cu starea în care i-a așezat Dumnezeu, stare pe cât de smerită pe atât de strălucită, ar fi fost cinstiți de Dumnezeu și n-ar fi umplut inimile fraților lor de groază și de jale. Au voit să ajungă ce nu trebuiau și de aceea au căzut în prăpastie. Sub cârmuirea lui Dumnezeu, mândria este urmată neapărat de nimicire. Cercetarea capitolul 16 din Numeri ne învață ce mare preț are înaintea lui Dumnezeu o inimă smerită. Trăim în niște vremuri, când omul caută să se ridice tot mai sus. „Tot mai sus” este o țință foarte obicinuită acum. Să luăm seama cum o înțelegem și cum o împlinim. „Oricine se înalță va fi smerit”. Dacă ne supunem orânduiei ce domnește în împărăția lui Dumnezeu, vom vedea că singurul mijloc, prin care ne putem înalța, este să ne smerim. Acela, care sade acum în locul cel mai slăvit din ceruri, a luat de bună voie, aici, pe pământ, locul cel mai smerit (Filipeni 2:5-11).

Iată pilda noastră, a creștinilor. Aici se găsește leacul dumnezeiesc împotriva mândriei și ambiției aducătoare de răzvrătire a oamenilor acestei lumi. Nimic nu-i mai trist decât să vezi, între cei ce mărturisesc ca urmează pe Cel blând și smerit cu inima, pe cineva îngâmfat, încrezut și nestatornic. Singurul leac împotriva mândriei și mulțumirii de tine însuți e a te cerceta cât mai des, căutând să fii numai tu singur cu Dumnezeu. O, de ne-am cunoaște toate ascunzișurile inimii! Domnul să-și arate mila Sa și să ne facă smeriți în toate căile noastre, să ne facă să ne întemeiem numai pe El și să nu mai punem nici un preț pe noi înșine!

Cele din urmă versete din capitolul nostru arată într-un chip izbitor inima firească a omului, care nu se poate îmbunătăți cu nici-un chip. Ai crede că din lucrurile atât de înfricoșate petrecute cu puțin mai înainte, poporul a învățat lecții adânci, pe care nu le poate uita niciodată. Văzând pământul deschizându-și gura, auzind țipetele sfâșietoare ale răzvrătiților, care i-a înghițit adâncul, văzând focul Domnului coborându-se și mistuind într-o clipă doua sute cincizeci de căpetenii ale adunării, fiind martorul unei dovezi atât de izbitoare ale judecății dumnezeiești, unei astfel de arătări a puterii și măreției lui Dumnezeu, acest popor ar fi trebuit să umble smerit, fără să mai auzi din nou în corturile lor vorbe de nemulțumire și să vezi între ei porniri la răscoală. Firea omului însă e atât de rea, încât nu-i cu puțință vreo îmbunătățire. Acest adevăr este spus în fiecare filă din Cuvântul lui Dumnezeu și în chip izbitor mai ales în cele din urmă versete ale capitolului 16: „A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: „Voi ați omorât pe poporul Domnului!” Pe când se strângea adunarea împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, și pe când își îndreptau privirile spre cortul întâlnirii, iată că l-a acoperit norul, și s-a arătat slava Domnului. Atunci Moise și Aaron au venit înaintea cortului întâlnirii. Și Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!” Ei au căzut cu fețele la pământ (Numeri 16: 41-45)!

Iată pentru Moise un nou prilej să mijlocească pentru alții. Adunarea întreagă este din nou amenințată să fie grabnic nimicită. Părea că nu mai e nici-un chip de scăpare, îngăduința lui Dumnezeu părea că s-a isprăvit. Sabia judecății e gata să cadă peste întreaga adunare și abia acum se vede că poporul nu găsește scăparea în nimic altceva, decât în acea preoție pe care o disprețuise și că acei oameni, care sunt învinovați că au omorât pe poporul Domnului, sunt uneltele lui Dumnezeu, care le scapă viața. „Ei au căzut cu fețele la pământ; și Moise a zis lui Aaron: „Ia cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare, și fă ispășire pentru ei, căci a izbucnit mânia Domnului, și a început urgia.” Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării; și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod. S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat. Patrusprezece mii șapte sute de inși au murit de urgia aceasta, afară de cei ce muriseră din pricina lui Core. Aaron s-a întors la Moise, la ușa cortului întâlnirii. Urgia încetase.” (Numeri 16:45-50).

Această preoție atât de disprețuită a fost în stare să scape poporul îndârjit și răzvrătit. E un lucru nespus de binecuvântat în aceste versete din urmă. Aaron, singurul preot al lui Dumnezeu, se așează între cei morți și cei vii și din cădelnița lui se înalță până la Dumnezeu un nouaș de tămâie, icoana vădita a Aceluia, care e mai mare decât Aaron, aducându-se pe Sine jertfă de ispășire deplină, pentru păcatele poporului Său, se află acum înaintea lui Dumnezeu în mireasma Fiiței și lucrării Sale.

Preoția singură a putut să călăuzească poporul prin pustie, în ea se află izvorul bogat și binefăcător al harului dumnezeiesc. Numai datorită mijlocirii, făcute de marele preot, poporul a scăpat de grozavele urmări ale cârtirilor lui de răzvrătire. Dacă el s-ar fi purtat cu ei cum ar fi cerut dreptatea, n-ar fi avut decât să zică, „îngăduie-mi, și-i voi nimici într-o clipă”.

Astfel este vorbirea curatei și neînduplecatei dreptăți. Lucrarea dreptății este nimicirea grabnică. Mântuirea este pe de-a-ntregul lucrarea minunată și singura în felul ei a îndurării lui Dumnezeu, „îndurări împărțind prin dreptate”. Dacă Dumnezeu, față de poporul Său, Său fi purtat numai cu dreptate, Numele Său n-ar fi fost deplin mărit, deoarece Numele Său cuprinde în el pe lângă dreptate și alte însușiri cum sunt: dragostea, bunătatea, îndurarea și o mila adâncă și nesfârșită pentru oameni. Niciuna din aceste însușiri n-ar fi fost cunoscute, dacă poporul ar fi fost nimicit într-o clipă și prin urmare Numele lui Dumnezeu n-ar fi fost mărit s-au nu s-ar fi arătat cum era într-adevăr. „Din pricina numelui Meu, sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc. Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez. Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea” (Isaia 48:9-11).

Ce lucru de preț că Dumnezeu lucrează față de noi, pentru noi și în noi, ca să-Și preamărească Numele Său! Ce lucru minunat că slava Sa strălucește pretutindeni și mai ales nicăieri nu s-a arătat mai deplin, decât în mărețul plan, alcătuit în inima Sa, în care Se descoperă ca „Dumnezeu este drept și Mântuitor”. Ce nume de preț pentru un biet păcătos pierdut! În el se cuprinde tot de ce are nevoie omul pentru vremea de acum ca și pentru veșnicie. El scoate pe păcătos din adâncimea păcătoșeniei sale, ca pe un osândit vrednic de iad, îl poartă prin feluritele lupte, încercări și dureri ale pustiuului și în cele din urmă îl duce sus, în locașul fericit și binecuvântat, unde păcatul și întristarea nu pot pătrunde niciodată.

Aceste două capitole alcătuiesc o parte deosebită prin aceea că în ele ne sunt înfățișate obârșia, răspunderile și drepturile pe care le are numai preoția. Ea este un așezământ dumnezeiesc. „Nimeni nu-și ia asupra-și această cinste, decât dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron”. Acest lucru este bine arătat în capitolul 17.

Ce înțelepciune fără seamăn strălucește în această orânduire! Pricina e cu desăvârșire scoasă din mâinile omului și pusă acolo unde trebuia, adică în mâinile Dumnezeului Celui viu. Nu mai e vorba aici de un om, care se orânduiește pe sine, s-au orânduiește pe altul, ci vedem pe Dumnezeu alegând un om și așezându-l într-o slujbă pe care El a întemeiat-o, într-un cuvânt, pricina trebuia astfel curmată, încât orice cârtire să fie înăbușită pentru totdeauna și nimeni să nu mai poată învinovați pe marele preot al lui Dumnezeu, că și-a luat asupra sa o însărcinare, care nu i se cuvenea. Voința omului nu putea să facă nimic, în împrejurarea aceasta atât de însemnată. Douăsprezece toiege, toate la fel au fost aduse înaintea lui Dumnezeu. Omul s-a dat la o parte și a lăsat pe Dumnezeu să lucreze. N-a fost loc nici prilej pentru amestecul omului. În singurătatea desăvârșită a cortului întâlnirii, departe de orice gând omenesc, pricina atât de însemnată a preoției, avea să fie lămurită prin hotărârea dumnezeiască, apoi odată lămurită în chipul acesta, nimeni nu mai putea s-o ridice vreodată din nou.

Ce izbitoare icoană închipuitoare a Aceluia, care trebuia să fie „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților” (Romani 1:4). Cele douăsprezece toiege erau toate la fel, fără viața: dar Dumnezeu, Dumnezeul cel viu a venit și prin puterea pe care o are numai El, a însuflețit cu viață toiagul lui Aaron, care s-a înfățișat purtând pe el roadele alese ale învierii. Cine ar putea tăgădui lucrul acesta?

Necredincioșii pot să-și bată joc și să pună mii de întrebări, pentru a se dumeri. Credința se bucura privind acest toiag, încărcat de roade și descoperire în el icoana închipuitoare a zidirii celei noi, în care toate lucrurile sunt din Dumnezeu, Necredința poate să ridice nedumeriri și să spună că nu-i cu puțință ca un toiag de lemn uscat să înmugurească, să înflorească și să facă roade într-o singură noapte. Necredincioșilor și celor ce au îndoieli, se înțelege, lucrul acesta nu le poate intra în minte. De ce? Pentru ca ei totdeauna înlătură pe Dumnezeu. Să ținem minte bine lucrul acesta: necredința înlătură totdeauna pe Dumnezeu. Ea își alcătuiește judecățile ei din care scoate apoi încheieri. Nu se află măcar o singură rază de adevărată lumină în tot câmpul de lucru al necredinței. Ea înlătură singurul izvor de lumină și lasă inima înfășurată în umbră și în beznă întunericului.

E bine ca tânărul cititor să se oprească puțin aici și să cugete adânc la acest fapt atât de însemnat! Să se gândească în liniște și cu toată temeinicia la urmările nimicitoare ale necredinței.

Necredinciosul se apropie ca un nelegiuit și îndrăzneț „Cum?” de taina toiagului lui Aaron, care a înmugurit, a înflorit și a făcut roade. Așa se înfățișează necredința: ridică mii de întrebări, dar nu e în stare să răspundă măcar la una. Ea te învață să te îndoiești de toate și să nu crezi în nimic.

Necredința vine de la Satana, care a fost totdeauna, care e încă și care va fi până la sfârșit, marele întrebător. El umple inima cu tot felul de „dacă” și „cum”, cufundând astfel sufletele în întunerecul cel mai adânc. Când izbutește să ridice măcar o singură întrebare, el și-a ajuns ținta. Totuși el nu are pic de putere asupra unei inimi smerite, care crede ca Dumnezeu este și că Dumnezeu a vorbit. Iată răspunsul pe care-l da credința întrebărilor celui necredincios, dezlegarea dumnezeiască a tuturor greutăților, pe care le ridică necredinciosul. Credința aduce necurmat pe Acela, care înlătură totdeauna necredința. Ea gândește cu Dumnezeu, necredința însă gândește fără Dumnezeu.

O spunem deci cititorilor creștini și în deosebi celor tineri: Nu îngăduiți nici-o întrebare, când a vorbit Dumnezeu! Dacă faceți lucrul acesta, Satana vă va pune curând sub picioarele sale. Singurul mijloc, prin care vă puteți împotrivi, este acest răspuns hotărât și nestrămutat: „Este scris”. Ce folos ar avea omul stând de vorbă cu Satana, cu privire la încercările, simțămintele și nelămuririle sale? Chipul nostru de a răspunde oricărei nelămuriri trebuie să fie numai și numai acesta: Dumnezeu este și El a vorbit. Satana nu poate să facă nimic împotriva acestei puternice dovezi, pe care n-o poate birui, care le nimicește pe toate celelalte și care-l zăpăcește și-l pune pe fuga. Acest lucru ne este înfățișat într-un chip destul de vădit în ispitirea Domnului nostru. Vrajmașul, după felul lui obișnuit de a se purta, se apropie de Isus cu o îndoială: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu”. Domnul însă nu cumva îi răspunde: Da, știu că sunt Fiul lui Dumnezeu, și am primit mărturia acestui fapt, când s-au deschis cerurile și când Duhul S-a pogorât și M-a uns, simt lucrul acesta, cred și dovedesc că sunt Fiul lui Dumnezeu? Nicidecum. Nu acesta este mijlocul prin care îndepărtează pe ispititor. „Este scris” e răspunsul spus de trei ori, pe care-l dă Omul ascultător și supus. Acesta trebuie să fie și răspunsul nostru, dacă vrem să biruim și noi, la rândul nostru.

Dacă ar întreba cineva dar, cu privire la toiagul lui Aaron: „Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Doar e ceva potrivit legilor firii. Ar putea Dumnezeu să răstoarne niște legi, care cârmuiesc firea ce ne înconjoară?” Răspunsul credinței este nespus de măreț: Dumnezeu are putere să lucreze cum vrea. Cel ce a chemat lumile din neființă poate într-o clipă să facă să înmugurească, să înflorească și să dea roade un toiag uscat. Faceți loc lui Dumnezeu, Dumnezeului adevărat și viu și totul dobândește o înfățișare limpede și luminoasă. Lăsați pe Dumnezeii la o parte, și totul se cufundă într-un întunec adânc. Cine socotește că Atotputernicul ziditor al întregii lumi trebuie să se supună legilor firii, nu face altceva decât îi aruncă o hulă nelegiuită. Aceasta e mai rău chiar decât dacă i-ar tăgădui ființa. E greu de spus dacă e mai rău necredinciosul care spune, că nu este Dumnezeu, ori cel ce pretinde că Dumnezeu nu poate să facă ce vrea.

Toate aceste judecăți greșite, întâlnite cu duimul în zilele noastre, își au obârșia în faptul că oamenii, în făurirea unor astfel de judecăți, înlătură total mărturia Sfintei Scripturi și despart pe Dumnezeu de ceea ce a făcut El. Mai ales tinerii trebuiesc înștiințați, să ia bine seama la lucrul acesta. Trebuie să li se arate marea deosebire, dintre faptele arătate de știință și încheierile, pe care le trag din ele oamenii învățați. Faptul e fapt, oriunde s-ar întâlni: în geologie (știința care se ocupă cu cercetarea scoarței pământului), în astronomie (cunoașterea corpurilor cerești, soarele, luna, stelele, etc.), sau în orice ramură a științei, și deci nu se poate tăgădui, pe când încheierile și susținerile învățaților sunt cu totul altceva. Scriptura nu ne aduce niciodată o cât de mică atingere faptelor adevărate pe care le-a putut scoate la iveală știința! Ea însă va tăgădui adevărul judecăților și încheierilor, pe care le scot unii preinși învățați, când ele sunt protivnice adevărului dumnezeiesc. Și ce nenorocire că se găsesc astfel de oameni! Totuși, ori de câte ori e nevoie, trebuie să arătăm cu îndrăzneală necredința și să spunem împreună cu apostolul: „Dumnezeu să fie găsit că spune adevărul și tot omul mincinos”. Să dăm dar Sfintei Scripturi cel dintâi loc în inimile noastre. Să ne plecăm într-o desăvârșită supunere înaintea ei, zicând: „Așa spune Domnul”, „așa este scris”, iar nu: „Astfel spune Biserica”, nici, așa spun preoții”, nici, „așa spun oamenii învățați ai Bisericii”. Acesta este singurul nostru scut împotriva necredinței, care amenință să nimicească temeliele gândurilor și simțirilor creștinilor.

Dar să trecem din nou la cercetarea capitolului nostru.

Astfel a curmat Dumnezeu pricina ridicată. Preoția este întemeiată pe mila atotputernică a lui Dumnezeu care scoate viața din moarte. Iată obârșia preoției. N-ar fi slujit la nimic să se fi luat unul din cele unsprezece toiage uscate și să se facă din el semnul slujbei preoțești. Toate puterile omenești de sub soare n-ar fi fost în stare să aducă viața într-un toiag uscat, s-au să facă din acest toiag o pricină de binecuvântare pentru suflete. Și iarăși, pe toate cele unsprezece toiage strânse la un loc, nu se găsea măcar un singur mugur sau o singură floare. Dar acolo se aflau dovezi de preț despre o putere care dă viață, urme înviorătoare de viață și de binecuvântare dumnezeiască, roadele frumos mirositoare ale îndurării, acolo și numai acolo trebuia să se găsească izvorul slujbei preoțești, care avea să călăuzească prin pustie un popor nu numai poftitor, ci și cârtitor și încăpățânat.

Dar de ce toiagul lui Moise n-a fost pus și el la un loc cu cele douăsprezece? Răspunsul e destul de ușor. Toiagul lui Moise era semnul puterii și al stăpânirii. Al lui Aaron, însă, e semnul îndurării care dă viață celor morți și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. Puterea și stăpânirea, singure, nu puteau să ducă poporul prin pustie. Puterea ar fi putut să pedepsească pe păcătoși, mila și îndurarea erau însă neapărat trebuincioase unei adunări, alcătuite din oameni, femei și copii poftitori, slabi și păcătoși. Îndurarea, care a putut face ca un lemn uscat să rodească migdale, putea de asemenea să călăuzească pe Israel în pustie. Numai despre toiagul înmugurit al lui Aaron a putut Dumnezeu să spună: „să pui astfel capăt înaintea Mea cârtirilor lor și să nu moară”. Toiagul stăpânirii putea să nimicească pe cârtitori, toiagul îndurării însă putea să facă să înceteze cârtirile.

Cititorul poate citi cu folos versetul de la începutul capitolului 9 din epistola către Evrei. Apostolul, vorbind de chivotul legământului, spune: „În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise și tablele legământului”. Toiagul și mana erau merindele îndurării dumnezeiești pentru drumurile și nevoile lui Israel în pustie. Dacă însă ne ducem la 1 Împărați 8:9 citim: „în chivot nu erau decât cele două table de piatră, pe care le-a pus Moise în el la Horeb, când a făcut Domnul legământ cu copiii lui Israel, la ieșirea lor din țara Egiptului”. Călătoria prin pustie fiind sfârșită și slava zilelor lui Solomon răspândind razele sale asupra țării, toiagul înmugurit și mana au fost trecute cu vederea. Nu rămâne decât Legea lui Dumnezeu, temelia nepărtinitoarei Sale judecați, în mijlocul poporului Său. Ce bine-ar fi, dacă cititorul ar căuta să prindă înțelesul adânc și binecuvântat al acestui fapt lămurit, deosebirea dintre toiagul lui Moise și al lui Aaron.

Am văzut toiagul lui Aaron săvârșind lucrarea sa însemnată de Dumnezeu, în alte timpuri și în alte împrejurări.

Am văzut țara Egiptului tremurând sub loviturile strivitoare ale acestui toiag. Urgie după urgie a căzut peste această țară hărăzită nimicirii, datorită ridicării acestui toiag asupra ei. Am văzut apoi apele mării despicându-se în două, sub puterea acestui toiag, căci era un toiag de putere și de stăpânire, dar nedestoinic pentru a potoli cântirile copiilor lui Israel și să călăuzească poporul prin pustie. Îndurarea singură putea să facă lucrul acesta, îndurarea curată, nesilită de nimeni și atotstăpânitoare, închipuită prin înmugurirea toiagului lui Aaron.

Acest lemn uscat, mort, era adevărata icoana închipuitoare a stării firești a lui Israel și a fiecăruia dintre noi. În el nu se găsea nici suc, nici viață, nici putere. S-ar fi putut prea bine să se spună: e cu puțință să iasă de aici ceva bun? Se înțelege că nimic, dacă n-ar fi venit să se atingă de el îndurarea lui Dumnezeu, și să-l însuflețească cu puterea sa dătătoare de viață. Așa s-a întâmplat cu Israeliții în pustie, așa se întâmplă și cu noi azi. Cum au fost călăuziți ei, zi după zi? Cum au fost sprijiniți în toate slăbiciunile și nevoile lor? Cum le-au fost iertate toate păcatele și toată nebulia lor? Răspunsul se găsește în toiagul înmugurit al lui Aaron. Lemnul uscat și mort era arătarea stării inimii firești. Mugurii, florile și roadele arăta îndurarea vie și dătătoare de viață a lui Dumnezeu, pe care era întemeiată slujirea preoțească, singura care putea să călăuzească adunarea în pustie.

Tot așa e și azi: orice slujire în Biserica lui Dumnezeu este rodul îndurării dumnezeiești, un dar al lui

Hristos, Capul Bisericii, după cum spune Pavel Galatenilor, vorbind despre el însuși: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți” (Galateni 1:1). După cum se vede, aici este singurul izvor, de unde-și trage obârșia orice slujire, nu din om. Omul poate să facă rost de lemne uscate, să le lucreze, să le dea înfățișarea pe care o vrea, poate să le sfințească, să le pună într-un anumit loc și să le împodobească cu numiri, destul de răsunătoare. Dar ce folos? Nu-i de ajuns un singur mugur ca să arate, dacă se găsește în ele ceva dumnezeiesc? Și ce slujire poate să aibă loc în Biserică, în lipsa unei astfel de dovezi? Numai darul lui Hristos face dintr-un om un slujitor al Lui. Cu un cuvânt: orice slujire este de la Dumnezeu, nu de la om, ea vine prin Dumnezeu, nu prin om. Noul Testament nu spune nicăieri ca ar fi și o slujire pentru Dumnezeu, rânduită de om. Orice slujire vine de la Dumnezeu, vorbim aci de darurile slujirii în „Biserica lui Dumnezeu”, nu de însărcinările date în anumite adunări, cum ar fi acelea de prezbiteri sau diaconi.

Aceștia puteau să aibă și să pună în lucrare un dar deosebit în slujba lor. Aici apostolul Pavel nu ia sfințit sau nu i-a rânduit vreo dată ca slujitori în astfel de adunări, în vederea unui astfel de dar. Darurile duhovnicești, oricare ar fi ele, venind de la Capul Bisericii, sunt ceva cu totul deosebit de slujire în însărcinări locale.

E neapărată nevoie să se facă bine deosebirea între un dar duhovnicesc, pentru slujire în Biserica lui Dumnezeu, și o însărcinare locală. Cu privire la aceste două feluri deosebite de slujire, domnește în întreaga biserică mărturisitoare, o mare nelămurire. Urmarea acestui fapt este că slujirea nu este înțeleasă, iar mădularele trupului lui Isus nu-și cunosc nici locul, nici îndatoririle pe care le au. O mai spunem încă odată răspicat, că, în Noul Testament nu se pomenește nicăieri de amestecul autorității omului, pentru a forma, a alege, a rândui, sau împuternici pe cineva cu daruri, adică cu însărcinări de slujire, în Biserica lui Dumnezeu.

Binecuvântat să fie Dumnezeu! Slujirea în Biserică nu este „de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți”. „Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor. Și acest: „S-a suit”, ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel se S-a coborât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:7-13).

Aici toate treptele darurilor de slujire, de la apostoli și până la evangheliști și învățători, se aseamănă într-o privință și anume: toate sunt dăruite de Capul Bisericii. Odată dăruite, fac răspunzători pe cei ce, le-au primit, mai întâi față de Capul, care este în ceruri și apoi față de mădularele care sunt pe pământ. Gândul că primitorul unui dar vădit de la Dumnezeu ar trebui să fie neapărat recunoscut de autoritatea omenească, este o batjocură adusă lui Dumnezeu, tot atât de mare ca și aceea, care s-ar fi adus, dacă s-ar fi cerut lui Aaron, să se înfățișeze înaintea oamenilor, cu toiagul său înmugurit, pentru a fi orânduit de ei în slujba preoției.

Aaron era chemat de Dumnezeu și asta era de ajuns. Și în zilele noastre, toți cei ce au primit vreun dar dumnezeiesc, sunt chemați de Dumnezeu să-i slujească și nu mai au nevoie de nimic altceva, decât să-și împlinească datoria, punând în lucrare darul, pe care l-au primit.

Slujirea în Biserica lui Hristos este de la Dumnezeu, atât în ceea ce privește obârșia ei, cât și puterea și răspunderea. Știm că de acest adevăr nu se va îndoi nici-unul din aceia, care sunt fericiți să fie învățați numai de Scriptură. Orice slujitor al lui Dumnezeu, oricare-ar fi darul, pe care-l are, trebuie să poată spune în ceea ce-l privește: „Dumnezeu m-a pus în slujbă”. Dar, când cineva se slujește de această vorbire fără să fi primit vreun dar de la Dumnezeu, face un lucru tot atât de murdar, dacă ni mai rău, ca și cel ce, având cu adevărat un dar primit de la Dumnezeu, nu-l pune în lucrare, din pricina că așteaptă încuviințarea, s-au mai bine zis, împuternicirea omenească.

Copiii lui Dumnezeu pot să vadă ușor un dar duhovnicesc adevărat, pentru că puterea lui se va arăta vădit și lămurit, acolo unde este pus în lucrare. Mădularele trupului sunt datoare să deosebească slujirile și să primească pe cele ce sunt date de Dumnezeu, căci sunt răspunzătoare de lucrul acesta, după cum și mădularele unui trup sunt și ele răspunzătoare, dacă nu se slujesc de încheieturile lor. Dacă se găsesc însă oameni, care pretind că au vreun dar sau putere de la Dumnezeu, fără însă să le aibă într-adevăr, nebulia lor va fi data de gol curând, în fața tuturor. Cele spuse aici privesc slujirea și preoția. Și una și cealaltă au o obârșie dumnezeiască. Adevărata întemeiere a amândurora ne este zugrăvită de toiagul înmugurit. Aaron putea să spună: „Dumnezeu mi-a dat preoția”. Dacă cineva i-ar fi cerut dovezi, ar fi putut să arate toiagul, care purta roade. Pavel putea și el să spună: „Dumnezeu m-a pus în această slujbă”. Dacă cineva i-ar fi cerut dovezi, el ar fi putut să arate mii de roade vii, ca urmare a lucrării darului său. Astfel trebuie să se petreacă totdeauna, cu orice fel de slujbă. Slujirea nu trebuie să se arate numai în vorbe, s-au să fie numai pe buze, nu, ea trebuie să se arate în fapte și în adevăr. Dumnezeu nu se uita la vorbe, ci la putere.

Înainte de a trece la lămurirea altor lucruri, socotim că e bine să mai stăruim asupra deosebirii dintre slujire și preoție. Păcatul lui Core era acesta: nemulțumit că era numai slujitor, voia cu orice chip să ajungă preot. Păcatul acesta paște întreaga creștinătate. În loc să se

multumească cu slujirea Noului Testament și să-i îndeplinească sarcinile legate de ea, oamenii au făcut din ea o preoție, o ceată preoțească, ale cărei mădular trebuie să se deosebească de frații lor, prin felul lor de a se îmbrăca, prin numirile pe care și le dau și prin drepturile și îndatoririle de care se bucură numai ei.

Învățătura binecuvântată a Noului Testament e cu totul potrivnică unei astfel de zăpăceli. N-avem decât să cercetăm: 1 Petru 2:9; Apocalipsa 1:5-6; Evrei 10:19-22; 13:15-16. Pe de altă parte, sfinții poporului Israel, nici ei măcar, nu vedem în vreun loc, ca ar fi fost îndemnați să între în locul în care numai singur marele preot avea voie să intre o dată pe an și atunci doar pentru câteva clipe. Nicăieri nu vedem ca ar fi fost învățați că ei trebuiau să aducă jertfele s-au să îndeplinească îndatoririle anumite ale preoției. Dacă și noi vom primi să fim învățați numai de Scriptura, am scăpa de zăpăceala în care am ajuns din pricină că ne-am lăsat învățați de porunci, învățăături și rânduiri omenești. Nu toți creștinii sunt apostoli, prooroci, învățători, păstori sau evangheliști, toți însă sunt preoți. Cel mai neînsemnat mădular al Bisericii este un preot, ca și Petru, Pavel, Iacov sau Ioan. Aceasta e o stare pe care o are din pricina sângelui lui Hristos și nicidecum datorită destoiniciei sau puterii sale duhovnicești. Nicăieri nu se găsește în Noul Testament vreun loc, în care să se vorbească de o anumită ceată de oameni, care să aibă stare mai ridicată s-au mai apropiată de Dumnezeu, decât ceilalți frați. Lucrul acesta e cu totul protivnic creștinismului, este o tăgăduire nerușinată a poruncilor Cuvântului lui Dumnezeu și a tuturor învățăturilor prea iubitului nostru Domn și învățător.

Aceste lucruri izbesc înseși temeliile creștinismului. N-avem decât să deschidem ochii, să privim în jurul nostru și să vedem urmările ce izvorăsc din amestecul ce se face între slujire și preoție.

Nu este departe chiar vremea, în care aceste urmări vor lua o înfățișare înfricoșătoare și vor atrage pedepsele cele mai grozave ale Dumnezeului Celui Viu. Până acum noi n-am văzut încă arătându-se pe de-a-ntregul păcatul „răscoalei lui Core” în așa zisa creștinătate, nu va mai întârzia însă mult și de aceea înștiințăm cu tot dinadinsul pe cititorul creștin să ia seama și să nu cadă în greșeala de a amesteca doua lucruri cu totul deosebite unul de altul: slujirea și preoția. Îl îndemnăm să cerceteze cu luare aminte acest lucru, la lumina Sfintei Scripturi și să se supună Cuvântului ei dumnezeiesc. Este vorba de un singur așezământ cu vază, de o orânduială ce pare folositoare, de o slujbă plăcută, păstrată prin predanie, s-au văzută bine de mii de oameni de frunte. Dacă toate acestea nu-și au un temei în Sfânta Scriptura, nu sunt altceva decât o greșeală, un lucru rău, o cursă drăcească și care nu urmărește altceva decât să ne doboare sufletele și să ne depărteze de la simplitatea, care este în Hristos. De pildă, dacă spune cineva că în Biserica lui Dumnezeu este o ceată preoțească, alcătuită din oameni mai sfinți, mai cu vază și mai aproape de Dumnezeu decât frații lor creștini de rând, ce face altceva decât înviază iudaismul și-l îmbracă într-o haină creștină! Și ce urmare are o astfel de încredințare, decât aceea, ca lipsește pe copiii lui Dumnezeu de drepturile lor, îi ține departe de Dumnezeu și le pune pe grumaz lanțurile robiei?

Socotim că am spus destul, cu privire la acest lucru. Cititorul care vrea să cerceteze cu temeinicie această învățătură, va putea s-o facă mai pe larg el singur.

Cele din urmă versete ale capitolului 17 ne dau o dovadă puternică de repeziciunea cu care trece omul de la un lucru la altul, cu totul potrivnic. În capitolul 16, am văzut o trufie plină de îndrăzneală chiar în fața măreției lui Dumnezeu, când te-ai fi așteptat, mai mult ca oricând, să vezi o adâncă smerenie. Aici, în fața harului dumnezeiesc și a bogățiilor Sale, vedem teamă și neîncredere.

Așa se întâmplă totdeauna. Firea omenească nu înțelege nici sfințenia, nici îndurarea. Uneori auzi cuvinte ca acestea: „Toată adunarea, toți sunt sfinți și alte ori: „lată că murim, pierim cu toții”. Duhul firii pământești se semețește, când ar trebui să se smerească și se arată neîncrezător, tocmai când ar trebui să se încreadă.

Totuși, toate aceste lucruri, prin bunătatea lui Dumnezeu, ajung să fie un prilej, prin care să ni se arate, într-un chip desăvârșit și binecuvântat, răspunderile sfinte ca și drepturile neprețuite ale preoției. Câtă bunătate din partea lui Dumnezeu, că se folosește de greșelile poporului Său, spre a-l face să-i cunoască mai adânc căile Sale! Binecuvântat să fie Numele Său, căci numai El e în stare să scoată binele din rău, și să facă „Din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă, și din cel tare să iasă dulceată” (Judecători 14:14). „Răscoala lui Core” prilejuiește o nesfârșită bogăție de învățăături, date prin mijlocirea toiașului lui Aaron. Asupra lor îndreptăm acum luarea aminte a cititorului.

Aici avem răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea ridicată de copiii lui Israel: „Va trebui oare să murim cu toții?” „Nu”, răspunde Dumnezeul milei și al îndurării. Și pentru ce nu? Pentru că „Aaron și fiii săi vor fi îndatorați să păzească toate cele privitoare la sfântul locaș și altar ca să nu mai fie mânie împotriva copiilor lui Israel”. Astfel poporul învață, ca trebuie să și caute izbăvirea și adăpostul sigur, tocmai în acea preoție, pe care a disprețuit-o atât de mult și împotriva căreia a vorbit atât de mult.

Trebuie să luăm seama că fiii lui Aaron și casa tatălui său erau tovarăși la răspunderile și la drepturile preoției. Leviții erau încredințați lui Aaron ca un dar, ca să facă slujba cortului întâlnirii. Ei trebuiau să slujească sub cârmuirea lui Aaron, căpetenia casei preoțești. Lucrul acesta ne arată o frumoasă lecție, atât de trebuincioasă creștinilor din zilele noastre. Toți avem nevoie să ne aducem aminte că orice slujire, ca să fie de preț și primită, trebuie făcută cu supunere și sub călăuzirea Marelui nostru Preot. Aproprie de asemenea de tine, pe frații tăi, seminția lui Levi, seminția tatălui tău, ca să fie legați de tine și să-ți slujească. Aceasta dă o însemnătate deosebită tuturor amănunțimilor slujbei levitului. O seminție întreagă de lucrători era alipită de Marele Preot, și-i era supusă. Totul se făcea sub cârmuirea și sub controlul său. Tot așa trebuie să lucreze și în zilele noastre toți lucrătorii lui Dumnezeu. Orice slujire a creștinului trebuie făcută din încuviințarea și sub călăuzirea Marelui și Singurului nostru preot, într-o desăvârșită supunere, altfel ea n-are nici-un preț. Poate cineva să lucreze mult, să desfășoare multă munca pentru lucrul lui, dacă Hristos nu este ținta de căpetenie a dorințelor sale, dacă autoritatea și călăuzirea Sa nu sunt recunoscute pe deplin, lucrul său n-are nici-un preț și nu va sluji la nimic.

Pe de altă parte, cea mai mică lucrare de slujire, cel mai mic lucru, făcut sub privirea lui Hristos și în legătură strânsă cu El, își are prețul său în ochii lui Dumnezeu și-și va primi negreșit răsplată. Ce mângâiere și câtă îmbărbătare pentru lucrătorul plin de râvnă! Leviții trebuiau să lucreze sub cârmuirea lui Aaron? Creștinii trebuie să lucreze sub cârmuirea lui Hristos. Fața de El suntem răspunzători. Bun lucru și destul de frumos e să mergem într-o deplină înțelegere cu scumpii noștri tovarăși de lucru și să ne supunem unii altora, în frica de Domnul. Departe de noi să fie gândul de a avea un duh de neatarnare trufașă, sau orice altă stare de suflet, care ar împiedeca o întovărire din toată inima și plină de bucurie cu frații noștri, pentru orice lucrare bună. Toți Leviții erau „legați de Aaron” în ce privește lucrul lor și prin urmare erau legați și unii de alții. Ei trebuiau deci să lucreze împreună. Dacă un Levit ar fi întors spatele fraților săi, l-ar fi întors chiar lui Aaron. Am putea să ne închipuim pe un Levit supărându-se pe frații săi, din pricina purtării lor și zicând: „Nu pot să merg mai departe împreună cu frații mei. Trebuie

să merg singur. Voi sluji mai departe lui Dumnezeu și voi lucra sub călăuzirea lui Aaron, dar voi căuta să stau departe de frații mei, pentru că nu mă pot înțelege cu ei, în privința chipului cum trebuie să lucrăm”.

Ușor putem vedea șubrezenia și greșeala unei astfel de judecăți. Ce și-ar fi ales o astfel de purtare, ar fi dat naștere la turburare. Toți erau chemați să lucreze împreună, oricât de deosebit ar fi fost lucrul încredințat fiecăruia.

E bine să ne amintim că însărcinările lor erau deosebite și ca fiecare, era chemat să lucreze sub poruncile lui Aaron. Într-o lucrare săvârșită de toți laolaltă, fiecare își avea răspunderea sa. Noi dorim din toată inima să îmbărbătăm în toate chipurile unitatea în lucrarea pentru Domnul, dar niciodată nu trebuie să îngăduim ca ea să încalce felul deosebit de slujire al fiecăruia dintre noi, s-au să se amestece cineva în legăturile lucrătorului cu Domnul. Biserica este un mare câmp de lucru, pentru tot felul de lucrători ai Domnului. Nu trebuie să căutăm să-i facem să lucreze toți într-un chip asemănător, s-au sa închidem felurile daruri ale slujitorilor lui Hristos în făgașurile și vechile noastre obișnuințe. Lucrul acesta nu va fi niciodată binecuvântat. Unirea cea mai strânsă va merge mână în mână cu cele mai deosebite feluri de a sluji, după darul dat fiecăruia, dacă toți la un loc și fiecare în parte, ne vom aduce aminte că suntem chemați să slujim împreună sub călăuzirea lui Hristos.

Iată marea taină: toți laolaltă sub călăuzirea lui Hristos. Să ne amintim necurmat lucrul acesta. El ne va ajuta să recunoaștem și să prețuim felul de a lucra al altuia, care poate fi deosebit de al nostru, tot el ne va păzi de orice simțământ de mândrie față de partea noastră de slujire, învățându-ne că și unii și alții, nu suntem decât niște tovarăși, într-un singur și în același câmp de lucru, și că marea dorință a inimii Stăpânului nu se poate împlini decât atunci, când fiecare lucrător își urmează felul său deosebit de lucru și-l urmează într-o fericită înțelegere cu toți ceilalți.

Se găsesc persoane care au un obicei de a vorbi de rău lucrul pe care-l fac alții. Să ne păzim de lucrul acesta cu multă grijă. Dacă toți ar lucra în același fel, unde ar mai fi acea felurime care deosebește lucrarea și pe lucrătorii Domnului în lume? Și nu e vorba numai de felul lucrării ci și de felul deosebit în care lucrează fiecare lucrător în parte. Veți întâlni doi evangheliști însuflețiți amândoi de o vie dorință să mânuiască sufletele, predicând fiecare același adevăr și totuși vei vedea o mare deosebire, în ce privește felul în care va căuta fiecare să ajungă la aceeași țintă. Trebuie să ne așteptăm la lucrul acesta și nu numai aici, ci în toate ramurile slujirii creștinești. Creștinul n-ar trebui să facă nimic care să nu fie în atârnare și sub cârmuirea lui Hristos. Și tot ce poate să fie făcut astfel, va fi negreșit făcut în părtășie și în înțelegere cu cei ce merg cu Hristos.

Întorcându-ne acum la fiii lui Aaron, vom cugeta asupra bogăției lucrurilor de hrana, dăruite lor din bunătatea lui Dumnezeu și asupra deosebitelor însărcinări ce le-au fost încredințate, în legătură cu slujirea lor preoțească.

Aici poporul lui Dumnezeu ne este arătat sub altă înfățișare și anume: nu ca lucrător, ci ca închinător, nu ca levit, ci ca preot. Toți credincioșii, toți copiii lui Dumnezeu sunt preoți. Un corp preoțesc deosebit de ceilalți creștini, este un lucru nu numai necunoscut în creștinism, dar chiar cu totul protivnic

duhului său.

Acest adevăr l-am cercetat mai înainte și am arătat și felurile locuri din Scriptură, care vorbesc de lucrul acesta. Noi avem un singur Mare Preot, care a străbătut cerurile, căci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot (vezi Evrei 4:14; 8:4). „Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție” (Evrei 7:14). Prin urmare, un preot care slujește pe pământ este o tăgăduire fățișă a adevărului Scripturii și o desăvârșită nimicire a faptului minunat, pe care s-a întemeiat creștinismul: răscumpărarea deplină. Dacă e nevoie acum de un preot, să aducă jertfe pentru păcate, s-ar înțelege ca răscumpărarea nu s-a săvârșit pe deplin. Scriptura însă, în sute de locuri, mărturisește ca răscumpărarea s-a săvârșit pe deplin, deci noi nu mai avem nevoie să aducem jertfe pentru păcat. „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9:11-12). Mai departe, în capitolul 10, citim: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:14) și: „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor”. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat” (Evrei 10:17-18).

Aceste locuri din Scriptură lămuresc marea și însemnata învățătură a preoției și a jertfei pentru păcat. Creștinii nu trebuie să treacă nepăsători, s-au în chip ușuratic pe lângă ea, fiindcă șade la temelia adevăratului creștinism. Ea cere o adâncă și stăruitoare luare aminte din partea tuturor celor ce doresc să meargă în lumina unei mântuiri desăvârșite, luând în stăpânire și păstrând adevărata stare, în care este pus cel ce crede în Domnul Isus. Este în zilele noastre o puternică pornire spre iudaism, în înțelesul că se caută cu îndârjire să se altoiască forme creștine pe vechia tulpină iudaică.

Când sufletele nu sunt bine lămurite s-au statornice, când nu sunt duhovnicești, când mai sunt stăpânite de duhul Legii, când sunt pământești sau întinate de duhul lumii, atunci vezi în astfel de suflete dorința de a avea o preoție omenească. Și nu e greu să vezi pricina unei astfel de dorințe. Când omul se găsește într-o stare, în care el însuși nu se poate apropia de Dumnezeu, se simte ușurat dacă pune pe un altul, să se apropie de Dumnezeu, în locul său. Este prea adevărat că nici-un om nu se află în starea, în care ar putea să se apropie de un Dumnezeu sfânt, dacă nu crede, s-au nu știe că păcatele sale sunt iertate, dacă nu are un cuget curățit cu desăvârșire, se află într-o stare de suflet nesigură, posomorită și legată de lucrurile Legii. Ca să putem intra cu îndrăzneală în locul prea sfânt, trebuie să știm ce a făcut sângele lui Hristos pentru noi, trebuie să știm că suntem făcuți preoți pentru Dumnezeu și că, prin puterea morții ispășitoare a lui Hristos, suntem aduși aproape de Dumnezeu și astfel nu-i este îngăduit nimănui, oricine ar fi el, și cu atât mai puțin unui număr mic sau chiar unei cete întregi de oameni, să se așeze între noi și între Dumnezeu și Tatăl nostru. „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 1:5-6). „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată „ (1 Petru 2:9). „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:5). „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.” (Evrei 13:15-16).

Vedem aici cele doua feluri de jertfe duhovnicești, pe care noi, ca preoți, am primit harul să le aducem și anume: laudă lui Dumnezeu și binefacere oamenilor. Acest lucru poate să-l înțeleagă și creștinul de curând întors la Dumnezeu și cel prea puțin încercat, ca și cel neînvățat. S-ar găsi cineva în familia lui Dumnezeu, în casa preoțească a Singurului nostru Mare Preot, care să nu poată să spună din inima: „Domnul să fie lăudat!” s-au care să nu poate să facă cu mâinile sale ceva bun pentru aproapele său?

Iată închinarea și slujba preoțească, închinarea și slujba, la care trebuie să ia parte fără deosebire, toți adevărații creștini. Este adevărat că măsura și puterea duhovnicească pot să fie deosebite, toți copiii lui Dumnezeu însă sunt făcuți preoți, toți fără nici-o deosebire, pe aceeași treaptă.

Capitolul 18 din Numeri ne arata în chip desăvârșii partea dată lui Aaron și casei sale, ca o lcoană închipuitoare a darului duhovnicesc al preoției creștine, Nu putem să citim această istorisire, fără să înțelegem ce parte împăratească este acest dar al nostru, de a fi preoți ai lui Dumnezeu. „toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor de ispășire, și toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce: lucrurile acestea preasfinte să fie ale tale și ale fiilor tăi. Să le măncați într-un loc preasfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviți ca sfinte” (verset 9-10).

Trebuie o mare putere de pătrundere duhovnicească, pentru ca să prindem adâncimea și însemnătatea acestui loc minunat din Scriptură: să mănânci jertfele de ispășire și jertfele pentru vină, înseamnă a te face una cu păcatele altuia. Acesta e un lucru prea sfânt. Nu poate nimeni să se facă una cu păcatul fratelui său. Ca sa mai spunem că a face noi ispășire pentru el, e un lucru cu neputința de împlinit de noi, cred că nu mai e nevoie să spunem. Unul singur a putut să facă lucrul acesta și binecuvântat să fie pentru totdeauna Numele Său! El a făcut lucrul acesta în chip desăvârșit.

Putem și noi însă să facem ceva și anume: sa luăm păcatul fratelui nostru și să-l înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, ca și cum ar fi chiar al nostru. Lucrul acesta este închipuit prin lucrarea fiilor lui Aaron, care mâncau jertfele de ispășire într-un loc prea sfânt. Acest lucru îl făceau numai fiii. „Orice bărbat să mănânce din ele”. Aceasta e îndatorirea cea mai de preț a slujbei preoțești. „Să le priviți ca prea sfinte”. Avem nevoie să fim cât mai aproape de Hristos, pentru ca să prindem înțelesul acestor lucrări și să le împlinim când este nevoie. Aceasta este o lucrare nespus de minunată, de sfântă și binecuvântată și nimeni nu-i poate pătrunde adâncimile ei minunate, decât în fața lui Dumnezeu.

Pornirea noastră obișnuită este să judecăm, și să vorbim de rău pe fratele nostru, când a păcătuit, ne purtăm parc-am fi niște judecători neînduplecați și privim păcatul lui ca un lucru cu care noi n-avem nimic a face. Ce trist! Purtându-ne astfel, lăsăm neîmplinite îndatoririle noastre de preoți: nu voim sa mâncăm jertfa pentru ispășire și pentru vină în locul prea sfânt.

A te face una cu un frate răătăcit, până într-acolo încât să poți să te încarci cu păcatul său, ca și cum ar fi al tău și astfel să-l înfățișezi, prin Duhul înaintea lui Dumnezeu, iată un rod al harului.

Aceasta este o treaptă înaltă a slujirii preoțești, care cere o mare bogăție de Duh și o stăpânire deplină a gândului lui Hristos. Numai o inimă duhovnicească va putea înțelege cu adevărat lucrul acesta. O! și ce puțini sunt printre noi cei cu adevărat duhovnicești! „Fraților, chiar dacă un om ar cade deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Galateni 6:1-2). Domnul Isus să ne dea harul să împlinim această „lege” binecuvântată. Ce puțin seamănă ea cu cea ce se găsește în noi! Să fim asemenea lui Hristos, în privința aceasta, ca și în orice altă privință!

O altă îndatorire a slujirii preoțești, nu mai puțin înaltă decât cea arătată până aici, ne este înfățișată în versetul următor: „Iată ce va mai fi al tău: toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare și legănându-l într-o parte și în alta, ți le dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale împreună cu tine, printr-o lege veșnică. Oricine va fi curat în casa ta să mănânce din ele” (versetul 11). Fiicele lui Aaron nu aveau dreptul să mănânce darurile din jertfele pentru ispășire și din jertfele pentru vina. Lor li s-au dat însărcinări, în măsura puterilor lor. Erau însă îndatoriri pe care ele nu puteau să le îndeplinească, anumite însărcinări, cari treceau peste puterile lor, anumite răspunderi, cari ar fi fost prea apăsătoare pentru umerii lor. Este mult mai ușor să te întovărășești cu un altul, ca să aduci un dar, decât să iei asupra ta păcatul altuia. Lucrul acesta din urmă cere o mai mare măsură de putere preoțească, și își găsește o icoană închipuitoare în „fiii” lui Aaron și nu în „fiicele” sale. Trebuie să ne așteptăm la arătări de puteri deosebite, în ceea ce fac parte din casa preoțească. Binecuvântat sa fie Dumnezeu, căci toți suntem puși prin credință în aceeași stare, toți avem aceleași drepturi, toți suntem deopotrivă, puterile noastre însă se deosebesc.

De aceea trebuie să năzuim spre cea mai înaltă treaptă a slujirii preoțești, dar să știm că nu e de nici-un folos pentru noi să căutam să facem un lucru când nu suntem destoinici sau n-avem puterea trebuincioasă să-l facem.

Un lucru totuși ne este lămurit în versetul 11, Trebuie sa fim curați ca să ne putem bucura de drepturile preoției, s-au ca să mâncăm din darurile cuvenite preotului, curați prin sângele lui Hristos care spală cugetul nostru, curați prin îndrumarea și călăuzirea legăturilor, căilor și celor mai mici lucruri din viața noastră, potrivit Cuvântului Scripturii. Când suntem curați în felul acesta, oricare-ar fi puterile noastre, cea mai bogată hrană este hărăzită inimilor noastre, prin îndurarea lui Dumnezeu. Ascultați cuvintele următoare: „Îți dau cele dintâi roade pe care le vor aduce Domnului: tot ce va fi mai bun din untdelemn, tot ce va fi mai bun din must și grâu. Cele dintâi roade ale pământului lor, pe care le vor aduce Domnului să fie ale tale. Oricine va fi curat în casa ta să mănânce din ele” (versetele 12-13). Cititorul să nu înțeleagă versetele acestea aidoma și să le pună pe seama unei anumite cete preoțești în Biserica lui Dumnezeu. Ele trebuiesc înțelese duhovnicește. Aici avem o icoană închipuitoare a hranei dăruite tuturor copiilor lui Dumnezeu, ca unei familii preoțești. Această hrană este Hristos în toată bogăția, frumusețea și plinătatea Lui. De bună seama avem aici o porție împăratească dată tuturor celor ce sunt făcuți preoți pentru Dumnezeu. Ei trebuiau să capete partea cea mai bună și cele dintâi roade, din tot ce producea pământul. Era acolo „vin, care înveselește inima omului, untdelemn, care-i înfrumusețează fața, și pâine, care-i întărește inima” (Psalmul 104:15).

Ce frumos este arătată aici partea pe care o avem noi în Hristos: măslinile și strugurii erau puși în teasc, iar bobul de grâu era măcinat ca, astfel, untdelemnul, mustul și faina să slujească de hrana și sa înveselească pe preoții lui Dumnezeu.

Strivirea acestor lucruri, ca să dea ca hrană ce e mai bun din ele, ne îndreaptă gândurile spre Hristos, care, din pricina îndurării Sale nemărginite a fost strivit și omorât și astfel, prin trupul și sângele Său, a putut să dea casei Sale viața, puterea și bucuria. El, bobul de grâu

fără de preț, a căzut în pământ și a murit, pentru ca noi să putem trăi, iar sucii acestui butuc viu s-a vărsat ca să umple paharul mântuirii, din care bem noi acum și din care vom bea fără încetare, înaintea Dumnezeului nostru.

Se poate ceva mai mult, decât această puțință atât de însemnată, să ne bucurăm de bogăția și partea atât de scumpă, pe care o avem într-un Mântuitor răstignit, înviat și slăvit? Putem să spunem: „Avem de toate și suntem în belșug” (Filipeni 4:18). Dumnezeu ne-a dat tot ce putea să ne dea, ce a avut mai bun. El ne-a chemat să trăim cu El într-o legătură sfântă și fericită și să ne hrănească din vițelul cel gras. El a rânduit lucrurile astfel, ca să ajungă la urechile și la inimile noastre, măcar într-o slabă măsură, aceste minunate cuvinte: „Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15:23).

O! de-am prețui mai mult gândul acesta nespus de ales, că Duhul lui Dumnezeu nu poate fi mulțumit pe deplin, decât când vede poporul Lui adunat în juru-i, hrănindu-se cu lucrurile în care își găsește El însuși plăcerea. „Și părăsirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3). Ce putea să facă mai mult pentru noi chiar dragostea lui Dumnezeu? Și pentru cine a făcut cel mai minunat lucru? Pentru cei ce erau morți în greșelile și în păcatele lor, pentru străini, vrăjmași, răzvrățiți, pentru neamuri, pentru cei ce erau departe de El, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, pentru cei ce n-ar fi fost vrednici decât de flăcările veșnice ale iadului. O! ce îndurare minunată! Ce adâncimi nemăsurate ale milei dumnezeiești! Și putem adăuga, ce dumnezeiasca și prețuită jertfă ispășitoare, care pune pe asemenea vinovați în această stare de nespusă binecuvântare, încât să facă din ei preoți pentru Dumnezeu, după ce ne-am dezbrăcat toți de hainele cele murdare, pentru ca să ne aducă curățiți, împodobiți, încununăți înaintea lui Dumnezeu și spre lauda Sa! Să-L lăudăm! Să-L laude inima noastră și să-L slăvească viața noastră!

Să ne deprindem să ne bucurăm de locul ce ni s-a dat și de partea ce ni s-a făcut, de a fi preoți. Noi nu putem să facem nimic mai bun aici pe pământ, decât să aducem lui Dumnezeu prin Isus Hristos, rodul buzelor care binecuvântează Numele Său. Aceasta va fi veșnica noastră slujire în acel loc, în care vom fi duși în curând, ca să locuim acolo pentru totdeauna cu Dumnezeu și cu Mântuitorul nostru binecuvântat „care ne-a iubit și S-a dat pe El însuși pentru noi”.

În cele cuprinse de la versetul 14 până la versetul 19, vedem învățături, care privesc pe „orice întâi născut din orice trup... atât din oameni cât și din dobitoace”. Să băgăm de seamă că, aici, omul este pus pe aceeași treaptă cu dobitoacele necurate. Și omul și dobitocul trebuia răscumpărat. Dobitocul necurat nu era bun pentru Dumnezeu, tot astfel și omul, dacă nu era răscumpărat prin sânge. Dobitocul curat, însă, nu trebuia să fie răscumpărat. El era bun pentru Dumnezeu și era dat ca hrană pentru toată casa preotului, fiilor și fiicelor, fără deosebire. Aici avem o imagine închipuitoare pentru Hristos. În El și numai în El Dumnezeu își găsește odihnă desăvârșită și o deplină plăcere. Ce gând minunat! Tocmai pe El ni l-a dat nouă, casei Sale preoțești, ca să fie hrana, lumina, bucuria noastră și totul pentru noi în veci de veci (Cititorul, care dorește să capete lămuriri mai amănunțite cu privire la cele cuprinse în Numeri 18:14-19, sa citească „Gânduri asupra Exodului” cap. 13. (Cât e cu puțință, căutăm să nu mat spunem iar lucrurile despre care am vorbit).

Cititorul va fi băgat de seamă în acest capitol, ca și în altele de altfel, că fiecare subiect nou începe prin cuvintele: „Și Domnul a zis lui Moise, s-au lui Aaron”. Astfel versetele 20-32, ne învață că preoții și leviții închinătorii și lucrătorii lui Dumnezeu nu trebuiau să aibă moștenire printre copiii lui Israel, ci trebuiau să atârne numai de Dumnezeu, pentru întreținerea și nevoile lor. O stare dintre cele mai binecuvântate. Nimic nu poate fi mai atrăgător, ca tabloul înfățișat aici. Copiii lui Israel trebuiau să-și aducă darurile lor și să le pună la picioarele Domnului, care, în îndurarea Sa fără margini, porunca lucrătorilor Săi, să strângă aceste daruri de preț, roadele iubirii poporului Său, și să le mănânce înaintea Sa cu inimi recunoscătoare. Iată ce loc aveau el în cercul binecuvântărilor: Dumnezeu se îngrijea de toate nevoile poporului Său. Acesta apoi avea cinstea să facă parte din roadele dăruite de dărnicia lui Dumnezeu, preoților și leviților. Aceștia din urmă, la rândul lor, aveau harul să guste plăcerea aleasă, de a aduce laudă și mulțămire lui Dumnezeu, pentru bunurile pe care le răspândise peste ei. Ce orânduire dumnezeiască! Iată aici ce trebuie să înfăptuim noi totdeauna în Biserica lui Dumnezeu, pe pământ. După cum am văzut, poporul lui Dumnezeu ne este arătat, în această carte, sub două înfățișări deosebite și anume: ca lucrător și ca închinător. Sub toate aceste înfățișări, el ni se arată într-o atârnare desăvârșită de Dumnezeul cel viu. În luptele noastre, în lucrul nostru, în slujba noastră de închinare, atârnăm de Dumnezeu. „Toate Izvoarele noastre sunt în El”. Ce ne trebuie mai mult? Să ne îndreptăm spre om, sau spre lume, ca să avem sprijin și cele trebuincioase? Să ne ferească Dumnezeu de una ca asta! Singura noastră țință să fie să dăm dovadă, în toată viața noastră, în orice parte a lucrului nostru, că Dumnezeu este de ajuns inimilor noastre.

Ce trist, când vezi pe copiii lui Dumnezeu și pe slujitorii lui Hristos așteptând de la lume mijloacele lor de trai, s-au tremurând la gândul că aceste mijloace le-ar putea lipsi.

Să încercăm numai să ne închipuim Biserica lui Dumnezeu, în zilele lui Pavel, sprijinindu-se pe stăpânirea romană, ca să-și întrețină prezbiterii, învățătorii și evangheliștii săi. Nu, drag cititor. Biserica privea pentru toate nevoile la Căpetenia ei dumnezeiască, care este în ceruri și la Duhul Sfânt, care este pe pământ. De ce ar fi altfel acum? Lumea este totdeauna lume, iar Biserica, nefiind din lume, nu trebuie să caute aurul său argintul lumii. Dumnezeu va îngriji de poporul Său și de slujitorii Săi, numai ei să se încreadă în El. Să fim încredințați că darul lui Dumnezeu prețuiește cu mult mai mult pentru Biserică decât darul pe care-l dă stăpânirea. Ba mai mult decât atât: în ochii unui creștin duhovnicesc alăturarea între unul și celălalt nici nu se poate face.

O, de și-ar îndrepta inimile, cu tot dinadinsul spre aceste lucruri sfinții lui Dumnezeu și slujitorii lui Hristos! Domnul Isus să ne dea harul să dăm dovadă în viața noastră de fiecă clipă și în fața unei lumi nelegiuite, necredincioase și fără Hristos, că Dumnezeul cel viu ne este El singur de ajuns ca să îngrijească de nevoile noastre!

Avem acum sub ochi una din părțile cele mai însemnate din cartea Numerilor. Ea cuprinde orânduirea atât de însemnată și plină de învățături a „vacii roșii”. În cele dintâi șapte capitole din Levitic, avem o arătare amănunțită a învățăturilor despre jertfe și totuși nu se pomenește nimic aici despre „vaca roșie”. De ce?

Ce putem învăța din faptul că aceasta frumoasă orânduire este arătată în această carte și nicăieri în altă parte? Credem ca acest fapt ne dă o nouă și izbitoare dovadă despre felul deosebit de a fi al acestei cărți. Vaca roșie e ceva care ține numai de pustie. Ea era leacul lui Dumnezeu împotriva pângăririlor drumului. Ea înfățișează moartea lui Hristos, pentru curățirea păcatelor și ca răspuns la toate nevoile noastre, în timpul călătoriei noastre printr-o lume stricată, ca să ajungem în patria noastră cerească. Facă Duhul Sfânt, care ne-a dat cunoștința acestui lucru să-l înțelegem bine și să ne slujim de el când va fi nevoie!

Dacă privim pe Domnul Isus cu ochiul credinței, vedem aici nu numai pe Cel care era fără nici-o pată în sfânta Sa Persoană, ci și pe Acela care n-a purtat niciodată jugul păcatului. Duhul Sfânt este totdeauna un păzitor gelos al slavei lui Hristos, și-i place să-L înfățișeze sufletului în toată strălucita și neprețuita Sa strălucire. Iată pentru ce fiecare lucru care-L închipuie pe El, care vrea să ni-L înfățișeze pe El, mărturisește totdeauna această grijă de seamă. Mântuitorul nostru s-a păstrat cu desăvârșire curat și neîntinat de nici-o urmă de păcat. Niciodată jugul nelegiurii n-a apăsător grumazul Său. Când vorbea de „jugul Său” (Matei 11: 29), acesta era jugul supunerii desăvârșite față de voia Tatălui, în toate lucrurile. Acesta a fost singurul jug pe care L-a purtat și pe care nu l-a lăsat nici-o clipă, din leagănul în care se odihnea ca copil slab și micuț și până la crucea pe care a murit ca jertfă.

Când S-a suit pe cruce, ca să ne ispășească păcatele noastre și să pună temelia desăvârșitei noastre curățiri de orice păcat, a făcut lucrul acesta ca Acela, care niciodată în timpul sfintei Sale vieți, n-a purtat jugul păcatului. El era „fără păcat” și astfel era cu desăvârșire vrednic și singurul în stare să facă marea și slăvită lucrare a ispășirii. „Fără pată... și care să nu fi fost pusă la jug”. Aceste două cerințe sunt întrebuițate de Duhul Sfânt, ca să arate desăvârșirea Domnului Isus, care era fără pată nu numai în firea Sa, dar și în legăturile Sale cu cei din jurul Său. Nici în Ființa Sa și nici în legăturile Sale cu lumea din afară, El nu S-a supus în nici-un fel îndemnurilor păcatului și morții. El a cunoscut ca adevărat împrejurările și starea noastră, însă în El nu era păcat și jugul păcatului n-a apăsător deloc asupra Lui.

În preot și în dobitocul adus jertfă, avem o îndoita înfățișare a Persoanei lui Hristos. El a fost totdeauna și preot și jertfă. Totuși El n-a început să-și împlinească îndatoririle Sale de preot, înainte de a-și isprăvi lucrarea Sa ca ființă care trebuia să se aducă jertfă. Așa se lămuresc cuvintele de la sfârșitul versetului 3: „Să fie junghiată înaintea lui”. Moartea lui Hristos a avut loc pe pământ; ea nu putea deci, cu nici-un chip, să fie înfățișată ca o faptă a preoției, întrucât cerul, nu pământul, este locul slujirii Sale ca Mare Preot Apostolul, în epistola către Evrei, spune lămurit în această privință: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea, era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege” (Evrei 8:1-4).

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”. „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:11-12, 24). „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10:12).

Aceste locuri din Scriptură puse în legătura cu Numeri 19:3, ne învață două lucruri și anume: moartea lui Hristos nu este o lucrare a slujirii Sale preoțești și că cerul, și nicidecum pământul, este locul în care se săvârșește această slujire. Este însemnat lucru însă să privim cu luare aminte tot ce caută să dovedească desăvârșirea și potrivirea uimitoare a Sfințelor Scripturi. Nu este, într-adevăr, uimitor, să găsești un adevăr lucind strălucitor în filele Noului Testament, adevăr care să fie cuprins și în vreo orânduire sau fapt din slujba din Vechiul Testament? Astfel de descoperiri sunt totdeauna bine venite, pentru un ucenic al Cuvântului. Adevărul, fără îndoială, este același oriunde s-ar găsi. Când însă el ni se arată cu o strălucire desăvârșită în Noul Testament, și pe lângă aceasta, după înțelepciunea dumnezeiască, îl găsim închipuit și în Vechiul Testament, atunci nu numai că adevărul este întărit astfel, dar dă o puternică dovadă că întreaga Carte are o unitate desăvârșită.

Locul unde se săvârșea moartea dobitocului jertfit trebuie să ne atragă și el luarea aminte. „S-o scoată din tabără”. Nu numai că preotul și jertfa la un loc închipuie pe Hristos, dar s-a mai adăugat: „Să fie junghiată înaintea lui”, pentru că moartea lui Hristos nu putea să fie înfățișată ca o lucrare a preoției Sale.

Această minunată potrivire nu se poate găsi decât într-o carte, în care fiecare rând și fiecare cuvânt izvorăște chiar din Dumnezeu însuși. Dacă ar fi fost scris: „El o va înjunghia”, atunci capitolul 19 din Numeri nu s-ar mai fi potrivit cu epistola către Evrei, dar așa potrivirea cărții se arată cu măreție. Să cerem harul de a ne încredința bine de lucrul acesta, pentru ca să ne bucurăm de el! De fapt, Isus a pățit dincolo de poartă: „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățit dincolo de poartă” (Evrei 13:12). El și-a ales un loc, în care era cu totul despărțit de lume și de acolo, glasul Său se îndreaptă către inimile noastre. N-ar trebui să ne gândim noi mai adânc la locul, în care a murit Isus? Ne putem noi mulțumi numai cu darurile izvorâte din moartea Sa, fără să căutăm să avem părtășie cu El în lepădarea pe care a avut-o din partea lumii? Cu nici-un preț! „Să ieșim dar afară din „Tabără”, despre care e vorba aici, este „Iudaismul”. Nu-i mai puțin adevărat că prin ea se poate înțelege orice sistem religios, făcut de oameni și cârmuit de duhul și gândurile acestui veac rău și stricat. „Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui.” (Evrei 13:13). Este o putere uimitoare în aceste cuvinte. Ele ar trebui se trezească tot duhul și toată ființa noastră și să le facă să urmărească despărțirea de lume și o alipire desăvârșită de Mântuitorul nostru, lepădat de oameni. Cum putem noi să-L vedem murind afară din tabără și să ne bucurăm de darurile morții Sale. Rămânând în tabără, fără să suferim ocară Lui? Să căutăm noi o locuință, un loc, un nume și o stare bună, în această lume, în care Domnul nostru a fost lepădat? Să dorim noi să propășim în această lume care, ca și atunci, nici astăzi n-ar îngădui pe Cel Prea Iubit, în care trebuie să ne găsim fericirea noastră vremelnică și vecinică? Să umblăm noi după cinste, după o stare cu vază înaintea oamenilor, după bogăție, aici, pe pământ unde Stăpânul nostru n-a avut decât o iesel, o cruce și un mormânt împrumutat?

Vorbirea inimilor noastre ar trebui să fie: „Departă de noi astfel de gânduri!”. „Departă de noi astfel de lucruri!” O, de-am răspunde cum se cuvine prin harul lui Dumnezeu, acestui îndemn al Duhului: „ieșiți”!

Cetitor creștin, să nu uiți niciodată că atunci, când privim moartea lui Hristos, vedem două lucruri și anume: moartea unei ființe ca ispășire pentru alții și moartea unui martor al adevărului, o ființă jertfită sub mâna omului. El a suferit pentru păcat, pentru ca noi să nu mai suferim niciodată. Binecuvântat să fie Numele Său pentru totdeauna! Suferințele Sale ca martor, suferințele Sale pentru adevăr, sub mâna omului, trebuie să fie împărtășite și de noi.

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci sa și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29) – într-adevăr, este un har de preț să suferi pentru Hristos. Îl prețuim noi? Privind moartea lui Hristos, așa cum este înfățișată în orânduirea cu vaca roșie, vedem nu numai ștergerea desăvârșită a păcatului, ci și judecata asupra acestui veac stricat. „El S-a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1:4). Aceste două lucruri, aici, sunt unite și nici noi nu trebuie să le despărțim vreodată. Avem mai întâi judecata păcatului de la rădăcină și până la cele din urmă ramuri și apoi judecata acestei lumi. Cea

dintâi dă o împăcare deplină unui cuget trudit și neliniștit, pe când cea de a doua dezleagă inima de legăturile și înrâuririle amăgitoare ale lumii, în înfățișările lor cele mai deosebite. Cu alte cuvinte, cea dintâi curăță cugetul de orice simțământ de vinovăție, cea de a doua sfărâmă lanțurile care leagă inima de lume.

Se întâlnesc adesea persoane serioase, care au fost aduse sub puterea înduplecătoare și vie a Duhului Sfânt, dar care n-au cunoscut încă, pentru liniștirea cugetului lor turburat, prețul desăvârșit al morții ispășitoare a lui Hristos, care a șters pentru totdeauna păcatele lor și i-a apropiat de Dumnezeu, iară nici o pata pe sufletul sau pe cugetul lor. Dacă și cetitorul se găsește într-o astfel de stare, n-are decât să asculte, cu luare aminte, întâia parte din stihul amintit: „El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre”. Este un adevăr dintre cele mai binecuvântate, pentru un suflet turburat și muncit. El dezleagă orice întrebare cu privire la păcatele noastre. Dacă este adevărat că Hristos S-a dat pe El însuși pentru păcatele mele, nu-mi rămâne decât să mă bucur, că păcatele mele sunt toate șterse. Acel care a luat locul meu, care S-a încărcat cu păcatele mele, care a suferit pentru mine, este acum la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă. Aceasta îmi este de ajuns. Păcatele mele sunt nimicite pentru totdeauna. Dacă n-ar fi așa, Hristos n-ar fi acolo, unde este acum. Cununa de slavă, care împodobește fruntea Sa cea sfântă, este dovada că păcatele mele sunt cu desăvârșire ispășite deci, o pace deplină este partea mea, o pace atât de desăvârșită, cum numai lucrarea lui Hristos o poate aduce. Numai să nu uităm niciodată că aceeași lucrare, care a ridicat pentru totdeauna păcatele noastre, ne-a smuls din acest veac rău. Aceste două lucruri sunt nedespărțite. Hristos m-a dezlegat nu numai de urmările păcatelor mele, dar și de puterea de acum a păcatului ca și de îndemnurile și înrâuririle acestui sistem, pe care Scriptura îl numește „lumea”. Toate aceste lucruri se vor înțelege și mai lămurit urmând cercetarea capitolului nostru.

Avem aici temelia nezguduită a adevăratei curățiri. Este vorba aici numai de o „sfințire pentru curățirea trupului” (Evrei 9:13). Noi trebuie să vedem însă lucrul adevărat dincolo de cel care doar îl închipuia, să vedem trupul deasupra umbrei, în întâia stropire cu sângele vacii roșii, înaintea cortului întâlnirii, avem înfățișarea desăvârșită a sângelui lui Hristos în fața lui Dumnezeu, ca singurul loc de întâlnire între Dumnezeu și cugetul omenesc. Numărul „șapte”, după cum știm, arată desăvârșirea dumnezeiască. Aici avem moartea lui Hristos, ca ispășire pentru păcat, adusă lui Dumnezeu în toată desăvârșirea ei și tot astfel primită de Dumnezeu. Totul se întemeiază pe această lucrare dumnezeiască. Sângele s-a vărsat și după aceea a fost înfățișat înaintea unui Dumnezeu sfânt, ca o deplină ispășire a păcatului.

Lucrul acesta, primit prin credință, poate să scoată din cuget orice simțământ de vinovăție și orice teamă de pedeapsă. Nimic nu este înaintea lui Dumnezeu, decât desăvârșita lucrare ispășitoare a lui Hristos. Păcatul a fost șters cu desăvârșire, prin neprețuitul sânge al lui Hristos. Cine crede lucrul acesta, capătă o pace deplină a cugetului său.

Cetitorul trebuie să ia seama că nu se mai pomenește în nici-o altă parte din acest capitol despre stropirea sângelui. Lucrul acesta se află într-o potrivire desăvârșită cu cele cuprinse în Evrei cap. 9 și 10. Este încă o dovada despre dumnezeiasca alcătuire și unitate a acestei minunate cărți. Jertfa lui Hristos fiind desăvârșită, nu e nevoie să se repete. Puterea ei dumnezeiască este veșnică: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci, dacă sângele taurilor și al țărilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:11-14). Luați seama la puterea cuvintelor: „o dată pentru totdeauna” și „veșnică”. Ele arată desăvârșirea și puterea dumnezeiască a jertfei lui Hristos. Sângele s-a vărsat o singură dată pentru toți și pentru totdeauna. Să gândească cineva că această minunată lucrare trebuie repetată, ar fi să tăgăduiască prețul ei veșnic și desăvârșit și s-o coboare la treapta sângelui taurilor și al țărilor.

Și mai departe: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:23-26). Păcatul deci a fost șters. El nu poate să fie șters și în același timp să apere și cugetul credinciosului. Acest lucru este destul de bine arăt în versetele, care isprăvesc acest capitol: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9: 27-28). Ce lucru minunat se vede în grija răbdătoare, cu care lămurește Duhul sfânt întreaga învățătură. El ne desfășoară adevărul măreț al desăvârșirii jertfei lui Isus, și lucrul acesta îl face în așa fel, încât încredințează sufletul și ridică de pe cuget povara care-l apasă. Nemărginirea îndurării lui Dumnezeu s-a arătat nu numai prin aceea că a săvârșit lucrarea răscumpărării vecinice pentru noi, dar și prin faptul că a cercetat cu multă răbdare și deplin, a lămurit și a dat atâtea dovezi în privința acestei lucrări, încât nimeni să nu mai poată ridica nici cea mai mică împotrivire. Să ascultăm mai departe și alte lămuriri ale acestei îndurări și facă Duhul sfânt ca ele să se întipărească în inima cetitorului!

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țărilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:1-4). Ceia ce nu putea să facă niciodată sângele taurilor și al țărilor, a făcut pentru totdeauna sângele lui Isus. Tot sângele care a curs în jurul altarelor lui Israel – milioanele de jertfe aduse după cerințele slujbei mozaice, n-au putut șterge măcar o singură pată de pe cuget și n-au putut să dea lui Dumnezeu, care urăște păcatul, dreptul sa primească măcar un singur păcătos. „Este cu neputință ca sângele taurilor și al țărilor să șteargă păcatele”. „De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul Cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:5-10).

Să băgăm de seamă: Dumnezeu nu privea deloc cu plăcere șirul nesfârșit de jertfe ce I se aduceau potrivit legii. Ele n-aveau nici-o putere să împlinescă ceea ce Dumnezeu avea pe inimă, pentru poporul Său și anume: dezlegarea desăvârșită de sarcina păcatului și așezarea lui într-o deplină pace a cugetului. Lucrul acesta însă l-a făcut Isus, prin jertfirea scumpului său sânge. El a făcut voia lui Dumnezeu și binecuvântat să fie Numele Său, căci n-are de ce să mai săvârșească din nou acea lucrare! Noi putem să nu credem că lucrarea s-a săvârșit, putem opri sufletele noastre să se supună puterii sale, putem lepăda pacea, care stă gata să-și facă loc în cugete, putem să nu vrem să ne bucurăm de slobozenia de duh pe care poate să ne-o dea ea, totuși lucrarea rămâne îmbiată credinței noastre, în prețul ei nepieritor, înaintea lui Dumnezeu.

Dovezile Duhului, cu privire la această lucrare, rămân și ele în picioare în toată puterea și strălucirea lor și nici îmbrobodirile întunecoase ale Satanei, nici judecățile noastre necredincioase, nu vor fi în stare să le aducă vreo atingere. Ele pot, cel mult, să împiedice inimile noastre, să se bucure de îndurarea lui Dumnezeu și lucrul acesta îl fac; adevărul rămâne întotdeauna acelaș.

„Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:11-14).

Pe temeiul sângelui lui Hristos, ni s-a dat o desăvârșire vecinică și putem adăuga cu toată încredințarea că, datorită tot sângelui acestuia, sufletele noastre pot gusta și trăi această desăvârșire. Să nu-și închipuie cineva că prețuiește lucrarea lui Hristos, sau că primește mărturia dată de Duhul Sfânt despre vărsarea și stropirea cu sângele lui Hristos, câtă vreme nu vrea să primească iertarea deplină a păcatelor, câștigată și dăruită lui de sângele crucii. Nu dă semn de adevărată credință și evlavie cel ce făgăduiește ce a făcut îndurarea lui Dumnezeu pentru noi și ce ne înfățișează Duhul Sfânt în paginile Cărții sfinte.

Cetitor creștin, cercetător nelinistit, nu ți se pare ciudat că Cuvântul lui Dumnezeu ne arată pe Hristos așezat la dreapta lui Dumnezeu, după ce a săvârșit o răscumpărare vecinică și totuși noi să nu fi mers mai departe decât Iudeii, care aveau doar un preot dintre oameni, care făcea slujbă în fiecare zi și aducea de multe ori aceleași jertfe?

Noi avem un Preot Dumnezeu, care S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Iudeii n-aveau decât un preot om, care nu putea niciodată, în slujba Sa, să pună capăt jertfelor și să se așeze la dreapta lui Dumnezeu, pentru totdeauna. Și totuși în ce privește starea duhului, a sufletului și a cugetului nostru, suntem noi într-o stare mai bună decât ei? E cu puțință ca, având o jertfă desăvârșită, pe care putem să ne sprijinim, sufletele noastre să nu cunoască niciodată pacea deplină? Duhul Sfânt, după cum am văzut, din felurile locuri scoase din epistola către Evrei, n-a lăsat la o parte nimic din ce ar putea să facă lumină desăvârșită în sufletele noastre, cu privire la faptul minunat al deplinei ștergeri a păcatului, prin sângele lui Hristos. Pentru ce dar nu te bucuri chiar acum de pacea trainică și deplină, pe care o dă el cugetului tău? Cum, sângele lui Hristos n-a făcut pentru tine nimic mai mult, decât ce făcea pentru închinătorul iudeu sângele unui taur?

S-ar putea totuși ca cetitorul, drept răspuns la toate acestea, să spună: „Nu am nici pic de îndoială în privința puterii sângelui lui Hristos. Cred că el curăță orice păcat. Cred de asemenea că, toți cei ce-și pun încrederea în acest sânge, sunt deplin fericiți, vor fi vecinic fericiți. În privința acestor lucruri n-am nici-o greutate. Ceea ce mă frământă, nu este puterea sângelui lui Hristos, în care cred deplin ci gândul, sau mai bine zis întrebarea dacă pot avea în mine însumi o dovadă a puterii acestui sânge. Aici e toată taina greutăților mele. Adevărul despre sângele lui Hristos e limpede ca lumina zilei, dar întrebarea, dacă eu pot găsi în mine o dovadă vie a acestui sânge, este învăluită într-un întunec adânc”.

Dacă aceasta e întrebarea, care se ridică în sufletul cetitorului, este dovada că are nevoie să cugete adânc la stihul 4 al capitoului nostru din Numeri.

El va găsi că adevărata temelie a curățirii păcatelor stă în aceea că sângele jertfei a fost adus înaintea lui Dumnezeu și a fost primit de El. Acesta e un adevăr prea însemnat, dar prea puțin înțeles. Cât de însemnat e ca un suflet nelinistit, să aibă o vedere lămurită în privința adevărului ispășirii! Noi avem pornirea firească să ne îngrijim de gândurile și de simțămintele noastre, cu privire la sângele lui Hristos, în loc să ne umplem chiar de însuși acest sânge și de gândurile cu care îl privește Dumnezeu. Dacă sângele a fost înfățișat înaintea lui Dumnezeu, dacă El l-a primit, dacă El S-a slăvit pe Sine însuși ștergând păcatul, ce mai rămâne atunci unui cuget tulburat, decât să-și găsească liniștea și pacea deplină în acest sânge, care a împăcat toate drepturile lui Dumnezeu și toate însușirile Sale și a câștigat acel loc minunat, în care, un Dumnezeu care urăște păcatul se poate întâlni cu un sărman păcătos pierdut, din pricina păcatului? Pentru ce să vârm aici întrebarea despre dovezile din noi, cu privire la puterea minunată de curățire a sângelui lui Hristos, ca și cum această lucrare n-ar putea fi deplină fără ceva din mine, oricum s-ar numi acest ceva: interes, simțăminte, încercări, etc. De ce să nu ne întemeiem numai și numai pe Hristos? În El vom avea dovezi nezguduite, însă din clipa când inima caută să găsească în ea însăși astfel de dovezi – din clipa în care ochiul nostru își ia privirile de la acest minunat și dumnezeiesc sânge, pe care ni-l pune înainte Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, își fac loc nedumeririle și negurile întunecoase, ce învăluie sufletul și-l frământă în neliniște, făcându-l să privească spre sărăcăcioasele și înșelătoare sale simțăminte, în loc să se bucure de desăvârșita lucrare a sângelui lui Hristos. Binecuvântat să fie Dumnezeu, căci avem aici temelia neclătinată a „curățirii păcatului” și a păcii depline pentru cuget! Lucrarea ispășitoare s-a făcut. Totul s-a săvârșit. Persoana închipuită prin vaca roșie a fost junghiată. El S-a dat morții sub mânia și judecata unui Dumnezeu drept, pentru ca toți cei ce-și pun încrederea în El să poată să cunoască, în adâncul inimilor lor, curățirea dumnezeiască și pacea deplină. Cugetul nostru este curățit nu prin gândurile noastre despre sânge, ci prin însuși sângele.

Trebuie să stăruim asupra acestui lucru. Dumnezeu însuși a făcut ca dovada pe care ne întemeiem noi, să aibă preț și această dovadă se găsește numai în sângele lui Isus. O, ce scump e sângele lui Isus! El dă o pace deplină oricărui suflet tulburat, care se încrede în veșnica Sa putere. Pentru ce însă adevărul binecuvântat despre sângele lui Isus este atât de puțin înțeles și atât de puțin prețuit? Pentru ce se caută să se mai vâre aici și altceva? Duhul Sfânt să călăuzească pe cetitorul care n-are pace, să-și îndrepte inima și cugetul spre jertfa ispășitoare a Mielului lui Dumnezeu!

Dacă în sânge avem moartea lui Hristos ca singura ispășire pentru o deplină curățire a păcatului, în cenușă avem amintirea și puterea acestei morți, folosită de inima noastră prin Duhul și cu ajutorul Cuvântului, ca să ștergă petele dobândite în mersul nostru zilnic. Dumnezeu nu S-a

îngrijit numai de păcatele trecute, ci și de curățirea de orice întinare făcută după ce ne-am întors la El, pentru ca totdeauna să putem sta înaintea Lui, în starea pe care o dă lucrarea desăvârșită a lui Hristos. El vrea să fim cu desăvârșire curați, ca astfel să putem să ne înfățișăm înaintea scaunului harului, înaintea sfințeniei Sale. Și nu numai El însuși ne vede astfel curați, dar, în veci fie binecuvântat Numele Sau, El ar vrea să fim tot așa și în adâncul cugetului nostru. El vrea ca, prin Duhul și Cuvântul Său, să ne dea o încredințare adâncă, despre desăvârșita curățenie în care suntem văzuți de ochii Săi, pentru ca izvorul nevăzut al părții noastre cu El, să poată curge limpede și fără nici-o piedecă. „Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem parte unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Dar dacă nu umblăm în lumină și dacă ne întinăm cu lucruri necurate, ce este de făcui? Cum vom ajunge iarăși la părțile noastre cu El? Numai prin curățirea întinării. Și cum trebuie să facem lucrul acesta? Chemând în inimile și în cugetele noastre adevărul de preț al morții lui Hristos. Duhul Sfânt lucrează ca să ne judecăm noi înșine și face să ne aducem aminte că Hristos a suferit moartea și pentru întinăriile și greșelile, de care ne facem vinovați adesea, atât de ușor. Nu este deloc vorba de o nouă stropire și vărsare a sângelui lui Hristos, căci lucrul acesta e necunoscut în Scriptură, ci numai de amintirea morții Sale, într-o mai mare putere și aceasta prin ajutorul și mijlocirea Duhului Sfânt, „Vaca să fie arsă sub ochii lui... Preotul să ia lemn de cedru, isop și cârmăz și să le arunce în mijlocul flăcărilor care vor mistui vaca... Un om curat să strângă cenușa vacii și s-o pună într-un loc curat afară din tabără; s-o păstreze pentru adunarea copiilor lui Israel, ca să facă apa de curățire. Aceasta este o apă de ispășire” (Numeri 19:5-9). Dorința lui Dumnezeu este ca și copiii Săi să fie curățiți de orice întinăriune și să meargă despărțiți de acest veac rău, în care totul este moarte și stricăciune. Această despărțire o lucrează în inimile noastre Cuvântul, prin puterea Duhului Sfânt. „Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1:3-4). Și mai departe; „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:13-14). Este vrednic de luat în seamă, cum Duhul lui Dumnezeu leagă totdeauna, foarte strâns, deplina curățire a cugetului de orice simțământ de vinovăție, de despăcarea de sub orice înrăurire a acestui veac stricat. Să luăm seama, drag cetitor creștin, să păstrăm și noi întreagă această legătură. De bună seamă, noi nu putem să facem lucrul acesta, decât prin puterea Duhului Sfânt, trebuie să căutăm însă cu stăruință să înțelegem și să arătăm din purtarea noastră zilnică, legătura binecuvântată, care e între moartea lui Hristos, privită întâi ca ispășire pentru păcat și apoi ca pricină și puterea care ne desparte de această lume. Mulți copii ai lui Dumnezeu nu trec mai departe de cel dintâi adevăr, dacă au ajuns până la el. Mulți se mulțămesc doar să știe ca au iertarea păcatelor, prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos, fără să fie morți față de lume, din pricina morții lui Hristos. Ei nu vor să se facă una cu Hristos, în moartea Lui.

Dacă ne gândim adânc la moartea vacii roșii prin foc și cercetăm grămada de cenușă rămasă, ce vom descoperi? S-ar putea răspunde destul de bine: Acolo găsim păcatele noastre, într-adevăr, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu și Fiului dragostei Sale! Noi găsim acolo, e adevărat, păcatele noastre, fărădelegile noastre, greșelile noastre, adâncă noastră vinovăție toate acestea însă prefăcute în cenușă. Atât și nimic mai mult? Mai vedem apoi aici firea veche în fiecare timp al vieții ei, de la cel mai înalt până la cel mai de jos punct al istoriei sale. Mai vedem apoi aici și sfârșitul întregii măriri a acestei lumi. Cedrul și isopul închipuiesc firea omenească în toată întinderea ei, de la ce are mai însemnat până la ce are mai de preț. Solomon a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid (1 Regi 4:33). „Cârmăzul” este privit de cei ce au cercetat cu grijă Scriptura, ca lucrul care închipuie măreția omenească, strălucirea lumii, slava ei și a omului. Mai vedem apoi în cenușa rămasă de la arderea vacii, sfârșitul mării acestei lumi și a oricărei slave omenești și înlăturarea firii omenești, cu tot ce se ține de ea. Această înțelegere a arderii vacii roșii este de o însemnătate adâncă și ne înfățișează un adevăr.

Să vedem acum la ce și cum se întrebuiința apa de curățire pregătită din cenușa vacii. E destul de serios să ai a face cu Dumnezeu, să umbli cu El zilnic în mijlocul unei lumi stricate și cu putere de a strica tot ce e în ea. Dumnezeu nu poate trece cu vederea nici-un lucru necurat, în aceia cu care binevoiește să umble și în care locuiește El. El poate să ierte și să ridice păcatele, El poate vindeca și curați și drege; însă nu poate să treacă cu vederea, la ai Săi, un rău, care n-a fost judecat. Dacă ar face lucrul acesta, ar fi să-și tăgăduiască Numele și Ființa Sa. De la întâia vedere, acest adevăr se arată măreț și binecuvântat.

Dar ce lucru minunat! Numai noi avem bucuria să avem a face cu Acela, a cărui stare de față cere și asigură sfințenia. Noi trecem prin lumea în care suntem împresurați de înrăuriri stricăcioase. Adevărata întinare nu are loc, când te atingi de „vreun mort sau, de vreun trup omenesc mort sau, de vreun mormânt”, Acestea erau, după cum știm, umbra lucrurilor viitoare duhovnicești, de care noi suntem în primejdie să ne atingem în fiecare clipă. Nu ne îndoim că, cei ce au mult a face cu lucrurile acestei lumi, simt nevoia și marea greutate de a ieși din ele cu mâinile curate. Așa fiind, câtă nevoie avem să veghem cu sfințenie asupra tuturor lucrărilor și legăturilor noastre, ca să nu căpătăm întinări, care ar rupe legătura noastră cu Dumnezeu! El vrea să fim într-o stare vrednică de El însuși: „Fiți sfinți, căci și eu sunt sfânt”.

Cetitorul creștin, a cărui inima suspina după sfințenie, ar putea întreba. Ce trebuie să facem atunci, când suntem împresurați din toate părțile de înrăuriri vătămătoare și porniți să ne întinam atât de ușor? Și mai departe: dacă e cu neputință să avem parte cu Dumnezeu, câtă vreme mâinile noastre sunt necurate și câtă vreme cugetul ne osândește, ce este de făcut? Răspundem: înainte de toate, fii veghetor. Sprijinește-te în totul și cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. El este credincios și plin de îndurare, un Dumnezeu care ascultă rugăciunea și o împlinește, un Dumnezeu darnic, căruia nu-i pare rău de ceea ce îți dă. „El dă un har și mai mare”. Această făgăduință este ca o poliță, pe care poți scrie suma, pe care o dorești. Dorești cu adevărat să înaintezi în viața dumnezeiască și să crești în sfințenie? Ia seama atunci să nu umbli, nici măcar o singură clipă, în atingere cu ceia ce întinează mâinile, îți rănește cugetul, întristează pe Duhul Sfânt și strică legătura cu Tatăl. Fii hotărât! Ai o inima întreagă! Părăsește numaidecât orice lucru necurat! Oricât de mult te-ar costa, părăsește-l. Orice pierdere ți-ar aduce, desparte-te de el! Nici-un interes lumesc, nici-un câștig pământesc nu pot să cumpănească pierderea unui cuget curat, a păcii inimii și a bucuriei strălucite de a vedea fața Tatălui. Nu ești încredințat de lucrul acesta? Dacă ești, caută de trăiește această încredințare!

Se poate însă ca cineva să întrebe: Ce trebuie să fac, când m-am întinat cu un lucru necurat? Cum pot scăpa de această întinăriune? Ascultă vorbirea cu tâlc a capitolului 19 din Numeri.

Este o îndoită lucrare înfățișată în versetele 12-20 și anume: cea din ziua a treia și cea din ziua a șaptea. Amândouă erau deopotrivă de trebuincioase, spre a șterge pata dobândită în timpul umblării, din pricina atingerii cu feluritele înfățișări ale morții, arătate mai sus. Ce închipuia această îndoită lucrare? Ce lucru îi răspunde din viața noastră, în legătură cu Dumnezeu? De bună seamă acesta: Când din pricina lipsei de veghere și de putere duhovnicească, ne atingem de ceva necurat și ne murdărim, noi putem să trecem cu vederea lucrul acesta; Dumnezeu însă cunoaște totul și în această privință. El se îngrijește de noi și veghează asupra noastră, nu ca un judecător aprins de mânie, ci

ca un tată plin de iubire, care nu ne va băga nici-o vina, căci toată vina a pus-o pe umerii Aceluia, care a murit în locul nostru. Bindecuvântat să fie Numele Său!

Cu toate acestea El nu va lăsa ca noi să nu simțim adânc vina noastră. El este un, păzitor credincios, care ne arată lucrul necurat și va face lucrul acesta cu atât mai puternic, cu cât îl vom dori mai mult și vom ținea socoteala de el. Duhul Sfânt ne aduce în față păcatul săvârșit și lucrul acesta ne pricinuieste în inimă întristare și frământare adâncă. Această frământare poate să ție mai mult timp. Ea poate ținea câteva clipe, câteva zile, câteva luni și chiar câțiva ani. Am cunoscut un tânăr creștin, care a fost nefericit trei ani de zile, din pricină că a făcut o excursie cu niște prieteni din lume. Această lucrare doveditoare a Duhului Sfânt este înfățișată prin lucrarea din a treia zi. Duhul ne aduce aminte de păcat și după aceea ne aduce aminte, cu ajutorul Cuvântului scris, de prețul morții lui Isus, care a dat răspuns întinăciunii, de care ne-am făcut vinovați atât de lesne. Această lucrare a Duhului, prin care suntem spălați de orice întinăciune și prin care a început iarăși părtașia cu Tatăl, este închipuită de lucrarea săvârșită a șaptea zi. Să luăm bine seama, că nu e cu puțină să scăpăm de întinarea păcatului, printr-un alt mijloc, oricare-ar fi el. Putem să căutăm să uităm rana, sau să lăsăm timpului grija să șteargă păcatul din mintea noastră. Degeaba. Nu e nimic mai primejdios decât să te porți în chipul acesta cu cugetul și cu drepturile Sfințeniei.

Lucrul acesta este pe cât de nebunesc, pe atât de primejdios, căci Dumnezeu, în îndurarea Sa, a avut grija să ne lase un mijloc, prin care să ne curățim de orice întinare, pe care a descoperit-o și a osândit-o Sfințenia Sa. Dacă întinarea n-a fost spălată, legătura cu El este ruptă: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (Ioan 13:8). Ruperea legăturii unui credincios este înfățișată prin izgonirea unui mădular al adunării lui Israel, din mijlocul ei. Creștinul nu poate niciodată să fie despărțit de Hristos, dar părtașia sa cu El poate să fie ruptă doar printr-un singur gând vinovat. Trebuie deci ca acel gând vinovat să fie judecat și mărturisit, pentru ca astfel întinarea să fie curățată și părtașia cu El să fie înnoită.

Drag cetitor, noi trebuie să păstrăm un cuget curat păzit prin sfințenia lui Dumnezeu, căci altfel vom cădea din credință și în cele din urmă ne vom prăbuși cu totul. Domnul Isus să ne ajute să umblăm în pace și cu grijă, veghind și rugându-ne, până ce vom părăsi acest trup al păcatului și al morții și ne vom duce în acel loc binecuvântat și plin de strălucire, unde păcatul, întinăciunea și moartea sunt necunoscute!

Cercetând orânduilele levitice, nimic nu te izbește mai mult, ca grija plină de gelozie, cu care veghează Dumnezeul lui Israel asupra poporului Său, ca să-l păzească de orice înrăurire stricăcioasă. Din zi până în noapte, fie că sunt trei s-au dorm, în casă sau afară, în sânul familiei s-au în singurătate, ochii Săi erau asupra lor.

El veghea asupra hranei lor, asupra veșmintelor lor, asupra obiceiurilor lor și asupra treburilor lor gospodărești. El îi învăța cu grijă ce să mănânce și ce să bea.

El le-a arătat lămurit gândirea Sa chiar cu privire la mânuirea lucrurilor. Într-un cuvânt, El le-a pus o mulțime de stavile, numai ei să fi luat seama, ca să oprească râurile de întinăciune, care amenințau să dea peste ei din toate părțile. În toate acestea, vedem lămurit sfințenia lui Dumnezeu, dar în același timp și îndurarea Sa purtătoare de grijă. Dacă sfințenia dumnezeiască nu putea să suferă nici-o pată pe poporul Său, îndurarea dumnezeiască apoi s-a îngrijit pe deplin de curățirea ei. Aceste griji se arată în capitolul nostru sub doua înfățișări: sângele ispășitor și apa pentru stropire.

Ce izvoare de preț, Dacă n-am cunoaște nesfârșitele bogății ale harului dumnezeiesc, drepturile neînduplecate ale sfințeniei lui Dumnezeu ne-ar strivi; pe când acum, cunoscând îndurarea Lui, putem să ne bucurăm din toată inima în sfințenie. Un Israelit putea să tremure auzind aceste cuvinte: „Cine se va atinge de vreun mort, de vreun trup omenesc mort, să fie necurat timp de șapte zile”. Și apoi: „Cine se va atinge de un mort, de trupul unui om mort, și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului; acela să fie nimicit din Israel”. Astfel de cuvinte puteau într-adevăr să-i înspăimânte inima. Atunci însă cenușa vacii și apa de curățire îi înfățișa amintirea morții ispășitoare a lui Hristos, primită de inimă, prin puterea Duhului lui Dumnezeu: „Să se curețe cu apa aceasta a treia zi și a șaptea zi și va fi curat dar, dacă nu se curățește a treia zi și a șaptea zi, nu va fi curat”.

Să luăm seama că nu e vorba nici de aducerea unei noi jertfe, nici de o nouă primire a sângelui. E însemnat lucru să vedem și să înțelegem bine aceasta. Moartea lui Hristos nu poate fi repetată: „Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu” (Romani 6:9-10). Prin harul lui Dumnezeu, noi suntem părtași deplinei lucrări a morții lui Hristos, dar, fiind împresurați din toate părțile de ispite și de curse, căroră răspund pornirile firii pământești, care este încă în noi, având mai mult un vrăjmaș puternic totdeauna la pândă, gata să se repeadă, asupra noastră și să ne scoată de pe drumul adevărului și al curăției, n-am putea să înaintăm o clipă, dacă Dumnezeul nostru, în îndurarea Sa, nu S-ar fi îngrijit de toate nevoile noastre, prin moartea de preț și prin mijlocirea atotputernică a Dumnezeului nostru Isus Hristos. Sângele lui Hristos nu numai că ne-a spălat de toate păcatele noastre și ne-a împăcat cu un Dumnezeu sfânt, dar tot prin el însuși „avem un mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos, cel neprihănit”. „El este totdeauna viu ca să mijlocească pentru noi”. Și „El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu, prin El”. El este fără-nctare înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El este acolo mijlocitorul nostru și ne păstrează în starea dumnezeiască desăvârșită, în care ne-a așezat prin moartea Sa ispășitoare. Pricina noastră nu poate fi niciodată pierdută, căta vreme se află în mâinile unui astfel de Mijlocitor. Noi suntem una cu El și El cu noi. Așa stând lucrurile, cetitor creștin, care ar trebui să fie urmarea tuturor acestor haruri asupra inimilor și asupra vieții noastre?

Când ne gândim la moartea și la arderea jertfei la sânge și la cenușă, la jertfa de ispășire și la mijlocirea Marelui Preot și Mijlocitorului nostru, ce înrăurire ar trebui să aibă toate acestea asupra sufletelor noastre? Cum ar trebui să lucreze aceste gânduri asupra cugetelor noastre? Ne vor învăța ele să nu prea luăm în seamă păcatul? Ne vor face nestatornici și ușuratici în căile noastre? Cu Nici-un preț! Putem să fim încredințați de un lucru: Dacă cineva vede în bogățiile harului dumnezeiesc o îndreptățire ca să se poarte în chip ușuratic, este dovadă că el cunoaște foarte puțin, sau mai bine zis nu cunoaște deloc adevărata ființă a harului, înrăurirea sa și bogățiile sale.

Ne-am. putea închipui o singura clipă măcar, că cenușa vacii, sau apa de curățire făcea pe Israelit fără grija, cu privire la mersul său? Hotărât ca nu. Dimpotrivă, faptul că se îngrijea astfel să curețe o pată oarecare, trebuia să-l facă să simtă că e un lucru însemnat să te întinezi cu ceva rău. Grămada de cenușă, așezată într-un loc curat, dădea o mărturie îndoită: mărturisirea bunătății lui Dumnezeu și grozăvia și urâciunea păcatului. Era dovadă că Dumnezeu nu putea să suferă necurăția în mijlocul poporului Său și în același timp; că Dumnezeu a găsit mijlocul, prin care se poate spăla acea necurăție.

E cu neputința ca adevărul binecuvântat al sângelui vărsat, al cenușii și al apei de curățire să fie înțeles și gustat, fără să lase în inimă groaza de păcat, sub toate înfățișările. Și mai putem spune că cine a simțit odată chinul unui cuget mânjit de păcat, nu vrea să se mai mânjească din nou. Un cuget curat este o comoară de preț, pentru că ușor vezi când s-a întinat cu ceva; pe când un cuget mânjit este o povară foarte grea, întrucât se încarcă tot mereu, cu multă ușurință.

Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu oricărui har, El s-a îngrijit de toate nevoile noastre în chip desăvârșit și nu ca să ne facă fără nici-o grijă, ci ca să ne facă veghetori. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2).

Încă un cuvânt asupra celor din urmă versete ale capitolului nostru. În versetul 18, am văzut că era nevoie de o persoană curată, ca să strophească pe cel necurat. Aici vedem ca și cel ce făcea stropirea era socotit necurat până seara. Punând față-n față aceste două lucruri, învățăm următoarele: Cel ce are a face cu păcatul altuia, chiar dacă face lucrul acesta pentru ca să curate pe aproapele său, se mânjește și el de păcat. Nu este tot atât de vinovat, e drept, dar totuși nu putem să venim în atingere cu păcatul fără să ne mânjim și noi. Mai învățăm apoi că, pentru ca să facem pe altul să se bucure de puterea curățitoare a lucrării lui Hristos, trebuie să ne bucurăm mai întâi noi înșine. Oricine strophea cu apă de curățire pe altul, trebuia să-și spele el însuși hainele în apă și apoi seara era curat (versetul 19).

O, de-ar prinde bine inimile noastre lucrul acesta. Să căutăm să trăim fără încetare în simțământul curăției desăvârșite, pe care ne-a dat-o moartea lui Hristos și în care ne ține lucrarea Sa de Mare Preot, Să nu uităm niciodată că atingerea cu păcatul ne mânjește și pe noi. Așa era în timpul orânduirilor mozaice, așa este și în zilele noastre.

Capitolul pe care îl cercetăm acum, ne înfățișează o pildă vrednică de luat în seamă, cu privire la viața și încercările din pustie. Vedem aici pe Moise, slujitorul lui Dumnezeu, trecând prin împrejurările cele mai triste ale vieții sale. Întâi moare Măria. Acea, al cărei glas înălțase cântec de biruință, în mijlocul întâmplărilor strălucite din capitolul 15 al Exodului, moare, iar rămășițele sale sunt îngropate în pustie la Cades. Cântecul s-a pierdut în tăcerea rece a morții. Măria nu mai poate să cârmuiască jocurile sfinte. Cântase ea frumos în vremurile ei. Găsise într-un chip fericit tonul aceluia cântec măreț de lauda, înălțat pe țărmul învierii de la Marea Roșie. Cântecul său înfățișa adevărul de căpetenie al Răscumpărării: „Cântați Domnului, căci și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț” (Exod 15:21).

Într-adevăr, cântecul acesta era pricinuit de un lucru măreț. Era cel mai potrivit cânt, în acea împrejurare fericită. Acum, însă, prorocița nu mai este în mijlocul poporului. Cântecul de biruință de altădată se schimbă în cântiri și strigăte de răzvrătire. Viața din pustie ajunge obositoare, încercările pustiei pun firea omului la încercare. Ele dau la o parte mahrama de pe inimă și ne lasă să vedem ce este în ea. Patruzeci de ani de osteneli și de muncă aduc mari schimbări în popor. E lucru rar, într-adevăr, să găsești creștini, care să-și fi păstrat vloga și frăgezimea vieții duhovnicești, în toate împrejurările vieții și în toate luptele ce le-au dus. Și n-ar trebui să fie așa, ci dimpotrivă, căci toate încercările, toate lucrurile întâlnite pe căminul nostru din această lume, sunt tot atâtea prilejuri ca să vedem cine este Dumnezeu. Binecuvântat să fie Numele Său! El se folosește de orice greutate, peste care dăm în drumul nostru, pentru a ni se face cunoscut în toată gingașia și mângâioasa Sa dragoste, care nu se schimbă nici-odată. Nimic nu poate stăvilii izvoarele îndurării, care sunt în Dumnezeu cel viu. El va rămâne totdeauna același, în ciuda tuturor răutăților noastre. Dumnezeu va rămâne Dumnezeu, oricât de necredincios și de vinovat ar ajunge omul.

Gândul că avem a face cu Dumnezeu cel viu ne dă mult curaj, ne umple de bucurie și este izvorul puterii noastre. Orice s-ar întâmpla, El nu va lipsi să se arate la înălțimea tuturor împrejurărilor, dându-ne din belșug tot de ce avem nevoie, în orice împrejurare. Harul Său poate să sufere multe noastre lipsuri, căderile și rătăcirile noastre. Puterea Sa se arată în chip desăvârșit în slăbiciunile noastre. Credințioșii Sa nu s-a sfârșit nici-odată. Bunătatea Sa se va arăta din vecinicie în veșnicie. Prietenii se înșeală de multe ori unul pe altul sau se despart. Legăturile celei mai duioase iubiri se sfărâmă în această lume rece și fără inimă. Tovarășii de lucru se părăsesc unii pe alții. Maria și Aaron mor. Dumnezeu însă rămâne. Aici este taina adâncă a fericirii adevărate și temeinice. Dacă avem cu noi inima și mâna Dumnezeului celui viu, n-avem să ne temem de nimic. Dacă putem spune: „Domnul este păstorul nostru”, putem să și adăugăm, cu toată încredințarea, „Nu vom duce lipsă de nimic”.

Totuși, sunt în pustie împrejurări și încercări, prin care trebuie să trecem. Lucrul acesta îl vedem din ceea ce s-a întâmplat lui Israel, în capitolul pe care-l cetim. Ei trebuiau să întâmpine vânturile aspre ale pustiei, și le-au întâmpinat cu cântiri și strigăte de nemulțămire.

Aceasta a fost o clipă dintre cele mai grele pentru inima lui Moise. Noi nu putem să ne dăm seama prea bine ce însemna pentru Moise, să stea în fața a șase sute de mii de nemulțămiiți, să le asculte ocările și să i se arunce în spinare vina tuturor nenorocirilor, care au venit peste ei, numai din pricina necredinței lor. Aceasta nu era o încercare, în care avea nevoie de puțină răbdare. Nu. Nu trebuie să ne mirăm că acest vrednic slujitor se găsea într-o împrejurare foarte grea pentru el. „Moise și Aaron au plecat de la adunare și s-au dus la ușa cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ, și li s-a arătat slava Domnului” (Numeri 20: 6). Este prea mișcător să vezi pe Moise căzând, fără preget, cu fața la pământ înaintea Domnului. Aceasta era o adâncă ușurare pentru el. Plecând dinaintea unei mulțimi răzvrătite împotriva lui, el se îndreaptă spre Acela, care, singur, avea la îndemână mijloace, cari să fie la înălțimea oricărei împrejurări. „Au căzut cu fața la pământ, și li s-a arătat slava Domnului”. Ei n-au încercat să caute să răspundă poporului. „Au plecat de la adunare” pentru ca să se întemeieze pe Dumnezeu cel viu. Cine altul, afară de Dumnezeu oricărui har putea să acopere miile de nevoi ale vieții din pustie? Moise spusese bine la început: „Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici” (Exod 33:15). De bună seamă că avea dreptate și a fost foarte cuminte, când a vorbit așa. Starea de față a lui Dumnezeu era singurul răspuns la întrebările unei asemenea adunări și era totdeauna răspunsul, care trebuia. Comorile lui Dumnezeu sunt nesfârșite. El nu poate nici-odată să facă să ducă vreo lipsă inima, care se încrede în El. Să ne aducem bine aminte de lucrul acesta. Dumnezeu iubește pe cine îl caută din toată inima. El nu obosește să se îngrijească de nevoile poporului Său. Dacă aceste adevăruri ar fi totdeauna de față în inimile noastre, n-am mai auzi glasuri de nerăbdare și de nemulțumire, ci mai degrabă am auzi numai cântece de laudă și de recunoștință,

Dar, după cum vom fi băgat de seamă fiecare, viața din pustie este pentru oricine o piatră de încercare, care arată ce este în noi, și care – binecuvântat să fie Dumnezeu – ne dezvăluie și cine e El pentru noi.

În aceste versete, două lucruri atrag luarea aminte a cetitorului și anume: „stânca” și „toiagul”. Amândouă înfățișează pe Hristos, dar fiecare într-un fel deosebit. În 1 Corinteni 10:4 cetim: „Toți au băut aceeași băutură duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos”. Lucrul acesta este limpede ca lumina zilei și nu mai lasă loc la nici-o închipuire. „Stânca era Hristos” – Hristos lovit pentru noi.

În sfârșit, în ce privește „toiagul”, să luam seama, că aici nu trebuia să găsim toiagul lui Moise – toiagul de cârmuire și semnul puterii. Acesta nu era la locul lui, în această împrejurare, îşi isprăvise lucrarea. Izbise stânca odată și era de ajuns. Lucrul acesta ne învață capitolul 17 din Exod, unde cetim: „Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului, și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește. Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel” (Exod 17:5-6). Prin aceasta ne este înfățișat Hristos lovit pentru noi, de mâna lui Dumnezeu, prin judecată. Cetitorul să ia bine seama la porunca lui Dumnezeu: „Ia-ți în mână și toiagul, cu care ai lovit râul”. Pentru ce este amintită aici lovitură pe care a dat-o toiagul râului?

Iată răspunsul: „Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul, și a lovit apele râului, sub ochii lui Faraon și sub ochii slujitorilor lui; și toate apele râului s-au prefăcut în sânge” (Exod 7:20).

Acelaș toiaș care prefăcuse apele în sânge trebuia să lovească „stânca aceea care era Hristos, pentru ca un râu de viață și de înviare să poată curge pentru binele nostru. Dar această lucrare de a lovi pe Hristos – „stânca” – nu putea să aibă loc decât o singură dată. Ea nu se poate repeta. „Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu” (Romani 6:9-10). „fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:26 – 28). „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18). Moartea lui Hristos, așa dar, nu se poate repeta, deci Moise a greșit că a lovit stânca de doua ori cu toiagul său – a greșit că a lovit-o din nou. Dumnezeu poruncise lui Moise să ia „toiagul dinaintea Domnului” (versetul 9) – toiagul lui Aaron, toiagul preotului și apoi să vorbească stâncii. Lucrarea ispășitoare fiind săvârșită, Marele și Singurul nostru Preot a intrat în ceruri, ca să se înfățișeze acolo pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Ape de înviare duhovnicească curg de acolo, din înălțime asupra noastră, din izvorul răscumpărării depline, datorite slujbei preoțești de mijlocire a lui Hristos, înfățișată în chip minunat prin toiagul odrăslit al lui Aaron.

Era deci o mare greșeală din partea lui Moise să lovească stânca a doua oară – și o altă greșeală s-o lovească cu toiagul său (versetul 11). Și chiar dacă ar fi, lovit cu toiagul lui Aaron, nu ne e greu să pricepem, că i-ar fi prăpădit drăgălașele flori. Cu toiagul preoției – adică al îndurării – un singur cuvânt ar fi fost de ajuns. Moise n-a putut să vadă lucrul acesta și n-a știut să slăvească pe Dumnezeu. El a vorbit nechibzuit cu buzele sale și drept urmare a fost oprit să treacă Iordanul. Toiagul, său n-a putut să ducă poporul în țara făgăduită – căci ce putea să facă doar puterea de cârmuire asupra unei gloate înarmate, care cârtea? – și nici chiar lui nu i s-a îngăduit să intre în ea, pentru că nu sfințise pe Dumnezeu înaintea adunării copiilor lui Israel.

Dumnezeu se îngrijește de slava Sa. Cu toate cântirile și greșelile sale, cu toată greșeala lui Moise, adunarea copiilor lui Israel a văzut țâșnind izvoare de apă din stânca lovită. Îndurarea lui Dumnezeu a biruit și s-a arătat nu numai față de adunarea răzvrătită, care și-a potolit setea, ci și față de Moise însuși a strălucit în chip minunat, după cum putem vedea în Deuteronom 34. Aceasta îndurare a dus pe Moise pe vârful muntelui Pisga, și l-a făcut să vadă de acolo țara Canaanului, în tovărășia lui Dumnezeu, decât să intre în ea, în tovărășia lui Israel. Totuși nu trebuie să uităm că Moise n-a putut să intre în țara făgăduită, din pricină că a vorbit într-un fel necugetat (versetul 10). Dumnezeu, lucrând în cârmuire, a ținut pe Moise la hotarele Canaanului; lucrând însă în îndurare, l-a dus pe vârful muntelui. Aceste două fapte din viața lui Moise ne arată lămurit deosebirea între îndurare și cârmuire – lucru de o însemnătate adâncă și de mare preț pentru viață. Îndurarea iartă și binecuvântează; cârmuirea însă își urmează cursul său. Să ne aducem aminte totdeauna că „ceea ce seamănă omul aceea va și secera”. Acest adevăr se găsește în toate căile lui Dumnezeu, în ce privește cârmuirea și nimic nu poate fi mai serios decât aceasta: „harul” însă „domnește prin neprihănire, ca să dea viață vecinică prin Isus Hristos, Domnul nostru”.

În versetele 14-21 ale acestui capitol, avem tocmelele urmate între Moise și împăratul Edomului. Este interesant să vedem tonul fiecăruia dintre ei și să-i asemănăm cu istorisirea arătată în capitolele 32 și 33 din Geneza. Esau (sau Edom) avea o ură mare pe Iacov și, cu toate că puterea lui Dumnezeu nu i-a îngăduit să se atingă de un singur fir de par din capul fratelui său, totuși, pe de altă parte, Israel, urmașul lui Iacov, care înlocuise pe Esau, nu trebuia să turbure nici el Edomul, în stăpânirile sale. „Dă următoarea poruncă poporului: „Acum aveți să treceți prin hotarele fraților voștri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi; dar să vă păziți bine. Să nu vă încăierați cu ei, căci nu vă voi da în țara lor nici măcar o palmă de loc: muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpărați de la ei cu preț de argint, hrana pe care o veți mânca, și să cumpărați de la ei cu preț de argint, chiar și apa pe care o veți bea” (Deuteronom 2:4-6). Astfel, acelaș Dumnezeu, care nu putea să îngăduie ca Esau să atingă pe Iacov (Geneza 33), nu vrea acum să îngăduie, ca Israel să rănească pe Edom.

Sfârșitul capitolului nostru este foarte mișcător, Cetitorul va face bine să-l cetească și să-l asemene, cu grijă, cu cele arătate în Exod 4:1-17. Moise crezuse ca tovărășia lui Aaron îi este neapărat trebuincioasă; mai târziu însă a privit-o ca un spin în coasta sa, și în cele din urmă i s-a poruncit să-l dezbrace de veșmintele sale, ca să-l vadă murind, adăogându-se la poporul său. Sub orice înfățișare am privi lucrurile acestea, fie cele care privesc pe Moise, fie cele care privesc pe Aaron, ele sunt pline de învățături pentru noi. Am vorbit despre lucrul acesta în altă parte, și deci nu ne oprim la el mai mult. Facă Domnul Isus, ca învățăturile scoase din această lecție, să se întipărească adânc în inimi!

Acest capitol cuprinde întâmplarea destul de cunoscută a ridicării șarpelui de aramă.

O! totdeauna același lucru: „Cântirile din pustie”! Îi era de folos lui Israel să iasă din Egipt, când pedepsele grozave ale lui Dumnezeu cădeau repede, una după alta peste această țară. Acum însă el a uitat pedepsele acelea și nu-și mai aduce aminte decât de oalele cu carne. „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.” Omului îi place mai bine să șadă lângă oalele cu carne în țara morții și a întinericului, decât să meargă cu Dumnezeu în pustie și să mănânce acolo pâine din cer. Domnul își purta slava prin nisipurile pustiei, căci acolo erau cei răscumpărați ai Săi. Știind mai dinainte că au să cârtească, El se coborâse între ei „ca să se îngrijească de ei în pustie”.

Atâta îndurare ar fi trebuit să nască în ei un simțământ de supunere smerită și recunoscătoare. Dar nu: de abia li s-a părut că sunt încercați și a fost de ajuns să scoată un strigăt: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca sa nu mai fi fost nevoie sa ne a-duci să murim în pustie?” (Exod 14:11).

Din pricina aceasta au trebuit să guste curând roadele cârtilor lor. „Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi înfocați, care au mușcat poporul așa încât au murit mulți oameni în Israel” (versetul 6). Șarpele era izvorul nemulțămirii lor. Starea lor, după ce erau mușcați de șerpi, era cea mai potrivită să le descopere adevărata înfățișare a răzvrătirii lor. Dacă poporul nu vrea să meargă vesel și mulțumit cu Dumnezeu, va învăța sa cunoască puterea șarpelui – putere înfricoșătoare, de care nu-și poate da seama cu adevărat, decât cel ce a suferit grozăvia ei.

Mușcătura șarpelui a făcut pe Israel să-și recunoască păcatul: „Poporul a venit la Moise, și a zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze de la noi acești șerpi” (versetul 7). Acum este timpul să se arate îndurarea dumnezeiască. Fiecare nevoie a omului este un prilej ca Dumnezeu să-și arate mila și îndurarea Sa. Din clipa în care Israel putea spune: „Am păcătuit”, îndurarea putea să se reverse. Dumnezeu avea putere să lucreze și asta era îndeajuns. Când Israel cârtea, drept răspuns, a primit mușcături de șerpi. Din clipa în care-și mărturisește păcatele, îi răspunde îndurarea lui Dumnezeu.

În cea dintâi împrejurare, șarpele era pricina suferinței lor; în a doua, era pricina vindecării și binecuvântării lor. „Domnul a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va privi spre el, va trăi” (versetul 8). Chiar chipul celui ce adusese răul, ajunge vasul, prin care îndurarea dumnezeiască putea să se reverse, fără piedică peste sărmanii păcătoși răniți. Ce minunată icoană închipuitoare a lui Hristos pe cruce!

Este o greșeală foarte des întâlnită, să privești pe Domnul Isus mai degrabă ca pe Acela care a înlăturat mânia lui Dumnezeu, decât ca pe vasul prin care se revarsă dragostea Sa. Că asupra Lui s-a dezlănțuit mânia lui Dumnezeu este foarte adevărat; dar nu e numai atât. El s-a coborât pe acest pământ stricat, ca să moară pe lemnul blestemat, pentru ca, prin moartea Sa, să deschidă izvoarele veșnice ale dragostei lui Dumnezeu inimilor sărmanilor păcătoși. Nimic nu poate să dea unui păcătos o stare de adevărată fericire și sfințenie, decât o încredere nestrămutată în dragostea lui Dumnezeu și o bucurie de copil, din pricina acestei dragoste. Cea dintâi silință a șarpelui, când a lovit pe omul nevinovat, a avut ca scop sa-i dărâme încrederea în îndurarea și dragostea lui Dumnezeu, și să-l facă nemulțumit de starea în care l-a așezat Dumnezeu. Căderea omului a avut loc numaidecât când el s-a îndoit de dragostea lui Dumnezeu. Mântuirea omului trebuie deci să izvorască din credința în această dragoste, căci însuși Fiul lui Dumnezeu a zis: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:16).

Aceasta e în strânsă legătură cu cele aflate mai înainte. Domnul Isus ne învață că El este cel închipuit prin șarpele de arama. Ca Fiu al lui Dumnezeu trimis de Tatăl, El era darul și arătarea dragostei lui Dumnezeu, pentru o lume care pierdea. Astfel dar, El trebuia să fie înălțat pe cruce ca să ispășească păcatul, pentru ca dragostea lui Dumnezeu nu putea să răspundă altfel potrivit dreptății, cerințelor stării în care se afla păcătosul pierdut: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică”. Orice om născut pe pământ a simțit mușcătura de moarte a șarpelui. Dumnezeul oricărui har a rânduit însă un leac puternic, în Acela care a fost ridicat pe lemnul blestemat și acum, prin Duhul Sfânt coborât din cer, cheamă pe toți aceia care se simt mușcați, să privească la Isus, ca să aibă viața și pacea.

Hristos a fost rânduit de Dumnezeu să dea o mântuire deplină și în dar tuturor păcătoșilor, o mântuire potrivită în totul cu însușirile Ființei lui Dumnezeu și cu toate cerințele scaunului de judecată al lui Dumnezeu, așa încât Satana să nu poată să ridice nici-o nedumerire, în privința aceasta. Învierea este cheazăia dumnezeiască a lucrării crucii și slava Celui ce a murit pe ea, așa că orice credincios poate să se bucure de o deplină iertare și pace. Dumnezeu își găsește toată plăcerea în Isus și, fiindcă privește pe toți credincioșii în El, își găsește de asemenea toată plăcerea și în ei.

Credința este unealta prin care păcatul apucă mântuirea lui Hristos. Israelitul mușcat de șarpe trebuia doar să privească spre a trăi, să privească nu la el însuși, nu la rănilor sale, nici la cei din jurul său, ci de-a dreptul și numai la leacul dat de Dumnezeu. Dacă nu voia, s-au întârzia să privească acolo, nu-i rămânea altceva, decât să moară. El trebuia să-și îndrepte, cu luare aminte, privirile spre leacul lui Dumnezeu, ridicat în așa fel, încât toți să-l poată vedea. Nu era de nici-un folos să privească în altă parte, pentru că porunca spunea: „Oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi”. Israelitul mușcat n-avea decât șarpele de aramă, deoarece acesta era singurul mijloc de scăpare, orânduit de Dumnezeu.

Tot așa este și acum. Păcătosul este chemat să privească spre Isus. Nu i se spune să privească la învățăături, la Biserică, la oameni sau la îngeri. Nu e nici-o scăpare în toate acestea.

Păcătosul e chemat să privească numai la Isus, a cărui moarte și înviere sunt temelia vecinică a păcii și a oricărei nădejdi. Dumnezeu spune că „oricine crede în El nu va pieri, ci are viața vecinică”. Aceasta ar trebui să liniștească cu desăvârșire orice inimă turburată din pricina păcatului și orice cuget muncit. Dumnezeu este împăcat. Și noi trebuie să fim tot așa. A te îndoi de lucrul acesta, înseamnă a tăgădui Cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care păcătosul poate să arunce o privire plină de credință spre Isus, păcatele sale pier. Sângele lui Isus se varsă peste cugetul său, curăță orice pată, șterge orice murdărie și orice lucru rău; la lumina sfințeniei lui Dumnezeu, nici-o umbră de păcat nu poate rămânea. În sfârșit, încă un lucru trebuie să ținem în seama: fiecare Israelit mușcat de șarpe trebuia să privească el însuși spre șarpele de aramă. El nu putea să pună pe un altul să privească în locul său. Viața era într-o privire, într-o legătură personală, într-o legătură strânsă a fiecăruia cu leacul dumnezeiesc. Așa este și astăzi. Trebuie să avem a face cu Isus fiecare din noi, personal. Biserica nu poate să ne mântuiască, nici vreo ceată de preoți sau de slujitori. Trebuie o legătură de-a dreptul cu Isus; fără aceasta, nu este viață. „Oricine era mușcat de un șarpe, și privea spre șarpele de a ramă, trăia”. Așa era rânduiala lui Dumnezeu atunci, așa este rânduiala Lui și în zilele noastre. căci „după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului”. Să luăm seama la cele două cuvinte: „după cum” și „tot așa”. Ele se potrivesc fiecărui amănunt al lucrului care închipuia, ca și al celui care era închipuit, Credința privește pe fiecare în parte, tot astfel și pocăința și mântuirea. Este adevărat că ucenicii lui Isus sunt una și păstrează între ei legătură frățească, fiecare în parte însă, trebuie să aibă a face cu Hristos și să meargă cu Hristos fiecare pentru el. Noi nu putem să avem viața, nici să trăim prin credința altuia.

Dea Dumnezeu ca cetitorul să se gândească adânc la aceste lucruri și să ia pentru sine adevărul cuprins în pilda șarpelui de aramă, pentru ca astfel să poată privi spre cruce cu o credință mai adâncă și mai vie și să pătrundă mai adânc minunata taina ce se afla acolo!

Această întâmplare, pusa față în față cu cele petrecute mai înainte, este vrednică de luat în seamă. Cărtirile nu se mai aud. Poporul se apropie de hotarele țării făgăduite. Urmările mușcăturii șerpilor nu se mai văd. Acum, fără nici-un toiag, fără să lovească ceva cu el, poporul este plin de înviore. Cu toate că Moabiții și Amoniții sunt în jurul lor, cu toate că puterea lui Sihon le stăvilește drumul, Dumnezeu poate să facă să țâșnească o fântână pentru poporul său și să-i pună în inimă și pe buze, un cântec de biruință, în ciuda tuturor greutăților din jur. O! Cine este ca Dumnezeul nostru? Ce lucru plin de mângâiere e să cugeti asupra tuturor lucrurilor și căilor Sale, arătate poporului Său, în toată cutreierarea lor prin pustie! O, de-am învăța să ne încredem în El în totul, ca să umblăm cu El zi de zi, într-o supunere sfântă și fericită! Numai așa vom avea o cărare plină de pace și binecuvântare.

Aceste trei capitole alcătuiesc o parte deosebită a cărții noastre – parte în adevăr minunată, bogată în învățături. Mai întâi ne înfățișează pe proorocul Iacom și apoi proorociile lui minunate. E ceva groaznic în istoria lui Balaam. Se înțelege că el iubea banii. Vai, dragostea obicinuită din zilele noastre. Aurul și argintul lui Balac au fost, pentru acest ticălos, o momeală prea atrăgătoare ca să i se poată împotrivi. Dracul își cunoștea omul și prețul cu care putea fi cumpărat

Dacă inima lui Balaam ar fi fost în rânduială cu Dumnezeu, ar fi isprăvit numaidecât cu veștile lui Balac; n-ar fi avut nici-o clipă de șovăială înainte ca să-i dea răspunsul. Însă inima lui Balaam era într-o stare primejdioasă; de la început îl vedem în starea tristă a unui om tulburat de simțăminte care se bat cap în cap. Cu inima s-ar fi dus, fiindcă poftea aurul și argintul; dar în același timp avea un fel de respect pentru Dumnezeu, o părută evlavie de slujitor, ca o haina cu care sa-și acopere lacomele lui apucături. Suspina după bani; însă dorea să pună mâna pe ei într-un chip religios. Ticălos om! Numele lui se găsește pe paginile insuflete ca dovada unei schimbări groaznice și întunecate în istoria de cădere a omului. „Vai de ei! – zice Iuda – Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!” De asemenea Petru înfățișează pe Balaam ca pe cea mai primejdioasă pildă a omenirii căzute, – ca o pildă care a înrăurit asupra unora, dând naștere în ei la lucruri vrednice de dispreț. El vorbește de aceia cărora „Le scapără ochii de preacurvie, și nu se satură de păcăuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați! După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit, și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii. Dar a fost muștrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei proorocului” (2 Petru 2:14-16). Aceste locuri din Biblie ne arată lămurit adevărata fire și duhul lui Balaam. Inima lui era lipită de bani, căci „a iubit plata fărădelegii” și istoria lui a fost scrisă cu condeiul Duhului Sfânt, ca o înștiințare strașnică pentru toți cei ce trăiesc în acest păcat, ca să se ferească de iubirea de bani, căci e o închinare la idoli. Cetitorul să-și amintească de privilegiu arătat în Numeri 22. Acolo se arată două chipuri însemnate: un împărat viclean și un prooroc Iacom și încăpățânat. Să cercetăm acum minunatele proorocii spuse de Balaam înaintea lui Balac, împăratul Moabiților.

E de mare însemnătate să privim întâmplarea care se desfășoară pe înălțimile lui Baal. Cât de puțin bănuia Israel ce se petrece între Dumnezeu și vrăjmaș. Poate că ei cârteau în corturile lor, chiar în clipa când Dumnezeu le vestea desăvârșirea prin gura Iacomului prooroc. Balac ar fi vrut ca Israel să fie blestemat; însă Dumnezeu nu îngăduie nimănui să blesteme pe poporul Lui. Putea El însuși să le spună în ascuns multe lucruri; însă nu îngăduie ca altcineva să vorbească împotriva lor. Putea să nu le cruțe toate abaterile; însă acest lucru nu putea să-l îngăduie altuia.

Acesta este unul din cele mai de seamă adevăruri, întrebarea cea mare nu este atât să știm ce poate crede vrăjmașul despre poporul lui Dumnezeu, nici ce crede poporul despre el însuși, sau ce cred ei unii despre alții; adevărata și însemnata întrebare este aceasta: Ce crede Dumnezeu despre poporul Lui? El știe tot cu privire la popor: tot ce este el, tot ce făcuse și tot ce era în el. Totul este descoperit în întregime supt privirea Lui pătrunzătoare. Cele mai lăuntrice ascunzișuri ale firii pământești și ale vieții, toate îi sunt cunoscute. Nici îngerii, nici oamenii, nici dracii nu ne cunosc cum ne cunoaște Dumnezeu. El ne cunoaște în chip desăvârșit; și tocmai cu El avem a face și totuși putem spune cu apostolul: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Dumnezeu ne vede, se gândește la noi, vorbește despre noi, lucrează în noi potrivit cu lucrarea făcută de El în noi, potrivit cu desăvârșirea lucrării Lui. Privitorii pot să vadă multe greșeli în noi; însă în ce privește starea noastră în Hristos, Dumnezeul nostru nu ne vede decât în frumusețea lui Hristos; suntem „desăvârșiți în El”.

Când Dumnezeu privește pe poporul Său, vede în el însăși lucrarea Lui; și șade bine slavei Numelui Sau sfânt și mântuirii Lui, când nu poate descoperi nici-o vină în ai Lui, în cei pe care i-a înfiat în harul Său desăvârșit. Firea Lui, Numele, slava și desăvârșirea lucrării Lui sunt în joc în starea înaintea Lui a celor pe care i-a adus la El. Iată deci, când vrăjmașul, sau pârâșul începe să lucreze, Dumnezeu însuși vine ca să primească pâră și să-i răspundă; și răspunsul Lui este întemeiat totdeauna nu pe ceea ce este poporul în el însuși, ci pe ceea ce Dumnezeu l-a făcut să fie, potrivit cu desăvârșirea lucrării Sale. Slava Lui a unit-o cu ei și apărându-i, își apără slava Lui. Iată de ce Dumnezeu se așează între ei și pârâșii lor. Slava Lui cere să fie înfățișată în toată frumusețea în care i-a îmbrăcat El. Dacă vrăjmașul vine să blesteme și să pârască, Dumnezeu îi răspunde arătându-și vecinica plăcere în cei aleși ai Lui, pe care i-a făcut vrednici să stea totdeauna înaintea Lui.

Aceasta se arată în chip izbitor în capitolul 3 al proorocului Zaharia. Și aici vrăjmașul vine să se împotrivească locuitorului poporului lui Dumnezeu. Cum îi răspunde Dumnezeu? Curățând, îmbrăcând și încununând pe acela pe care Satana ar fi voii să-l blesteme și să-l pârască; urmarea este ca Satanei i se închide gura pentru totdeauna. Hainele murdare sunt luate și acela, care odinioară era un tăciune, acum e preot împodobit cu mitră; acela, care nu era vrednic decât de focul gheenei, acum e vrednic să meargă și să vie în curtea casei lui Dumnezeu. Citind Cântarea Cântărilor, vedem același lucru. Acolo, mirele, gândindu-se la mireasă, îi zice: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici-un cusur” (Cântarea Cântărilor 4:7). Vorbind de ea însăși, ea nu poate decât să strige: „Sunt neagră” (Cântarea Cântărilor 1:4-5). Tot așa, în Ioan 13, Domnul Isus privește pe ucenici și le zice: „Voi sunteți curați,” deși, după câteva ceasuri, unul din ei s-a lepădat de El și a jurat că nu-l cunoștea; așa de mare deosebire este între ceea ce suntem în noi înșine și ce suntem în Hristos, între adevărata noastră stare în El, care e neschimbător și între starea noastră în noi înșine, care e schimbăcioasă.

Oare acest măreț adevăr al desăvârșirii stării noastre în Hristos, să ne facă nepăsători în viața? Departe de noi acest gând! De cunoștința stării noastre, desăvârșite în Hristos, se slujește Duhul Sfânt ca să ne îndemne să alergăm spre desăvârșire. Ascultați aceste cuvinte puternice ale apostolului insuflat de Duhul: „Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâți măduarele voastre

care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. (Coloseni 3:1-5). Nu trebuie să ne măsurăm starea noastră în Hristos după umblarea noastră; ci dimpotrivă, să ne judecăm umblarea după starea noastră în Hristos. Scoborând starea în Hristos la nivelul umblării în viață, înseamnă să dăm lovitura de moarte întregii înaintări în viața creștină.

Adevărul acesta este lămurit în cele patru cuvântări ale lui Balaam. N-am fi avut niciodată această minunată cunoștință despre Israel, după „vedenia Celui Atotputernic” – de pe „vârful muntelui” – prin „omul cu ochii deschiși”, dacă n-ar fi căutat Balac să-l blesteme. Dumnezeu poate numaidecât să deschidă ochii unui om asupra adevăratei stări a poporului Său înaintea Lui și asupra hotărârii luate pentru el. Dumnezeu își arată gândurile cu privire la ei. Balac și Balaam cu toate căpeteniile Moabului pot să se adune să asculte blestemul lui Israel; pot „să zidească șapte altare” și „să aducă pe fiecare altar câte un vițel și câte un berbec”, aurul și argintul lui Balac pot să strălucească înaintea ochilor lacomi ai proorocului mincinos; dar toate silințele unite ale pământului și iadului, ale oamenilor și dracilor nu pot să aducă nici cea mai mică adiere de blestem sau de învinuire împotriva Israelului lui Dumnezeu, după cum zadarnic ar fi căutat vrăjmașul să descopere o meteahnă în zidirea frumoasă a facerii lumii despre care Dumnezeu spusese că-i „foarte bună”, tot așa, zadarnic încercă el să aducă vreo învinuire împotriva celor mântuiți de Dumnezeu. Ei strălucesc în toată frumusețea în care ia îmbrăcat El și, pentru ca să-i vedem astfel, n-avem decât să ne urcăm pe „vârful stâncii” – apoi să avem „ochii deschiși”, și să privim din punctul de vedere al lui Dumnezeu, adică în „vedenia Celui Atotputernic”.

În cea dintâi din minunatele cuvântări a lui Balaam, se vede despărțirea hotărâtă a poporului lui Dumnezeu de toate neamurile: „Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălțimea dealurilor: este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri. Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Numeri 23:8:10). Sărman Balaam! Nenorocit om! Dorea să moară de moartea celor după voia lui Dumnezeu. Era lucru prea mare să dorească aceasta, fiindcă uitase că pentru ca să mori de moarta oamenilor după voia lui Dumnezeu, trebuie să ai și să trăiești viața oamenilor după voia lui Dumnezeu. Mulți, vai, foarte mulți, ar vrea să moară de moartea celor după voia lui Dumnezeu, dar vor să și trăiască viața lor. Iar alții ar vrea să pună mâna pe aurul și argintul lui Balac, scriindu-se în cartea Israelului lui Dumnezeu. Zadarnic gând, nenorocită amăgire. „Na putem sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Aici Israel e ales și pus deoparte ca să fie un popor despărțit și deosebit, un popor care, după gândul lui Dumnezeu privitor la el, nu trebuia să se amestece niciodată cu neamurile și nici să fie socotiți printre ele, ori care ar fi fost împrejurările, s-au pentru orice pricină. „Este un popor care locuiește deoparte”, e nenumărat și puternic. După slovă e adevărat cu privire la sămânța lui Avraam, și tot atât de adevărat pentru credincioșii de acum. Din acest mare adevăr ies o mulțime de urmări practice. Poporul lui Dumnezeu trebuia să fie deoparte pentru Dumnezeu; nu pentru ca ar fi mai bun decât altele, ci numai având în vedere ce este Dumnezeu și ce vrea El să fie poporul Său. Nu vom urmări mai departe acest adevăr, pentru ca cititorul singur să cugete asupra lui la lumina cuvântului dumnezeiesc: „Un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri”.

Dar dacă lui Dumnezeu îi place, în harul Sau desăvârșit, să se unească cu un popor; dacă îl cheamă să fie un popor despărțit, – să trăiască singur în lume și să strălucească pentru El în mijlocul celor ce stau încă în întunec și în umbra morții, trebuie ca acest popor să fie într-o stare plăcută Lui. Dumnezeu trebuia să-l facă așa cum voia să-l aibă, ca să fie la înălțimea marelui și slăvitului Său Nume. Iată de ce, în a doua cuvântare, proorocul arată ceva mai mult: „Balaam și-a rostit proorocia, și a zis: „Scoală-te, Balac, și ascultă! Ia aminte la mine, fiul lui Țipor! Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini? Iată că am primit poruncă să binecuvântez. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărâdelege în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este Împăratul lui, veseliea lui. Dumnezeu i-a scos din Egipt. Tăria Lui este pentru el ca a bivolului. Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel. Acum se poate spune despre Iacov și Israel: Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu! Da, poporul acesta se scoală ca o leoaică, și se ridică întocmai ca un leu: nu se culcă până ce n-a mâncat prada, și n-a băut sângele celor uciși” (Numeri 23:18-24).

Aici ne aflăm pe un loc într-adevăr ridicat, și tot atât de tare. Este „vârful stâncii” – aerul curat și priveliștea întinsă „de pe înălțimea dealurilor”, unde poporul lui Dumnezeu nu este privit decât în „vedenia Celui Atotputernic” – văzut cum îl vede El, fără cusur, fără zbârcitură, fără altceva de felul acesta, – toate urâciunile fiind șterse din vedere, din pricină că sunt îmbrăcați în frumusețea lui Dumnezeu. În această cuvântare minunată, binecuvântarea și siguranța lui Israel nu atârână de ei înșiși, ci de adevărul și credințioșia lui Dumnezeu. „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-i pară rău”. Lucrul acesta pune pe Israel într-un loc de siguranță, Dumnezeu trebuie să fie adevărat față de El însuși. Este vreo putere care să-L poată împiedeca să-și țină cuvântul și jurământul Său? Negreșit că nu. „El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce”. Dumnezeu nu vrea și Satana nu poate întoarce binecuvântarea.

Astfel se sfârșește totul. „Totul este pe deplin așezat și cheazășuit”. În cea dintâi cuvântare, spunea: „Dumnezeu n-a blestemat”. Este o vădită creștere, în timp ce Balac poartă din loc în loc pe lacomul prooroc, Dumnezeu are prilejul să dea pe față noi trăsături de frumusețe în poporul Său și noi pricini de siguranță în starea lui, înaintea lui Dumnezeu. Astfel El nu arată numai că este un popor despărțit, locuind deoparte; ci și un popor mântuit, având pe Dumnezeu cu el și cu un cântec împărațesc de biruință în mijlocul lui. „El nu vede nici-o fărâdelege în Iacov, nu vede nici-o răutate în Israel.” Cu toate acestea, vrăjmașul putea spune că e fărâdelege și stricăciune în mijlocul lui. Da, însă cine poate să facă pe Dumnezeu să-i vadă altfel, când Lui i-a plăcut să-i acopere, ca și când i-ar acoperi un nor gros, pentru dragostea Numelui Său? Dacă i-a aruncat fărâdelegile înapoia Lui, cine poate să i le aducă în fața Lui? „Dumnezeu este Acela care-i iartă; cine mai poate să-i osândească?” Dumnezeu vede pe poporul Său atât de desăvârșit, mântuit de orice ar putea să-l osândească, încât poate să-și așeze locuința în mijlocul lui și să-i asculte graiul. Așadar, pe drept cuvânt, putem striga: „Ce a făcut Dumnezeu”, nu este „cea făcut Israel”. Balac și Balaam ar fi găsit destule pricini de blestem, dacă ar fi avut în vedere purtarea lui Israel. Lăudat fie Dumnezeu, ca din pricina lucrării Lui, poporul Său stă în picioare; această temelie pe care se bazează poporul este tot atât de nezguduită, ca și scaunul de domnie al lui Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Dacă Dumnezeu stă între noi și vrăjmașii noștri, de cine să ne mai temem? Dacă El începe să răspundă oricărui pârâș în sprijinul nostru, atunci negreșit că avem parte de o pace desăvârșită.

Cu toate acestea, împăratul Moabului nădăjduia și mai încerca să-și ajungă ținta; și fără îndoială că Balaam făcea la fel, fiindcă ei se uniseră împotriva Israelului lui Dumnezeu, după cum fiara și proorocul mincinos au să se ridice și să joace în viitorul lui Israel un rol groaznic. „Balaam a văzut că Domnul găsește cu cale să binecuvinteze pe Israel, și n-a mai alergat ca în celelalte rânduri la descântece, ci și-a întors fața spre pustie. Balaam a ridicat ochii, și a văzut pe Israel tăbărât în corturi, după seminiile lui. Atunci Duhul lui Dumnezeu a venit peste el. Balaam și-a rostit proorocia, și a zis: „Iată ce zice Balaam, fiul lui Beor, omul cu ochii deschiși, cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede

vedenia Celui Atotputernic, cel ce cade cu fața la pământ, și ai cărui ochi sunt deschiși: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu. Ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape. Apă curge din gălețile lui, și sămânța lui este udată de ape mari. Împăratul lui se înalță mai presus de Agag, și împărăția lui ajunge puternică. Dumnezeu l-a scos din Egipt. Tăria lui este ca a bivolului pentru el. El nimicește neamurile care se ridică împotriva lui, le sfarmă oasele, și le prăpădește cu săgețile lui. Îndoaie genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: Cine-l va scula? Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta și blestemat să fie oricine te va blestema!” (Numeri 24:1-9).

„Mai sus, tot mai sus”, așa este hotărârea lui Dumnezeu aici. Putem să strigăm dar: „Tot mai sus”, pe măsură ce ne suim pe vârful stâncilor și ascultăm izbitoarele cuvinte pe care era silit proorocul mincinos să le spună. Pentru Israel era din bine în mai bine; pentru Balac din rău în mai rău. El trebuia să audă nu numai binecuvântarea lui Israel, ci și blestemul pentru cel ce încercase să-l blesteme. Ce bogăție de har strălucește în această a treia cuvântare; „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele!” Dacă s-ar fi pogorât cineva să cerceteze aceste corturi și locuințe în „vedenia” omului, ar fi putut să i se arate „negre cum sunt corturile Chedrudului”, însă văzute în „vedenia Celui Atotputernic”, erau „frumoase” și oricine nu le vedea astfel, avea nevoie să-i fie „ochii deschiși”. Dacă voi privi pe copiii lui Dumnezeu „din vârful stâncii”, îi voi vedea așa cum îi vede Dumnezeu, adică îmbrăcați în frumusețea lui Hristos – desăvârșiți în El – primiți în Cel Preaiubit. Aceasta este pricina care-mi va îngădui să merg cu ei, să fiu împreună cu ei, să trec peste greutățile și greșelile lor, peste căderile și neputințele lor. Aceasta nu atinge deloc disciplina și rânduiala din casa lui Dumnezeu. Suntem datori să judecam răul moral și învățăturile greșite și să ne despărțim de cel ce nu umblă după dreptarul Cuvântului scris (1 Corinteni 5:12-13). Dacă nu-i privesc de pe acest loc ridicat, de pe acest pământ dumnezeiesc, sunt încredințat ca îmi voi opri ochii asupra unei greșeli, asupra unei ticăloșii care îmi vor tulbura în totul mersul meu cu ei, s-au îmi vor vătăma dragostea.

Ceea ce este Israel, în el însuși nu în Hristos, ne va arăta capitolul ce urmează. Vom vedea acolo în ce rău grozav a căzut. Oare va schimba aceasta judecata lui Dumnezeu? Firește că nu. „El nu este un fiu al omului, ca săi pară rău”. El îi judecă și-i pedepsește pentru păcatele lor, pentru că-i sfânt și nu poate îngădui niciodată, în poporal Său, ceva nepotrivit cu firea Sa; însă nu putea niciodată să-și calce cuvântul în prețuirea pe care o făcuse. Dumnezeu cunoștea tot ce-i privea pe ei, El știa ce erau și ce făceau ei, și atunci zisese: „Eu nu văd nici-o fărâdelege în Iacov, nu văd nici-o răutate în Israel. Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele!” Luase El puțin în seama păcatele lor? Gândul acesta ar fi o hulă. El putea săi pedepsească pentru păcatele lor; dar îndată ce un vrăjmaș se înfățișează să-i blesteme sau să-i pârască, El îi stă împotriva și zice: „Eu nu vad nici-o fărâdelege.... Ce frumoase sunt corturile tale!”

Cititorule, socotești că un astfel de chip de a privi harul dumnezeiesc duce la o nepotrivire de păreri? Departe de noi acest gând! Putem fi încredințați că nu suntem niciodată mai depărtați de acest rău groznic, decât atunci când tragem în piept aerul curat și sfânt de pe „vârful stâncii” din acest loc ridicat, de pe înălțimea căreia e cercetat poporul lui Dumnezeu, nu după ceea ce este el în el însuși, ci după ceea ce este în Hristos; – nu după gândurile omului, ci după ale lui Dumnezeu. De altfel, singurul chip adevărat și folositor ca să ne înălțăm purtarea morală, este să rămânem în credința acestui adevăr atât de scump și liniștitor, că Dumnezeu ne vede desăvârșiți în Hristos.

Nu numai locuințele lui Israel sunt frumoase înaintea ochilor lui Dumnezeu, ci însuși poporul ne este înfățișat ca folosind vechile izvoare ale darului și mijlocirii care se găsesc în Dumnezeu. „Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape”. Ce minunat și desăvârșit în frumusețe! Să ne mai gândim cât suntem de datori acestor minunate descoperiri în tovărășia răătăcită a lui Balac cu Balaam! Însă e mai mult decât atât. Nu numai că vedem pe Israel sorbind din izvoarele vecinice ale harului și mântuirii; dar ca totdeauna, îl vedem ajungând un mijloc de binecuvântare pentru alții. „Apa curge din gălețile lui”. E gândul lui Dumnezeu aici, pentru că cele douăsprezece seminții ale lui Israel vor mai fi un izvor bogat de binecuvântare pentru toate colțurile pământului. Același lucru învățăm din Ezechiel 47 și Zaharia 14, capitole care arată frumusețea minunate a acestor două cuvântări. Cititorul poate să adâncească singur, cu mare folos duhovnicesc, aceste locuri și altele asemănătoare cu ele, dar să se ferească de felul nenorocit de a înțelege Scriptura, luând pentru Biserica vie toate binecuvântările anume făcute pentru casa lui Israel și nelăsând acesteia din urma decât blestemele unei legi călcate. Putem fi încredințați ca Dumnezeu nu va întări un astfel de gând. Israel e prea iubit din pricina părinților și „lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Romani 11:29).

Vom isprăvi acest capitol prin cercetarea fugară a celei din urmă cuvântări a lui Balaam. Balac, auzind mărturisirea izbitoare făcută cu privire la viitorul lui Israel și la nimicirea tuturor vrăjmașilor lui, a fost grozav de înversunat.

Piatra din vârf este așezată pe această măreață zidire. Într-adevăr har și slavă în cea dintâi cuvântare, vedem deplina despărțire a poporului; în a doua, desăvârșita lui mântuire; în a treia, frumusețea și belșugul lui moral; în sfârșit, în cea de a patra, suntem chiar pe înălțimea dealurilor, pe creasta cea mai înalta a stâncilor, și privim adânc câmpiile nemărginite ale slavei, desfășurându-se în depărtare într-un viitor întins și fără margini. Vedem pe Leul din seminția lui Iuda. Îl auzim mugind, îl vedem apucând pe toți vrăjmașii și nimicindu-i. Adevăratul David se suie pe scaunul de domnie al Tatălui Său, Israel stăpânește pe pământ și toți vrăjmașii sunt acoperiți de rușine și de veșnic dispreț.

E cu neputință să ne închipuim ceva mai măreț decât aceste cuvântări; și sunt cu atât mai însemnate, cu cât se arată chiar la sfârșitul călătoriei lui Israel în pustie, după ce dăduseră multe dovezi de ceea ce erau – din ce stofă erau făcuți – și cum erau apucăturile și privilegiile lor. Dar Dumnezeu e mai presus de toate și nimic nu-i schimbă dragostea. Pe cei pe care îi iubește, El îi iubește până la capăt; iată de ce tovărășia de la urmă dintre „Fiară și proorocul mincinos” trebuie să dea greș. Israel, fiind binecuvântat de Dumnezeu, nu trebuia să fie blestemat de nimeni, „Balaam s-a sculat, a plecat, și s-a întors acasă. Balac a plecat și el acasă”.

Aici ni se arată o nouă întâmplare. Am fost pe vârful muntelui Pisga și am ascultat mărturia lui Dumnezeu cu privire la Israel; acolo totul era strălucitor, frumos, fără nor și fără cusur. Dar acum ne aflăm în câmpiile Moabului și totul s-a schimbat. Acolo am avut a face cu Dumnezeu și cu gândurile Sale; aici avem a face cu poporul și căile lui. Ce nepotrivire! Aceasta ne aduce aminte de începutul și sfârșitul capitolului 12 din 2 Corinteni. În cele dintâi versete, avem starea adevărată a creștinului în Hristos; în Cele de la sfârșit, starea în care poate să cadă, dacă nu veghează. Unele ne arată „un om în Hristos” vrednic să fie răpit în cer în orice clipă; altele ne arată pe sfinții lui Dumnezeu în stare să se arunce în orice fel de păcate și nebunii.

Tot așa este și cu Israel: îl avem văzut „din vârful stâncilor” în „vedenia Celui Atotputernic” și apoi văzut în câmpiile Moabului. În cea dintâi întâmplare avem starea lor desăvârșită în Hristos, iar în cea din urmă starea lor nedesăvârșită pe pământ. Cuvântările lui Balaam ne dau prețuirea pe care o face Dumnezeu celei dintâi stări și săgeata lui Fineas ne dă judecata Sa asupra celei din urmă. Dumnezeu nu-și va călca

nici-odată hotărârea cu privire la starea pe care a dat-o poporului Său înaintea Sa; cu toate acestea, trebuie să-l judece și să-l pedepsească atunci când mersul lui nu se potrivește cu această stare. Dragostea Sa binevenită vrea ca starea lor în El să răspundă cu purtarea lor în viață. Dar aici, vai, firea pământescă își dă roadele. Îngăduim firii pământești să lucreze în felurite chipuri și atunci Dumnezeu nostru e silit să ia toiajul cârmuirii ca să oprească răul pe care l-am lăsat să se cuibărească.

Balaam, după ce n-a izbutit să blesteme pe Israel, izbutește prin viclesugurile lui să-i facă să păcătuiască, nădăjduind ca astfel să-și ajungă ținta. Slava lui Dumnezeu și binele lui Israel erau cele cari hotărâu purtarea credinciosului Fineas. Era o clipă primejdioasă. El înțelegea că trebuia să lucreze în chipul cel mai hotărât. Nu mai era vorba de nici-o îngăduință. Sunt vremuri în istoria copiilor lui Dumnezeu când îngăduința față de om ajunge necredincioasă față de Dumnezeu și judecata sănătoasă e de cea mai mere însemnată în astfel de împrejurări. Luțea lui Fineas a mântuit întreaga adunare, a slăvit pe Dumnezeu în mijlocul poporului Sau și a zădărnicit în totul planurile vrăjmașului. Balaam s-a întors la Madianiții judecați; Fineas ajunge capul unei preoții veșnice.

Dumnezeu să ne dea prin Duhul Său un simțământ atât de mare al desăvârșirii noastre în Hristos, încât mersul nostru să arate tot mai mult această desăvârșire și în viața de toate zilele.

Aici avem a doua numărătoare a copiilor lui Israel, când erau gata să intre în țara făgăduinței. Ce jalnic e când ne gândim că, din șase sute de mii de bărbați de război care au fost numărați la început, numai doi mai trăiau: Iosua și Caleb. Trupurile tuturor celorlalți „căzuseră în pustie”. Doi oameni a căror credință fusese tare mai viețuiau ca să-și primească răsplata.

Ce înștiințare și învățătură pentru noi! Necredința împiedeca cea dintâi vârstă de oameni să intre în țara Canaanului și îi face să moară în pustie. E faptul pe care Duhul Sfânt își întemeiază îndemnul și înștiințările cele mai puternice în tot cuprinsul cărții înfulate. „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.” Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce au auzit? N-au fost oare toți aceia, care ieșiseră din Egipt prin Moise? Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor. Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună că și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit” (Evrei 3:12-19; 4:1-2). Aici se găsește marea taină a viețuirii creștine: Cuvântul lui Dumnezeu să găsească credință. Singurul lucru care poate folosi în adevăr oricui! Putem să ascultăm mult, să vorbim, să mărturisim mult; însă hotărât că măsura adevăratei puteri duhovnicești ca să trecem peste greutate și să înfrângem lumea este: primirea Cuvântului lui Dumnezeu cu credință. Acest cuvânt e așezat pentru totdeauna în ceruri și dacă el e înfipt în inimile noastre prin credință, o legătură dumnezeiască ne unește cu cerul și cu tot ce ține de el; apoi, pe măsură ce inimile noastre vor fi astfel unite cu cerul și cu Hristos care-i acolo vom fi neapărat despărțiți de veacul de acum și ridicați deasupra înrăuririi lui. Credința pune stăpânire pe tot ce-a dat Dumnezeu. Ea pătrunde astfel dincolo de perdea, sta în picioare, ca văzând pe Cel care nu se vede, se uită la ce nu se vede și-i veșnic, nu la ce se vede și-i trecător. Omul socotește că bunurile pământului sunt trainice; credința nu cunoaște nimic trainic decât pe Dumnezeu și Cuvântul Sau. Credința ia Cuvântul lui Dumnezeu, îl așează în adâncimile inimii și-l păstrează ca pe o comoară de preț, singurul lucru vrednic să fie numit o comoară. Cine are această comoară este în totul neatârnat de lume. Poate fi sărac de bogățiile acestei lumi trecătoare; dar, dacă e bogat în credință, stăpânește bogății negrăite „bunurile veșnice și sfinte”, „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”. Dacă vrei să iei pe Dumnezeu pe Cuvânt, să crezi ce spune El, tocmai fiindcă spune El – și asta este credința – atunci ai în adevăr o comoară care aduce celui ce o are deplină slobozenie față de pământ, unde oamenii nu merg decât prin vedere. Credința nu cunoaște altceva văzut și adevărat decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Și tocmai lipsa acestei credințe binecuvântate a fost pricina ținerii departe a lui Israel de Canaan și căderea celor șase sute de mii de trupuri omenești în pustie. Tot lipsa acestei credințe ține miile de copii ai lui Dumnezeu în robie și în întunec, în timp ce ar trebui să meargă în lumină și în slobozenie; îi ține în deznădejde și întristare, când ar trebui să meargă în bucurie și în puterea plinătății mântuirii lui Dumnezeu, îi ține în frica judecății, când ar trebui să meargă în nădejdea slavei; în îndoiala de a nu ști că au scăpat de sabia nimitorului din Egipt, când ar trebui să se hrănească cu grâul din țara Canaanului.

Domnul să răspândească lumina și adevărul Său ca să facă pe copiii Lui să se bucure de plinătatea celor ce au în Hristos, pentru ca să-și ia adevăratul lor loc pe pământ, mărturisindu-L cum trebuie aici în așteptarea slăvitei Lui veniri.

Purtarea fetelor lui Țelofhad, așa cum ne este istorisită la începutul acestui capitol, se deosebește de necredința despre care am vorbit. Firește că ele nu erau ca aceia care totdeauna sunt gata să părăsească țărâmul dumnezeiesc, să aplece scara dumnezeiască și să nu primească darurile hărăzite lor prin harul lui Dumnezeu. Ele erau hotărâte prin har, să pună piciorul credinței pe pământul cel mai ridicat și cu un curaj sfânt și nestrămutat, să ia în stăpânire tot ce le dăduse Dumnezeu.

Iată ceva neobișnuit de minunat. Astfel de cuvinte fac cu atât mai mult bine inimii, cu cât într-un timp ca acesta se ia așa de puțin în seama starea și partea copiilor lui Dumnezeu în Hristos, când atâți oameni se mulțumesc să meargă din zi în zi și din an în an, neângrijindu-se măcar să cerceteze lucrurile care le sunt date în dar de Dumnezeu. E trist să vezi nepăsarea pe care o au mulți creștini adevărați pentru lucruri așa de însemnate ca: starea în Hristos, mersul în viață și nădejdea credinciosului și Bisericii lui Dumnezeu. Asta înseamnă să păcătuiești împotriva harului și să necinstești pe Domnul, arătându-te nepăsător față de ceea ce ni s-a descoperit asupra stării în Hristos și mersului pe pământ: fie a Bisericii, fie a harului creștin. Dacă Dumnezeu, în harul Său, a binevoit să ne dea daruri de preț, ca creștini, nu trebuie oare să căutăm să cunoaștem care sunt aceste daruri? Nu trebuie oare să căutăm să ni le însușim prin credință? Înseamnă oare ca cinstim pe Dumnezeul nostru și descoperirile Lui, când puțin ne pasă să știm dacă suntem robi sau fii, dacă avem sau nu Duhul Sfânt în noi; dacă suntem supt lege sau supt har; dacă chemarea noastră este cerească sau pământească? Firește că nu. Dacă e ceva mai lămurit în Scriptură, este faptul ca Dumnezeu își găsește plăcerea în cei ce prețuiesc și se bucura de ce ne-a dat dragostea Lui și în cei care își găsesc bucuria în El. Vedem pe aceste fete ale lui Iosif – fiindcă le putem numi astfel – fără tată, slabe și părăsite, omenește vorbind. Moartea rupsesse legătura văzută care le unea cu adevărata moștenire a poporului. S-au mulțumit ele să se lepede de ea cu nepăsare? Le era totuna că au s-au n-au un

loc sau o parte de moștenire cu Israelul lui Dumnezeu? O, nu! Aceste femei alese ne dau o pildă ca s-o învățăm și s-o trăim, o râvnă care răcorește inima lui Dumnezeu. Erau încredințate că era pentru ele, în pământul făgăduit, o parte de moștenire pe care nici moartea, nici vreo altă întâmplare din pustie nu putea să le-o ia vreodată. „Pentru ce să se stingă numele tatălui nostru din mijlocul familiei lui, pentru ca n-a avut fii?” Moartea, lipsa părții bărbătești, nimic în lume nu poate nimici bunătatea lui Dumnezeu! E cu neputință. „Dă-ne și nouă deci o moștenire între frații tatălui nostru”.

Cuvinte minunate, care se suie drept la scaunul de domnie și la inima Dumnezeului lui Israel. Ele făcuseră și o mărturie din cele mai puternice înaintea întregii adunări. Moise e luat pe neașteptate. El era un slujitor și însă unul binecuvântat și ales, cu toate acestea, în minunata Carte a pustiei – Numeri – s-au ivit întâmplări, pe care Moise n-a fost în stare să le lămurească, așa, de pilda, e întâmplarea oamenilor necurați din capitolul 9 și aceasta a fetelor lui Țelofhad.

Iată o biruință strălucită înaintea întregii adunări. Credința plină de îndrăzneală totuna e răsplătită. Ea slăvește pe Dumnezeu, îi aduce cinste. În tot Vechiul și Noul Testament, vedem acest mare adevăr, că Dumnezeu își găsește plăcerea într-o credință plină de îndrăzneală, care folosește și ține cu tărie tot ce a dat El, neprimind, nici chiar în fața slăbiciunii omenesti și a morții, să părăsească cea mai mică parte din moștenirea dumnezeiască. Chiar dacă oasele lui Țelofhad zăceau în nisipul pustiei și nici-o sămânță de bărbat nu mai era ca săi păstreze numele, credința putea să se ridice deasupra tuturor acestor lucruri și să se bizuiască pe credințioșia lui Dumnezeu care va face tot ce făgăduise Cuvântul Său. „Fetele lui Țelofhad au dreptate”. Și ele au totdeauna. Cuvintele lor sunt cuvintele credinței și deci sunt totdeauna drepte înaintea lui Dumnezeu. E grozav să pui margini „Sfântului lui Israel”. Lui îi place să ne încredem și să ne folosim de El. Pentru credință, bogățiile lui Dumnezeu nu seacă niciodată. Dumnezeu n-ar putea să amăgească credința, după cum n-ar putea să se făgăduiască pe El însuși. În aceasta lume, singurul lucru care în adevăr poate să bucure și să răcorească inima lui Dumnezeu este credința; și o credință care poate să se încreadă numai în El totdeauna îl va putea iubi, sluji și lauda.

Suntem deci îndatorați față de fetele lui Țelofhad. Ele ne dau o lecție de mare preț, mai mult, purtarea lor a fost pricina descoperirii unui nou adevăr, care trebuia să fie temelia unei orânduiri dumnezeiești pentru toate vârstele de oameni viitoare. Dumnezeu a poruncit lui Moise și ia zis: „Când un om va muri fără să lase fii, să treceți moștenirea lui asupra fetei lui” (Numeri 27:8).

Aici avem o mare orânduire privitoare la moștenire, despre care, omeneste vorbind, n-am fi știut nimic fără credința și purtarea credincioasă a acestor femei alese. Dacă ar fi ascultat de glasul temerii și necredinței; dacă n-ar fi voit să se înfățișeze înaintea adunării pentru cererea drepturilor credinței, nu numai ca ar fi pierdut moștenirea și binecuvântarea lor personală, ci pentru viitor toate fetele din Israel, care sar fi găsit într-o stare asemănătoare, ar fi fost la fel lipsite de partea lor de moștenire. Pe când, lucrând în puterea credinței, ele își păstrează moștenirea, dobândesc binecuvântarea și primesc mărturia lui Dumnezeu, numele lor strălucesc pe filele insuflate și purtarea lor a fost pricina unei hotărâri dumnezeiești, care trebuia să cârmuiască toate vârstele de oameni viitoare.

Cea din urmă parte a capitolului 27 e minunată. Căile cârmuirii morale a lui Dumnezeu ne sunt arătate într-un fel care ne mișcă inima.

Moise nu trebuia să treacă Iordanul. Nu numai că nu i se mai încredința trecerea poporului, dar nici chiar el însuși nu putea trece. Așa era rânduiala dreaptă a cârmuirii morale a lui Dumnezeu. De altă parte, vedem harul strălucind într-o lumină neobișnuită, în faptul că Moise este dus chiar de mâna lui Dumnezeu pe vârful muntelui, ca să vadă de acolo țara făgăduită în toata măreția ei: nu numai așa cum a avut-o Israel, ci și cum le-a hărăzit-o Dumnezeu la început.

Acest rod al harului se arată și mai deplin la sfârșitul Deuteronomului, unde ni se spune că Dumnezeu a îngropat pe iubitul Său rob. Într-adevăr că nu mai e ceva asemănător în istoria sfinților lui Dumnezeu. Nu ne vom opri asupra acestui adevăr. Moise vorbind fără socotință, nu i-a mai fost îngăduit să treacă Iordanul. Dumnezeu lucra aici în cârmuirea Lui morală. Dar Moise a fost dus pe vârful muntelui Pisga, pentru ca să aibă, în tovărășia lui Dumnezeu, o vedere deplină a moștenirii; apoi, Dumnezeu a făcut un mormânt și l-a îngropat acolo. Aici Dumnezeu era în har, prin care face totdeauna ca „din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă și din cel tare să iasă dulceață”. E minunat să ai parte de un așa har! Să ne bucurăm tot mai mult de el.

Isprăvind, vom spune cât de dezbrăcat de sine este Moise în așezarea urmașului său. Acest om sfânt al lui Dumnezeu s-a deosebit totdeauna printr-un duh cu totul dezbrăcat de sine. Un har minunat și destul de puțin întâlnit. Nu-l vedem niciodată căutând foloasele lui; dimpotrivă, ori de câte ori a avut prilejul să-și facă nume mare de avere, el a arătat hotărât că slava lui Dumnezeu și binele poporului său îl stăpâneau și-i umpleau inima, nelăsându-i nici-un loc pentru sine însuși.

Așa stau lucrurile în cea din urmă parte a acestui capitol. Când Moise înțelege ca nu trebuie să treacă Iordanul, în loc să-i pară rău, nu se gândește decât la foloasele adunării.

Cât de plăcute erau aceste cuvinte pentru Cel ce-și iubea atât de mult poporul și care îl îngrijea necurmat! Moise era mulțumit, numai nevoile lui Israel să fie împlinite. Numai lucrarea să se facă, încolo puțin îi pasă cine ar fi lucrătorul. Cât despre el, poate să-și părăsească liniștit foloasele lui și să-și încredințeze soarta în mâinile lui Dumnezeu, care va îngriji de el. Însă inima lui iubitoare este mișcată de duioșie pentru poporul preaiubit al lui Dumnezeu și îndată ce vede pe Iosua pus povățuitor al lor, e gata să plece ca să intre în odihna veșnică. O, de ar fi printre noi un număr mai mare de astfel de slujitori, deosebiți prin duhul minunat al lui Moise! Dar, vai! trebuie să spunem din nou cuvintele apostolului: „Toți umblă după foloasele lor și nu după ale lui Isus Hristos”. O, Doamne, ia-ne inimile ca să dorească o mai adâncă predare a duhului, sufletului și a trupului nostru în slujba Ta binecuvântată. De am putea învăța în adevăr să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Acela care a murit pentru noi; care s-a coborât din ceruri pe acest pământ pentru păcatele noastre; care s-a înălțat de pe pământ la ceruri, unde are grijă de slăbiciunile noastre; și care va veni iarăși spre slava și mântuirea noastră veșnică.

Acest capitol trebui citit împreună cu 29. Ele alcătuiesc o parte deosebită a cărții, plină de folos și de învățătură. Începutul capitolului 28 ne lămurește pe scurt cuprinsul întregii părți.

Aceste cuvinte dau cititorului cheia întregii părți. E lămurit. „Darul Meu de mâncare”, „hrana jertfelor Mele”, „îmi sunt de un plăcut miros”. Toate acestea sunt apăsate cu putere. Aici vedem că gândul de căpetenie este Hristos, în legătură cu Dumnezeu. Hristos nu atât ca răspunzând nevoilor noastre – ceea ce este adevărat – ci mai cu seamă Hristos care bucură inima lui Dumnezeu. E „jertfa lui Dumnezeu”,

numire într-adevăr minunată, la care puțini ne gândim și puțini o înțelegem. Suntem foarte porniți să privim pe Hristos numai ca pe urzitorul mântuirii noastre, ca pe Cel prin care suntem iertați și scăpați de iad și nu ca pe Acela de care se slujește Dumnezeu, ca să-și verse binecuvântările asupra noastră. Da, „El este Urzitorul mântuirii vecinice pentru toți cei ce se încred în El”. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn. A murii, El, Cel neprihănit, pentru păcătoși ca să ne aducă la Dumnezeu. El ne mântuiește de păcate, de puterea lor de acum și de urmările lor pentru viitor.

Toate acestea sunt adevărate și de aceea în aceste două capitole, ca și în fiecare parte din ele, e vorba de darul de mâncare adus pentru păcat (Vezi cap. 28:15, 22, 30; 29:5, 11, 16, 19, 22, 25, 28, 31, 34, 38), Mai mult de treisprezece ori se pomenește de darul de mâncare al ispășirii pentru păcat; și totuși se vede cât de colo că gândul de căpetenie al acestor capitole nu este numai păcatul s-au ispășirea lui. Nu ni se vorbește despre aceasta în versetul pomenit – cu toate că acest verset ne da, pe scurt, cuprinsul celor două capitole; nici nu lasă măcar să se înțeleagă ceva în aceasta privință, înainte de versetul cincisprezece. Poate că mai e nevoie să adăugăm că, în ce privește pe om, darul de mâncare pentru păcat, îi arată neapărat că-i păcătos.

Ar fi cu neputință să vorbim de om, apropiat de Dumnezeu și în legătură cu El, fără să aducem ca temelie, neapărat trebuincioasă, moartea ispășitoare a lui Hristos. E lucrul pe care inima îl recunoaște cu adâncă bucurie. Minunea scumpei jertfe a lui Hristos va fi, în toate veacurile viitoare, un izvor de înviore pentru sufletele noastre.

Dar în Hristos și-n moartea Sa e ceva mai mult decât purtarea păcatelor și împlinirea nevoilor noastre! Putem citi oare capitolele 28 și 29 din Numeri, fără să vedem adevărul acesta? Să ne gândim la un fapt care izbește chiar pe un copil: sunt șaptezeci de versete în acest capitol; și numai treisprezece din ele sunt cu privire la darul pentru păcat, pe când cele cincizeci și șapte nu vorbesc decât de jertfele de un placul miros.

Într-un cuvânt, gândul de căpetenie în acest capitol este plăcerea ce o găsește Dumnezeu în Hristos. Dimineața și seara, zi cu zi, săptămână după săptămână, dintr-o lună într-alta, de la începutul până la sfârșitul anului, Hristos este mirosul plăcut și prețul cel mai mare înaintea lui Dumnezeu. E adevărat că, prin harul lui Dumnezeu și al lui Isus Hristos, Fiul Său, păcatele ne sunt ispășite, judecate și șterse pentru totdeauna, greșelile ne sunt iertate și vina nimicită. Dar, afară de aceasta și mai pe sus de toate, inima lui Dumnezeu e hrănită, răcorită și înveselită de Hristos. Ce înfățișa Mielul de dimineață și Mielul de seară? Este un dar de mâncare pentru păcat sau o ardere de tot?

Ce erau cei doi miei pentru Sabat (versetul 9-10)? Un dar de mâncare pentru păcat s-au o ardere de tot „Aceasta este arderea de tot pentru fiecare zi de Sabat”. Trebuia să fie îndoită, pentru ca sabatul închipuia odihna care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu când va avea loc o îndoită prețuire a lui Hristos. Felul acestui dar de mâncare este destul de învederat, Hristos era plăcerea lui Dumnezeu; așa era gândul de căpetenie al arderii de tot. Darul de mâncare pentru păcat este Hristos în legătura cu noi. În darul pentru păcat e vorba de chipul urâcios al păcatului; în arderea de tot, e vorba de prețul nemăsurat al lui Hristos, după însăși prețuirea lui Dumnezeu.

Tot așa era la începutul lunilor. Într-un cuvânt, în tot șirul sărbătorilor, gândul de căpetenie este Hristos de un miros plăcut. Darul de mâncare pentru păcat nu lipsește niciodată; însă darurile de mâncare de un miros plăcut iau cel dintâi loc, cum ușor se vede. Nu putem să citim această parte, însemnată din Scriptură, fără să băgăm de seamă deosebirea dintre locul pe care-l are darul de mâncare pentru păcat și locul pe care-l are arderea de tot. Cu prilejul celei dintâi jertfe, nu se vorbește decât de „un țap” în timp ce a doua ni se înfățișează cu treisprezece viței, patrusprezece miei”, etc.

De ce ne-om fi oprind atâta asupra lor? Numai ca să arătăm cititorului creștin adevăratul fel de închinare pe care îl cere Dumnezeu și-n care se desfășează El. Dumnezeu își găsește plăcerea în Hristos, iar năzuința noastră statornică trebuie să fie să înfățișăm lui Dumnezeu pe Acela în care-și găsește El plăcerea. Hristos ar trebui să fie totdeauna materialul închinării noastre și va fi pe măsura ce vom fi mânați de Duhul lui Dumnezeu. De câte ori, însă, nu e dimpotrivă! Fie în închinarea laolaltă, fie în odăița noastră, de atâtea ori cuvântul e slab, duhul trist și greu. Suntem plini de noi înșine, în loc să fim plini de Hristos; și atunci Duhul Sfânt, în loc să-și poată face lucrarea Sa, care stă în a lua lucrurile lui Hristos și a ni le da nouă, e silit să lucreze cu noi înșine ca să ne judece, pentru că mersul nostru n-a fost curat.

Starea aceasta este de plâns și cere multă băgare de seamă din partea noastră, fie că e vorba de adunare, fie de evlavie noastră personală. Pentru ce sunt adunările noastre de atâtea ori așa de lipsite de viață, atât de slabe și adormite? Pentru ce cântarea și rugăciunile sunt atât de puțin ce ar trebui să fie? De ce sunt în mijlocul nostru atât de puține lucruri de care ar putea Dumnezeu vorbi ca fiind „hrana jertfelor Lui mistuite de foc, care îi este de un miros plăcut?” Fiind plini de noi înșine, de nevoile sau greutățile noastre, nu suntem în stare să aducem lui Dumnezeu „carnea jertfei Lui”. Îi luăm tocmai ce-i suntem datori și ce dorește inima Sa.

Dar trebuie oare să tăgăduim ispitele, greutățile și nevoile noastre? Nu; însă trebuie să le încredințăm Lui. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, fiindcă El poartă grija de noi. Nu e asta de ajuns? Nu trebuie să fim destul de izbăviți de noi înșine, când ne adunăm în Numele Lui, ca să-i arătăm altceva decât ce ne privește pe noi? Firește că nu ne putem închipui că păcatele, greutățile sau necazurile noastre ar fi hrana jertfei lui Dumnezeu. Aceste lucruri e drept că El le-a luat asupra Lui; însă nu pot fi înfățișate ca hrana Sa.

Să căutăm să ne păstrăm într-o stare de suflet care să ne facă să înfățișăm lui Dumnezeu ceea ce numește El „hrana jertfelor”.

Să fim mai plini de Hristos ca „miros plăcut lui Dumnezeu”. Asta nu înseamnă că trebuie să prețuim mai puțin jertfa pentru păcat; departe de noi acest gând! Numai să ne aducem aminte ca în Isus Hristos este ceva mai mult decât iertarea păcatelor și mântuirea sufletelor. Arderea de tot și stropirea ne înfățișează pe Hristos ca un miros plăcut, ca hrana jertfei lui Dumnezeu, ca bucuria inimii Lui. Mai trebuie să stăruim asupra faptului că Acela care este un miros plăcut lui Dumnezeu, este Același care a fost făcut blestem pentru noi? Firește că orice creștin recunoaște aceasta. Suntem foarte porniți să ne mărginim numai la lucrarea făcută de Hristos, uitând ce este El pentru Dumnezeu.

În „Gânduri asupra Leviticului”, am înfățișat cititorului ce ne-a arătat Dumnezeu asupra jertfelor și sărbătorilor, așa că nu ne mai oprim aici asupra lor. Cartea aceea se poate cumpăra de la tipografie (a se citi lămuririle în capitolele 1-8 și 3).

Nu putem să citim această parte, însemnată din Scriptură, fără să băgăm de seamă deosebirea dintre locul pe care-l are darul de mâncare pentru păcat și locul pe care-l are arderea de tot. Cu prilejul celei dintâi jertfe, nu se vorbește decât de „un țap” în timp ce a doua ni se

înfățișează cu treisprezece viței, patrusprezece miei”, etc.

De ce ne-om fi oprind atâta asupra lor? Numai ca să arătăm cititorului creștin adevăratul fel de închinare pe care îl cere Dumnezeu și-n care se desfășează El. Dumnezeu își găsește plăcerea în Hristos, iar năzuința noastră statornică trebuie să fie să înfățișăm lui Dumnezeu pe Acela în care-și găsește El plăcerea. Hristos ar trebui să fie totdeauna materialul închinării noastre și va fi pe măsura ce vom fi mănăți de Duhul lui Dumnezeu. De câte ori, însă, nu e dimpotrivă! Fie în închinarea laolaltă, fie în odăița noastră, de atâtea ori cuvântul e slab, duhul trist și greu. Suntem plini de noi înșine, în loc să fim plini de Hristos; și atunci Duhul Sfânt, în loc să-și poată face lucrarea Sa, care stă în a lua lucrurile lui Hristos și a ni le da nouă, e silit să lucreze cu noi înșine ca să ne judece, pentru că mersul nostru n-a fost curat.

Starea aceasta este de plâns și cere multă băgare de seamă din partea noastră, fie că e vorba de adunare, fie de evlavie noastră personală. Pentru ce sunt adunările noastre de atâtea ori așa de lipsite de viață, atât de slabe și adormite? Pentru ce cântarea și rugăciunile sunt atât de puțin ce ar trebui să fie? De ce sunt în mijlocul nostru atât de puține lucruri de care ar putea Dumnezeu vorbi ca fiind „hrana jertfelor Lui mistuite de foc, care îi este de un miros plăcut?” Fiind plini de noi înșine, de nevoile sau greutățile noastre, nu suntem în stare să aducem lui Dumnezeu „carnea jertfei Lui”. Îi luăm tocmai ce-i suntem datori și ce dorește inima Sa.

Dar trebuie oare să tăgăduim ispitele, greutățile și nevoile noastre? Nu; însă trebuie să le încredințăm Lui. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, fiindcă El poartă grija de noi. Nu e asta de ajuns? Nu trebuie să fim destul de izbăviți de noi înșine, când ne adunăm în Numele Lui, ca să-i arătăm altceva decât ce ne privește pe noi? Firește că nu ne putem închipui că păcatele, greutățile sau necazurile noastre ar fi hrana jertfei lui Dumnezeu. Aceste lucruri e drept că El le-a luat asupra Lui; însă nu pot fi înfățișate ca hrana Sa.

Să căutăm să ne păstrăm într-o stare de suflet care să ne facă să înfățișăm lui Dumnezeu ceea ce numește El „hrana jertfelor”.

Să fim mai plini de Hristos ca „miros plăcut lui Dumnezeu”. Asta nu înseamnă că trebuie să prețuim mai puțin jertfa pentru păcat; departe de noi acest gând! Numai să ne aducem aminte ca în Isus Hristos este ceva mai mult decât iertarea păcatelor și mântuirea sufletelor. Arderea de tot și stropirea ne înfățișează pe Hristos ca un miros plăcut, ca hrana jertfei lui Dumnezeu, ca bucuria inimii Lui. Mai trebuie să stăruim asupra faptului că Acela care este un miros plăcut lui Dumnezeu, este Același care a fost făcut blestem pentru noi? Firește că orice creștin recunoaște aceasta. Suntem foarte porniți să ne mărginim numai la lucrarea făcută de Hristos, uitând ce este El pentru Dumnezeu.

În „Gânduri asupra Leviticului”, am înfățișat cititorului ce ne-a arătat Dumnezeu asupra jertfelor și sărbătorilor, așa că nu ne mai oprim aici asupra lor. Cartea aceea se poate cumpăra de la tipografie (a se citi lămuririle în capitolele 1-8 și 3).

Această mică parte are în vedere căile lui Dumnezeu cu Israel. Ea se potrivește numai pentru Israel și vorbește de juruințe și legăminte. Între bărbat și femeie aici este o deosebire însemnată. La fel și cu o femeie măritată: Bărbatul ei putea să întărească sau să strice juruințele sau jurămintele ei.

Așa era legea asupra juruințelor. Omul nu putea să-și calce juruințele. Era dator să împlinească tot ce spusese. Orice lucru început era ținut fără șovăire până la sfârșit. Nu era nici-o ușă de scăpare, nici un alt mijloc.

Și știm cine este Acela care, în harul Său, desăvârșit, a luat această țință și de bună voie a primit să împlinească voia lui Dumnezeu, oricare ar fi fost ea. Știm cine este Acela care a zis: „îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fata întregului său popor” (Psalmul 116:14). „Omul Isus Hristos”, luând asupra Lui juruințele, le-a îndeplinit în chip desăvârșit spre slava lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea vecinică a poporului Său. Îl auzim strigând în neliniștea adâncă a sufletului, în grădina Ghetsimani: „Dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine!” Dar nu era cu puțință, El avea de săvârșit lucrarea de mântuire a omului; trebuia să treacă prin apele adânci și negre ale morții, ale judecății și mâniei;

trebuia să dea piept cu toate urmările stării omului. Avea să fie botezat cu un botez și a fost la strâmtoare până la săvârșirea lui. Cu alte vorbe, trebuia să moară, pentru ca prin moarte, să deschidă zăgăzurile, lăsând să curgă slobod peste poporul Său valurile puternice ale dragostei vecinice și dumnezeiești. Laudă și închinare se cuvine în veci Numelui Său scump.

Când e vorba de fată sau femeie, ele închipuiesc pe poporul israelit în două stări: sub stăpânirea sau cârmuirea morală a lui Dumnezeu și sub har. Dacă privim pe Israel din punct de vedere al cârmuirii morale a lui Dumnezeu, Dumnezeu care-i în acelaș timp Tată și Soț, a tăcut, pentru ca juruințele și legămintele lui Israel să rămână în picioare și până azi neamul acesta suferă urmările cuvintelor: „Mai bine să nu faci nici-o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești” (Eclesiastul 5:5).

De altă parte, privind pe Israel din punct de vedere al harului, Tatăl și Soțul a luat asupra Sa totul pentru ca Israel să fie iertat și mai târziu adus în plinătatea binecuvântării; nu numai pe temeiul juruitelor împlinite sau pe jurămintele întărite, ci pe temeiul harului și îndurării și prin sângele legământului vecinic. Cât de însemnat este să vedem pe Hristos pretutindeni! El e miezul și temelie, începutul și sfârșitul tuturor căilor lui Dumnezeu. De ne-ar fi totdeauna inimile pline de El! De L-ar lăuda buzele și viața noastră! De ne-ar face dragostea Sa să trăim pentru slava Sa, câte zile vom avea pe acest pământ, până când vom ajunge în locuința noastră din cer, ca să fim veșnic nedespărțiți cu El.

Am dat aici ce-am socotit că ar fi gândul de căpetenie al acestui capitol, dar nu ne îndoim că s-ar putea potrivi în parte și fiecărui ins; pentru ca această parte, ca toate din Scriptură, a fost scrisă pentru învățătura noastră. Aceasta trebuie să fie totdeauna desfătarea creștinului, să adâncească toate căile lui Dumnezeu, fie în har sau în stăpânirea Lui morală, căile Sale pentru Israel ca și pentru Biserică, în sfârșit, căile Sale pentru toți și pentru fiecare.

Aici este cea din urmă înfățișare a vieții oficiale a lui Moise, după cum în Deuteronom 34 este sfârșitul istoriei lui personale.

E o parte foarte însemnată. Dumnezeu a zis lui Moise: „Răzbună pe copiii lui Israel împotriva Madianiților”. Poporul fusese ispitit prin vicleniile fetelor lui Madian, din pricina înrăuririi primejdioase a lui Balaam, fiul lui Beor și acum sunt chemați să se curățească deplin de toată întinăciunea luată prin lipsă de veghere. Sabia trebuia scoasă împotriva Madianiților; toată rămășița lor trebuia să treacă fie prin focul judecății, fie prin apa stropirii. Tot răul trebuia judecat.

Acest război am putea spune că era nefiresc. Într-adevăr, poporul n-ar fi trebuit să aibă nici-un prilej să-l facă. Nu era unul din războaiele Canaanului, ci numai urmarea necredinței lor, sau a legăturilor nelegiuite cu cei netăiați împrejur. De aceea, cu toate că Iosua, fiul lui Nun, fusese pus urmaș lui Moise, drept cârmuitor al adunării, nu-l vedem luând parte la acest război. Dimpotrivă, cârmuirea acestui război e încredințată lui Fineas, fiul preotului Eleazar, care-l începe „cu uneltele sfinte și trâmbițele răsunătoare”.

Preotul este persoana de căpetenie; uneltele sfinte suni instrumentele de căpetenie. E vorba să se șteargă întinăciunea pricinuită de întovărășirea necurată cu vrăjmașul și prin urmare, în loc de un general cu sulită și sabie, se arată întâi un preot cu uneltele altarului, ce-i drept este și sabie, dar nu ea este lucrul de căpetenie, ci preotul și uneltele sfinte. Și acest preot este același om care a împlinit cel dintâi judecată asupra aceluiași rău, care trebuia răzbunat acum.

Învățătura pe care o scoatem de aici este lămurită, Madianiții ne înfățișează înrăurirea pe care o are lumea asupra inimilor copiilor lui Dumnezeu, puterea fermecătoare și amăgitoare, întrebuițată de Satana ca să ne împiedece să ne bucurăm de partea noastră cerească. Israel n-ar fi trebuit să aibă deloc a face cu acești Madianiți; însă prin lipsa de veghere, fiind târâți în tovărășia lor, nu le mai rămânea decât să lupte și să-i nimicească pe toți.

Tot așa este și cu noi creștinii. Datoria noastră este să trecem prin această lume ca niște călători și străini, neavând a face cu ea, decât ca martori răbdători ai harului lui Hristos și strălucind astfel ca niște lumini în mijlocul acestui întunec moral. Ne lăsăm târâți în tovărășia lumii și de aceea ne trezim încurcați în necazuri și în lupte care nu se potrivesc deloc cu noi. Războiul cu Madian nu făcea parte din lucrarea adevărată a lui Israel. Israel singur și-l făcuse. Însă Dumnezeu e plin de har, de aceea printr-o întrebuițare deosebită a slujbei preoțești, ei nu numai că au putut să biruiască pe Madianiți, dar au adus și multă pradă de război. Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, scoate binele din rău; Ei se îndură chiar să primească o parte din prăzile luate de la Madianiți. Cu toate acestea, răul trebuie judecat în totul. „Toți bărbații” trebuiau uciși toți aceia în care fusese puterea răului trebuiau nimiciți cu desăvârșire; iar la urmă focul judecății și apa stropirii și-au făcut lucrarea asupra prăzii, înainte ca Dumnezeu sau poporul Său să fi atins cea mai mică parte din ea.

Dumnezeu să ne facă să fim despărțiți în totul de lume și să ne urmărim calea ce ține de cer ca oameni a căror parte este acolo sus!

Faptul istorisit în acest capitol a dat loc la multă vorbă. Păreri foarte deosebite au fost date asupra purtării celor două seminții și jumătate. Aveau dreptate să-și aleagă moștenirea pe malul Iordanului, care ține de pustie sau nu? Purtarea lor în această lucrare este dovadă de putere, ori de slăbiciune? Cum se putea ajunge la o judecată sănătoasă în această privință?

Mai întâi, unde era locul adevărat al lui Israel, moștenirea făgăduita de Dumnezeu? Firește, de partea cealaltă a Iordanului, în țara Canaan. Ei bine, n-ar trebui să fie de ajuns acest lucru? O inimă care ar fi gândit, simțit și judecat cu Dumnezeu, ar fi mai putut oare să se gândească să aleagă o altă parte decât aceia pe care i-o hotărâse și da-se Dumnezeu? Cu neputință. Nu-i nevoie să mergem mai departe. Era o greșeală și o lipsă de credință din partea lui Ruben, Gad și a jumătății de seminție a lui Manase, să-și aleagă un hotar dincoace de Iordan. Purtarea lor era cârmuită de pricini personale și lumești. Ei s-au minunat de „țara lui laezer și de țara Galaadului” și le-au prețuit numai după foloasele lor, fără nici-o privire la judecata și voia lui Dumnezeu. Dacă ar fi privit numai la Dumnezeu, nu s-ar fi gândit niciodată să se așeze dincoace de Iordan.

Dacă nu suntem cu inima curată, ajungem în împrejurări care ridică tot felul de întrebări. E foarte însemnat să pot urma, prin harul dumnezeiesc, o linie de purtare și să calci pe o cale care n-ar putea aduce vreo îndoială. Dreptul nostru sfânt și fericit este să ne purtăm în așa chip ca să nu se poată ivi nici-o încurcătură. Taina unei astfel de purtări este să umblăm cu Dumnezeu și să avem astfel purtarea rânduită în totul după Cuvântul Său.

Această istorie ne arată că Ruben și Gad nu s-au purtat așa. Erau oameni cu inima împărțită și cu gândurile amestecate; oameni care căutau foloasele lor și nu lucrurile lui Dumnezeu. Dacă inimile le-ar fi fost pline de acestea din urmă, nimic n-ar fi putut să-i împingă să se așeze departe de adevăratele lor hotare.

E vădit că lui Moise nu-i plăcea dorința lor. Lui, judecata lui Dumnezeu nu-i îngăduia să treacă Iordanul, cu toate că inima lui era în pământul făgăduit. Cum ar fi putut el îngădui purtarea unor oameni care doreau să se așeze în alia parte? Credința nu poate niciodată să fie mulțumită cu ce nu se potrivește pentru poporul lui Dumnezeu. Un ochi neprefăcut nu poate vedea, o inimă credincioasă nu poate simți altceva decât moștenirea dată de Dumnezeu. Iată de ce Moise a osândit îndată dorința lui Ruben și Gad. E drept că mai pe urmă le-a dat încuviințare. Făgăduința de a trece Iordanul înarmați în fruntea fraților lor, a făcut pe Moise să le dea un fel de învoire. Se părea că făgăduința arăta din partea lor o deosebită lepădare de sine și de orice interes, când spuneau că lasă pe toți ai lor în urmă și trec Iordanul ca să se bată în folosul fraților lor. Dar unde lasă pe ai lor? Li lasă afară de hotarele puse de Dumnezeu, îi lipsiseră de un loc și o parte în adevărata țara a făgăduinței, moștenire despre care Dumnezeu vorbise lui Avraam, Isaac și Iacov. De ce? Numai ca să aibă o pășune bună pentru vite. Pentru o astfel de pricină, cele două seminții și jumătate își părăsesc locul din hotarele adevărate ale Israelului lui Dumnezeu.

Și acum să vedem care au fost urmările acestei purtări. În Iosua, capitolul 22, avem cea dintâi urmare tristă a purtării îndoielnice a lui Ruben și Gad. Sunt siliți să zidească un altar, „altar a cărui mărime izbea privirile”, de teamă că pe viitor să nu se lepede de ei frații lor. Ce dovedește aceasta? Că, așezându-se dincoace de Iordan, au avut mari neajunsuri. Băgați de seamă ce răsunet a avut acest altar asupra întregii adunări. La început, se părea că ar fi o adevărată răzvrătire. „Când au auzit copiii lui Israel lucrul acesta, toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo, ca să se suie împotriva lor și să se bată cu ei. Copiii lui Israel au trimis la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătatea din seminția lui Manase, în țara Galaadului, pe Fineas, fiul preotului Eleazar” (Ca și cum cele două seminții și jumătate erau în chip hotărât desfăcute de casa lui Israel.) și zece căpetenii cu el, câte o căpetenie de fiecare casă părintească pentru fiecare din semințiile lui Israel; toți erau căpetenii de casă părintească între miile lui Israel. Ei au venit la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, și le-au vorbit, astfel: „Așa vorbește toată adunarea Domnului: (cele două seminții și jumătate nu făceau parte din ea?) Ce înseamnă păcatul acesta pe care l-ați săvârșit față de Dumnezeul lui Israel, și pentru ce vă abateți acum de la Domnul, zidindu-vă un altar ca să vă răzvrățiți azi împotriva Domnului? Privim oare ca o nimica nelegiuirea lui Peor, a cărui pată n-am ridicat-o până acum de peste noi, cu toată urgia pe care a adus-o ea asupra adunării Domnului? Și voi vă abateți astăzi de la Domnul! Dacă vă răzvrățiți azi împotriva Domnului, mâine El Se va mânia împotriva întregii adunări a lui Israel. Dacă priviți ca necurat țara care este moșia voastră, treceți în țara care este moșia Domnului, unde este așezată locuința Domnului, și așezați-vă în mijlocul nostru; dar nu vă răzvrățiți împotriva Domnului, și nu vă

despărțiți de noi zidindu-vă un altar, afară de altarul Domnului, Dumnezeului nostru!” (Iosua 20:12-19).

Așa dar, toată această primejdioasă neînțelegere, toată răzvrătirea și groaza erau urmarea greșelii lui Ruben și Gad. E adevărat că puteau să lămurească și să mulțumească pe frații lor cu privire la altar. Însă n-ar fi fost nevoie nici de altar, nici de lămurire, n-ar fi fost nici-o spaimă, dacă de la început n-ar fi rămas dincoace de Iordan.

Aici era izvorul răului; și e însemnat să pricepem bine acest adevăr și să scoatem o învățătură de seama pentru noi. Orice om chibzuit și duhovnicesc, care cercetează cu băgare de seamă toate laturile acestei neînțelegeri, nu se poate îndoi că cele două seminții și jumătate n-ar fi avut nici-un neajuns dacă nu s-ar fi oprit dincolo de Iordan și nu și-ar fi așternut locuința acolo. Dacă ar mai trebui și alte dovezi, le găsim și în faptul că aceste seminții au căzut cele dintâi în mâinile vrăjmașului (1 Împărați 22:3).

Această parte din istoria lui Israel ne înștiințează în chip vădit să veghem necurmat, ca să nu rămânem mai pe jos de chemarea noastră, mulțămindu-ne cu lucrările acestei lumi, ci să ne luăm ținuta duhovnicească și adevărată de morți față de lume și vii în Hristos, cum ne înfățișează Iordanul (Fără îndoială, sunt mulți creștini adevărați care nu văd chemarea cerească a Bisericii, necunoscând latura deosebită a adevărului învățat în epistola către Efeseni, și care totuși după lumina lor sunt plini de râvnă și predați din toată inima Domnului; dar suntem încredințați că astfel de oameni pierd o mare binecuvântare pentru sufletele lor și rămân afară de adevărata mărturie creștină.)

E mare lucru să fim în totul pentru Hristos, să fim hotărâți în totul pentru El și să n-avem inima împărțită. Ceea ce își zic creștini, dar tăgăduiesc chemarea lor cerească, sau lucrează ca și cum ar fi cetățenii acestei lumi, fac mari neajunsuri lui Dumnezeu și mărturiei lui Hristos. Ei ajung uneltele de care Satana știe să se folosească. Un creștin nehotărât, cu inima împărțită, este mai rău decât un om cu totul din lume sau decât un adevărat necredincios.

Mărturia acestor creștini este mai vătămătoare pentru Dumnezeu, decât toată stricăciunea morală la un loc. Adevărul acesta poate părea prea aspru, dar așa este. Creștinii care suni numai locuitori de margine, oameni cu gânduri amestecate și cu purtări îndoielnice, sunt cei ce fac cele mai mari neajunsuri lucrării lui Dumnezeu și care înlesnesc foarte mult planurile vrăjmașului lui Hristos. Oameni cu inima neîmpărțită, sinceri și martori îndrăzneți ai lui Isus Hristos, la care totul dovedește că sunt „în căutarea unei patrii mai bune”, oameni plini de râvnă, străini de lume, iată ce se cere în zilele grele prin care trecem.

Iubite cititor creștin, să luăm seama la aceste lucruri. Să ne cercetăm cu tot dinadinsul înaintea lui Dumnezeu și să lepădăm tot ce ne-ar putea împiedeca să fim în totul cu duh, suflet și trup, pentru Acela ce ne-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru noi. De am putea, cum spune Iosua (22), să ne purtăm în așa fel, ca să nu mai avem nevoie de un altar izbitor la vedere care să arate de ce țară ținem, cui ne închinăm, ai cui suntem și cui slujim. Atunci totul, în jurul nostru, va fi limpede și de netăgăduit; mărturia noastră va fi curată, iar sunetul trâmbiței lămurit și hotărât. Pacea va curge ca o apă liniștită, mersul și purtarea noastră vor fi spre lauda Aceluia al cărui nume îl purtăm. Dumnezeuul bunătății să întoarcă inima poporului Său, în aceste zile de nesuferită nepăsare, de lăncezeală și de viață ușuratică, la o deplină lepădare de sine și de tot ce nu e după Scriptură, la o adevărată predare față de Hristos și la o încredere nezguduită în Dumnezeuul cel viu.

Acest capitol ne dă o istorisire amănunțită a călătoriilor poporului lui Dumnezeu în pustie. E cu neputință ca citindu-le să nu fim adânc mișcați de atâta dragoste și îngrijire arătată de Dumnezeu într-un chip așa de deosebit în timpul acestor călătorii. El a binevoit să păstreze istorisirea faptelor sărmanului Sau popor, din clipa ieșirii din Egipt până ce a trecut Iordanul, din țara morții și a întinericului în țara unde curge lapte și miere. „căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și ți-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani de când Domnul Dumnezeul tău este cu tine, și n-ai dus lipsă de nimic” (Deuteronom 2:7).

El a mers înaintea lor, fiecare pas al călătoriei a cutreierat toate popasurile pustiei; în toate întristările lor, El a fost întristat. El a purtat grijă de ei ca o doică plină de dragoste. În timpul celor patruzeci de ani, n-a lăsat să li se învechească îmbrăcămintea, nici să le obosească picioarele. El le-a croit drumul pe care mâna Sa ia purtat, însemnând cu grijă fiecare pas al acestei minunate călătorii și fiecare loc de poposire în pustie. Ce călătorie! Ce tovarăș de drum!

E foarte mângâietor pentru inima sărmanului călător trudit, să fie încredințat că fiecare popas al călătoriei lui în pustie este hotărât de dragostea nemărginită și de înțelepciunea fără greș a lui Dumnezeu. El duce pe poporul Său pe un drum drept: nu este nici-o greutate în împrejurările lor, nici-o băutură în paharul lor, care să nu fie rânduită de El însuși în legătură cu binele lor de acum și cu fericirea lor veșnică. De ar fi singura noastră dorință să mergem cu El zilnic într-o încredere de copil, aruncând asupra Lui toate îngrijorările noastre și lăsându-ne deplin în mâinile Sale cu tot ce avem! Acestea este adevăratul izvor al păcii și al binecuvântării în tot timpul călătoriei. Apoi, când trecerea prin pustie se va isprăvi și vom fi ajuns la cel din urma popas, El ne va lua ca să fim totdeauna cu El. Atunci plini de bucurie, în lăcașul cel de sus, vom privi înapoi la luptele, primejdiile și grozăviile care ne turburau inimile și nu le vom mai vedea urma. Vrăjmașii vor fi biruiți, iar mâna Lui ne va șterge lacrimile. Ne vom aduce aminte de acest drum pământesc, unde inima simte acum bogăția cerescului Său har și al dragostei dumnezeiești. Inimile noastre vor fi pline atunci de o veselie sfântă.

Capitolul 34 ne arată hotarele moștenirii, așa cum le trăsese mâna lui Dumnezeu. Aceiași mâncare le îndreptase căile, le pune hotarele locuinței. Vai! n-au luat niciodată în stăpânire pământul așa cum îl dăduse Dumnezeu. El le dăduse țara întreagă și pentru totdeauna. El n-au luat însă decât o parte și numai pentru o vreme. Dar, slavă lui Dumnezeu, se apropie, clipa când sămânța lui Avram va intra în deplina și veșnică stăpânire a acestei frumoase moșteniri, de care este lipsită acum. Dumnezeu își va împlini toate făgăduințele și va da poporului Său toate binecuvântările întărite prin legământul veșnic, legământ pecetluit cu sângele Mielului. Nici-o iotă sau frântură de slovă nu va trece din tot ce a spus El. Făgăduințele Sale sunt toate „Da” și „Amin” în Isus Hristos, care este același ieri, astăzi și în veci.

Cele dintâi rânduri ale acestui capitol atât de interesant ne înfățișează o grijă plină de îndurare din partea lui Dumnezeu pentru slujitorii Săi: Leviții. Fiecare din semințiile lui Israel, după starea lor, avea dreptul ca să nu zicem că era datoare, să dea Leviților un număr oarecare de cetăți cu locul în jurul lor.

Slujitorii lui Dumnezeu atârnavă în totul de El pentru partea lor de moștenire. El nu avea nici moștenire nici stăpânire, decât în Dumnezeu. Binecuvântată moștenire! Ce parte scumpă! Așa o privește credința. Ferice de cei care într-adevăr pot zice Domnului: „Tu ești partea mea de moștenire și paharul meu”. Dumnezeu purta grijă de slujitorii Săi și îngăduia întregii adunări a lui Israel să guste bucuria sfântă de a lucra

împreună cu El pentru îngrijirea de nevoile celor care de bună voie, părăsind totul, se predaseră în slujba Lui.

Așa dar, vedem că, în cele douăsprezece seminții ale lui Israel, patruzeci și opt de cetăți cu împrejurimile lor trebuiau date Leviților; din acest număr Leviții aveau dreptul să aleagă șase cetăți ca să slujească de scăpare bietului ucigaș fără voie. Ce măsură plină de îndurare.

Cetățile de scăpare erau așezate: trei la răsărit și trei la apusul Iordanului. Putea Ruben și Gad să fi avut sau nu dreptate așezându-se la răsăritul acestui însemnat hotar; Dumnezeu în îndurarea Sa nu voia să lase însă pe ucigașul fără voie fără adăpost împotriva răzbunătorului sângelui. Dimpotrivă, potrivit dragostei Sale, a voit ca aceste cetăți care erau hotărâte ca adăpost să fie la îndemâna lui. Totdeauna era o cetate la îndemâna celui care putea fi în primejdie de sabia răzbunătorului sângelui. Lucrul acesta era vrednic de Dumnezeu nostru. Dacă se întâmpla ca un ucigaș fără voie să cadă în mâinile răzbunătorului sângelui, nu era din pricină c-ar fi lipsit adăpostul, ci pentru că n-a știut să-l folosească. Fuseseră luate toate măsurile trebuincioase; cetățile aveau nume; erau bine hotărâte și cunoscute de toți. Total era cât se poate de lămurit și ușor. Așa erau căile pline de îndurare ale lui Dumnezeu.

Fără îndoială, era datoria ucigașului fără voie să-și pună toată puterea ca să ajungă în cetatea de scăpare și firește că o făcea. Nu este îngăduit ca cineva să fie așa de orb sau nechibzuit, încât să încrucișeze brațele cu nepăsare, spunând: Dacă mi-o fi scris să scap, voi scăpa; silințele mele nu sunt de trebuință. Dacă n-o fi să scap, nu voi scăpa; silințele mele nu sunt folositoare. Nu ne putem închipui un ucigaș fără voie vorbind așa, s-au făcându-se vinovat de o așa orbie! El știa bine că, dacă răzbunătorul sângelui ar fi pus mâna pe el, asemenea păreri nu i-ar fi slujit la nimic, N-avea să facă decât un singur lucru să-și scape viața: să fugă numaidecât de judecată și să ajungă la un adăpost sigur, în lăuntrul porților cetății de scăpare. Odată ajuns acolo, putea să răsuflă în bună voie. Nici-un rău nu putea să-l atingă, era într-o siguranță deplină. Dacă i s-ar fi putut atinge un singur păr al capului în hotarele cetății, ar fi fost o necinste și ocară adusă orânduiri dumnezeiești. E adevărat că trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu trebuia să se arunce în primejdie ieșind afară din porți. În lăuntru era în siguranță deplină, afară era totdeauna în primejdie. Nu putea să-și cerceteze nici prietenii. Era surghiunit de la casa părintească. Cu toate acestea, nu era un rob fără nădejde. Fără ai lui și lipsit de locașul dragostei inimii lui, aștepta moartea marelui preot, după care avea să fie slobod în totul și așezat iar în moștenirea lui și în mijlocul a lor lui.

Credem că această frumoasă orânduire privește în deosebi pe Israel. Ei au ucis pe Domnul vieții; dar e vorba să știm cum sunt văzuți de Dumnezeu: ca ucigași de rând s-au ca ucigași fără voie? Dacă El îi vede ca ucigași cu voia, nu mai este nici-o scăpare și nici-o nădejde pentru ei. Nici-un ucigaș cu voia n-ar fi putut să se adăpostească într-o cetate de scăpare. Iată legea în această privință, așa cum se găsește în Iosua 20: „Domnul a vorbit lui Iosua, și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: „Hotărâți-vă cum v-am poruncit prin Moise, cetăți de scăpare, unde să poată fugi ucigașul care va omorî pe cineva fără voie, fără să aibă de gând să-l omoare; ele să vă fie un loc de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui. Ucigașul să fugă într-una din aceste cetăți, să se oprească la intrarea porții cetății, și să spună întâmplarea lui bătrânilor cetății aceleia; ei să-l primească la ei în cetate, și să-i dea o locuință, ca să locuiască împreună cu ei. Dacă răzbunătorul sângelui îl va urmări, ei să nu dea pe ucigaș în mâinile lui; căci fără să vrea a omorât pe aproapele lui, și fără să-i fi fost vrăjmaș mai înainte. El să rămână în cetatea aceasta până se va înfățișa înaintea adunării ca să fie judecat, până la moartea marelui preot care va fi atunci în slujbă. Atunci, ucigașul să se întoarcă și să intre iarăși în cetatea și în casa lui, în cetatea de unde fugise” (Iosua 20:1-6). Dar pentru ucigașul cu voie, legea era aspră, neînduplecată.

Israel deci, prin harul binevoitor al lui Dumnezeu, va fi privit ca un ucigaș fără voie și nu ca un ucigaș de rând: „Tata, iartă-i, căci nu știu ce fac”! Aceste cuvinte puternice s-au suit la urechea și inima Dumnezeului lui Israel. Poporul acesta acum este sub blestemul lui Dumnezeu. Ei sunt surghiuniți din țara și casa părinților lor; însă vine vremea, când vor fi așezați iarăși în țară nu prin moartea adevăratului Mare Preot, Isus, căci El nu mai poate muri niciodată, ci El va părăsi locul unde e acum și se va arăta într-altfel, ca Preot Împărat, ca să șadă pe scaunul Sau de domnie. Atunci și numai atunci Israel se va întoarce în țara lor, multă vreme pierdută și în moștenirea părăsită. Ucigașul fără voie trebuie să locuiască departe de ai lui până la timpul hotărât; însă nu va fi privit ca un ucigaș de rând, pentru că a ucis fără să știe. „măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucrăm din neștiință, în necredință!” (1 Timotei 1:13). „Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri” (Fapte 3:17).

Aceste versete, împreună cu mijlocirea de preț a Celui care a fost ucis, pun pe Israel pe tărâmul ucigașului fără voie, nu pe al unui ucigaș de rând. Dumnezeu a pregătit poporului Sau prea iubit o scăpare și un adăpost și la vremea hotărâtă, ei se vor întoarce în lăcașurile pierdute mult timp, în acel pământ pe care Dumnezeu l-a dat ca un dar pentru totdeauna prietenului Său Avraam.

Iată adevăratul înțeles al așezării cetăților de scăpare. Dacă le-am privi ca potrivindu-se pentru păcătosul care găsește scăpare în Hristos, ne-am izbi de o mulțime de nepotriviri. Fiindcă mai întâi, ucigașul, în cetatea de scăpare, nu era scutit de osândă, cum vedem în Iosua 20:6. Pentru credinciosul în Isus, nu este și nici nu poate fi osândă, pentru că Hristos a purtat osândă în locul lui. Se putea ca cel care ucisese fără voie, să cadă în mâinile răzbunătorului, dacă ar fi ieșit afară din porțile cetății. Credinciosul nu poate pieri niciodată; el este în tot atâta siguranță ca însuși Mântuitorul.

În sfârșit, pentru ucigașul fără voie, era vorba de o siguranță și viață vremelnica în această lume. Pentru credinciosul în Isus, e vorba de viața și mântuire vecinică în lumea viitoare. De fapt, aproape în fiecare amănunt, este o deosebire izbitoare. Numai într-un loc se potrivește amândouă: în darea în vileag a primejdiei și nevoia grabnică de fugă spre a găsi scăpare. Dacă ar fi fost o ciudată prostie din partea ucigașului fără voie să se oprească sau să șovăiască o clipă, înainte ca să se găsească în siguranța cetății de scăpare, ar fi o nebulie și mai ciudată din partea păcătosului să întârzie s-au să șovăiască de a veni la Hristos. Răzbunătorul putea să nu izbutească să pună mâna pe ucigaș, cu toate că nu se ascunsese în cetate; dar osândă trebuie să ajungă negreșit pe orice păcătos care nu-i în Hristos. Nu este alt mijloc de scăpare, chiar dacă numai un fir de păr desparte sufletul de Hristos. Ce gând adânc! De ar putea el să aibă adevărata însemnătate pentru oricare dintre cititorii care trăiesc încă în păcate! Să nu poată găsi nici-o clipă de liniște până nu vor alergeră să găsească scăparea și să apuce nădejdea dată în Evanghelie! Osândă stă gata sa se dezlănțuie în chip hotărât. Și nu e vorba numai că poate veni răzbunătorul; ci osândă trebuie să cadă peste toți cei ce nu sunt în Hristos.

O, cititor neîntors la Dumnezeu, nepăsător și ușuratic, dacă ți-ar cădea în mâini această carte, ascultă glasul acesta de înștiințare: Fugi ca să-ți mântuiești viața! Te rugăm cu stăruință: nu mai zăbovi. Zăbava înseamnă nechibzuință. Fiecare clipă este de preț. Nu știi clipa când ai putea fi secerat de moarte și trimis în locul unde nu vei avea nici-o rază, nici cea mai slabă licărire de nădejde, în locul de întuneric, nenorocire și zbuciumare veșnică.

Scumpe prieten, îngăduie-ne să te rugăm, în aceste rânduri de la urmă, să vii acum, așa cum ești, la Isus, care stă cu brațele și inima plină de dragoste, gata să te primească, să te adăpostească, să te mântuiască, să te binecuvânteze potrivit cu dragostea Sa și cu prețul desăvârșit al Numelui și jertfei Sale. Dumnezeu, prin puterea Duhului celui veșnic, să te îndemne să vii acum: „Veniți la Mine”, zice Domnul și Mântuitorul plin de dragoste, „toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna”. Ce cuvinte de preț – De ar cădea ele cu putere dumnezeiască, într-o inimă cât de trudită!

Isprăvim gândurile asupra acestei minunate părți din Cartea lui Dumnezeu izbiți de adâncimea și bogăția comorii la care am încercat să îndreptăm pe cititor, dar încredințați și de slăbiciunea și sărăcia însemnărilor, lămuririlor și gândurilor pe care le-am dat. Cu toate acestea, avem încrederea că Dumnezeu cel viu va face, prin Duhul Sfânt, ca inima și duhul cititorului creștin să se folosească de adevărul Său de preț și să-l pună în slujba Sa, în aceste zile rele, pentru ca Numele Domnului Isus Hristos să fie preamărit și adevărul păstrat în toată puterea lui.

Acum trebuie să ne aducem aminte că este o primejdie chiar în vrednicia și starea aleasă pe care o dă credința celor ce o au, prin har. Să ne păzim cu grijă de această primejdie. Aceasta este arătată în chip izbitor la sfârșitul istoriei fetelor lui Telofhad.

„Părinții” casei lui Iosif trebuie să fie ascultați ca și „fetele”. Credința acestora din urma era din cele mai frumoase; însă se temeau că în locul deosebit unde le ridicase credința lor, să nu uite drepturile altora, mărinind hotarele moștenirii părinților lor. Avem nevoie să fim păziți din toate părțile, pentru ca plinătatea credinței și a mărturiei să fie păstrate cum se cuvine.

Așa s-a orânduit totul. Lucrarea credinței este cărmuită de adevărul lui Dumnezeu, drepturile personale se potrivesc cu foloasele adevărate ale tuturor; în același timp, slava, lui Dumnezeu este așa de deplin păstrată, că în anul de veselie, în loc de amestecare în hotarele lui Israel, moștenirea este asigurată neștirbită după rânduiala dumnezeiască.

clickbible.org